ELIZABETH
THORNTO

Autoarea bestsellerurilor

POVARA TRECUTULUI, FASCINAȚIE şi PRIN

ELIZABETH THORNTON Autoarea bestsellerurilor POVARA TRECUTULUI, FASCINAŢIE şi PRINŢESA Cu ultimul său roman, în care suspiciunea şi pasiunea se succed într-o desfăşurare de întâmplări neaşteptate, ELIZABETH THORNTON îşi fascinează din nou cititorii.

O fermecătoare tânără, Sara Carstairs, este învinuită de a-şi fi ucis cumnatul. Deşi toate aparenţele sunt împotriva ei, va obţine, totuşi, achitarea. Max Worthe, proprietarul unui ziar, convins de temeinicia acuzaţiilor, continuă campania de presă menită să dezvăluie adevărul chiar şi după trei ani de la finalizarea cazului. Inevitabil, destinul imprevizibil face ca drumurile lor să se încrucişeze. Şi nu numai atât. Max se află în faţa unei mari dileme, neştiind dacă s-a îndrăgostit de femeia visurilor sale sau de o ucigaşă nemiloasă. La rândul ei, Sara se întreabă dacă s-a lăsat pe mâinile unui cavaler în armură strălucitoare sortit să o salveze sau ale unui materialist fără scrupule, hotărât să o distrugă.

O captivantă poveste de dragoste, redată într-un stil fermecător de către o maestră a genului.

ELIZABETH THORNTON NEÎNCREDERE

Traducere: MONICA SABIN

EDITURA LIDER EDITURA CARTEA PENTRU TOŢI

STRANGERS AT DAWN Copyright © 1999 by Mary George

Published by arrangement with Bantam Books, an imprint of The Bantam Dell Publisher Group, a division of Random House, Inc.

The Courier

12 iunie 1804

De la corespondentul nostru special Winchester County Assizes.

11 iunie 1804

Procesul senzaţional al Sarei Carstairs, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, acuzată de uciderea cumnatului ei, William Neville, a început astăzi în Winchester County Assizes, comitatul Hampshire.

Corespondentul special de la The Courier ne-a declarat că nu îşi aminteşte să fi existat un alt proces care să fi stârnit atâta vâlvă. Într-adevăr, cui nu i-ar trezi curiozitatea o poveste de-a dreptul uimitoare? Inculpata este tânără, frumoasă şi urmează să moştenească averea tatălui său când împlineşte douăzeci şi cinci de ani şi provine dintr-o familie respectabilă. Victima, al cărei cadavru nu a fost găsit, este fiul lui Sir Ivor Neville, un important susţinător al partidului Tory şi prieten bun cuprim-ministrul.

Oraşul Winchester a fost invadat de cei care vor cu tot dinadinsul să participe la proces. În mulţime se remarcă filfizonii şi fanţii veniţi de la Londra, precum şi doamnele ce fac parte din societatea mondenă. În faţa tribunalului, încă de la ora opt dimineaţa, s-a creat o busculadă când s-a anunţat că toate scaunele destinate publicului fuseseră ocupate. În sala de judecată, spectatorii stăteau umăr lângă umăr. Căldura era insuportabilă. Doar inculpata părea că nu e afectată de căldură şi de ceea ce avea să urmeze. Domnişoara Carstairs, flancată în boxa acuzaţilor de directoarea închisorii şi de un ofiţer de pază, afişa calm şi detaşare.

În pledoaria de deschidere, care a durat toată ziua, procurorul Sir Arthur Percy a descris cazul. Pe scurt: în timp ce era căsătorit cu sora inculpatei, domnul Neville a avut o legătură extraconjugală cu domnişoara Carstairs.

Aceasta a vrut să pună capăt acestei relaţii înainte ca logodna ei cu domnul Francis Blamires să fie anunţată. Când domnul Neville a ameninţat-o că va face publică relaţia lor, în noaptea de 27 aprilie sau în primele ore ale zilei de 28 aprilie inculpata l-a omorât şi a ascuns cadavrul.

Sir Arthur şi-a bazat pledoaria pe speculaţiile şi zvonurile privitoare la dispariţia domnului Neville. Voi dovedi, a spus el, că domnul Neville nu avea niciun motiv pentru care să părăsească localitatea. O persoană cu asemenea poziţie socială nu dispare pur şi simplu. El a reamintit curţii că în West Hampshire există multe locuinţe cu pasaje şi camere secrete – construite din cauza Războiului Civil – şi că datorită dealurilor calcaroase din împrejurimi, un cadavru nu este greu de ascuns. El a afirmat că este posibil să nu se găsească niciodată cadavrul domnului Neville.

Ar fi, a spus el, o eroare judiciară inacceptabilă să lăsăm ucigaşii să scape nepedepsiţi doar pentru că au reuşit, într-un fel sau altul, să scape de rămăşiţele pământeşti ale victimelor. Procurorul părea foarte încrezător că dovezile pe care urmează să le prezinte îi vor face pe membrii completului de judecată să ajungă la concluzia că inculpata este vinovată.

Marţi va apărea o ediţie specială a The Courier, dedicată în întregime procesului. Relatarea corespondentului nostru la Parlament va apărea, ca de obicei, în ziarul de vineri.

The Courier doreşte să anunţe pe această cale că Sir Ivor oferă o recompensă de o Mie de Lire pentru informaţii ce pot duce la descoperirea corpului neînsufleţit al fiului său.

Cap 1

Max Worthe, proprietarul şi editorul ziarului Courier, începuse să o studieze pe femeia din boxa acuzaţilor în

urmă cu cinci zile şi, în acest timp, trecuse de la simpla curiozitate la o senzaţie foarte asemănătoare cu fascinaţia. Era tânără, era frumoasă şi era îmbrăcată foarte decent. Purta o rochie de mătase gri cu mâneci lungi, o bonetă cu boruri mari, asortată şi mănuşi gri. Impresia generală era de respectabilitate şi modestie, însă toată lumea din sala de judecată ştia că Sara Carstairs este o ucigaşă.

În ciuda acestui fapt, nimeni nu voia ca ea să ispăşească pedeapsa. Pe parcursul celor cinci zile, curentul de opinie se schimbase în favoarea ei. Max era convins că, dacă ar fi fost o bătătie respingătoare, nimănui nu i-ar fi păsat ce se întâmpla cu ea.

După ce a studiat-o îndelung, Max a ajuns la concluzia că era genul de femeie care place bărbaţilor nu numai datorită frumuseţii, ci şi datorită combinaţiei subtile şi atrăgătoare de inocenţă şi frivolitate. Avea tenul deschis şi trăsăturile fin conturate. Buza de jos era plină şi senzuală. Nu reuşise să-şi dea seama de culoarea ochilor sau a părului, căci ea nu întorcea niciodată capul în direcţia spectatorilor; îşi ferea privirea sau se uita fix la avocatul principal al apărării. Avusese mare grijă să nu îi iasă nicio şuviţă de păr de sub bonetă. Luând în considerare tenul femeii, Max presupunea că are părul blond şi ochii albaştri. O englezoaică get-beget, după toate aparenţele. Dar cât de înşelătoare pot fi aparenţele!

Singurul amănunt care i-a scăpat în descrierea făcută în articolul din Courier a fost maniera foarte ciudată în care Sara Carstairs se comporta. Procesul dura deja de cinci zile, cinci zile toride, extenuante şi sufocante în sala plină până la refuz, dar domnişoara Carstairs părea la fel de neafectată de căldură şi de dovezile prezentate în defavoarea ei. Dădea impresia că verdictul n-o interesa, ca şi cum procesul nu ar fi avut nicio legătură cu persoana ei.

Nu a văzut-o şovăitoare decât o dată, atunci când sora ei, văduva victimei, a depus mărturie. Anne Neville nu

s-a dovedit a fi un martor bun. A încercat să îi ofere un alibi surorii ei, dar s-a împotmolit, cuprinsă de nervozitate. Nu a reuşit să-şi amintească nici măcar ce zi era, şi cu atât mai puţin ce se petrecuse cu două luni în urmă. A plecat din sala de judecată la braţul unuia din avocaţii apărării şi nu a mai revenit. Odată cu ieşirea ei din sală a dispărut şi licărul de emoţie de pe chipul Sarei Carstairs.

Indiferenţa ei îl irita. îl făcea să se întrebe ce anume ar fi putut să o facă să iasă din acea stare de neclintire. îi venea să o prindă de umeri şi să o scuture bine. Ar fi făcut-o să tresară? Ar fi determinat-o să-i arunce o privire plină de ură? S-ar fi zbătut sau ar fi rămas la fel de pasivă? Dar cum ar putea să-i treacă prin cap, lui, Max Worthe, descendent al unei mari şi nobile familii, unde manierele cavalereşti sunt la ele acasă, să bruscheze o reprezentantă a sexului slab?

Poate că nu era indiferentă. Poate era doar sigură de verdict. Desigur, lăudăroşenia lui Sir Arthur şi pledoaria bombastică de deschidere nu duseseră la niciun rezultat. Avocatul principal al apărării, domnul Cole, reuşise să contracareze de o manieră credibilă fiecare argument susţinut de procuratură pe parcursul procesului.

Dar el nu muşcase momeala. Trebuia să fie vinovată de ceva. Nu era o decizie raţională, bazată pe dovezi, ci una instinctuală şi intuitivă în sensul că nimic nu era ceea ce părea a fi, în afara unui singur fapt: ştia mai mult despre William Neville decât scrisese în declaraţia adresată curţii.

Spectatorii au început să se foiască, încercând să se dezmorţească, în momentul în care judecătorul Stoner a purces la formularea concluziilor. Punct cu punct, a trecut în revistă toate dovezile, trăgând o linie clară între fapt concret şi bănuială. Max nu a fost deloc surprins. Cele mai incriminante dovezi erau scrisorile de dragoste trimise către victimă, scrise de mâna Sarei Carstairs. Ele

demonstrau fără urmă de îndoială că avusese o relaţie amoroasă cu William Neville în timp ce acesta fusese căsătorit cu sora ei. Dar judecătorul Stoner nu a luat în considerare scrisorile, afirmând că lipsa preceptelor morale la o femeie nu este tot una cu crima.

Lui Max i se părea o prostie că, în conformitate cu jurisdicţia britanică, inculpatul nu poate fi adus în boxa martorilor. I-ar fi făcut o enormă plăcere să o supună unui interogatoriu contradictoriu, deşi era conştient de faptul că întrebarea pe care dorea să i-o adreseze nu ar fi fost acceptată niciodată într-o sală de judecată. Erau adevărate zvonurile care circulau pe seama ei? câţi amanţi mai avusese înaintea lui William Neville? Familia o lăsase de izbelişte, pentru că se temea că o va corupe şi pe sora ei mai mică? Şi cum putuse o fiinţă atât de drăgălaşă să-i cedeze unuia ca Neville?

Max cunoştea într-o oarecare măsură familia Neville şi nu avea o părere bună despre moştenitorul lui Sir Ivor. William Neville era şarmant când era treaz, dar când se îmbăta, ceea ce se întâmpla destul de des, devenea o cu totul altă persoană. Era certăreţ, dur, spurcat la gură şi dădea dovada unui caracter discutabil. Singurul aspect care ar fi putut-o atrage pe o femeie era virilitatea lui. Femeile din familia Carstairs, în opinia lui Max, demonstraseră o lipsă deplorabilă de gust.

Obrajii domnişoarei Carstairs s-au colorat uşor, iar Max şi-a îndreptat atenţia către remarcile de încheiere adresate juriului de şeful completului de judecată, remarce care treziseră emoţia inculpatei. Deci Sara avea şi o latură umană.

— Depravarea sexuală la o femeie, spuse judecătorul Stoner, scrutând rândurile de juraţi ca uliul un stol de porumbei, îi dezgustă pe majoritatea oamenilor decenţi. Dar trebuie să lăsaţi deoparte sentimentul de dezgust când veţi da verdictul. Acest proces are ca subiect uciderea lui

William Neville. Oricare ar fi bănuielile pe care le aveţi în privinţa inculpatei, nu trebuie să luaţi nicio decizie nefondată pe dovezi solide.

Expunerea a continuat în aceeaşi manieră. Max simţea că tensiunea care îl cuprinsese începea să-l părăsească treptat. Practic, judecătorul le spunea membrilor juriului că nu fusese demonstrată vinovăţia în cazul Sarei Carstairs.

Când aceştia s-au retras pentru deliberare şi şedinţa a fost întreruptă, spectatorii s-au lansat în comentarii.

— Ce verdict credeţi că se va da, Lord Maxwell?

Întrebarea venea de la Peter Fallon, cel mai tânăr şi talentat reporter de la Courier şi angajat al lui Max. Fallon luase notiţe pe tot parcursul procesului, pe baza cărora el şi Max concepuseră articolele pe care le trimiteau la sediul Courier din Londra o dată la două zile, prin intermediul unui curier călare. Imediat după anunţarea verdictului, cei doi urma să termine articolul pe care îl pregătiseră pentru ediţia de luni.

Courier nu era singurul ziar reprezentat la proces. Max numărase încă cincisprezece reporteri. Se afla acolo până şi Jameson, de la prestigiosul cotidian Times. O crimă, în special o crimă de genul acesteia, având ca inculpată o femeie tânără, bogată, frumoasă şi pe deasupra implicată într-o relaţie scandaloasă, asigura cu certitudine dublarea tirajului oricărui ziar.

— Ai auzit ce a spus judecătorul, răspunse Max. Nu am niciun dubiu în privinţa faptului că Sara Carstairs va pleca de aici o femeie liberă.

Căuta prin mulţime silueta subţire şi înaltă a lui Sir Ivor. Când l-a văzut, undeva sub balcon, l-a salutat printr-un gest al mâinii. Ştia că Sir Ivor nu se va coborî într-atât încât să poarte o discuţie cu reprezentanţii neimportanţi ai presei. Dar Lordul Maxwell Worthe făcea parte din aristocraţie, ceea ce îl diferenţia în mod evident. Sir Ivor îi

cunoştea prea bine originile.

— N-aş băga mâna în foc, a spus Fallon.

— Că? s-a încruntat Max.

— Că domnişoara Carstairs va fi o femeie liberă când va părăsi tribunalul. Membrii juriului sunt toţi din partea locului. Au auzit toate zvonurile care au circulat pe seama ei, iar unele din ele sunt de-a dreptul scandaloase.

— Cum ar fi?

Fallon a scuturat din umeri.

— Că a avut mai mulţi amanţi decât fire de păr în cap.

— Chiar dacă ar fi adevărat, a spus Max cu glasul îngheţat, nu are nicio legătură cu acest proces.

— Ştiu. Dar juraţii au porniri omeneşti. Prea omeneşti.

În timp ce se îndrepta către Sir Ivor, Max se gândea la această ultimă remarcă.

Peter Fallon zâmbea în sinea lui privindu-l pe Max discutând cu Sir Ivor. Sir „Prăjină la Nas”, cum îl porecliseră reporterii, a reuşit să-şi îndulcească grimasa acră într-un fel de zâmbet. La început trezise multă compasiune. Pe lângă faptul că fiul lui dispăruse, celălalt copil, o fetiţă, murise de pneumonie cu câţiva ani înainte. Toate aparenţele ar fi trebuit să facă din el un personaj tragic, dar aerul său de superioritate, trufia şi aroganţa rămăseseră în continuare trăsăturile sale dominante. Semăna mai degrabă cu un înger al răzbunării decât cu un tată îndurerat.

— Făt-Frumos ştie să se poarte cu el, nu-i aşa?

Fallon recunoscu vorba tărăgănată şi îi zâmbi celui care venise lângă el. Jameson de la Times, un bărbat corpolent şi ridat, avea în jur de patruzeci de ani şi poseda o inteligenţă caustică pe care Fallon o aprecia.

— Făt-Frumos? întrebă Fallon.

— Lordul Maxwell. L-a făcut pe Sir „Prăjină la Nas”

să-i mănânce din palmă.

— Ei, ştii tu cum e cu aristocraţii. Vorbesc aceeaşi limbă.

— Desigur. Ştiu prea bine cum stau lucrurile. Cei cu sânge albastru nu se amestecă cu restul lumii.

Fallon râse.

— Pari invidios.

— Te înşeli, Fallon. Nu sunt invidios. Nu îmi doresc decât ca Făt-Frumos să facă lucrurile pe care ar trebui să le facă.

— Ce anume?

— Să se căsătorească cu o prinţesă, să o ducă ia castelul lui şi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi. Atunci noi, oamenii obişnuiţi, vom primi la rândul nostru ceea ce ni se cuvine.

Fallon râse, deşi îşi dădea seama că prin remarcile lui Jameson răzbătea ranchiuna. Cu toate că Lord Maxwell era o persoană prea plăcută şi naturală pentru a stârni invidia cuiva, Jameson considera că un tânăr de treizeci de ani care intra în viaţă fără să îi lipsească nimic avea pe deasupra şi un noroc ieşit din comun.

Max Worthe era moştenitorul tatălui său, marchizul de Lyndhurst. Exista într-adevăr şi un castel, la numai douăzeci şi cinci de kilometri de Winchester. Un castel, o casă în oraş, o viaţă îmbelşugată, privilegii – ce îşi mai putea dori?

Pe deasupra, soarta îl blagoslovise şi cu o înfăţişare de invidiat. Părul lui blond era tuns scurt, iar maxilarul puternic conferă bărbăţie chipului care altfel ar fi fost de o frumuseţe efeminată. Avea cam un metru optzeci şi cinci şi era solid ca granitul. Toată lumea ştia că îl pasiona boxul, iar silueta lui confirmă din plin acest lucru.

Cu şase luni în urmă cumpărase ziarul Courier, aflat în pragul falimentului. Toţi crezuseră că era o glumă, un capriciu de aristocrat plictisit, şi preziseseră „decesul 11

ziarului în câteva luni. Până şi Fallon, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, cel mai tânăr reporter al ziarului, fusese sigur că zilele ca angajat la Courier îi erau numărate. Începuse să îşi caute o altă slujbă la sfatul celor mai experimentaţi decât el. Lord Maxwell era un novice, susţineau ei. Habar nu avea să conducă un ziar. Este adevărat că edita un periodic, London Review, dar în acesta se publicau studii literare şi eseuri semnate de personalităţi. Un ziar era cu totul altceva. Exista o concurenţă acerbă. Times era considerat demult cel mai important ziar din Londra, iar majoritatea ziarelor concurente eşuaseră lamentabil.

În ciuda acestor evidenţe, Lord Maxwell nu a luat Times drept model. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să scoată raportul activităţii parlamentare de pe prima pagină şi să îl înlocuiască cu articole care să stârnească interesul publicului larg. Crime, tragedii, dezastre naturale, scandaluri – acestea vindeau ziarele. Courier compensase prin tiraj ceea ce pierduse în privinţa reputaţiei.

Peter Fallon nu îi purta pică Lordului Maxwell pentru succesul său. Pe măsură ce creştea contul bancar al ziarului Courier, creştea şi contul lui. îl admira pe Lord Maxwell; îi studia manierele, preferinţele, obiceiurile.

Jameson spuse grijuliu:

— Probabil că mănâncă numai cât o pasăre…

— De fapt bagă în el ca în sac.

Jameson îşi supse burta.

— Ştii, Fallon, dacă mi-aş pune capul la contribuţie, aş găsi nişte chestii care nu îmi plac la Făt-Frumosul tău. Spune-mi mai bine ce părere ai despre domnişoara Carstairs.

Jumătate de oră mai târziu sună clopoţelul din sala juraţilor şi spectatorii se aşezară zgomotos la locurile lor. Max conştientiza cât de încordat este. Avea gura uscată, iar inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Se aşteptase ca

deliberările juraţilor să dureze mai mult, dar graba cu care dăduseră verdictul îl punea pe gânduri.

După revenirea completului de judecată în sală, Max se întoarse către boxa acuzaţilor. O clipă mai târziu, Sara intră şi se aşeză. Nimic din comportamentul ei nu trăda nervozitate. Max îşi zise că ar fi trebuit să fie conştientă că va ajunge la spânzurătoare dacă verdictul nu-i va fi favorabil. Dacă ea nu aprecia gravitatea situaţiei, în schimb o aprecia Max.

Privirea ei era din nou fixată pe unul din avocaţii apărării, asistentul avocatului principal. Schimbară o privire scurtă. Juraţii intrară în sală.

Următoarele câteva minute au trecut la fel de încet ca orele. Aprodul a strigat rar numele fiecărui jurat. Când reprezentantul juraţilor a fost întrebat care este verdictul, spectatorii au amuţit.

— Nevinovată.

Un ropot de aplauze izbucni instantaneu în sala de judecată. Sara Carstairs era înmărmurită, ca şi cum acesta ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Directoarea închisorii o luă de mână şi începu să plângă.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce e cu femeia asta? se gândi Max vizibil iritat. Directoarea închisorii plângea, spectatorii aplaudau, el însuşi tremura, în vreme ce Sara Carstairs îşi păstra calmul imperturbabil.

Aplauzele încetară doar în momentul în care preşedintele completului porunci arestarea a doi tineri care îşi manifestau entuziasmul de o manieră sălbatică. La terminarea şedinţei, reporterii îşi croiră drum prin mulţime spre ieşire. Voiau să o prindă pe Sara Carstairs pe scări şi să-i ceară un comentariu pentru următoarea ediţie a ziarelor respective. Max nu se grăbea. Peter Fallon ieşise pe uşă printre primii şi, dacă domnişoara Carstairs avea să dea o declaraţie – fapt de care Max se îndoia Fallon nu putea să o rateze.

Verdictul nu îi dăduse nicio satisfacţie. Dorise achitarea ei dintr-un singur motiv: pedeapsa capitală i se părea o practică barbară pe care nu ar fi acceptat-o în nicio situaţie. Acum că fusese achitată şi nu mai putea fi judecată din nou pentru uciderea lui William Neville, intenţiona să folosească la maxim toate instrumentele de care dispunea pentru a afla adevărul, indiferent cât ar dura sau câţi martori ar trebui interogaţi.

Sara era singura care putea să îl ducă la locul unde era ascuns cadavrul lui William. Asta dorea Max. Să ajungă înaintea haitei. Să fie primul care să publice un articol complet. Nu trebuia să prezinte scuze nimănui pentru că era ziarist şi îşi făcea meseria.

Fascinaţia pentru Courier îl luase prin surprindere. Se apucase de treabă pentru că îi plăceau provocările şi pentru că lumea spunea că reabilitarea ziarului este imposibilă. Preocupat să le demonstreze că nu au dreptate, fusese prins şi cucerit de meseria trepidantă de jurnalist. Ziarele ce se publicau în acea perioadă, extrem de austere, erau citite doar de o minoritate de oameni cultivaţi. Mama lui îi dăduse un indiciu preţios. îi spusese că ea nu cumpără niciodată ziare pentru că nu găseşte nimic interesant în ele. Ea voia să citească articole despre viaţa reală şi despre oameni, dar asemenea articole existau doar în ziarele de proastă calitate interzise în casă de către tatăl lui.

În consecinţă, fără a-şi ştirbi demnitatea, schimbase linia ziarului Courier astfel încât să-i placă mamei lui, şi reuşise să-l relanseze.

Acum ţintea următoarea provocare, şi anume Manchester Post.

Când ieşi din clădire văzu că mulţimea care aşteptase răbdătoare verdictul îşi exprima bucuria. Oamenii ţipau, dansau şi îşi aruncau pălăriile în sus. Trecuse doar o săptămână de când îşi doriseră ca Sara Carstairs să atârne

în spânzurătoare. Tinereţea şi frumuseţea ei, gândi Max cu cinism, îi serviseră de minune.

Peter Fallon înaintă cu dificultate prin mulţime spre Max.

— Nimeni nu ştie unde este, spuse. Au reuşit să oprească trăsura, dar femeia îmbrăcată cu hainele ei nu era domnişoara Carstairs. Ar putea fi oriunde.

Max chicoti.

— Sunt sigur că avocatul asistent a aranjat totul. Şi eu aş fi făcut la fel în locul lui. Nu mai fi atât de supărat, Peter. O să apară ea. Şi când va apărea, mă voi întâlni personal cu ea. Acum hai să ne întoarcem la hotel şi să punem articolul la punct. Deşi nu avem o declaraţie din partea ei, Sir Ivor nu s-a scumpit la vorbă. E suficient ca să-i ţină pe cititorii noştri cu răsuflarea tăiată – „Tatăl îndurerat” – înţelegi ce vreau să spun.

În ediţia următoare, Courier a dublat recompensa oferită de Sir Ivor, dar nu s-a prezentat nimeni cu informaţii relevante. Max nu a avut noroc nici cu Sara. Parcă dispăruse de pe faţa pământului. Oricât de mult s-a străduit, folosindu-se de mijloacele de care dispunea, n-a reuşit să dea de urma ei.

2

Londra, trei ani mai târziu uneori, când privea spre Hyde Park de la fereastra salonului de la etaj, Sara avea impresia că se află undeva la ţară. Nu îi plăcea Londra, cu străzile pavate cu piatră cubică, cu clădirile mari de piatră lipite una de alta, ca şi cum locuitorii oraşului ar fi fost hotărâţi să nu lase niciun fir de iarbă şi nicio rază de soare să penetreze fortăreaţa pe care şi-o construiseră. Cu toate acestea priveliştea ce i se oferea de la geam era extraordinară.

Era luna iunie şi, la acea oră a dimineţii, pe străzi se afla puţină lume: bonele cu copii la plimbare, câteva

trăsuri şi câţi va călăreţi. Reprezentanţii claselor privilegiate, care se plimbau în trăsuri deschise, nu apăreau decât pe la cinci după-amiaza, oră după care Sara nu ieşea din casă. Nu putea să uite că la procesul ei din urmă cu câţiva ani aceşti fanfaroni veniseră cârduri-cârduri la Winchester şi înţesaseră sălile de judecată, stând lipiţi unii de alţii precum casele lor din Londra. Privirile lor o cercetaseră de parcă ar fi fost o ciudăţenie a naturii prezentată la circ.

Nu dorise niciodată să trăiască la Londra, temându-se să nu fie recunoscută, dar situaţia se schimbase şi ajunsese să se simtă mai în siguranţă aici decât în celelalte orăşele de provincie în care se adăpostise după încheierea procesului. Străzile Londrei erau mult mai sigure, pline de poliţişti. O fortăreaţă era tot ce avea ea nevoie în perioada aceea.

Privirea îi poposi asupra unui băieţel ce ieşea în fugă de sub un pâlc de platani stufoşi. Nu avea mai mult de patru sau cinci ani şi bucuria cu care bătea mingea era sesizabilă de la fereastra ei. Un domn care probabil era tatăl băiatului, venea în urma lui. Nu părea să fie prin preajmă nici mama şi nici bona. Sara îşi zise că micuţul era norocos că are un tată dispus să se joace cu el.

Tatăl ei nu prea le acordase timp şi atenţie progeniturilor provenite din cele două căsătorii. Fusese prea ocupat să strângă avere şi apoi să urce pe scara socială.

„Un titlu pentru tine, Sara, îi spusese el jubilând când ieşea din sala de clasă. Şi de ce nu? Cu bani poţi cumpăra orice. Ai educaţia necesară ca să fii o adevărată lady. Da, un ginere cu titlu nobiliar mi-ar prinde de minune”.

Îi găsise un nobil scăpătat cu care să se căsătorească, dar ea refuzase cu îndârjire. Samuel Carstairs avea să descopere că fiica lui este la fel de încăpăţânată ca el.

S-ar răsuci în mormânt dacă ar vedea unde a ajuns.

Se înfioră, ca şi cum cineva ar fi călcat pe mormântul ei, şi plecă de la fereastră. Începu să se plimbe prin cameră. Era o fată slăbuţă, de înălţime medie, ale cărei mişcări calme, lente nu trădau nicio clipă chinurile prin care trecea. Ochii ei negri, mari, buclele castanii strânse cu severitate într-un coc, osatura fină şi tenul surprinzător de alb îi confereau un aer dramatic. Dramatismul era însă bine temperat de felul Sarei de a se îmbrăca. Cu rochia simplă ce se încheia cu nasturi la gât şi la manşete şi cu boneta de dantelă pe cap putea să treacă oricând drept guvernantă – exact efectul pe care ea dorea să-l creeze. Căpătase pe nedrept o reputaţie de depravată şi era hotărâtă să nu mai fie catalogată astfel niciodată.

Zâmbi cu amărăciune. Avea mai multe motive de îngrijorare decât falsa acuzaţie de depravare. Acuzaţia de crimă îi schimbase complet viaţa. O obligase să-şi schimbe numele, o îndepărtase de familie şi o purta dintr-un loc în altul ori de câte ori i se părea că trecutul o ajunge din urmă.

Şi totul pentru nimic, pentru nimic. Trecutul se răzbuna pe ea.

Când auzi sunetul slab al minerului metalic de la uşă, se întoarse. Trecură câteva clipe, după care îşi făcu apariţia menajera şi prietena ei, o femeie solidă, înjur de cincizeci de ani.

— Au venit băieţii, spuse ea.

Sara zâmbi cu gândul la cuvântul ales de domnişoara Beattie. Fraţii ei mai mici, de fapt fraţii vitregi, erau bărbaţi în toată firea, studenţi la universitate. Pentru domnişoara Beattie, care se afla în slujba familiei de la naşterea Sarei, Simon şi Martin Streatham erau şi aveau să fie întotdeauna „băieţii”, la fel cum ea şi Anne erau „fetele”, iar Lucy, cea mai tânără Streatham, era „bebeluşul” familiei.

Domnişoara Beattie avusese grijă de toţi copiii de la Longfield, casa impunătoare a lui Samuel Carstairs, aflată în vecinătatea satului Stoneleigh. După ce au crescut toţi copiii, domnişoara Beattie s-a retras într-o căsuţă din Salisbury. După proces, când Sara a hotărât că este mai bine pentru familie ca ea să plece, domnişoara Beattie s-a oferit să o însoţească.

Era fericită că Bea trecuse peste toate obiecţiile ei. Sara simţi că o podidesc lacrimi de afecţiune. Ducea o viaţă singuratică, mult mai izolată decât şi-ar fi putut închipui vreodată, dar domnişoara Beattie nu spusese niciodată cu voce tare că regretă gestul făcut. Sara nu avea cuvinte să-i mulţumească pentru loialitate.

— Cheamă-i înăuntru, Bea.

Cei doi tineri gentlemani tăbărâră literalmente pe Sara. îmbrăţişări, pupături, mai întâi unul, apoi celălalt, complimente şi declaraţii de afecţiune. Ramura Streatham era mult mai expansivă decât ramura Carstairs, atitudine cu care ea şi Anne se obişnuiseră. Tatăl lor se recăsătorise când Sara avea nouă ani, iar mama lor vitregă adusese în familie doi băieţi zvăpăiaţi care nu învăţaseră încă bine să umble şi un înger de fetiţă ce avea să se transforme într-o adolescentă greu de strunit.

— Staţi jos, amândoi.

Bucuria se mai risipi când Sara îşi aminti motivul pentru care îi chemase pe cei doi fraţi. La rândul lor ei ştiau că Sara deţinea zecile de note de plată acumulate de ei în ultimele luni, note pe care sperau că ea le va achita. În acea zi se reglau conturile. Din punctul de vedere al Sarei, mai grav decât datoriile acumulate era faptul că fuseseră exmatriculaţi pentru restul semestrului din pricina comportamentului lor sălbatic. „Suspendaţi” fusese cuvântul folosit de avocatul din Stoneleigh în scrisoarea pe care i-o trimisese, o variantă mai politicoasă a cuvântului „exmatriculaţi”.

Simon Streatham zâmbi dezarmant şi se trânti într-un fotoliu. Avea optsprezece ani, cu un an mai mult decât fratele său Martin.

— Citesc în ochii tăi că domnişorul Primrose a vorbit cu tine înainte să-ţi explicăm noi ce s-a întâmplat. N-ai de ce să fii ofuscată, surioară. Nu există student care să nu fie exmatriculat la un moment dat. Nu înseamnă nimic. O să ne întoarcem la Oxford semestrul următor.

Odinioară şarmul lui Simon ar fi dezarmat-o, dar trecuse mult de atunci. Experienţa ei în privinţa bărbaţilor şarmanţi, deşi limitată, o învăţase o lecţie aspră. Diavolul poate să apară şi sub înfăţişarea lui Făt-Frumos.

Sara se aşează pe un scaun cu spătar drept.

— Drew Primrose, spuse ea cu răceală, este unul dintre cei mai buni avocaţi, Simon, şi trebuie să-i acorzi respectul cuvenit.

— E ca o muiere bătrână! Ei, ştiu că nu e cu mult mai bătrân decât tine, dar pe bune, Sara, e la fel de moralist ca o fată bătrână. Nu pot să-mi închipui că a fost vreodată tânăr. Unii oameni sunt aşa, n-ai ce să le faci. Habar n-au să se distreze. Cred că s-a născut bătrân.

Ceva din expresia ei îl făcu pe Simon să amuţească.

— Amândoi aveţi de învăţat o mulţime de la Drew, spuse ea, dacă aţi lăsa deoparte prejudecăţile. Este corect, responsabil şi s-a descurcat de minune ţinând cont de faptul că nu are prea multe relaţii şi nici nu dispune de prea mulţi bani.

Se opri când Simon îşi înăbuşi un căscat cu dosul palmei. Inspiră profund, după care continuă:

— Crezi că Drew se tăvăleşte pe jos de plăcere că este tutorele vostru? O face pentru mine, fiindcă tutorele desemnat de tata s-a cam spălat pe mâini în ceea ce vă priveşte. Drew nu are nicio obligaţie faţă de voi şi, din punct de vedere legal, nici eu. Facem ceea ce facem pentru binele vostru.

Nu adăugă, deşi era tentată s-o facă, faptul că şi mama lor renunţase la responsabilitate. Constance era şmecheră. În calitate de văduvă a lui Samuel Carstairs avea banii necesari pentru a acoperi datoriile băieţilor. Dar Sara era moştenitoarea, iar Constance se pricepea la cacealmale mult mai bine decât ea.

Martin începu să vorbească şi spuse multe din lucrurile care îi treceau şi Sarei adesea prin minte:

— Nu e corect că tata ţi-a lăsat totul ţie, că tu poţi dispune de toţi banii. E umilitor. Ar fi trebuit să creeze un fond special pentru noi, ca să nu trebuia să se venim la tine de fiecare dată cu mâna întinsă. Desigur, noi nu suntem decât fiii vitregi, iar tu ai fost întotdeauna favorita, dar n-a procedat frumos. În fond, el este singurul tată pe care l-am avut.

Martin o îngrijora aproape la fel de mult ca şi Simon. Era înalt, deşirat, brunet, chipeş ca şi fratele lui, dar îi lipsea şarmul acestuia. Când îl contrazicea cineva, devenea la fel de enervant ca un copil capricios.

Nu avea rost să le spună că tatăl ei pusese bani deoparte pentru ca ei să beneficieze de cea mai bună educaţie şi că la moartea lui Constance aveau să moştenească o avere substanţială. Îşi voiau banii acum ca să poată trăi ca nişte mici lorzi.

Însă Martin avea dreptate: cea mai mare parte a averii îi fusese lăsată în administrare până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, când devenea a ei de drept. Martin greşea considerând că ea fusese favorita. Tatăl ei hotărâse astfel deoarece considerase că era singura capabilă să ducă un lucru la bun sfârşit.

Câteodată îl ura pentru că o pusese într-o asemenea situaţie. Murise când ea avea douăzeci de ani, din cauza unui accident vascular cerebral care îl ţintuise la pat timp de un an. Deşi foarte tânără, baierele pungii cu bani a familiei trecuseră în mâinile ei. Pe lângă faptul că era o

adevărată povară pentru ea, o mai făcea şi să pară o scorpie în ochii familiei.

Voia să scape de ei, să le dea cât le dorea inima, doar să nu-i mai vadă. Erau o şleahtă de plângăreţi şi de leneşi. Nu mai putea suporta văicărelile lui Constance care voia să meargă la Londra acum că Lucy împlinise şaisprezece şi nici presiunile fraţilor ei care credeau că vor intra în rândul celor bogaţi şi leneşi şi nu vor fi nevoiţi să muncească toată viaţa lor. Se săturase şi de reveriile lui Anne care părea fermecată de noul vicar de la Stoneleigh.

Nu putea să-l învinovăţească pe tatăl ei că îşi făcuse griji degeaba în privinţa membrilor familiei sale. Ea însăşi nu înceta să-şi facă griji. Dar nu putea să nu se întrebe de ce considerase el că ea, Sara, era suficient de puternică şi înţeleaptă pentru a se ocupa de afacerile familiei când nu reuşea să se ocupe nici măcar de ale ei. Desigur, tatăl ei nu avusese cum să prevadă haosul creat în familie de William Neville… faptul că nu mai avea cum să-i apere.

Simon stătea în picioare lângă măsuţă şi turna cherry în pahare.

— Ce trebuie să înţelegi tu, surioară, spuse el pe un ton decent, este că ne e extrem de greu să ţinem pasul cu ceilalţi studenţi. Cred că n-ai vrea să fim priviţi ca nişte ciudaţi, nu-i aşa?

În mintea Sarei se iscă un vârtej de gânduri şi ea acceptă. lutomat paharul de sherry ce i se oferise.

— În ceea ce priveşte suspendarea, ridică din umeri Simon, a fost o chestiune de onoare… de onoarea unei doamne. Înţelegi ce vreau să spun.

Sara îl privi tăios.

— Sper că nu e vorba de vreun duel.

— Nu, nu! Doar o bătaie cu pumnii.

Martin intră vesel în vorbă:

— Aş numi-o mai degrabă o cafteală, o adevărată chelfăneală. Ghinionul a făcut ca pumnul lui Simon să

aterizeze în nasul directorului, altfel nimeni nu ar fi făcut atâta caz şi n-am fi fost suspendaţi. Spune-i, Simon.

— Nu ştiam că bătrânul Lewis e în spatele meu, începu el zâmbind. Am simţit o mână pe umăr şi i-am tras una înainte…

Vocea lui Simon se pierdu când o văzu pe Sara ridicându-se.

Îşi privi fraţii cu răceală.

— V-aţi încăierat din pricina unei insulte aduse unei târfe? Aşa vă învaţă la Oxford?

Chipul lui Simon se înroşi brusc.

Martin îşi ţuguie buzele.

— Uite ce e, Sara, nu a fost deloc aşa. De fapt…

— Taci din gură, Martin, mârâi Simon printre dinţi în timp ce o privea tandru pe Sara. Există anumite cuvinte pe care un gentleman nu le pomeneşte într-o companie selectă, în special în compania surorii sale, şi târfă este unul dintre ele.

Enervată, Sara se duse spre masă şi luă un pachet pătrat, de dimensiuni considerabile, al cărui conţinut îl goli.

— Se pot spune multe despre caracterul unui om după chitanţele pe care le adună. Şi ştii ce-mi spun chitanţele astea despre tine, Simon?

— Dumnezeule preamilostiv, iar ne face morală, răspunse el indiferent.

Ea ignoră împunsătura:

— Jocuri de noroc, femei uşoare, băutură – pe scurt, caracterul tău. Eşti un trântor, Simon. Unii ar putea să te numească chiar parazit.

La auzul râsului înfundat al lui Martin, Sara se întoarse către el:

— Nici tu nu eşti mai breaz. Te ţii de coada lui Simon. Nu-ţi dai seama ce noroc ai. Eşti primul bărbat din familia noastră care merge la universitate, şi nu la oricare, ci la

Oxford. Tata a încercat să-ţi ofere toate avantajele de care el nu a avut parte niciodată. Voia să deveniţi nişte domni, domni adevăraţi, nu…

Sara privi dezgustată pantalonii portocalii şi jachetele strâmte ale fraţilor ei şi cizmele de care atârnau nişte ciucuri aurii ridicoli.

— …nu manechinii croitorului. Cu banii de pe chitanţele de la croitorul vostru aş putea să mă îmbrac zece ani.

Martin spuse:

— Corintienii (persoane care iubesc luxul, sportivii amatori bogaţi, în special amatorii de iahting) se îmbracă aşa. Iar la Oxford dacă te îmbraci din altă parte decât de la Weston poţi la fel de bine să-ţi tai gâtul.

— Corintienii! exclamă Sara dispreţuitor. Pe vremea mea se chemau filfizoni.

Simon interveni:

— Stai puţin, Sara. E mai mult decât atât. Corintienii sunt atleţi. Sunt cei mai buni sportivi din Anglia.

— Sunt nişte leneşi! strigă Sara. Aristocraţi plictisiţi. Poate că ar fi bine să vă amintiţi că nu facem parte din aceeaşi categorie ca şi ei. Noi nu avem sânge albastru. Tot ce avem se datorează sacrificiului şi muncii grele a altcuiva.

— Oricum n-am vrut să merg la Oxford, mormăi Martin. Toţi cei de acolo sunt nişte…

— Las-o baltă, Martin! Sara îi urăşte pe plângăreţi la fel de mult ca şi mine.

Replica dispreţuitoare a lui Simon îl stârni pe Martin.

— Ia nu mă lua de sus! Nu eu am început bătaia şi nu din cauza mea am fost suspendaţi amândoi. Nu eu am acumulat datorii. Ţi-am spus că Sarei nu-i va plăcea, dar nu m-ai ascultat. Părerea mea nu contează. Dacă ne lasă baltă, ce-o să ajungem? Dacă nu ne plătim datoriile de la jocuri, o să o luăm pe coajă. Şi totul din cauza ta.

Simon îi aruncă o privire plină de ură.

Eşti un…

— Linişte!

Sara fu la fel de surprinsă ca şi fraţii ei de tonul categoric pe care-l folosise.

— Linişte! repetă coborând vocea. Vă voi spune ce se va alege de voi.

Îşi lăsă braţul jos, apoi rosti cu glas sigur:

— Îi voi spune lui Drew să vă plătească datoriile. O voi face pentru ultima oară. Pentru că mă voi căsători.

Făcu o scurtă pauză pentru a savura uimirea ce se citea pe chipurile celor doi fraţi, apoi continuă:

— Ştiţi foarte bine că din momentul în care o femeie se căsătoreşte, controlul asupra averii ei trece în mâinile soţului, aşa că lucrurile se vor schimba radical.

După ce sunetele ultimului crescendo al sonatei lui Scarlatti se stinseră, Sara îşi întinse degetele şi se ridică brusc de la pian. Domnişoara Beattie o privea. Ştia că Sara îşi poate ascunde sentimentele faţă de toată lumea în afară de ea. Când era supărată, cânta întotdeauna Scarlatti.

— Scarlatti? întrebă ea. Cum aşa?

Sara zâmbi jenată, ca un copil prins că face o poznă.

— Simon a spus că sunt exact ca tata.

Domnişoara Beattie se aplecă asupra lucrului de mână şi începu să numere ochiurile.

— Şi de ce a spus asta?

— Pentru că am făcut ceea ce am spus că nu voi face. Le-am ţinut predici, Bea. Ba mai mult, i-am ameninţat. Le-am spus că soţul meu va prelua controlul asupra averii.

— Şi te-au crezut?

Sara luă luminarea de pe pian şi începu să aprindă cu ea celelalte lumânări din cameră.

— Ei cred că m-am îndrăgostit nebuneşte de cineva şi că, orbită de iubire, s ni dispusă să pun în pericol partea lor din moştenirea de la tata. De parcă aş fi bătută în cap!

Nu ai auzit ce scandal au făcut când au plecat?

Strânse din buze şi continuă:

— Se vor consulta cu un avocat pentru a vedea dacă există vreo modalitate de a mă opri.

Domnişoara Beattie o întrebă precaut:

— Cu cine le-ai spus că te vei căsători?

Sara râse.

— Nu le-am spus. Le-am comunicat doar că vor afla la momentul potrivit-Nu mă privi aşa, Bea. Simon şi Martin sunt incorigibili Le-am tras o sperietură de zile mari, dar le va trece, întotdeauna le trece.

— Poate spuse domnişoara Beattie cu un licăr de speranţă în voce, poate că nu se va întâmpla nimic. Crezi că vei găsi un bărbat care să accepte să te ia de soţie în condiţiile impuse de tine?

— Un lucru am învăţat de la tata: cu bani se cumpără orice.

Sara începu să scotocească prin sertare şi pe sub perne căutând ceva.

— Dar de ce să iei asupra ta povara unui soţ? Ai de aşteptat mai puţin de un an, după care poţi să dispui de avere în orice fel doreşti.

— Ştii de ce.

Mai purtaseră această discuţie şi domnişoara Beattie se abţinu să reia pomelnicul de argumente construite special pentru a demola schema complicată pe care Sara intenţiona să o pună în aplicare. Sara îşi dorea moştenirea acum, nu luna viitoare sau anul viitor şi singura modalitate de a o obţine era, în condiţiile stipulate în testamentul tatălui ei, să se căsătorească înainte de împlinirea a douăzeci şi cinci de ani. De fapt Sara nu îşi dorea o căsnicie, ci un contract de afaceri. O dată încheiată ceremonia de căsătorie şi achitat serviciul respectivului soţ, nu mai voia să aibă de-a face cu el.

Motivele pe care le expusese în favoarea acestei

acţiuni i se păreau irelevante domnişoarei Beattie. Sara susţinea că ajunsese la capătul răbdării. Voia să-şi vadă de viaţa ei. Mai mult, dacă i se întâmpla ceva, Anne avea să moştenească totul, iar dacă William Neville apărea vreodată, cine ştie ce s-ar alege de familie, deoarece în calitate de soţ al lui Anne el ar deţine controlul averii. Dacă ea s-ar căsători, s-ar asigura că viitorul soţ semnează un precontract de căsătorie bătut în cuie prin care averea tatălui ei să se împartă egal între cei cinci copii ai lui înainte ca ea să-şi pună verigheta pe deget.

Dacă Sara ar fi prezentat aceste argumente cu trei ani înainte, imediat după proces, domnişoara Beattie le-ar fi acceptat cu mai multă uşurinţă. Dar de ce acum? se întreba ea. Ceva se întâmplase. Ceva o supărase pe Sara şi ea nu-şi dădea seama ce anume.

Privi pe sub sprâncene şi murmură ceva în barbă. Avea grijă de Sara de când prima doamnă Carstairs o angajase ca bonă. Sara nu i-ar fi mărturisit decât ei problemele pe care le avea, dar felul ei de a fi o împiedica să facă acest lucru. Era o persoană foarte introvertită şi nu îi plăcea să împărtăşească şi altora trăirile ei. Arareori lăsa să se vadă ce gândeşte. Majoritatea persoanelor care intrau în contact cu ea o considera rece, deşi Sara era la polul opus. A fi copilul cel mai mare al lui Samuel Carstairs se dovedise un rol dificil. Ea fusese singura care avusese curajul să i se împotrivească. Dacă celorlalţi copii le fusese mai uşor asta se datora faptului că ea îi ocrotise pe toţi.

Dar cine avea s-o ocrotească pe ea? în niciun caz un soţ doar cu numele.

— Bea, unde este?

Domnişoara Beattie scăpă un ochi şi privi furioasă cuvertura de dantelă pentru patul unei surori a ei din Folkstone la care lucra. Fără să ridice capul, întrebă cu naivitate:

— Unde este ce, draga mea?

— Ediţia de azi a ziarului Courier, răspunse Sara domol.

Domnişoara Beattie era pe punctul de a se preface că nu ştie despre ce este vorba, dar tonul hotărât al Sarei îi sugeră clar că e mai bine să spună adevărul.

— Chiar nu înţeleg de ce vrei să citeşti porcăriile alea, spuse ea mohorâtă.

— Ba da, înţelegi. Unde este, Bea?

Domnişoara Beattie oftă. Sigur că ştia. În acea zi se împlineau trei ani de la achitarea sa în procesul în care fusese acuzată de uciderea lui William Neville şi, ca în fiecare an, Courier publica un rezumat al întâmplărilor. Devenise o tradiţie, ca şi mărirea recompensei oferite de Sir Ivor pentru informaţii ce ar duce la descoperirea locului unde se află William Neville, viu sau mort.

Resemnată, domnişoara Beattie se aplecă spre săculeţul de lucru de la picioare, scoase ziarul bine împăturit şi i-l întinse Sarei.

— Cât a ajuns recompensa?

— Cinci mii de lire.

Sara ridică din sprâncene.

— Aşa deci.

Luă ziarul şi se duse să îl citească la lumina lumânării de pe masă. Expresia feţei rămase neutră, dar Sara nu putea să o păcălească pe domnişoara Beattie. Doar dacă ar fi fost o stană de piatră n-ar fi afectat-o ceea ce scria în ziar. Toată povestea era redată până la detaliile cele mai sinistre. Numele Sarei apărea o dată la două rânduri. Aluziile – că Sara fusese o ticăloasă calculată şi egoistă, achitată din simplul motiv că nu se găsise cadavrul lui William Neville – erau dezgustătoare. Înspăimântătoare era însă intenţia celor de la Courier de a continua propriile investigaţii până când avea să se facă dreptate. Sara era de părere că nu dreptatea o căutau cei de la Courier, ci era o vendetă personală.

Ea murmură mai mult pentru sine:

— Cine a scris acest articol mă urăşte şi nu vrea să lase publicul să-mi uite numele. Dar cine este? „Corespondent special” nu-mi spune nimic.

Când făcu o pauză, domnişoara Beattie spuse:

— Nu văd de ce te interesează cine este. Oricum e un ticălos şi sper să ardă în focurile iadului.

Sara împături ziarul şi spuse pe un ton sec:

— Nu mă va mai urmări dacă va fi găsit cadavrul lui William.

— Sau dacă William şi-ar face apariţia, adăugă domnişoara Beattie.

Pe Sara o străbătu un fior.

— Nu ştiu ce mă sperie mai mult: gândul că acel corespondent de la Courier e pe urmele mele zi şi noapte sau gândul că William ar putea să-şi facă apariţia. Acum înţelegi de ce sunt hotărâtă să împart fondul? Vreau să-mi văd de viaţa mea, să o iau de la început altundeva. Ne-am tot bălăbănit dintr-o parte în alta, Bea. De îndată ce aranjăm lucrurile, pornim către Bath.

— Bath, repetă domnişoara Beattie.

Sara îi mai explicase. În lunile de vară, lumea bună îl urma pe prinţul de Wales la Brighton. Existau prea puţine şanse ca Sara să fie recunoscută la Bath. Şi dacă nu găseau pe nimeni care să accepte târgul, aveau să meargă la Cheltenham.

O oră mai târziu, domnişoara Beattie se pregătea de culcare, zicându-şi că n-o fi dracu’ chiar atât de negru. Această călătorie la Bath putea reprezenta un pas înainte. Pentru prima oară de la proces, Sara era dispusă să facă noi cunoştinţe. Fiind o persoană foarte credincioasă, domnişoara Beattie nu înţelegea de ce Atotputernicul nu voia să dea peste cap schema nebunească a Sarei, readucând astfel totul la normal. Nu trebuia decât un mic efort pentru ca aşa-zisul soţ să devină şi bărbatul pe care

Sara îl dorea cu disperare şi îl merita cu prisosinţă.

În timp ce se gândea cât de bine ar fi ca acest vis să se îndeplinească, şi-o imagina pe Sara aşa cum şi-ar fi dorit ea să fie. Garderoba austeră va fi donată săracilor din parohie şi înlocuită cu rochii din mătăsuri elegante şi museline strălucitoare care să pună în evidenţă frumuseţea Sarei. Petreceri şi baluri, seri la teatru şi plimbări prin parcuri şi o Sara mereu zâmbitoare.

Fără Scarlatti. Sara nu avea să mai cânte Scarlatti.

Fără bonete de dantelă.

Domnişoara Beattie hotărî ca alesul inimii Sarei să fie prezent în rugăciunile ei de fiecare seară. Ea se ruga tot timpul ca asupra duşmanilor Sarei să se abată confuzia, în special asupra acelui ticălos de corespondent special de ultimă speţă care scria pentru Courier. Nu că ar fi dorit să i se întâmple vreo nenorocire, dar i-ar fi plăcut să mănânce o mamă de bătaie soră cu moartea.

3

Îi duceau la bordel. Max presupunea că asta era recompensa pentru că luase cea mai mare bătaie din viaţa lui. Era un gest generos, având în vedere că pierduseră sume frumuşele când pariaseră pe el şi nu pe Mighty Jack Cleaver, pugilistul cel mai bun din cinci comitate. Făcuseră o mare greşeală. Ca şi el de altfel.

Probabil avusese o clipă de nebunie când se lăsase convins să lupte cu el. Cine se credea? Nu era luptător profesionist. Era amator. Se antrenase cu Gentleman Jackson în oraş, dar aşa, ca exerciţiu. De acum înainte se va limita la crichet.

Gemu când trăsura trecu peste o groapă. Acum nu îl mai surprindea faptul că nimeni nu se oferise să lupte cu Mighty Jack Cleaver pentru premiul de o mie de lire acordat de acesta eventualului câştigător. Era un munte de om, puternic şi necruţător.

N-ar trebui să se plângă. Ar trebui să-i mulţumească îngerului păzitor că încă mai respira. Nu avea nasul spart şi nici coastele rupte, dar se simţea ca şi cum ar fi fost călcat de o trăsură.

— Ah, Reading, se auzi o voce din colţul trăsurii.

Max deschise ochii înceţoşaţi şi privi pe geam. Nu se vedea mai nimic pentru că era noapte. Singurele lumini erau cele ale felinarelor aflate în faţa câtorva case. Părea că toţi locuitorii din Reading dormeau în paturile lor, lucru pe care ce şi-l dorea şi Max.

În niciun caz nu se va duce la bordel în seara aceea şi nici în viitorul apropiat. De altfel, amanta îl aştepta la hanul Black Swan şi nu avea niciun rost să o facă să-şi iasă din fire. Dacă nu apărea, avea să plătească cu vârf şi îndesat. Ar putea chiar să o piardă şi ar fi păcat, fiindcă Deirdre era genul lui de femeie: coaptă, întotdeauna gata de tăvăleală, cu părul negru bogat şi cârlionţat şi ochii negri ca păcatul. Ochi păcătoşi, mâini păcătoase şi o gură păcătos de senzuală. Max zâmbi în ciuda fălcii care îl durea.

— Un toast pentru Max, strigă John Mitford, urmat de un cor de voci masculine aprobatoare. Pentru un tip pe cinste, pentru prietenul cel mai bun pe care ar putea să şi-l dorească cineva, pentru un luptător adevărat, chiar dacă azi a pierdut, pentru cel mai vrednic dintre corintieni, continuă el pe un ton sentimental.

— Pentru Max, behăiră vocile de beţivani, cel mai vrednic dintre corintieni!

Sticlele de coniac începură din nou să circule din mână în mână.

Corintian. La douăzeci şi unu de ani se mândrise cu calitatea de membru al acestui grup select. Toţi prietenii lui fuseseră corintieni. Se considerau gentlemani atleţi.

Dar asta în urmă cu mulţi ani. Acum, o dată pe an, renunţau la griji şi responsabilităţi, îmbrăcau hainele

frumoase pe care le purtaseră când erau mai tineri şi încercau să se convingă că mai erau corintieni. De aceea acceptase provocarea lui Jack Cleaver. Domnia şi prostia se plătesc.

Prietenii lui erau la fel de conştienţi ca şi el că lucrurile se schimbau. Se îndepărtau unii de alţii pe măsură ce interesele li se diversificau şi nu mai aveau timp. Într-un efort de a menţine starea de fapt din tinereţe, se hotărâseră să petreacă în fiecare an o parte din luna iulie la Brighton. „Ultima baricadă a burlacilor" o numeau ei. Fuseseră buni prieteni încă din primii ani de studenţie la Oxford şi nimic, jurau ei, nu avea să-i despartă.

Oxford. Acolo trăiseră zilele de aur ale tinereţii lor.

— Vreau să rostesc un toast, spuse Max îngrozit de vocea lui răguşită.

Poate că şi el băuse prea mult.

— Dumnezeule preamilostiv, bâigui Ash Meynell, filfizonul grupului, privindu-l prin ochelarii lui caraghioşi. Omul ăsta încă mai trăieşte.

Remarca îi dezlănţui pe toţi şi începură să îl tachineze pe Max pe seama performanţei modeste de la meciul din acea zi. Max nu se arătă câtuşi de puţin supărat; în fond erau prieteni atât de apropiaţi încât schimbul de ironii devenise un fel de artă pentru ei şi nu luau în serios ocările ce şi le aruncau unul altuia.

— Pentru Oxford, spuse ridicând sticla de coniac.

— Oxford, îngânară ei, după care traseră câteva înghiţituri zdravene.

Dinspre podeaua trăsurii se auzi un glas grav:

— Vreau să-mi împrospăteze cineva memoria. A terminat vreunul din noi acea ilustră instituţie?

Un cor de „nu"-uri ţinu loc de răspuns.

— Da' ce, trebuia cumva s-o terminăm? întrebă Ash.

Tony Palmer se ridică în capul oaselor.

— Eu trebuia s-o termin, spuse el. Nu mă întrebaţi de

ce. Nici tata nu a reuşit să termine, dar sperase că o va face fiul lui. A fost un scandal monstru când m-au trimis acasă.

Cuvintele lui Tony atraseră după ele o serie de amintiri despre anii petrecuţi de ei la Oxford, care până la urmă se transformară, într-un mod cât se poate de ciudat, în toasturi pentru rege, vânătoarea de vulpi, actriţe şi dansatoare în general şi, în final, la modul serios, pentru „prietenii absenţi”.

Din nefericire, trei dintre ei se căsătoriseră şi erau nevoiţi să îndeplinească dorinţele soţiilor lor şi nu pe ale prietenilor. Petrecerile de burlaci de la Brighton le erau cu desăvârşire interzise. Circula chiar şi un banc pe seama bărbaţilor însuraţi, în care se spunea că singurul lucru pentru care mai sunt buni este guta şi nimeni nu ar dori să facă gută la tinereţe. Niciodată, de fapt.

Max observă clădirea pe care şi-o fixase ca reper, vechea biserică Sfântul Laurenţiu, şi strigă:

— Birjar, opreşte!

Prietenii lui rămaseră atât de uimiţi de întorsătura pe care o luaseră lucrurile încât Max reuşi să iasă din trăsură înainte ca ei să-şi dea seama ce se petrece. Când încercară să protesteze, el ridică mâna cerându-le să tacă.

— Domnilor, spuse, deliciile carnale din stabilimentul madamei Capet nu sunt pentru mine. Poate aţi observat că în timpul meciului Jack Cleaver m-a tăbăcit bine de tot. Sincer, încă agonizez şi dacă aş încerca una din acrobaţiile pe care mi le-aţi descris într-un mod atât de colorat, e foarte posibil să nu mă mai scol din pat.

— De fapt vrea să zică, spuse John, că nu mai e în stare.

După ce ecoul râsetelor se stinse, Max răspunse:

— Nu pot să susţin că vă înşelaţi. Rămâne să ne vedem la Brighton.

— Aşa ai spus şi anul trecut, mârâi Ash, dar nu ai

apărut. Ştii ce cred eu, Max? Cred că eşti pe cale să devii un candidat cu şanse mari la gură. Mama mi-a spus că asta li se întâmplă tuturor corintienilor, mai devreme sau mai târziu.

Afirmaţia stârni un val de proteste. Când prinse un moment de linişte, Max spuse:

— Ash, ar trebui să mă cunoşti mai bine. Sunt prea precaut ca să capăt gută. O să ajung la Brighton, chiar dacă nu o să stau decât câteva zile. Am afaceri care mă vor reţine la Exeter o lună sau două şi de aceea nu pot să stau mai mult cu voi.

— Ce afaceri? întrebă o voce confuză.

— Nu ştiai? Max a făcut o ofertă pentru Exeter Chronicle, răspunse cineva. Pleacă direct acolo.

Ultima propoziţie le aminti băieţilor afumaţi un cântec porcos pe care începură să îl răcnească din toate cele cinci piepturi înainte ca trăsura să plece de pe loc.

Max tresări când se întoarse către High Street, unde se afla hanul Black Swan, şi se opri o clipă să îşi inventarieze rănile. îl durea tot corpul, nasul îi zvâcnea şi îşi simţea falca de parcă l-ar fi lovit cineva cu o cărămidă. Întrebarea cea mai importantă era dacă va face faţă unei nopţi tumultuoase. Una era să îşi amâne prietenii, alta era să o amâne pe Deirdre. Ar putea să facă una din crizele ei celebre dacă se va prezenta cu o scuză jalnică de genul „mă doare capul” sau „sunt meteosensibil”.

La dracu’! Nu o invitase să îl însoţească la Exeter, fiindcă ştia că o să-l încurce, însă soţul ei neputincios, Sir William Honeyman, plecase la domeniul din Kent şi Deirdre hotărâse să-i facă o surpriză apărând la Black Swan. Văzuse pe chipul lui că nu era tocmai fericit să o vadă când plecase cu prietenii lui în oraş. Avusese loc o ceartă teribilă şi Max ştia că dacă o amână va ieşi scandal, iar scandalul era ultimul lucru de care avea chef.

Să o amâne? începea să se simtă ca un octogenar.

Sigur că nu o va amâna. Un bărbat ar trebui să fie mort de-a binelea ca să nu reacţioneze la farmecele lui Deirdre. Va duce totul până la capăt, chiar dacă îşi va da sufletul.

Măcar va muri zâmbind.

La Black Swan singura lumină era felinarul aflat în veranda de la intrare. Max trecu pe sub bolta care dădea în curte. Nu exista pericolul să se întâlnească cu cineva, deoarece Reading era un orăşel de provincie ai cărui locuitori se culcau odată cu găinile şi se trezeau la răsăritul soarelui. Toate hanurile îşi închideau porţile imediat după asfinţit. Cu toate acestea se gândise la toate detaliile înainte de a ieşi cu prietenii.

Într-unul din colţurile curţii era un măr bătrân şi deformat, care umbrea cu crengile lui stufoase fereastra camerei lui. Lăsase fereastra deschisă pentru a se putea întoarce la orice oră fără să trezească pe nimeni. Deşi în cazul unui burlac nu era nevoie de precauţii, nu putea să pună în pericol reputaţia lui Deirdre. Cu toate că ea avea o înţelegere cu Sir William şi fiecare îşi vedea de viaţa lui, preferau să păstreze aparenţele. Nerespectarea acestor aparenţe ar fi dus la ostracizarea ei din punct de vedere social. Aparenţele erau mult mai importante decât realitatea, mai ales pentru o femeie.

La fereastră se zărea o lumină. Deci Deirdre îl aştepta. Oftând resemnat, strânse din dinţi şi apucă creanga de deasupra capului.

Cartea din poala ei căzu pe covor cu un zgomot înfundat, trezind-o din somn. Sara se sprijini de braţele fotoliului încercând să se ridice în picioare. Când văzu cartea căzută pe podea şi îşi dădu seama că se trezise din cauza acelui zgomot se mai linişti. Respiră adânc. Nu avea de ce să se teamă. Era în dormitorul de la Black Swan, prima escală a călătoriei ei la Bath, şi adormise citind Cecilia. Nimeni nu ştia cine este. Nimeni.

Se întinse şi cu o mână ridică volumul legat în piele,

pe care îl aşează pe măsuţa de lângă fotoliu. Citise romanul lui Fanny Bumey de atâtea ori încât aproape că-l învăţase pe de rost. Dar îşi făcea treaba cu el. îi limpezea mintea şi îi dădea câteva ore de răgaz. Acum că se trezise de-a binelea, îşi dorea să o fi citit în pat.

În depărtare se auzi un tunet. Venea furtuna. Se întinse pentru a-şi relaxa muşchii încordaţi, apoi îşi ridică părul de pe ceafă încercând să se răcorească. În ciuda ferestrei pe care o lăsase deschisă, în camera mică era foarte cald şi nu intra niciun pic de aer. Era atât de cald încât cămaşa subţire de noapte i se lipea de piele. Desfăcu nasturii de sidef de la gât până la talie, dezvelindu-şi sânii. Continua să-i fie cald. Luă carafa de pe masa de lângă scaun. Era goală. Oftă şi o puse la loc.

Luminarea de pe şemineu arsese aproape de tot şi începuse să sfârâie. Se ridică, dădu să o stingă, apoi ezită. Nu prea erau şanse să adoarmă din nou. Poate ar trebui să aprindă o altă luminare şi… şi ce să facă? Să îşi tortureze mintea cu imagini ale cumnatului ei aşa cum îl văzuse ultima oară? Să se întrebe la nesfârşit dacă William murise sau nu? Să speculeze cum ar reacţiona dacă el ar găsi-o vreodată?

Ştia ce va face William. O va omorî. Astfel Anne va moşteni averea şi el va pune ghearele pe bani. Banii erau tot ce-şi dorea.

Dar ea nu-l va lăsa să mai facă rău nici unui membru al familiei.

Un plan nebunesc, aşa numise Bea călătoria la Bath. Erau momente când Sara o aproba, dar situaţiile disperate necesită măsuri disperate, şi ea era într-adevăr într-o situaţie disperată. Se dăduse de ceasul morţii încercând să găsească o soluţie mai bună, dar nu reuşise. O dată măritată şi cu contractul prenupţial semnat, William înceta să mai devină o ameninţare.

Dar era o prostie. Ştia că William este mort. Ştia. Nu?

Dacă ar exista cineva căruia să-i poată povesti totul… dar nu exista. Şi, apoi, anumite secrete nu pot fi spuse nimănui.

Îşi trecu degetele peste frunte. Mintea i se înceţoşase de atâtea gânduri. De fapt nu avea la ce să se mai gândească. Hotărârea fusese luată. Nu te mai frământa, îşi spuse ea. Lasă deoparte gândurile negre şi culcă-te.

Se ridică şi merse la şemineu să stingă luminarea. Chiar în clipa în care sufla văzu reflectată în oglinda de pe şemineu imaginea unui bărbat care se căţăra pe pervaz.

În acel moment cumplit avu senzaţia că se sufocă. O găsise! William o găsise!

— William? şopti ea răguşită.

Nu primi niciun răspuns.

Tremurând, cu inima zvâcnindu-i în piept, se întoarse pentru a-l privi pe intrus. Nu dură mult până ce ochii i se obişnuiră cu întunericul. Nu era chiar beznă. Lumina de la felinarele din curte arunca umbre trecătoare. Bărbatul nu se mai vedea la fereastră.

Auzul Sarei înregistra o respiraţie. Trase adânc aer în piept când vocea străinului sparse liniştea:

— Habar n-aveam că părul tău are nuanţe roşcate. Probabil doamnele pot să îşi schimbe înfăţişarea după cum doresc. Lasă-mă să-mi trag sufletul. Mă simt ca şi cum aş fi escaladat Matterhom-ul.

Nu era vocea lui William! Gândul o linişti. Nu era William, dar putea fi unul din prietenii lui sau cineva care o cunoştea din vedere. Presupunea că William o atenţiona asupra a ceea ce avea să urmeze, a terorii ce se va instaura. Sau poate că voia să demonstreze că, în ciuda tuturor stratagemelor ei, putea să o găsească oricând.

Frica îi era temperată de furie. Îşi imagina minciunile pe care William i le turnase prietenului său despre ea: că era o târfă, că era dispusă să se culce cu orice bărbat. Ei bine, acest bărbat avea să afle pe pielea lui că William era

un mincinos.

Trebuia să fie calmă, să se gândească cum să procedeze. Dacă ar ţipa, s-ar arunca asupra ei într-o fracţiune de secundă. Bea era în camera de vizavi, dar dormea buştean. Ar putea să o audă alţi locatari ai hanului, dar dacă ar veni să o salveze bărbatul ar susţine că nu era vorba decât de o ceartă domestică şi i-ar trimite înapoi în camerele lor. Şi cine ar crede-o pe Sara Carstairs dacă i s-ar dezvălui adevărata identitate? Conştientizând faptul că nu putea cere ajutorul nimănui şi că trebuie să se bizuie doar pe forţele proprii, mintea i se limpezi într-o clipă. Nu putea să fugă la uşă pentru că nu ştia unde se află bărbatul. Printre lucrurile ei nu se găsea niciun pistol sau cuţit, pe care oricum nu le-ar fi folosit. Unei femei care fusese judecată pentru crimă i-ar fi foarte greu să explice existenţa unui cadavru în camera ei.

Bărbatul mirosea a băutură tare. Dacă era băut înseamnă că nu mai reacţiona rapid. Vătraiul se afla chiar la picioarele ei şi, după cum ştia, putea deveni o armă mortală.

Nu vătraiul, se gândi înfiorată. N-ar putea să-l lovească cu vătraiul decât după ce toate celelalte posibilităţi ar fi epuizate. Atunci carafa de apă. Era doar la câţiva paşi de ea, pe masa de lângă fotoliu. După ce el va cădea la pământ, îl va încuia în cameră şi va fugi la Bea.

Dar nu era chiar atât de simplu.

Începu să se mişte către masă, dar înţepeni când îi auzi din nou vocea.

— Îmi pare rău că am ajuns atât de târziu, spuse el. Nu credeam că mă aştepţi. Mă gândeam că o să te găsesc în pat.

Deşi avea un glas plăcut, cuvintele pe care le rostise îi dădeau fiori. Probabil credea că William aranjase totul şi ea urma să-l primească cu braţele deschise. Cu cât mai devreme îi va scoate această idee din cap, cu atât mai

bine.

— Vreau să pleci. Acum.

Se opri când sesiză că vocea îi tremura. Îşi drese glasul şi continuă:

— Dacă mă atingi îţi scot ochii.

Linişte. Sara avea impresia că bărbatul o studia la fel cum şi ea îl studia pe el. Poate credea că ea are o armă. Poate de aceea nu făcea nicio mişcare. Îşi zise că ar trebui să facă ceva înainte de a fi prea târziu.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă el. Parcă ţi s-a schimbat şi vocea. Probabil că am băut mai mult decât ar fi trebuit.

Când umbra lui apăru în faţa ei, făcu un pas înapoi şi luă carafa de apă.

— Să nu cumva să te apropii, strigă ea.

El nu luă în seamă ameninţarea.

— Uite cee…

Trânti carafa cu toată puterea de care era în stare, dar aceasta se sparse de tăblia patului. În clipa următoare bărbatul o luă în braţe şi o aşeză pe pat.

Sara îşi înăbuşi un oftat. Picioarele îi erau larg desfăcute, iar greutatea lui o strivea. Încheieturile îi erau prinse ca în nişte cătuşe şi nasturii de metal ai hainei lui muşcau din carnea moale a sânilor ei. Tresări când îşi apropie capul de al ei. Avea o voce răguşită.

— Pari schimbată în noaptea asta şi nu-mi dau seama de ce, spuse el râzând uşor. Poate ţi-am subestimat farmecele. O, Deirdre, nu te împotrivi!

Când gura îi pecetlui buzele se aşteptă la violenţă, dar străinul era tandru, şi asta o uimi. Sărutul cu aromă de coniac se prelungea şi Sara se întreba cine este Deirdre. Apoi îşi dădu seama că greşise. Se gândea la William când străinul se urcase pe pervaz şi imaginaţia i-o luase razna.

Trupul i se relaxă şi Sara făcu o tentativă de a se elibera. Când văzu că nu are nicio şansă, recurse la un fel

de rezistenţă pasivă, răspunzând îmbrăţişării lui.

Bărbatul se opri. Deşi trăsăturile nu i se distingeau, Sara văzu un şir de dinţi albi când el zâmbi.

— Nu eşti Deirdre, spuse el.

— Nu.

— Cred că ştiam asta de la început. Am intrat pe altă fereastră, nu-i aşa?

Era o nebunie, dar ea nu putu să-şi stăpânească un zâmbet. Nu era emisarul lui William; nu era un hoţ; nu voia să o violeze. Pur şi simplu intrase în altă cameră şi în loc de Deirdre dăduse peste ea.

Ar fi trebuit să se supere foarte tare pe el pentru clipele de spaimă pe care i le pricinuise. Ar fi trebuit să-i ceară să se ridice şi să plece imediat din cameră, dar eliberarea tensiunii acumulate de săptămâni întregi lăsase un fel de vid în interiorul ei. îi venea mai degrabă să îi plângă pe umăr decât să-l dea afară.

— Se pare că amândoi am făcut o greşeală, spuse ea.

— Îmi vine să cred că n-am greşit venind în camera ta, spuse el pe un ton glumeţ. Deirdre e o pacoste când se enervează.

N-ar fi ratat dacă ar fi aruncat cu o sticlă în mine. Atunci mi-am dat seama că nu eşti Deirdre.

— Deirdre e soţia ta?

— Nu, Doamne păzeşte!

Sara îi zâmbi din nou.

Îl plăcea, îl plăcea cu adevărat. Nu o ameninţase şi nici nu îşi ieşise din fire când încercase să-l lovească cu carafa. Era un bărbat puternic, dar părea blând ca un mieluşel. Spera ca Deirdre să îşi dea seama cât de norocoasă era. Asemenea bărbaţi nu se găsesc la fiecare colţ de stradă.

Începuseră să se simtă prea bine şi să devină prea intimi. Poate că întunericul o făcea atât de supusă. Acum că nu îi mai era frică de el, îl percepea cu toate simţurile.

Şi simţurile îi erau subjugate. Poate că nu l-ar plăcea dacă ar putea să-l vadă mai bine.

Trebuia să pună capăt acestei nebunii. îl împinse cu ambele mâini şi el îi răspunse prompt, eliberând-o, dar fără să se dea jos din pat.

Sara se ridică sprijinindu-se pe coate şi spuse pe un ton împăciuitor:

— Haide să uităm această întâmplare. A fost o greşeală şi nimeni nu trebuie să ştie că s-a întâmplat.

— Cu excepţia noastră.

— Da.

Simţea că el îi studiază din nou fiecare gest, fiecare cuvânt, şi spuse grăbită:

— Cred că ar fi mai bine să pleci.

Se lăsă un moment de tăcere apăsătoare, după care el spuse cu blândeţe:

— Nu vreau să plec şi cred că nici tu nu vrei acest lucru.

Sara se înfioră. O dată şi încă o dată. Încercă să rostească un răspuns, dar eşuă lamentabil. Avea dreptate. Nu voia ca el să plece. Dar era o nebunie. Nici măcar nu îl cunoştea. Câteva minute mai devreme se temuse de el. Ce anume provocase schimbarea din sufletul ei?

Nu voia să-l mintă, aşa că îi puse o întrebare:

— Ce te face să crezi că nu vreau să pleci?

— Nimic. Totul. Intuiţia îmi spune şi simt…

— Ce simţi?

El îi mângâie obrazul cu vârful degetelor, gest pe care ea – probabil că înnebunise – l-ar fi dorit mai prelung.

— Simt, spuse el cu tandreţe, că doamna are nevoie de un prieten.

Un val de lacrimi o podidi. Plângea foarte rar şi niciodată în prezenţa cuiva. Reuşea să se stăpânească. Ultima dată plânsese după înmormântarea tatălui ei, dar în intimitatea propriei camere. Acest bărbat avea însă o

capacitate cu totul specială de a-i citi gândurile. Chiar şi cei care o cunoşteau foarte bine considerau că nu avea nevoie de nimeni. Se străduí din răsputeri să transmită acest mesaj.

Înghiţi în sec înainte de a vorbi, dar tremurul din voce o trăda.

— E un lucru ciudat, ţinând cont de faptul că nu mă cunoşti deloc.

El se apropie şi Sara simţi mirosul puternic de coniac.

— Chiar ţi se pare că sunt un străin? Sincer.

— Mie… nu.

— Cum îţi par?

Se gândi bine înainte de a-i da un răspuns.

— Îmi pari familiar. Dar e o prostie, oricum. Sunt sigură că nu ne-am întâlnit niciodată.

Adevărul era că se simţea ca şi cum şi-ar fi regăsit un vechi prieten.

— Şi eu sunt sigur.

Mâinile lui îi cuprinseră faţa cu blândeţe.

— Cred că m-ai vrăjit. Ce zici? Spune-mi ce simţi.

Sara se simţea ca şi cum ar fi băut prea mult. Ca şi cum îi fugise pământul de sub picioare. Ca şi cum nu mai exista nimic pe lume în afară de acea cămăruţă şi prezenţa liniştitoare a bărbatului de lângă ea.

Poate din pricina întunericului, a luminilor fantomatice şi a ploii care bătea în geam se refugiaseră în caldul cocon al intimităţii. Nu putea să dureze. Lumina rece a zorilor va distruge totul.

Îl privi intens, încercând să îi desluşească chipul în lumina slabă. Avea părul blond şi buzele pline, senzuale – atât reuşi să vadă, iar de restul se ocupă imaginaţia ei. Hotărî că are privirea blândă şi un zâmbet cald care se potrivea cu vocea tandră.

— Vrei să rămân? Spune-mi!

Buzele lui îi atinseră obrazul.

Era curată nebunie. Nu trebuia să spună da, dar nu putea să spună nu.

Văzând că ea nu răspunde, o sărută din nou. Acum când îşi dăduse seama ce fel de om este, Sara ştia că îl poate opri în orice moment. Se afundă în perne şi el o urmă, acoperind-o cu pieptul lui puternic. Nici măcar acest gest n-o sperie. Buzele lui erau calde şi blânde; se simţea în siguranţă în braţele lui.

El îşi desprinse buzele şi şopti:

— Nu te teme. Nu îţi voi face niciun rău. Vreau doar să te ating puţin. Nu voi merge prea departe.

Sara îl mângâie pe obraz.

— Nu mi-e frică de tine.

— Ştiu, spuse el chicotind gutural. Cred că mie ar trebui să-mi fie frică.

Sara se gândea la vorbele lui când el o sărută din nou. De data aceasta sărutul lui era fierbinte şi pasional. Buzele ei cedară la insistenţa domoală a buzelor lui. Mâinile care o mângâiau pe sâni, pe talie şi pe coapse o înfiorară. Sara simţea că fusese luată de torent şi nu se mai putea împotrivi.

Urma să facă dragoste cu ea.

Sara îşi zise că dorea acest lucru. Ea, Sara Carstairs, voia să facă dragoste cu un străin. Nu o mai încercaseră niciodată asemenea sentimente. Ar fi o greşeală să le dea curs. Nu mai era ea. Fusese atât de agitată şi de îngrijorată, iar el se purta atât de blând. Asta era tot. Avea să savureze forţa acelor braţe ocrotitoare încă o clipă, după care îl va îndepărta.

Brusc, torentul care o purta deveni tumultuos. Sărutările lui erau tot mai fierbinţi, tot mai insistente. Nu o mai învăluia, o devora. Trupul îi fu cuprins de o căldură ce o făcea sensibilă la fiecare atingere a mâinilor lui. Şi ce mâini! Parcă erau fermecate. Ştia exact unde să o atingă

ca să o facă să tremure de dorinţă, începu să respire tot mai des până ajunse să gâfâie.

Se cufunda în extaz.

Îi prinse umerii pentru a-l îndepărta, dar nu reuşi decât să se agaţe de el. Ca şi cum acesta ar fi fost un semnal, el îi acoperi trupul cu trupul lui. Simţi apăsarea intimă ce trăda starea de excitaţie care îl cuprinsese. Corpul Sarei se arcui.

Voce îi era răguşită când şopti:

— Cred că sunt nebun dacă mă las chinuit în felul ăsta. Habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i aşa?

Sara nu mai era capabilă să asculte. Simţea doar acel trup puternic şi încordat ce se lipea de al ei. Încercă să lupte cu senzaţiile care o copleşeau, dar era prea târziu. Din gâtlej îi izbucni un ţipăt gutural, apoi se lipi strâns de el, copleşită de plăcerea ce îi străbătea trupul.

Când redeveni raţională, îşi dădu seama că el o săruta în continuare pe gât, pe ochi, pe buze, pe sâni. Apoi se desprinse se ridică din pat.

— Cred, spuse el, că ar fi timpul să facem cunoştinţă. Dar n-ai întâi să aprindem o luminare.

Vorbele lui disipară pe loc lenea plăcută ce i se instalase neorp.

— Nu! spuse ea ridicându-se. Hai să nu stricăm ce a fost frumos. A fost… minunat. Hai să nu disecăm totul la lumina zilei. Haide să ne luăm la revedere. Cred că e mai bine aşa.

Nu mai recunoscu vocea care venea spre ea din întuneric. Catifeaua fusese înlocuită de oţel.

— O aventură de o noapte? Nu prea cred. Tu vrei să fugi. Înţeleg. Dar nu pot să las lucrurile aşa.

Nu mai era vocea vechiului prieten regăsit. Unde era şarmul? Blândeţea? Sara se sprijini din nou pe coate când auzi scăpăratul amnarului. Mieluşelul blând se dovedea a nu fi chiar atât de blând, şi, brusc, i se făcu frică.

4

Max aprinse două dintre luminările de pe şemineu, apoi se întoarse încet să privească femeia care îi traversase viaţa cu viteza unei comete. Odinioară, în copilărie, se adăpostise sub un copac şi acesta fusese lovit de trăsnet. Scăpase ca prin minune. Spera că şi de data asta va scăpa.

Sara strângea cioburile de sticlă de pe podea. După ce le puse în ligheanul de pe spălător, se întoarse cu faţa către el.

Părul negru ca abanosul îi cădea pe umeri în cascadă. Trăsăturile aminteau chipul unei zeităţi. Ochii care îl pironeau locului erau negri, imenşi şi contrastau cu paloarea feţei.

Deşi în ochi i se citea un fel de panică, îl privea drept în faţă. îi plăcu francheţea ei. Nu avea de gând să strige că a fost violată sau să nege răspunderea pentru cele petrecute între ei. Întrebarea era – ce anume se petrecuse între ei?

Max nu găsi răspunsul. îi era clar un singur lucru: în ruptul capului nu trebuia să lase această femeie să plece din viaţa lui.

Sara îşi dădu seama că i se vedeau sânii. Max observă cu încântare că, fără istericale şi obraji înroşiţi, privindu-l în ochi, începu să îşi încheie nasturii de la corset. Dorinţa neîmplinită se anunţa pentru el un obstacol demn de luat în seamă în calea unei discuţii edificatoare.

Îi zâmbi într-un fel menit să pară ocrotitor şi înduioşător în acelaşi timp.

— Sunt chiar inofensiv, spuse.

Panica din ochii Sarei dispăru.

— Nu prea pari. De fapt, arăţi ca şi cum ai veni de la război.

Doamne, cât de mult îi plăcea vocea acestei femei –

puţin răguşită, dar clară, seducătoare. Îşi dădu seama că ea făcuse o aluzie la înfăţişarea lui şi îşi privi hainele. Cămaşa şi lavaliera erau pătate cu sânge. O privi şi zâmbi:

— M-am bătut. Am pierdut, spuse el ducându-şi mâna la obraz. Mi s-a spus că până dimineaţa o să mi se învineţească ochiul. Îşi pipăi falca şi nasul. Putea să fie mult mai rău.

— Eşti corintian?

Din tonul ei se vedea clar că nu dădea doi bani pe corintieni.

— Da, sunt. De ce?

— Am doi fraţi care sunt corintieni, sau cel puţin aspiranţi, şi nu ratează nicio încăierare.

— A fost un meci organizat. E cu totul altceva.

Îl cântări din ochi, studiind croiala hainelor, pantalonii strâmţi şi cizmele cu ciucuri aurii.

Max spuse amuzat:

— Dacă eşti prea timidă ca să întrebi, croitorul meu se numeşte Weston, iar cizmarul Schultz.

— Mi-am închipuit, îi răspunse Sara cu răceală.

Probabil îl considera un uşuratic, un filfizon oarecare. Max nu ştia dacă să râdă sau să îi spună că este o forţă de temut în I uimea presei.

Sara avea să afle în curând lucrul ăsta.

Încercând să facă o mişcare care să n-o sperie, făcu un pas spre ea. Sara nu tresări şi nici nu o luă la fugă, ci îşi puse halatul pe ea.

— Te rog, spuse Max, stai jos. Avem multe de discutat.

— Prefer să stau în picioare.

Lui Max îi părea rău că se ajunsese atât de repede la o ciocnire de orgolii.

— Trebuie să insist.

Era pe punctul de a se certa cu el, dar văzându-i expresia hotărâtă îşi spuse că nu are rost să i se

împotrivească. Se lăsă pe un scaun cu spătarul drept, la o măsuţă de mahon. El se aşeză pe scaunul de vizavi.

Sara îl întrebă nerăbdătoare:

— Ei bine? Ce doreai să-mi spui?

— În primul rând, răspunse el, haide să lămurim un lucru.

Întinse mâna către mâna ei stângă, pentru a vedea dacă are verighetă, dar ea şi-o retrase cu un gest brusc. Răspunsul i se citea în ochi.

— Nu eşti căsătorită, spuse el. Nici eu nu sunt căsătorit.

— Şi ce-i cu asta?

— Lucrurile devin mai simple. Numele meu este Max Worthe. Şi, de obicei, nu intru pe ferestrele femeilor necunoscute. Nu sunt un neisprăvit, în ciuda aparenţelor şi a ceea ce s-a petrecut mai devreme în această cameră.

Sara nu roşi. Îşi lăsă doar genele lungi să îi acopere privirea.

— Domnule Worthe, începu ea.

— Te rog, spune-mi Max.

Ea oftă.

— Presupun că asta este o scuză. Dar nu era nevoie de aşa ceva.

Îşi ridică privirea şi îl privi drept în ochi.

— Nu înţeleg de ce faci atâta caz. În fond, nu s-a întâmplat nimic deosebit. Suntem amândoi adulţi şi avem discernământ. Dar s-a terminat. A fost un… spuse ea înghiţind în sec… un interludiu plăcut, însă, după cum am spus, s-a sfârşit şi e timpul să punem cruce acestei întâmplări.

Hohotul lui de râs o făcu să tresară. Se încruntă. Scuturând din cap, Max spuse:

— Nici nu pot să-ţi spun de câte ori am folosit aceste cuvinte când am vrut să pun capăt unei legături, dar în cazul de faţă de nu sunt de-ajuns. În primul rând, nu este o

scuză şi, în al doilea rând, nu s-a întâmplat nimic important pentru simplul motiv că nu am vrut eu să se întâmple.

Îi lăsă câteva clipe ca să fie sigur că înţelesese şi observă că pieptul i se ridică şi coboară într-un ritm accelerat. Apoi Sara se înroşi uşor. Max continuă:

— Îţi spun toate astea ca să te conving că sunt un om de cuvânt. Ţi-am promis că nu voi merge prea departe şi nu am făcut-o.

Ea vru să se ridice, însă expresia de pe chipul lui o ţintui în scaun.

— Nu mă voi sfii să-mi exprim recunoştinţa, dar nu înţeleg ce urmăreşti. Ce vrei de la mine? întrebă ea inspirând profund. Te previn că recunoştinţa mea se opreşte aici. Dacă crezi că mă vei convinge să mă culc cu tine, află că te înşeli amarnic.

Acest mic discurs îl încântă pe Max. Femeia nu era o mironosiţă. Nu dădea dovadă de niciun dram de falsă modestie sau indignare prefăcută. Discursul era la fel de direct ca şi privirile pe care i le arunca.

— Nu ştiu nici eu prea bine ce urmăresc, spuse el evitând adevărul.

De fapt ştia prea bine. O dorea cu o intensitate care îl şoca şi îl încânta în acelaşi timp. Nu mai cunoscuse o asemenea femeie. Dar era un bărbat civilizat. Nu putea să dea glas dorinţei până când circumstanţele nu se dovedeau favorabile.

— Vreau să spun că îmi doresc să te cunosc mai bine. Mă simt ca şi cum am fi făcut cunoştinţă în salonul mamei mele, spuse el zâmbind dezarmant. Abia apoi vom putea merge mai departe.

Ea se aplecă către el.

— E aproape trei dimineaţa.

— Nu m-am simţit mai treaz în viaţa mea. Poţi începe prin a-mi spune numele tău.

— Şi vei pleca?

— Poate.

— Mă cheamă Sara, spuse ea brusc.

— Şi mai cum?

— Sara Childe.

— Sara, spuse el savurându-i numele. Şi cine este William?

Ea se rezemă de spătarul scaunului.

— William?

— I-ai pronunţat numele în timp ce eu intram pe fereastră.

— Aş putea la fel de bine să te întreb cine este Deirdre.

— Deirdre, spuse el cu seriozitate, tocmai a devenit o parte a trecutului meu. N-ar trebui să-ţi baţi capul în privinţa ei.

Sara îl privi dispreţuitor.

— Nu ai pic de milă.

— Ba din contră, protestă Max. Eu şi Deirdre avem o înţelegere care poate fi anulată oricând. Nu ţi se pare corect?

— Nu-mi pasă ce se întâmplă între voi doi, atâta vreme cât nu anulezi din cauza mea înţelegerea pe care o ai cu amanta ta.

Aha, deci ei nu-i plăceau acest fel de înţelegeri. Păcat, îşi zise el zâmbind.

— Am spus ceva amuzant?

Max redeveni serios.

— Tocmai mi-a trecut prin minte că aş putea fi doborât de gută şi mă întrebam cum aş face să evit acest lucru. Continuă, începuseşi să-mi spui despre William.

— William, spuse ea, face parte din trecutul meu.

— Un fost iubit.

— Nu în sensul la care te gândeşti.

Când ea se refugie din nou în tăcere, Max lăsă să-i scape un oftat prelung şi plin de nerăbdare.

— Uite, spuse el, o să stăm aici toată noaptea dacă nu îmi vei spune ceea ce vreau să aflu. Ai pronunţat numele lui William când eu intram pe fereastră, apoi ai încercat să mă dobori cu o lovitură în cap. Asta mă face să cred că îţi este teamă de acest om. Vreau să ştiu de ce.

Ea se încordă şi încercă să câştige teren.

— Dacă m-ai auzit pronunţând numele de William, atunci ar fi trebuit să-ţi dai seama că nu eram Deirdre a ta.

Max se strâmbă.

— Ea nu este Deirdre a mea. Este căsătorită, şi pe soţul ei îl cheamă William. Nu-ţi mai ţuguia buzele aşa. Nu-ţi stă bine. Deirdre şi soţul ei au o înţelegere. Fiecare îşi vede de viaţa lui.

Sara nu îşi mai ţuguie buzele şi rosti pe un ton neutru:

— Înţeleg.

Max oftă. Îşi zise că această femeie îi va aduce guta sau nu îi va aduce nimic, ceea ce nu îl făcea să se simtă deloc bine. Poate că după ce-o va cunoaşte mai bine, nu îl va mai tulbura în halul ăsta. Mereu se întâmpla aşa. Multe femei îi spuseseră că este un amant capricios, şi nu greşiseră.

— Îmi povesteai despre William, spuse el. De ce îţi este teamă de el?

— Nu îmi este teamă de el.

— Mie mi s-a părut că da.

— William a murit, l-am rostit numele pentru că… pentru că mă gândeam la el. Atâta tot.

— Oricum, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre el. Nu e doar o curiozitate bolnăvicioasă. Dacă ai probleme, aş vrea să te ajut.

— Eşti…

— Tenace?

Sara scutură din cap şi zâmbi.

— Voiam să spun „foarte amabil”.

Zâmbetul ei îl puse în încurcătură. Mai mult chiar, era surprins constatând că aşteptase acel zâmbet de mult, de foarte mult timp. Era ridicol. Nu o mai văzuse niciodată. Şi totuşi ceva îi spunea că o mai văzuse, dar nu ştia unde anume. Nu se putea concentra.

— Nu e prea mult de povestit, spuse Sara. Odinioară am crezut că sunt îndrăgostită de el. Am descoperit însă că era o persoană necinstită.

Făcu o pauză, apoi răspunse întrebării pe care o citi în ochii lui.

— Da, e vorba de o fată de la ţară. Rămăsese însărcinată. Cu William. El a părăsit-o. Eu am aflat totul şi asta a pus capăt legăturii.

— Dar lui ce i s-a întâmplat?

— S-a căsătorit cu altcineva şi a avut un accident groaznic.

El zâmbi.

— Şi adio şi n-am cuvinte.

— Exact, spuse ea privind fix ceasul. Ţi-aş oferi ceva de băut, dar e târziu.

— Ai spus cumva „ceva de băut”? Mulţumesc, nu pot să te refuz.

Buzele ei se strânseră preţ de o fracţiune de secundă, dar se ridică, se îndreptă către un cufăr masiv de lângă pat şi scoase o butelcă de argint şi o ceşcuţă mică, tot de argint. Le aşează pe masă, în faţa lui Max.

— Brandy din plante, spuse ea. Nu e de cea mai bună calitate, dar altceva nu am.

— E perfect, mulţumesc.

Deoarece ea nu schiţă niciun gest că ar avea intenţia să-l servească, Max îşi turnă un deget de brandy şi luă ceşcuţa în mână. Nu îl interesa brandy-ul, ci faptul că avea ocazia să prelungească discuţia căreia, în mod evident, ea dorea să-i pună capăt. I se părea că doreşte să scape cât mai repede de el. Nu voia să accepte ceea ce se întâmplase

între ei. Ca şi el, de altfel. Poate că nu exista nimic. Poate că totul se petrecea doar în mintea lui, o plăsmuire a imaginaţiei. Spera din tot sufletul să fie aşa. Să se poată întoarce la viaţa lui de burlac fără griji şi să o uite. Dar ştia că adevărul era altul.

Când îi văzuse silueta, înainte să se caţere pe pervaz, îi trecuse prin cap că poate Deirdre simţea ceva pentru el. Stătea pe vârfuri, pregătită să sufle în luminare, şi părea atât de neajutorată, încât îl cuprinseseră remuşcările că îşi pierduse seara cu prietenii. Până atunci fusese sigur că Deirdre nu era capabilă de niciun sentiment adevărat în afară de furie. Apoi, cea pe care o credea Deirdre ridicase din umeri, ca şi cum ar fi ajuns la concluzia că greutăţile care o apasă îi depăşesc puterile şi se resemnase stingând luminarea.

Îl atrăsese într-un fel cu totul nou. Nu simţise nevoia să facă dragoste cu ea, ci doar să o ia în braţe şi să o aline. Iar după ce descoperise că femeia din braţele lui nu era Deirdre, atracţia pe care o exercita asupra lui i se păruse copleşitoare, cu atât mai mult cu cât în relaţiile cu femeile cinismul nu îl părăsea niciodată.

De data asta femeia fusese cinică. Acum se stăpânea foarte bine şi, Max era sigur de asta, regreta că îl lăsase să se apropie atât de mult de ea. La naiba, aproape că avuseseră o relaţie intimă. Nu se putea să facă abstracţie de această senzaţie. Nu se putea să-l privească ca pe o persoană cu care tocmai a făcut cunoştinţă. El luă o înghiţitură din ceaşcă, apoi spuse cu blândeţe:

— Povesteşte-mi câte ceva despre tine, Sara. Unde locuieşti? încotro mergi?

— Max… rosti ea aproape implorându-l din priviri. Aceste lucruri nu contează. Ar fi trebuit să-ţi spun de la început. Urmează să mă mărit. Merg să cunosc familia logodnicului meu. Totul este aranjat.

Sara îi atinse mâneca, apoi îşi trase repede mâna

înapoi.

— Îmi pare rău dacă ţi-ai făcut o impresie greşită despre mine.

Privi către pat şi o trecu un fior.

— Nu pot să-mi explic ce anume s-a întâmplat între noi şi nici nu am să încerc vreodată. Dar…

— Te vei mărita!

Dezamăgirea i se simţea în voce.

Ea dădu din cap.

— Da.

Zgomotul ceşcuţei izbită de masa de ceai o făcu să tresară.

— Nu porţi verighetă.

— O ţin în cufăr.

— Este imposibil să-l iubeşti!

Sara privi din nou către pat, apoi către mâinile ei încleştate.

— Poate. Dar ţin la el foarte mult.

— Amână-l. Amână cununia. Cel puţin oferă-ţi şansa de a şti ce vrei.

— Ştiu ce vreau.

Ochii care îl priveau nu trădau nici emoţie, nici regrete. Max mai văzuse asemenea priviri doar la oamenii de afaceri în timp ce negociau preţul următoarei achiziţii. îi venea s-o ia de umeri şi să o scuture, fie şi numai pentru a-i alunga de pe chip acea mască inexpresivă îndărătul căreia se ascundea.

Ea continuă grăbită:

— Documentele privitoare la căsătorie au fost semnate deja. Logodnicul meu s-a dovedit foarte generos. După ce mă mărit, sora şi fraţii mei vor avea o poziţie stabilă din punct de vedere financiar.

Privirile li se întâlniră.

— Mai bine soţie decât amantă, spuse Sara zâmbind uşor. Sau te-am judecat greşit? Poate că eşti un bărbat

serios? Poate mă ceri în căsătorie? îţi permiţi să mă ai, Max? Vorbeşte acum, sau taci pentru totdeauna.

La auzul acestor cuvinte, Max simţi că se sufocă. Nu îi venea să creadă că îl păcălise. El crezuse într-adevăr că este deosebită, dar în realitate era la fel ca toate celelalte femei pe care le cunoscuse, care privesc bărbaţii nu ca pe oameni, ci ca pe credite bancare. Cu cât acestea sunt mai mari, cu atât le creşte stima pentru bărbatul respectiv.

Când privirea începu să-i şovăie şi ochii i se plecară, îndoiala luă locul mâniei în sufletul lui Max. Dacă voia să scape de el? Poate era prea dur cu ea. Ca femeie avea mai multe de pierdut decât el dacă dădea glas sentimentelor.

— Sara, spuse el. Uită aceste ambiţii mercantile şi dă-mi o şansă. Acordă-ne puţin timp să ne cunoaştem mai bine. Doar atât îţi cer.

Ea oftă.

— Este întocmai cum am crezut. Nu-ţi permiţi să mă ai, nu-i aşa? Şi nici nu vrei să te căsătoreşti cu mine, greşesc, Max?

— Nu la ambele întrebări, răspunse el nervos.

Se ridică în picioare şi o privi cu vădit dispreţ.

— Nu-mi rămâne decât să te felicit cu ocazia fericitului eveniment ce va avea loc în curând, zise el.

Sara răspunse, fără să-l privească:

— Mulţumesc.

Nici nu ieşi bine pe uşă şi acea îndoială care îl măcina se transformă în suspiciune şi, în cele din urmă, într-o convingere fermă. Sara găsise un motiv de ceartă pentru a scăpa de el. Nu era logodită. Dacă ar fi fost, i-ar fi spus atunci când el îi privise mâna stângă şi văzuse că nu poartă verighetă.

Era o laşă, asta era. Între ei doi se întâmplase ceva extraordinar, dar domnişoara era prea laşă ca să recunoască.

Era tentat să se întoarcă şi să-i dea o lecţie, dar auzi

cheia întorcându-se în broască. Ştia că nimic din ce i-ar spune nu ar face-o să deschidă uşa.

Laşă, murmură el. Din fericire pentru ea, el avea suficient curaj pentru amândoi. Nu se terminase.

Următorul gând care îi trecu prin cap făcu să îi dispară zâmbetul de pe buze. Deirdre. Trebuia să facă un lucru deloc plăcut, dar care o dată făcut putea să-şi canalizeze toată energia pentru a-şi rezolva problemele cu Sara.

Sara aşteptă până când auzi paşii lui Max îndepărtându-se pe coridor. Apoi se duse la fereastră. Inima încetă să-i bată nebuneşte abia când fu sigură că fereastra e bine închisă. Se aşează pe scaunul cu spătar drept şi îşi strânse braţele la piept. Tremura. Se simţea slăbită şi tulburată. Nu îi venea să creadă că renunţase.

Sara, dă-mi o şansă.

Nu! Nu! Nu! Nu se putea ajunge decât la o catastrofă.

Când aprinsese lumânarea şi văzuse că era corintian, se gândise că scăpase ca prin urechile acului. Dispreţuia filfizonii, oricum s-ar fi numit ei. Trebuia însă să recunoască faptul că, filfizon sau nu, era un bărbat cu trăsături nobile, elegant şi blând. Deşi nu se adeverise chiar tot ce îşi imaginase ea, avusese dreptate în privinţa zâmbetului ce trăda bunătate.

Avuse dreptate şi în privinţa tăriei lui.

Tenace, se autoapreciase el, şi nu exagerase. Nu s-ar lăsa până nu ar smulge toate secretele de la ea. Max Worthe era un bărbat periculos şi spera să nu îl mai vadă niciodată.

Sara, dă-mi o şansă.

Privi către pat şi o străbătu un fior. Nu putea să-şi explice ceea ce se petrecuse în acel pat, dar era clară existenţa unei lacune în caracterul ei. Era înjositor, era degradant, era… cea mai frumoasă experienţă din viaţa ei.

Din nefericire pentru ea, nu putea să se mintă. Şi adevărul era că Sara se afla în pericol de a pierde totul, tot pe ce mizase în viaţă.

Privi îndelung patul, apoi se ridică în picioare şi începu să-şi adune lucrurile. Nu putea să-şi găsească liniştea decât la adăpost de Max Worthe.

În dimineaţa următoare, Max se trezi în zori. Aşa se întâmpla de câte ori era la ţară. Majoritatea oamenilor sunt de părere că la ţară totul este idilic şi liniştit. Nu şi Max. Ciori şi porumbei, ca să nu mai vorbim despre nesuferitele păsări cântătoare, îl trezeau de fiecare dată devreme.

Prefera viaţa de la oraş.

În acea dimineaţă nu-l deranja faptul că se trezise atât de devreme. Zorii nu erau decât o lucire palidă la orizont. Înăuntrul hanului nu sesiza nicio mişcare. Nu voia să forţeze lucrurile. Poate i-ar fi jenă să dea ochii cu el după cele întâmplate cu o noapte în urmă. S-ar fi putut să dispară pur şi simplu, lucru pe care el nu putea să-l accepte. Nu avea să o scape din ochi până ce nu-l va cunoaşte personal pe presupusul logodnic.

Gândul că Deirdre nu mai constituia o problemă îi revenea neîncetat în minte. Zâmbi când îşi văzu chipul în oglinda de deasupra lavoarului, în timp ce se spăla pe faţă. Când intrase în camera lui noaptea trecută, n-o mai găsise pe Deirdre, dar că îi lăsase un mesaj cât se poate de elocvent. îi despachetase lucrurile şi îi tăiase de la cot mânecile hainelor. Pantalonii nu arătau nici ei mai bine. Scăpaseră doar cămăşile şi lenjeria. Era nevoit să poarte aceleaşi haine ca şi ieri.

Nu-şi explica de ce-l apucase râsul. Nu dormise mai mult de două ore, îmbrăcămintea lui scumpă Weston zăcea pe podea, îl dureau toate oasele şi, pe deasupra, Exeter Chronicle avea toate şansele să fie cumpărat de altcineva, căci el nu mai avea timp să se ocupe de afacere.

Peter Fallon îl aştepta în Exeter. Peter era cel care trebuia să facă faţă proprietarilor mânioşi dacă el, Max, nu apărea să semneze contractul. Dar nu se putea abţine. Ceva îl chema. Dacă nu se întorcea, risca să regrete toată viaţa.

Sara.

Oare ce anume o făcea să fie atât de diferită de celelalte femei? Acest gând nu îi dădea pace în timp ce se bărbierea. Cunoscuse multe femei mai frumoase decât ea, dar niciuna nu exercitase asupra lui o asemenea atracţie. Singura femeie care îl obsedase aproape în aceeaşi măsură era Sara Carstairs, dar numai din pricina faptului că scăpase nepedepsită pentru crimă.

Şedea pe pat, trăgându-şi cizmele, când îşi aminti de Sara Carstairs, de proces şi faptul că nimic nu părea să o afecteze. Atunci îi venise s-o scuture, fie şi numai pentru a provoca o crăpătură în masca pe care o purta.

Cu o noapte în urmă îl încercase aceeaşi dorinţă şi în ceea ce o privea pe Sara.

Alungă acest gând din minte. Sara Carstairs era o englezoaică tipică, blondă cu ochi albaştri. Asemănarea cu Sara Childe era…

Îşi privea cizmele fără să le vadă în timp ce amintirile îl năpădeau. Aşteptase mult, foarte mult timp, ca ea să-i zâmbească. I se părea cunoscută. Voia să o scuture, numai şi pentru a provoca o crăpătură în masca pe care o purta. „William se căsătorise cu altcineva şi suferise un accident îngrozitor”, aşa spusese.

William Neville se căsătorise cu sora ei, şi ea îl omorâse.

William. William Neville.

Nu putea fi adevărat. Sara Carstairs era blondă cu ochi albaştri. Ce-i drept, la proces părul îi fusese acoperit de bonetă şi nu privise niciodată în direcţia publicului, dar avea un ten atât de deschis încât el îşi închipuise că arăta

ca o englezoaică tipică.

Aşa şi-o imaginase tot timpul.

Îşi mai aminti ceva despre Sara Carstairs. Era o femeie care atrăgea bărbaţii, nu numai prin frumuseţe, ci şi printr-o combinaţie reuşită de inocenţă şi frivolitate. Acelaşi lucru îl vrăjise şi cu o seară în urmă! Nu ştiuse dacă să-i ceară Sarei să devină amanta lui sau era genul de femeie care n-ar fi acceptat să se culce cu el decât după ce-i punea verigheta în deget.

Sara Childe şi Sara Carstairs erau una şi aceeaşi persoană, îşi verifică în amănunt teoria, după care trase o înjurătură zdravănă şi zvârli o cizmă în perete. Sara Childe şi Sara Carstairs erau una şi aceeaşi persoană! Cum de nu-şi dăduse seama mai devreme? Trecuseră trei ani de când o văzuse ultima oară, dar imaginea ei i se întipărise în minte. Ar fi jurat că o va recunoaşte, dar fusese păcălit de tenul ei închis la culoare şi de părul negru.

Se întreba de ce era atât de furios. Sperase să poată scăpa de sub vraja ei, iar acum i se oferea această ocazie. Între el şi Sara Carstairs nu putea să existe nicio relaţie. Femeia avusese nenumăraţi amanţi. Ştia prea bine acest lucru, pentru că întocmise un dosar despre Sara Carstairs, care conţinea suficiente informaţii pentru a scrie o carte. Nu alegea bărbaţii cu care se culca, după cum demonstrase şi noaptea trecută. Ar fi putut s-o aibă dacă ar fi insistat.

Lucrurile care îl atrăseseră noaptea trecută acum îl dezgustau. Crezuse că între ei doi exista ceva special, dar tot ce dorise Sara Carstairs era un bărbat, nu neapărat pe el. S-ar fi mulţumit cu oricine. Şi el se abţinuse pentru că fusese păcălit de aerul ei inocent.

Nu va mai face niciodată o astfel de greşeală, îl minţise. Nu exista niciun logodnic. Era moştenitoare de drept. Sara Carstairs nu avea de ce să se căsătorească din interes financiar. Voise să scape de el şi inventase toată

povestea ca să-l inducă în eroare.

Probabil că plecase deja. Noaptea trecută el se arătase foarte curios, şi asta o speriase. Dar nu îi va fi greu să o urmărească. Pe drum nu puteau să fie prea multe trăsuri la acea oră a dimineţii. O va urmări, dar cu un totul alt scop decât cel al unui îndrăgostit. Voia material pentru ziar şi era sigur că-l va obţine, într-un fel sau altul.

Nu mai trăise niciodată un asemenea sentiment de ură calculată. Mai rămase o vreme în cameră, ca să se calmeze, şi apoi ieşi.

Domnişoara Beattie deschise ziarul la rubrica de matrimoniale şi începu să caute anunţul dat de Sara. Nu-i venea să creadă că atâţia domni şi domnişoare nu îşi puteau găsi partenerul potrivit pe căile obişnuite. Dar Sara avea dreptate. La „matrimoniale11 erau mai multe anunţuri decât la „imobiliare”.

Găsi anunţul Sarei şi citi:

Doamnă serioasă, prezentabilă, rezervată, doreşte să cunoască un domn serios (vârsta şi situaţia materială nv au importanţă), pentru a contracta un mariaj de convenienţă. Trimiteţi răspuns la Căsuţa 41, The Chronicle.

— Nici nu-ţi imaginezi, spuse Sara, câte răspunsuri am primit.

— Câte?

— Douăzeci şi cinci.

Domnişoara Beattie rămase o clipă cu gura căscată, apoi rosti:

— Câte?

— Douăzeci şi cinci, râse Sara. Nici mie nu-mi vine să cred. Credeam că, cu puţin noroc, voi primi unul sau două, spuse ea ridicând un pachet învelit în hârtie maro. Dar iată-le. Maggie le-a adus în timp ce tu te îmbrăcai.

Maggie era servitoarea care îi revenise Sarei odată cu apartamentul mobilat pe care îl închiriase la Bath, la parterul unei case solide, dar modeste, aflată in Queen’s

Square. Proprietăreasa, doamna Hastings, o văduvă care avea probleme financiare, locuia la etaj.

Sara închiriase camerele şi dăduse anunţul înainte de a pleca de la Londra. Ajunsese la Bath cu o seară în urmă, împreună cu domnişoara Beattie. Primul lucru pe care-l făcuse a doua zi dimineaţa fusese să trimită servitoarea să ia corespondenţa de la ziar. Ea şi domnişoara Beattie se aflau într-o cămăruţă luându-şi micul dejun întârziat, alcătuit din ceai şi pâine prăjită.

Domnişoara Beattie citi anunţul încă o dată.

— Poate că sunt proastă, dar pentru ce anume ar stârni atât interes anunţul ăsta? Nu spune prea multe.

Sara luă ceainicul de argint, umplu mai întâi ceaşca domni şoarei Beattie, apoi pe a ei. Pe buze îi apăru un zâmbet cinic.

— Nu ai dreptate, Bea. Spune foarte multe dacă ştii să citeşti printre rânduri. Vrei să-ţi traduc?

— Te rog.

— O tânără cu un cont gras în bancă, şi care nu vrea să i se pună prea multe întrebări indiscrete cu privire la trecutul ei, doreşte să plătească o sumă frumuşică pentru privilegiul de a se căsători cu un domn scăpătat şi demn de încredere, care va fi suficient de bine crescut încât să-şi ia tălpăşiţa de îndată ce se semnează certificatul de căsătorie.

— Cum! exclamă domnişoara Beattie înecându-se cu o înghiţitură de ceai. Inventezi.

— Nu inventez deloc. Mai citeşte o dată, Bea. Toate informaţiile se regăsesc în anunţ, deşi trebuie să recunosc că le-am îmbrăcat în cuvinte cât se poate de elegante. Nu e cazul să lezăm sentimentele cele mai nobile ale domnilor…

Domnişoara Beattie citi anunţul din nou şi mormăi:

— Îţi dai seama ce înseamnă asta? Vei pune pe urma ta o armată de vânători de avere şi… şi nişte personaje dubioase îşi vor croi drum până la uşa ta.

— O doamnă cu un caracter îndoielnic nu-şi poate permite să emită pretenţii, spuse Sara.

— Sara! Nu mai vorbi aşa! E o chestiune serioasă.

Zâmbetul de pe chipul Sarei dispăru.

— Glumeam, Bea.

Nu adăugă ceea ce gândea de fapt, şi anume că gluma avea un grăunte de adevăr. Bea nu suporta să audă nicio vorbă rea la adresa Sarei, chiar dacă ea însăşi folosea acele cuvinte.

Sara spuse:

— Oricum, nimeni nu o să-şi croiască drum până la uşa mea. Nu sunt atât de proastă. Nu am de gând să dezvălui cine sunt cu adevărat, sau cel puţin nu încă. Vom proceda după cum urmează: vom alege doar trei sau patru candidaţi. Voi găsi o modalitate de a mă întâlni cu ei într-o atmosferă cât mai puţin formală. Abia după ce mă voi hotărî cine este alesul îi voi spune că eu sunt doamna care a dat anunţul.

Domnişoara Beattie căzu pe gânduri câteva clipe. O privi pe Sara.

— Tu faci să pară totul floare la ureche. Te-ai gândit că ar putea fi periculos?

— Prostii. Aşa procedează toată lumea. Dacă ar fi periculos, nimeni nu şi-ar mai căuta soţ sau soţie prin mica publicitate.

— Dar…

Domnişoara Beattie se opri, ştiind că deja îşi epuizase toate argumentele menite a o convinge pe Sara să renunţe la planul ei.

— Ce vrei să spui?

Deşi ştia că bătea toba la urechea surdului şi că mai spusese acelaşi lucru de nenumărate ori, domnişoara Beattie nu se putu abţine:

— Faci o mutare decisivă. Dacă te vei răzgândi la anul, sau peste doi ani, sau peste zece ani? Dacă vei întâlni

bărbatul perfect?

— Pentru mine bărbatul perfect este cel care va dispărea din viaţa mea de îndată ceva semna în registrul stării civile. Acum haide să facem ordine pe masă şi să trecem la treabă.

Împărţiră scrisorile în două teancuri şi începură să le citească. Domnişoara Beattie nu părea să se grăbească, spre deosebire de Sara care le citea repede şi pe majoritatea le făcea bucăţele şi le arunca la gunoi.

Domnişoara Beattie şuieră.

— Ce este? întrebă Sara.

— Ce tupeu are! Vrea să ştie cât eşti dispusă să plăteşti pentru privilegiul de a-i purta numele.

Era cât pe-aci să rupă scrisoarea, când Sara i-o smulse din mână.

— Bea! Este exact genul de bărbat pe care îl caut.

Citi repede scrisoarea şi o puse deoparte.

— Ştiu, ştiu, maiorul Haig pare cam mercantil şi prost crescut, dar în condiţiile date aceste defecte devin calităţi, înţelegi?

— Nu, nu înţeleg, răspunse sec domnişoara Beattie. Dacă eşti hotărâtă să te căsătoreşti şi să iei moştenirea, de ce să nu găseşti un bărbat care să te facă fericită?

— Pentru că bărbatul care m-ar face pe mine fericită ar fi prea inteligent pentru a se căsători cu o femeie asupra căreia a planat suspiciunea de omor.

— Dar ai fost achitată la proces.

— Am fost? Atunci de ce trăim aşa cum trăim?

Privirea domnişoarei Beattie deveni şovăitoare. Trăiau aşa pentru că de fiecare dată când identitatea Sarei era dezvăluită, oamenii începeau să arate cu degetul către ea, iar prietenii şi cunoştinţele dispăreau ca prin farmec. Nimeni nu putea să uite că Sara fusese cândva acuzată de omor, mai ales că acel corespondent special al ziarului Courier menţinea povestea caldă. Sara avea dreptate. Un

bărbat inteligent nu ar dori să aibă de-a face cu ea, pentru că privirile acuzatoare aveau să fie îndreptate în aceeaşi măsură şi asupra lui şi, în cele din urmă, asupra copiilor lor. Nu mai exista nicio speranţă.

Sara oftă încetişor.

— Bea, spuse ea calm, totul va fi bine, vei vedea. O dată scăpată de grija familiei, voi putea începe o viaţă nouă, în altă parte. Nu în Anglia. Ce ne împiedică să plecăm în America?

— America, repetă în şoaptă domnişoara Beattie.

— Nimeni nu mă cunoaşte acolo şi nu va exista niciun Courier care să mă urmărească.

— Dar... e prea departe.

— Da. Asta şi e ideea. Dar nu-i momentul să ne gândim acum la America. Hai să luăm lucrurile pe rând. Primul pas este găsirea unui bărbat care să-mi ofere ceea ce doresc.

Domnişoara Beattie îşi ridică privirea şi citind buna dispoziţie din ochii Sarei zâmbi în ciuda gândurilor care o frământau.

După jumătate de oră, Sara redusese lista de pretendenţi la trei nume, lăsându-şi şi două de rezervă. Cei pe care îi tăiase de pe listă erau ori prea tineri şi se puteau îndrăgosti oricând –, ori suficient de convinşi de calităţile lor ca s-o facă să uite de mariajul de convenienţă şi s-o convingă să trăiască amândoi pe banii ei, în chip de amanţi.

— Acum ce facem? întrebă domnişoara Beattie cu amărăciune.

— Acum, răspunse Sara, vom face pe detectivii. Nu te speria. Ne vom face intrarea în societatea din Bath şi vom afla cât mai multe despre – privi lista cu cei trei pretendenţi – domnul Townsend, domnul Bloor şi maiorul Haig. Vom merge la Pump Room, Bea. Dacă ar fi să ne luăm după spusele proprietăresei, acolo se adună lumea

bună din Bath. E un ritual zilnic, atât pentru turişti cât şi pentru cei din partea locului. Doamna Hastings ne va facilita intrarea în această societate.

Domnişoara Beattie scose un sunet scurt, în semn de protest.

— Doamna Hastings, spuse ea, este o femeie vulgară. Ştii ce mi-a spus aseară când te-ai întors cu spatele? Mi-a făcut cu ochiul şi mi-a spus că se pricepe să găsească bărbaţi femeilor singure şi că, dacă ea nu va reuşi, nimeni altcineva nu va fi în stare. Ce i-ai spus în scrisorile pe care i le-ai trimis?

Sara îşi ascunse zâmbetul în spatele ceştii, luă o înghiţitură de ceai şi spuse:

— Ceea ce am hotărât amândouă. Că eu sunt angajata ta.

— Cred că i-ai spus mai mult decât atât.

Sara scutură din umeri.

— S-ar putea să-i fi sugerat că eşti singură.

De fapt, Sara fusese încântată de tonul scrisorilor doamnei Hastings. Îşi dăduse seama care erau preocupările femeii. În mod normal ar fi evitat o asemenea persoană, dar în situaţia de faţă doamna Hastings era mană cerească. Sara îi sugerase că „doamna” îşi căuta un soţ. Astfel, se gândise ea, îi va fi mult mai uşor să o tragă de limbă pe proprietăreasă cu privire la domnii care îi răspundeau la anunţ.

Domnişoara Beattie termină ceaiul şi puse uşor ceaşca pe masă.

— Deci eu te-am angajat pe tine ca însoţitoare. Chiar ţi se pare necesară această minciună?

— Absolut, şi ştii de ce. Nu vreau să atrag atenţia asupra mea. Nu vreau să fiu recunoscută. Nimeni nu se va interesa despre o însoţitoare plătită.

Acest lucru o irita pe domnişoara Beattie. Şi-o închipuise pe Sara cumpărându-şi rochii noi, distrându-se,

dar continua să se îmbrace ca o guvernantă.

— Bea, nu-mi face greutăţi. Te rog.

Domnişoara Beattie nu putu să reziste acestei rugăminţi.

— Stai liniştită, nu îţi fac greutăţi. Haide să mergem şi să facem ravagii în Bath.

Sara se afla în camera ei şi-şi înnoda panglicile de la bonetă când gândurile îi fugiră de la cei trei pretendenţi la Max. În ultimele zile se gândise mereu la el, dar abia acum, când lucrurile se mai calmaseră şi avea certitudinea că nu se vor mai întâlni niciodată, se simţea în stare să analizeze în mod critic şi obiectiv cele petrecute.

Părea ciudat, aproape rizibil, că el, un corintian şi un ti I fizon, o făcuse să îşi învingă neîncrederea profundă în bărbaţi. Ba mai mult decât atât, îi provocase nişte senzaţii nemaiîntâlnite.

Pasiune. Cum era posibil ca un bărbat necunoscut să aibă o asemenea influenţă asupra ei?

Poate că n-ar trebui să fie surprinsă. Era genul de bărbat în privinţa căruia mamele îşi avertizează fiicele – bine făcut, şarmant, cu experienţă şi o moralitate…

Nu. Nu avea niciun motiv să se îndoiască de moralitatea lui. Nu era ca William. Era bun şi blând, de aceea reacţionase în felul acela. Ar fi putut să o seducă cu uşurinţă, dar n-a făcut-o.

Acum îşi dorea să nu fi fost atât de reţinut. Ar fi avut măcar o amintire care să-i ţină de cald în nopţile ce urmau. Nu regreta apariţia lui la fereastră. Orice femeie ar trebui să aibă în trecutul ei un Max Worthe, fie numai pentru a-i aminti că odinioară un bărbat o găsise frumoasă şi atrăgătoare. Iar acest bărbat nu glumise.

Privea în gol în timp ce rememora cele petrecute şi, treptat, toate senzaţiile trăite o invadară. Îşi aminti cum trupul lui puternic o ţintuia de saltea, cum mâinile lui o mângâiau pe sâni, pe talie şi pe coapse; nu o forţa, o

devora. Senzaţiile erau atât de puternice, încât avu impresia că el o atinge în clipa aceea.

— Sara! spuse domnişoara Beattie băgându-şi capul pe uşă. Ce e? De ce întârzii?

Sara o privi speriată, apoi îşi reveni.

— Nu-i nimic, spuse ea cu răsuflarea tăiată, nimic.

Îşi luă poşeta şi ieşi grăbită din cameră.

Sara se afla pentru prima oară la Bath – un oraş strălucitor din piatră de Bath, în stil neoclasic. Plăcerea plimbării pe drumul dintre Queen's Square şi Pump Room era diminuată de teama că ar putea fi recunoscută.

Trebuia să se obişnuiască. Nu putea să se mute mereu dintr-un oraş în altul. Nu avea de ales. Trebuia să înfrunte realitatea şi să-l ţină departe de ea pe William. Şi să se mărite cu un bărbat care să-i accepte condiţiile.

Începuse să plouă. Domnişoara Beattie, întotdeauna pregătită, deschise o umbrelă neagră.

— Poate ar fi fost mai bine să luăm o trăsură, spuse ea arătând spre cupeurile care treceau pe lângă ele în drum spre centrul oraşului.

— N-am mai văzut niciodată atâtea trăsuri la un loc, spuse Sara. Probabil dealurile sunt prea abrupte pentru birje.

— Sau, spuse domnişoara Beattie, oraşul a încremenit în secolul trecut. Cel puţin asta este impresia mea. Trăsuri. Domni cu pantaloni până la genunchi şi cu părul pudrat. Mă simt de parcă aş călători înapoi, în timp.

Sara râse. Domnişoara Beattie avea dreptate. Majoritatea celor care treceau pe stradă erau, dacă nu bătrâni, cel puţin trecuţi de prima tinereţe. Doamnele adoptaseră moda rochiilor cu talie înaltă, însă domnii purtau haine demodate.

Această constatare îi dădu puţin curaj. Staţiunea Bath era celebră pentru proprietăţile curative ale apelor sale minerale. Asta explica prezenţa atâtor bătrâni şi faptul

că nu mai era o staţiune la modă. Pentru genul de oameni care veniseră la procesul ei de la Winchester, era prea plicticoasă.

Ajunseră la Pump Room în mai puţin de cincisprezece minute şi, când intrară, constatară că era multă lume. Oamenii se plimbau, şedeau pe bănci sau stăteau în jurul pompei, aşteptând să guste un pahar de apă minerală de Bath. Murmurul vocilor era dominat de acordurile Muzicii Apei, a lui Händel, intonate de un mic grup de instrumentişti aflaţi în capătul opus al încăperii. Muzica reverbera deasupra coloanelor care străjuiau încăperea. Sara fu încântată de ceea ce vedea.

— Şi acum? întrebă domnişoara Beattie.

Sara scruta mulţimea.

— Doamna Hastings a spus că va fi aici ca să ne dea o mână de ajutor.

— Şi dacă nu e?

— Vom aştepta ca cineva să ne bage în seamă.

Aproape că ajunseseră la pompă când o femeie le tăie calea.

— Dragă domnişoară Beattie! Domnişoară Childe. Mă tot uitam după voi şi… iată-vă.

Doamna Hastings, proprietăreasa, o femeie durdulie, abia trecută de cincizeci de ani, cu un bust provocator şi o abundenţă suspectă de bucle blonde iţindu-se de sub bonetă, îmbrăcată într-o rochie albastră cu multe pliseuri, încerca din răsputeri să dea impresia că este mai tânără decât în realitate. Din nefericire, efectul era opus celui scontat.

Prin contrast, domnişoara Beattie era un model de simplitate. Rochia ei de un albastru închis cu şalul asortat şi lipsa oricărei bijuterii o făcea să pară mai elegantă decât doamna Hastings.

Domnişoara Beattie intră în rol fără şovăială şi fără pic de stângăcie.

— Doamnă Hastings, spuse ea cordial, ce drăguţ din partea dumneavoastră că ne-aţi observat. Tocmai discutam cu însoţitoarea mea cât de pierdute ne simţim printre atâţia străini. Nu-i aşa, Sara?

Doamna Hastings le privi complice şi şopti uşor teatral:

— Atunci să facem în aşa fel încât să nu vă mai simţiţi astfel. Cunosc pe toată lumea din Bath şi în scurt timp veţi ajunge şi voi să o cunoaşteţi.

Următoarea jumătate de oră trecu repede, într-un vârtej de prezentări, doamna Hastings dovedind că nu se lăudase. Interesul Sarei fu stârnit la auzul a două nume ce figurau pe lista de pretendenţi – domnul Bloor şi domnul Townsend. Amândoi aveau aproape cincizeci de ani. Primul era roşu la faţă, exuberant şi bine făcut, iar cel de-al doilea părea mai reţinut şi mult mai bine crescut. Dar pentru Sara nu prezentau interes. Calităţile pe care ea le căuta la viitorul soţ ar fi făcut orice femeie cu capul pe umeri să se crucească.

Trebuia să fie un bărbat în care să aibă încredere. Supravieţuise unuia ca William, dar nu credea că ar mai rezista încă o dată.

Spre marea dezamăgire a Sarei, doamna Hastings puse capăt conversaţiei înainte să poată discuta şi lucruri serioase. Ea le conduse spre o bancă.

Doamna Hastings aruncă domnişoarei Beattie o privire şireată şi scutură din cap.

— Nu sunt buni, domnişoară Beattie, aşa că ai face bine să îţi alungi speranţa din priviri.

— Poftim?

Tonul indignat îi scăpă doamnei Hastings.

— Domnul Bloor şi domnul Townsend. Sunt amândoi săraci lipiţi.

— Draga mea doamnă Hastings…

Domnişoara Beattie se opri când văzu privirea Sarei.

Îşi drese glasul şi continuă pe un alt ton:

— Ei bine, nu pot să spun că îmi place cum arată domnul Bloor. Arată ca un boiernaş de ţară şi miroase a grajd.

— Ăsta, spuse doamna Hastings, este ultimul lucru care ar trebui să te deranjeze. Bloor îşi doreşte cu disperare un moştenitor, un moştenitor legitim, vreau să spun, şi nu cred că… Făcu o pauză şi domnişoara Beattie îşi dădu seama unde bate proprietăreasa.

— În niciun caz! exclamă ea.

Sara îl şterse pe domnul Bloor de pe lista pretendenţilor.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse doamna Hastings păşind greoi. Ce-ar fi să stăm jos? Monturile astea mă omoară.

În timp ce doamna Hastings se aşeza pe bancă, domnişoara Beattie îşi roti ochii exasperată şi îi şopti Sarei:

— Femeia asta e imposibilă.

Sara se încruntă în chip de răspuns.

De îndată ce se aşezară pe bancă, domnişoara Beattie spuse:

— Domnul Townsend pare un bărbat distins.

— Da, aşa este, dar dacă se va recăsători, o va face doar pentru bani.

— Deci e văduv?

Doamna Hastings dădu din cap.

— Soţia lui a murit în urmă cu un an. Tocmai a ieşit din perioada de doliu. Nu cunosc toate detaliile, dar ştiu că ea avea o rentă care a sucombat odată cu ea. Bietul domn Townsend a rămas cu cinci copii şi cu casa ipotecată.

— Mmm, spuse domnişoara Beattie. Poate are noroc. Poate o doamnă bogată se va căsători cu el.

— Chiar crezi? întrebă doamna Hastings curioasă.

— Dar nu voi fi eu aceea, răspunse domnişoara

Beattie. Am suficient de multă minte ca să nu mă angajez să cresc cinci copii şi, pe deasupra, nu sunt nici bogată.

Doamna Hastings râse.

— O, dar ştiu asta! Dacă ai fi fost bogată ai fi închiriat o casă pe Crescent.

Sara profită de o pauză în conversaţie pentru a-şi exprima o nedumerire:

— Pare foarte trist, mă refer la domnul Townsend.

— Ei bine, este, aprobă doamna Hastings. Suferă foarte mult. Dacă nu ar duce lipsă de bani, nici nu i-ar trece prin cap să se recăsătorească. El şi soţia lui, Mary, s-au iubit de copii şi au fost nedespărţiţi, până la moartea ei. E foarte trist.

— Foarte, spuse Sara.

În timp ce Sara privea cum tristul domn Townsend părăseşte sala, îşi dădu seama că sentimentul care o încearcă nu este unul de milă, ci de invidie. Era unul din puţinii fericiţi care găsiseră dragostea la care alţii doar visau.

Privi gânditoare uşa deschisă, oftă şi reveni la realitate. Era o femeie nevoită să facă un mariaj de convenienţă.

Pe lista cu pretendenţi nu mai rămăsese decât un necunoscut, şi anume maiorul Haig. Deşi scrisoarea lui care trăda aroganţă şi un orgoliu nemăsurat nu o impresionase, nu însemna că maiorul nu putea fi candidatul ideal.

Era prezentabil, aşa scrisese el. Avea părul cărunt (prematur, desigur), dar acesta îi dădea un aer de distincţie.

Privirea i se opri asupra unui bărbat care stătea de vorbă cu o doamnă. Era bine îmbrăcat, în maniera conservatoare a generaţiei sale – pantaloni bej, jiletcă albastră, avea părul cărunt şi trăsături bine conturate. Prezentabil era cuvântul care-l caracteriza.

— Doamnă Hastings, spuse Sara, cine este domnul acela cu părul cărunt?

Doamna Hastings îşi plimbă privirea prin încăpere şi, când îl văzu expresia feţei i se schimbă brusc. Zâmbetul îi păli şi ochii îşi pierdură strălucirea.

— Acela, spuse ea, este maiorul Haig.

Urmă o pauză, după care domnişoara Beattie murmură:

— Maiorul Haig? Unde oi fi auzit eu de numele ăsta?

Doamna Hastings scutură din cap.

— Imposibil, domnişoară Beattie. E periculos. Ştiu o doamnă… o prietenă… căreia îi pare rău că i-a ascultat sfatul. Ea… a investit într-una din afacerile lui, crezând că se va căsători cu el. Şi-a pierdut toţi banii şi căsătoria nu a avut loc.

Sara nu se îndoia că doamna Hastings vorbea despre ea însăşi, şi cuvintele spuneau multe. Într-una din scrisori menţionase faptul că era nevoită să închirieze jumătate din casă pentru că pierduse o mare sumă de bani făcând o investiţie nerentabilă. După cum arătau camerele pe care le închiriaseră, probabil că fusese nevoită să vândă piese de mobilier şi picturi pentru a-şi acoperi datoriile.

Domnişoara Beattie schimbă subiectul cu mult tact. Discută cu doamna Hastings despre zilele de glorie ale staţiunii, lăsând-o pe Sara să îl studieze pe maior.

El acaparase conversaţia şi doamna de lângă el, o femeie cândva frumoasă, îl privea admirativ. Dar pe maior nu părea să-l intereseze deoarece scruta încăperea în căutarea cuiva.

Probabil simţise că Sara îl studia, pentru că se întoarse şi timp de o clipă privirile li se întâlniră.

Poate o căuta pe doamna care dăduse anunţul în Chmnicle, îşi zise Sara. Era normal, dar neatenţia lui era o insultă la adresa partenerei de discuţie.

Încercând să pară cât mai naturală, Sara privi din

nou în direcţia lui şi văzu că maiorul se holbează la o doamnă cu un turban verde. Pocni brusc din degete, întrerupându-se la jumătatea unei propoziţii, se înclină scurt şi o porni direct către doamna cu turban verde.

Îşi urmărea prada.

Sara se înfioră. Avusese optsprezece ani când privirea neliniştită a lui William se coborâse asupra ei şi fusese flatată când el o părăsise pe doamna cu care dansa şi se îndreptase direct spre ea.

Deşi domeniile părinţilor lor erau alăturate, ea şi William erau doi străini. El fusese plecat la şcoală, apoi la universitate, în plus, cei din familia Neville nu întreţineau relaţii cu vecinii lor din Stoneleigh.

Se întâlniseră la Winchester.

Ea nu fusese impresionată de faptul că el era moştenitorul lui Sir Ivor Neville. William era un personaj mai romantic şi mai strălucitor decât tot ce văzuse ea până atunci, diametral opus vicontelui între două vârste pe care tatăl ei încercase să i-l cumpere ca soţ.

William era sălbatic, aşa zicea lumea. Dar William îi spusese că acum, când o cunoscuse pe ea, totul avea să se schimbe. Şi ea îl crezuse. Voia să o ia de soţie, şi ea era cea mai fericită fată din lume.

Singurul care le stătea în cale era Sir Ivor. Tatăl lui era un om mândru, spusese William. La vremea potrivită avea să-i spună despre Sara. Se întâlnea cu William în secret. Şi când nu se întâlneau, îi scria. Scrisori lungi, pline de pasiune, care apoi o costaseră scump.

Maiorul îi acorda toată atenţia femeii cu turban, iar aceasta era vizibil flatată. Ochii îi străluceau şi era toată un zâmbet.

Pradă, se gândi Sara şi se înfioră din nou. Nu putea să acţioneze împotriva propriilor instincte. Nu s-ar simţi niciodată în siguranţă cu cineva care i-ar aminti de William.

Maiorul nu mai prezenta niciun interes.

O dată lămurită în privinţa pretendenţilor, ar fi dorit să plece, dar domnişoara Beattie avea alte gânduri. Ar fi de neiertat, spuse ea, să vină la Bath şi să nu se bucure de celebra apă minerală. Sara se duse la pompă şi luă un pahar cu apă pentru „stăpână”.

Sara ştia prea bine că tot ce-şi dorea domnişoara Beattie era o discuţie între patru ochi cu proprietăreasa. Bea avea ideea absurdă că bărbatul ideal putea apărea în orice moment, ca o mană cerească. Sara era sigură că Bea o va întreba pe doamna Hastings unde se întâlnesc tinerii din Bath, dacă ei mai existau în acel oraş.

Biata Bea nu putea să dea piept cu realitatea.

În timp ce Sara se apropia de banca unde le lăsase pe cele două femei, constată că avusese dreptate. Doamna Hastings nu pierduse timpul. Reuşise să îl sperie pe singurul bărbat mai tânăr din sală.

Era cu spatele la ea, dar îmbrăcămintea îi spunea suficiente lucruri despre el. Pantalonii bej strâmţi lipiţi ca un al doilea rând de piele pe muşchii de oţel ai coapselor şi pulpelor; umerii laţi acoperiţi de o haină albastru închis care stătea ca turnată şi cizmele cu ciucurii aceia absurzi.

Era un filfizon!

Zâmbetul ei păli înainte ca el să se întoarcă; în mintea ei încolţi o bănuială.

Ochii albaştri strălucitori, cu creţuri şăgalnice la colţuri, îi zâmbeau. Îşi scoase pălăria şi în părul lui blond străluci o rază de soare ce intra prin ferestrele mari. Avea un zâmbet obraznic.

Era Max Worthe.

— Domnişoară Childe, spuse el, ce surpriză plăcută. Tocmai le povesteam prietenelor dumneavoastră că noi doi ne-am cunoscut în Reading când eu am prestat un mic… ah… serviciu pentru dumneavoastră.

Sara acţionă fără să gândească. Duse paharul la buze

şi luă o înghiţitură de apă.

În cele din urmă se întâmplase, constată Max. Masca Sarei Carstairs începea să se fisureze. Era mai mult decât o fisură. Sara sorbea din apa rău mirositoare de Bath de parcă ar fi traversat un deşert.

O plăcea mai mult aşa: fâstâcită, roşie la faţă şi înfricoşată de ceea ce el ar putea să facă sau să spună în clipa următoare.

Însoţitoarea, domnişoara Beattie, care, aflase Max, fusese promovată la rangul de stăpână a Sarei, sparse ceea ce începuse să devină o linişte apăsătoare:

— Aţi cunoscut-o pe Sara la Reading, domnule Worthe?

— La hanul Black Swan.

— Dar acolo stăteam noi.

— Ştiu.

Domnişoara Beattie făcu o pauză străduindu-se să priceapă.

— Şi i-aţi făcut un serviciu? Sara nu mi-a spus nimic despre asta.

Pun pariu că nu ţi-a spus nimic.

— A fost un serviciu neînsemnat, spuse Max. N-ar fi trebuit să pomenesc acest lucru. Aş fi preferat să vă povestească domnişoara Childe.

Ştia că este nedrept, dar îşi zicea că Sara o merită. îl minţise. Fugise de el. Nu mai era atât de furios, dar ea îi rănise mândria şi Max nu vedea de ce n-ar trebui să plătească pentru asta. Până la un punct, desigur.

Oricum, se simţea în al nouălea cer.

Sara băuse toată apa din pahar. Acum îşi dorea să n-o fi băut, ci s-o fi turnat în cizmele caraghioase ale lui Max Worthe.

Domnişoara Beattie şi doamna Hastings o priveau nedumerite. Sara făcu un efort ca să n-o ia la goană.

Scutură din umeri neajutorată şi spuse:

— N-am vrut să te îngrijorez. De aceea nu am pomenit de cele întâmplate. Vezi tu, am… căzut pe scări, câteva trepte, şi domnul Worthe a fost drăguţ şi… şi… mi-a dat un pahar cu apă, spuse Sara privind paharul gol pe care îl ţinea în mână.

Max i se adresă domnişoarei Beattie:

— Întâmplarea a tulburat-o peste măsură.

— Adevărat, spuse Sara înţepată, dar din fericire mi-am revenit. Îmi cer scuze că am băut paharul cu apă care vă era destinat, domnişoară Beattie, dar mi se făcuse rău de la căldură. Vă voi aduce altul. Domnule Worthe, pot să vă iau de braţ?

Max regretă că timiditatea încântătoare din vocea ei dispăruse. Deţinea din nou controlul. Nu-şi explica de ce acel control îl fascina, deşi dorea din tot sufletul să-l spulbere.

Nu făcuseră decât câţiva paşi când Sara îi lăsă braţul.

— Ce cauţi aici?

— Mise pare evident.

Îi aruncă o privire furioasă, apoi privi în altă direcţie.

— Nimic nu este prea evident pentru mine.

— Ce altceva m-ar fi atras în văgăuna asta în afară de tine, Sara?

— Deci m-ai urmărit!

— N-am venit să-mi rezolv problemele de sănătate, asta e clar. Era să mă înec când am văzut cum dai pe gât paharul ăla. Bineînţeles că te-am urmărit.

Vocea Sarei era rece şi tăioasă când vorbi:

— Sigur că nu există nimic în Bath care să atragă un bărbat ca tine, corintian şi filfizon. Presupun că nu ai nimic mai bun de făcut decât să urmăreşti femei tinere şi inocente.

— Inocente?

De data aceasta, privirea ei nu era fermă.

— Îţi piezi timpul, domnule Worthe. De ce nu pleci?

Max zâmbi.

— Ne ştii pe noi, corintienii. Avem o grămadă de timp la dispoziţie şi am face orice să scăpăm de plictiseală.

Reuşea să ascundă de minune faptul că fusese deranjat de aprecierea Sarei. Dar cel mai mult îl deranjase faptul că ea, cu trecutul ei dubios, îşi arogase dreptul de a-l judeca. Era absolut ipocrită.

I-ar fi plăcut să-i spună că ştie care este adevărata ei identitate, dar după călătoria obositoare de la Reading, care durase două zile, se mai calmase şi ajunsese la concluzia că era mai bine să tacă. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca Sara să dispară din nou.

Cea mai bună tactică era să nu îi dea de înţeles că o recunoscuse. Ceea ce îl deranja cel mai tare era certitudinea că ar fi urmărit-o chiar dacă nu şi-ar fi dat seama cine este. Scurta întâlnire cu domnişoara Carstairs îl dezechilibrase. Ştia să lovească mai bine decât Marele Jack Cleaver.

Şi o cam luase pe coajă de la Marele Jack Cleaver! Sarei nu îi plăcu strălucirea bruscă din ochii lui, şi nici zâmbetul uşor ironic. Cel mai puţin îi plăcu însă felul în care se juca cu nervii ei.

Se opri într-un loc, unde nu putea fi văzută de domnişoara Beattie şi de doamna Hastings. Degetele i se încleştaseră pe pahar. îl puse cu grijă pe marginea pompei, apoi îşi ascunse mâinile în pliurile rochiei.

— Domnule Worthe…

— Max. Spune-mi Max. Sună mai prietenos.

— Nu suntem prieteni.

— Nu. Suntem mai mult decât atât.

Ea aşteptă până când bătăile inimii i se potoliră şi creierul reîncepu să funcţioneze. Îşi puse gândurile în ordine.

— Vreau să ştiu ce le-ai spus celor două doamne

înainte de venirea mea.

Max îşi stăpâni pornirea de a o asigura că secretul ei era în siguranţă. Voia să o scuture, nu să o desfiinţeze. Părea atât de fragilă.

— M-am prezentat, spuse el, şi am întrebat de tine. Asta e tot.

— Dar de unde ştiai că domnişoara Beattie este stăpâna mea?

— Sara, deja am recunoscut că te-am urmărit de la Reading. Nu mi-a fost greu să aflu cu cine călătoreşti. Noaptea trecută te-am urmat până în faţa casei din Queen's Square. După aceea mi-am căutat şi eu o cameră.

— De unde ai ştiut că venim la Pump Room în dimineaţa asta?

— Am fost la tine acasă. Servitoarea – Maggie? – mi-a spus unde vă pot găsi.

N-ar trebui să fiu surprinsă, îşi spuse Sara. Nu era prima dată când simţea forţa lui interioară. Deşi părea relaxat şi glumeţ, Max Worthe era un mascul periculos. Nu avea voie să uite acest lucru.

— Sara? Ce spuneam?

Ea ignoră mâna întinsă spre ea.

— Mă urmăreşti de două zile şi două nopţi. Te strecori în spatele meu, pui întrebări despre mine. De ce o faci? De ce?

— Ştii de ce.

Privirile li se întâlniră. Sara tremura. El se încruntă. Pasiunea izbucni între ei ca o explozie. Max era şocat, Sara îngrozită.

— Mă voi mărita, Max. Ţi-am spus deja.

— Nu te cred. Unde este presupusul logodnic?

— Întârzie, dar va veni. Te rog, Max, nu mă pune într-o situaţie delicată.

Max ridică nepăsător din umeri, deşi simţea că dorinţa nu-l părăsise.

— E un prost că te lasă singură.

Sara îl privi surprinsă.

— Să nu fabulezi pe tema asta. N-am să-ţi fac niciun rău, dar nici n-am să stau deoparte, zise Max.

Sara învăţase să aprecieze capacitatea de a-ţi ţine sentimentele sub control. O femeie care se lasă purtată de sentimente este vulnerabilă, iar ea nu-şi putea permite asta. Încetul cu încetul îşi recăpătă aerul demn.

— Greşeşti dacă crezi că mă vei face să acţionez împotriva voinţei mele, Max.

Zâmbetul lui o puse în încurcătură.

— Ştiu şi eu, Sara. În ultimele minute mi te-ai adresat cu „Max”. Important e să ştii cum să controlezi o femeie.

— Şi tu ai o experienţă vastă, presupun.

El râse, întinse mâna şi primi un pahar cu apă de la îngrijitorul fântânii.

— Stai cu ochii pe mine, Sara…

Nu mai schimbară nicio vorbă în timp ce se întorceau la cele două femei. Sara simţea că face explozie. Ar fi dorit să-l trimită la plimbare pe Max, dar îi era teamă de o scenă. Îl simţea încordat şi asta o îngrijora. Dacă nu se păzea, avea să devină subiectul tuturor bârfelor din Bath.

Încercă să pară supărată, dar nu reuşi. Max Worthe ştia să se poarte cu femeile. Şmecheria consta în faptul că le acorda toată atenţia. Nu privea aiurea prin încăpere în timp ce discuta. Părea să se simtă la fel de bine ca şi cele două doamne care făceau obiectul atenţiei lui.

Sara nu se mai amuză când văzu că domnişoara Beattie, celibatară convinsă, flirta scandalos. Nu o mai văzuse niciodată aşa – roşie în obraji, fluturând din gene şi zâmbind pierdută. Bea vorbea mult, şi îi spunea lui Max despre toate locurile pe care urmau să le viziteze – practic invitându-l să le urmeze.

Deveneau prea apropiaţi.

Sara încercă să prindă privirea lui Bea, dar aceasta

se eschiva. Max Worthe era exact genul de bărbat despre care domnişoara Beattie spera că va apărea pe un cal alb la orizont şi le va salva. Era bine făcut, chipeş şi avea mulţi bani.

Exact bărbatul nepotrivit, conchise Sara.

— Ce vă aduce la Bath, domnule Worthe? îl întrebă domnişoara Beattie la un moment dat.

— Un prieten, răspunse el. Stă prin apropiere, pe malul celălalt al râului Claverton. Conacul Marston. Ştiţi unde e?

Doamna Hastings dădu din cap.

— Lady Meynell locuieşte acolo. Deci Ash Meynell este prietenul dumitale.

— Exact, confirmă Max.

— O, Doamne, spuse doamna Hastings. Cred că domnul Meynell a plecat la Brighton, ca în fiecare an în această perioadă.

Max se scărpină pe bărbie şi o privi pe Sara.

Ea spuse cu drăgălăşenie:

— Se pare că aţi bătut atâta drum degeaba, domnule Worthe.

— O, ştiu şi eu, răspunse el relaxat. Poate rămân la Bath să mă bucur de ceea ce oferă oraşul.

— Îmi face plăcere să aud asta, spuse domnişoara Beattie trecând cu privirea de la Max la Sara. După părerea mea, Bath este o staţiune subestimată. Dacă vă hotărâţi să rămâneţi, domnule Worthe, sunt convinsă că nu veţi fi dezamăgit.

El zâmbi.

— Sper.

Max nu mai întârzie. Nici nu ieşi bine din Pump Room, că doamnele începură să facă schimb de impresii.

— Pare un tânăr de treabă, observă domnişoara Beattie.

Doamna Hastings chicoti.

— Nu mă îndoiesc de acest fapt, dar dacă seamănă cu prietenul lui – Ash Meynell – mamele din Bath ar face bine să-şi încuie fiicele în casă. Aş putea să-ţi spun multe, dar ai crede că îl vorbesc de rău pe domnul Meynell. De fapt nu este aşa. Tuturor a ne place, în ciuda reputaţiei lui. Totuşi, când stă în oraş face numai prostii.

Domnişoara Beattie îl privea pe Max care se îndepărta. Doamna Hastings chicoti din nou.

— Pun pariu că inimile tuturor doamnelor încep să bată mai repede când apare domnul Worthe. Priviţi înjur şi veţi vedea că nu mă înşel.

Sara şi domnişoara Beattie priviră ascultătoare şi constatară că domnul Worthe atrăsese multe priviri, din partea doamnelor de toate vârstele.

Doamna Hastings exclamă:

— Maxwell Worthe! îmi amintesc! Este prietenul cel mai bun al lui Ash Meynell. Lordul Maxwell. E un fustangiu. Să nu-mi spuneţi că nu v-am prevenit. Pe amândouă.

Avertismentul nu era necesar. Sara îşi dăduse deja seama că Max Worthe aducea numai necazuri.

În următoarele zile, Max făcu în aşa fel încât să fie prezent la toate întrunirile la care participa şi Sara. Nici nu era greu. Domnişoara Beattie îl plăcea foarte mult şi, ori de câte ori Sara nu era prin apropiere, îl informa despre programul lor.

Când se întorsese de la Pump Room în apartamentul lui de la Hotel Christopher nu-l aştepta niciun servitor, niciun valet care să-i perie haina sau să-l ajute să aleagă cu ce să se îmbrace. Renunţase la toate privilegiile de bogătaş când alesese viaţa de om de presă. Un aristocrat care călătorea cu o armată de servitori nu ar fi fost luat în serios, iar acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea Max.

Trimisese un lacheu la Castelul Lyndhurst, reşedinţa familiei, ca să-i aducă un rând de haine. Lacheul tocmai le

despacheta şi le punea deoparte. După plecarea acestuia, Max deschise dulapul masiv de mahon şi îi trecu în revistă conţinutul.

Bine că avea şi haine decente.

Se întreba dacă Sara va observa diferenţa. Ea era convinsă că singurele lui preocupări erau femeile şi hainele. Nu îl întrebase nimic despre familie, despre prieteni. Hotărâse că el îi aducea doar necazuri şi singura modalitate de a evita acest lucru era să-l ţină la distanţă.

Înjură printre dinţi şi se trânti pe pat.

Sara. Singura certitudine erau sentimentele pe care le trezise în el la hanul Black Swan. Faptul că acestea deveneau tot mai puternice îl îngrijora. Trebuia să fie mai precaut. Dosarul ei de la Courier era gros de două degete, iar ce scria în el reprezenta o lectură plăcută.

Sara Carstairs era o femeie cu o moralitate îndoielnică. Avusese o relaţie cu William Neville chiar sub nasul surorii ei, ceea ce nici nu era greu de realizat având în vedere faptul că familia Neville locuia la Longfield, clădire restaurată de Samuel Carstairs în stilul elizabetan original.

Nu negase niciodată că avusese o relaţie cu cumnatul ei şi, chiar dacă ar fi negat, scrisorile pe care i le trimisese acestuia ar fi dovedit contrariul. Mai mult, prietenii lui William declaraseră că el se înfuriase când auzise că Sara urmează să se căsătorească. îi lăsase bând la taverna King’s Head din Stoneleigh, jurând că o va face să plătească. Apoi nimeni nu mai auzise nimic despre el.

Tatăl lui William dăduse alarma. În dimineaţa următoare găsise calul lui William rătăcind pe coline. Atunci începuse operaţiunea de căutare.

Poliţistul venise mai întâi la Sara.

Alibiul ei era neconvingător. Nu fusese la Longfield, ci la cabană, unde petrecuse toată noaptea îngrijind-o pe sora ei. Întâmplarea făcuse ca singurul servitor al lui Anne

Neville să fie plecat în vizită la rudele din Winchester.

Sara afirmase sub jurământ, în declaraţia care fusese citită în sala de judecată, că William nu venise acasă în acea seară. Sora ei îi confirmase spusele, dar pentru că se afla sub influenţa laudanumului, nu o credea nimeni.

Max se ridică din pat şi se duse la fereastra care dădea spre mănăstire şi spre grădinile ce coborau până la râul Avon. Ce naiba putea să caute o femeie ca Sara Carstairs într-un asemenea loc?

Când plecase din Reading, către vest, presupusese că o luase pe drumul spre Stoneleigh, cotind pe la Thatcham. Fusese atât de sigur de asta încât îi trimisese un mesaj lui Peter Fallon să lase totul baltă şi să se întâlnească în Stoneleigh. Peter îl aştepta acolo. Când ajunsese la Thatcham, diligenţa nu cotise spre Stoneleigh, ci continuase să meargă spre vest.

Urma să se căsătorească, aşa susţinea.

Poate ar fi crezut-o dacă l-ar fi dat afară din cameră înainte ca atmosfera să se încingă.

William, şoptise ea înfricoşată, când el intrase pe fereastră. Apoi îi spusese că William era de domeniul trecutului, că murise.

Credeam că îl iubesc. Era o fată din partea locului. Rămăsese însărcinată cu William. A părăsit-o.

William trăia sau murise? Iată întrebarea care îl obsedase pe Max tot drumul. Dacă William trăia, o judecaseră cu toţii greşit, mai ales el. La proces Sara Carstairs îi făcuse pe toţi să creadă exact ce dorise.

Ochii ei erau închişi la culoare, dar nu căprui cum i se păruseră la Black Swan, ci gri, întunecaţi ca apele reci ale Mării Nordului.

Ce secrete îi ascundea?

Dacă nu o urmărea, acţiona contra profesiei lui de ziarist.

Buzele i se curbară într-un zâmbet care exprima atât

nerăbdare cât şi hotărâre. Nu putea să se mintă. Era mai mult decât dorinţa de a scrie un articol de senzaţie. Voia să afle adevărul. Voia să ştie dacă era femeia pe care o cunoscuse la Black Swan sau acea Sara Carstairs care fusese descrisă la proces drept o ucigaşă cu sânge rece.

Se retrase de la fereastră şi începu să se dezbrace. Avea multe lucruri de făcut. Sara şi Bath puteau să mai aştepte. Se va întoarce acolo de unde pornise totul.

7

Eonacul, reşedinţa familiei lui Sir Ivor, se afla într-o vale cu vegetaţie bogată, cam la opt kilometri de Stoneleigh, pe drumul către Winchester şi era o adevărată bijuterie de arhitectură englezească. Din câte îşi amintea Max, fusese construit pe fundaţia unei fortăreţe medievale – un adevărat labirint de camere şi coridoare lungi care păreau să nu ducă nicăieri.

Max aştepta în anticameră în timp ce valetul lui Sir Ivor îi ducea stăpânului cartea de vizită. Spera să poată schimba două vorbe şi cu Lady Neville, dar valetul îi spusese că doamna nu primea musafiri. Max îşi aminti că femeia era un caz tipic de retardată: avea mintea unui copil cu capul în nori într-un trup care îmbătrânea. Mama lui, care era o fiinţă mult mai blândă decât el, se mira că Lady Neville nu sfârşise într-un azil de nebuni, ţinând cont de poziţia soţului ei.

Mamei lui nu îi plăcea Sir Ivor Neville. Într-un fel vecini, se numărau printre familiile de vază din Hampshire şi drumurile li se intersectau inevitabil. Îşi aminti de familia Sarei. Într-un fel putea fi considerată printre familiile de vază din Stoneleigh şi împrejurimi. Erau vecinii cei mai apropiaţi de Sir Ivor, casa lor, Longfield, aflându-se doar la patru kilometri depărtare pe şosea. Max se îndoia însă că Sir Ivor s-ar fi putut împrieteni cu Samuel Carstairs. Era prea înfumurat ca să aibă de-a face cu o

persoană care îşi câştigase averea făcând comerţ. Probabil că îl deranjase foarte tare faptul că fiul şi moştenitorul lui se căsătorise cu Anne Carstairs.

Valetul se întoarse şi îi spuse că Sir Ivor este dispus să-l primească. La intrarea lui Max în bibliotecă, Sir Ivor se ridică de la birou şi îi întinse mâna, făcând apoi un semn către un fotoliu masiv de lângă şemineul suficient de mare pentru a încălzi tot castelul.

Sir Ivor era îmbrăcat elegant, cu jiletcă şi pantaloni albaştri. Părul cărunt îi conferea distincţie. Pentru prima dată Max se gândi la William Neville cu o umbră de simpatie.

Reporterii aflaţi la procesul Sarei îl porecliseră pe Sir Ivor „Prăjină la nas”, poreclă cât se poate de sugestivă. Tradiţia şi arborele genealogic erau singurele elemente de care ţinea cont Sir Ivor în relaţiile cu lumea. Era un om mândru. Probabil lui William îi fusese greu să se conformeze aşteptărilor lui. Poate că se căsătorise cu Anne Carstairs tocmai pentru a-i face în ciudă tatălui său.

— Este o plăcere, spuse Sir Ivor, şi totodată o surpriză. Am înţeles de la tatăl tău că îţi petreci vara la Exeter, unde te ocupi de un ziar sau ceva asemănător.

— Da, aşa plănuisem, dar negocierile au eşuat.

— Deci faci o pauză binemeritată, nu?

— Nu chiar. Nu doresc nimic, adăugă Max când Sir Ivor ridică o sticlă de brandy şi o scutură cerându-i aprobarea. Îmi place să am mintea limpede când lucrez. Dar nu aş refuza o cafea.

Sir Ivor puse la loc sticla, pocni din degete şi se adresă valetului care stătea lângă uşă:

— Ocupă-te.

De îndată ce rămaseră singuri, se aşeză pe scaunul de la birou.

— Sper că totul merge bine la Castelul Lyndhurst…

Sir Ivor vorbea de parcă ar fi fost prieten la cataramă

cu familia lui, fapt care îl irită la culme pe Max. Păstrându-şi expresia neutră, el spuse:

— Părinţii mei nu se află acolo. Întotdeauna îşi petrec vara la Derbyshire.

Sir Ivor pocni iarăşi din degete.

— Desigur. Le plac drumeţiile, nu-i aşa?

Max se enervă din nou detectând o urmă de ironie în spusele lui Sir Ivor, ca şi cum drumeţiile ar fi un lucru ruşinos.

— Le place să se păstreze în formă, spuse el, şi să întreţină relaţiile pe care le avem în Derbyshire.

Sir Ivor îşi împreună degetele lungi.

— Bănuiesc că nu ai venit la Hampshire să-ţi petreci ziua cu mine.

— Nu, spuse Max. Am venit să vă întreb despre fiul dumneavoastră.

— A cerut cineva recompensa? întrebă repede Sir Ivor.

— Nu.

— Atunci despre ce e vorba?

Nu avea cum să-l ia pe ocolite. Sara îi dăduse nişte indicii în noaptea aceea, şi voia să afle cât mai mult.

— Puteţi să-mi spuneţi, dacă ştiţi, despre o fată din partea locului, care a rămas însărcinată cu fiul dumneavoastră?

Max se aşteptase la o reacţie de furie sau de mânie, însă Sir Ivor se transformă într-o stană de piatră. Se făcu livid şi începu să se bâlbâie. Apoi se înroşi la faţă şi spuse furios:

— Ce legătură are asta cu moartea lui William?

— Nu negaţi?

— William nu-mi făcea confidenţe.

Sir Ivor se ridică brusc, se duse la bufet şi îşi umplu un pahar. îl dădu peste cap, apoi îşi turnă altul. Când se aşează pe scaun părea că-şi mai revenise.

— Iartă-mă. Nimănui nu-i place să audă lucruri urâte despre propriul copil. Nu ştiu nimic despre aşa ceva. Sper să fii discret.

Dacă mama lui ar auzi, armuri de supărare. Cine e fata?

— Nu ştiu.

— Dar ţi-ar plăcea să afli, nu-i aşa? în ceea ce mă priveşte, nu cred că este relevant. Nu încerc să-mi scuz fiul dacă asta a fost situaţia. Este regretabil, dar stă în firea lucrurilor.

— Am pomenit de povestea cu fata pentru că s-ar putea ca tatăl sau fratele ei să-l fi omorât pe William.

Sir Ivor scutură din cap.

— Eşti pe o pistă greşită. Sara Carstairs mi-a ucis fiul. Cine ţi-a spus despre fată? întrebă el.

— O sursă de încredere. Atât pot să vă spun.

— O, nu. Sara Carstairs ţi-a spus!

Max se foi în scaun.

— De la ea ai aflat, nu-i aşa? Ai găsit-o, ai întrebat-o şi ea a dat vina pe altcineva.

Max nu confirmă, dar nici nu negă.

— Tot ce vreau este să dezleg acest mister.

— De ce acum? Cazul s-a închis de trei ani. Precis că ai găsit-o pe Sara Carstairs. Altfel nu are logică.

N-am reuşit să nu o amestec pe Sara, gândi Max. Peter Fallon s-ar fi descurcat mult mai bine.

— Da, am găsit-o, recunoscu el cu jumătate de gură.

— E aici în Stoneleigh? Doamne, o să fie lapidată dacă află localnicii.

— Nu. Nu e aici. Încă se ascunde. Mai mult nu vă spun.

— Înţeleg. Eşti un prost dacă crezi tot ce-ţi bagă pe gât nenorocita aia, rânji Sir Ivor.

Max îşi păstră vocea neutră:

— Nu încerc decât să aflu adevărul, spuse el.

— Mă surprinde faptul că-ţi face confidenţe. Ziarul tău nu s-a arătat prea blând cu ea.

— Nu ştie că sunt de la Courier.

După o scurtă pauză, Sir Ivor izbucni în râs.

— Aha, abia acum înţeleg. Mă îndoiesc că tatăl tău ar fi de acord cu metodele tale, spre deosebire de mine. Ştiu că nu mai poate fi judecată pentru moartea lui William, spuse cu o voce răguşită, dar dacă te poate duce la locul unde se află rămăşiţele lui, eu şi soţia mea îţi vom fi veşnic recunoscători.

Îşi drese glasul.

— Cu ce îţi mai pot fi de folos?

Lady Neville se afla în bibliotecă atunci când soţul ei se întoarse după ce îl condusese pe Max. El se încruntă când o văzu în scaunul cu rotile. În ultimul timp folosea tot mai mult scaunul, deşi doctorul îi spusese că nu este nevoie. Totul se petrecea în mintea ei, spusese doctorul Laurie, un fel de isterie, rezultatul pierderii unei fiice şi apoi a unui fiu, în împrejurări tragice.

Sir Ivor o sărută pe obraz şi îi făcu un semn servitorului personal al soţiei lui.

— Arăţi foarte bine astăzi, Jessica.

— Beckett m-a plimbat prin grădină. Cred că aerul proaspăt mi-a priit.

Îi zâmbi larg lui Sir Ivor când acesta îi întinse un pahar de sherry.

— Mulţumesc, dragule.

Lady Neville avea o siluetă fină, aproape fragilă. Trăsăturile îi erau regulate ca acelea ale unei păpuşi de porţelan. Avea riduri abia vizibile. Odată cu trecerea anilor, devenise o adeptă tot mai înfocată a pudrei şi machiajului în scopul de a-şi păstra aerul tineresc. Dacă în părul ei blond nu ar fi fost şi fire cărunte, nimeni n-ar fi reuşit să-i ghicească vârsta. Purta o rochie de muselină de culoare galbenă, care, îi spusese Sir Ivor în urmă cu

treizeci de ani, îi făcea tenul să strălucească.

— Ar trebui să te plimbi singură prin grădină, spuse Sir Ivor, să nu te laşi copleşită de închipuirile tale. Doctorul Laurie spune…

Se opri când o văzu întristându-se ca un copil căruia i s-a luat jucăria. Odinioară, naivitatea ei copilărească i se păruse atrăgătoare, însă deja de mulţi ani îl scotea din sărite.

Nu avea niciun rost să o admonesteze.

— Îmi pare rău, spuse el, ştiu că te străduieşti. Ce voiai să-mi spui?

Complimentul îşi făcu efectul scontat. Zâmbetul reapăru pe buzele ei.

— L-am văzut pe Lord Maxwell Worthe când eram în grădina de trandafiri. Ce dorea, Ivor? Era ceva în legătură cu William?

Ar fi putut să nu îi răspundă, dar ştia că ea ar fi început să întrebe servitorii, iar bârfa servitorilor era un lucru pe care el nu îl putea tolera.

— A găsit-o pe Sara Carstairs, spuse el. Femeia se ascunde încă, dar el a găsit-o. Nu ştiu dacă are vreun rost. De mărturisit n-a mărturisit, şi chiar dacă ar face-o tot nu ar mai putea fi judecată. Şi nici nu îl va aduce pe William înapoi.

Ea îl privi cu gura căscată.

— Jessica, m-ai auzit?

— Poate îi va spune lordului Maxwell unde a ascuns cadavrul lui William.

El scutură din cap.

— Nicio şansă din partea acelei Sara Carstairs pe care o cunosc şi pe care am văzut-o la proces. E o femeie dură. Trebuie să accepţi că nu vom afla niciodată ce s-a întâmplat cu William.

Ea dădu din cap, dar buzele îi tremurau şi ochii albaştri i se umplură de lacrimi. N-avea rost să încerce să

o consoleze, căci lacrimile s-ar fi transformat într-un potop.

Cu lacrimi sau fără, avea ceva important să-i spună:

— Vicarul a fost mai devreme aici.

Lacrimile îi secară.

— Da?

— Mi-a spus că tu şi femeile Carstairs v-aţi împrietenit.

— Femeile Carstairs? Vrei să spui doamna Carstairs şi Anne?

— Da, la ele mă refer, zise Sir Ivor.

Naivitatea ei copilărească se transformă în iritare.

— Noi, doamnele, facem planuri pentru Târgul de la Stoneleigh. Ce vrei să fac? Să le ignor? E creştineşte? în plus, nu mă duc la Longfield şi nici nu le invit aici. Ne întâlnim doar la biserică. Mi-ai spus să ies şi eu în lume. Ei bine, asta fac. Te-ai răzgândit?

— Credeam că ai mai multă minte decât să te înhăitezi cu rudele viperei ăleia.

Ea privi în paharul de sherry.

— Ce ar trebui să fac? Să-mi dau demisia din comitet?

— Nu. Gestul ar stârni doar bârfe, şi de ele am avut parte

— Slavă Domnului. Fii atentă, Jessica. Foarte atentă. Nu le spune nimic, cu atât mai puţin nu le spune despre vizita Lordului Maxwell. Dacă le spui, o vor pune în gardă pe Sara Carstairs şi Lordul Maxwell nu va mai scoate nimic de la ea.

Ea căzu pe gânduri.

— Crezi că Lordul Maxwell va reuşi acolo unde n-a reuşit nimeni?

— Este foarte puţin probabil.

Ea îşi duse arătătorul la buze.

— Buzele îmi sunt pecetluite.

Buzele îi era într-adevăr pecetluite, mai puţin faţă de

persoana pe care ea o considera cea mai de încredere, valetul ei Beckett, care o căra în sus şi în jos pe scări şi avea grijă de ea.

— Sara Carstairs, spuse ea, a ieşit din ascunzătoare. Domnul acela drăguţ de la ziar, Lord Maxwell, a găsit-o. Desigur, ea nu îi spune nimic. Oricum e un pas înainte.

Ea sesiză sclipirea de satisfacţie din ochii valetului şi avu aceeaşi reacţie ca el.

— Ştii ce cred eu, Beckett? Cred că Sara Carstairs se va întoarce în Stoneleigh peste puţin timp. Trebuie să avem răbdare şi vom obţine amândoi ceea ce dorim.

— Da, doamnă.

— La cât se ridică recompensa din Courier?

— Cinci mii de lire, răspunse el.

— Vor fi ale tale, dacă ne jucăm cărţile aşa cum trebuie. Acum du-te. Vreau să mă odihnesc înainte de cină. Te chem dacă am nevoie de ceva.

În intimitatea budoarului nu mai folosea scaunul cu rotile. Sir Ivor intra rar în acea aripă a casei. Dacă ar muri în seara aceea şi Beckett n-ar fi în preajmă, ar trece zile întregi până ca cineva să îi observe lipsa. Şi cu atât mai mult soţul ei.

Ochii i se umeziră. Încerca din răsputeri să-i facă pe plac, dar ceea ce-i plăcea lui devenise obositor. îi spusese că poate să aibă încredere în el, dar nu era aşa. Aflase că pe măsură ce bărbaţii îmbătrânesc, tânjesc după femei tot mai tinere.

Nu făcuse niciodată scandal, pentru că Sir Ivor dispreţuia scandalul. Ştia ce îşi doreşte cel mai mult soţul ei şi voia să-i ofere acest lucru. După aceea va deveni din nou ca un mieluşel.

Lacrimile dispărură când se gândi cât de recunoscător îi va fi. O va răsfăţa şi ea va renunţa la scaunul cu rotile.

Nu-şi putea pune planul în aplicare fără ajutorul lui

Beckett, şi binecuvânta ziua în care el apăruse la uşă căutând un post de valet. Ştiuse din prima clipă că are ceva de ascuns. Era prea bine făcut, prea curajos, prea ambiţios şi nu avea referinţe. Se interesase şi aflase că fusese dat afară pentru că făcuse dragoste cu fiica stăpânului.

Era un tip dubios, fapt care îl făcea omul cel mai potrivit pentru scopurile ei.

Deschise o uşă şi intră într-o capelă mică. Ferestrele fiind foarte sus, lumina nu ajungea până la podea. Se opri la altarul de care erau rezemate două portrete: unul al fiicei ei, Caroline, şi celălalt al lui William.

Luă mai întâi portretul lui Caroline. Biata Caroline. Fusese foarte bolnăvicioasă. O duseseră la cei mai buni doctori, chiar şi la Londra, dar nu putuseră să facă nimic. Murise din cauza unei infecţii respiratorii când avea şaisprezece ani. Cel puţin Caroline avea un mormânt în curtea bisericii din Stoneleigh, spre deosebire de William.

Puse la loc portretul lui Caroline şi îl privi pe cel al fiului ei.

— În curând, spuse ea, te vom găsi. Îţi promit, William. Ştii că mama îşi ţine întotdeauna promisiunile.

Peter Fallon îşi privea patronul păşind nervos prin faţa grilajului. Erau într-un separeu al restaurantului Cât and Fiddle din Stoneleigh, tocmai deschiseseră o sticlă de vin şi aşteptau cina. Max pusese câteva întrebări de rutină despre cum decursese afacerea din Exeter, dar era evident că îl interesa prea puţin ce se petrecea cu Exeter Chronicle. Peter nu era surprins. Sara Carstairs fusese întotdeauna o obsesie pentru Max.

Peter era un bărbat slab, şaten, cu un început de chelie la tâmple, care îl făcea mai bătrân. Nu era frumos, dar expresia lui emana căldură şi prietenie, fapt care, după cum singur recunoştea, îi servea de minune în meseria pe care o practica. Se îmbrăca cu haine scumpe şi bine croite,

alese în aşa fel încât să nu fie nici moderne, nici demodate. Nu era genul de om care să iasă în evidenţă în mulţime, acesta fiind alt avantaj pentru profesia sa.

Urmând instrucţiunile lui Max, petrecuse ziua intervievând o grămadă de oameni care nu doreau acest lucru. Oboseala îi pierise imediat ce apăruse Max. O prinseseră. Sara Carstairs ieşise din ascunzătoare, şi Courier o găsise primul.

Jubila.

Era un act de justiţie divină. Se căţărase pe fereastra greşită şi dăduse de ea.

— Sara Carstairs.

— Acum îşi spune Sara Childe, zise Max, dar am recunoscut-o.

— Ea nu ştie cine eşti?

— Ştie că mă cheamă Max Worthe, dar habar n-are că sunt de la Courier.

Peter fluieră.

— S-ar putea să ai probleme.

Max zâmbi.

— Nici nu ştii câte probleme am deja.

Peter îl privi cu atenţie pe Max.

— Nu pari prea fericit.

Max ridică din umeri.

— Încă nu-mi dau seama cum trebuie să procedez.

— Nu înţeleg de ce îţi faci griji. Nu mai poate fi judecată încă o dată pentru acelaşi cap de acuzare.

— Asta îmi spun şi eu.

Max îi povesti apoi lui Peter cum decursese discuţia cu Sir Ivor.

— Când i-am spus că fiul lui lăsase gravidă o faţă de la ţară, s-a înroşit tot. Am fost uimit de reacţia lui. În fond, toţi ştiau că William nu era un îngeraş.

— Poate că nu, dar părinţii cred întotdeauna despre copiii lor că sunt nevinovaţi. Sincer să fiu, Max, nu cred că

are vreo importanţă, dar voi face verificări dacă crezi că e cazul.

— Mulţumesc. Spune-mi ce ai aflat?

Servitoarea intră cu felul întâi – tocană de miel cu găluşte. Peter începu să dea raportul. Stoneleigh, spuse el, e mai închis ca o scoică.

— Localnicii, continuă el, nu vor să vorbească despre Sara Carstairs unor persoane care au avut legătură cu procesul. Vezi tu, Max, ultima dată li s-a dat prea mare atenţie. Oameni şi reporteri din întreaga Anglie s-au înghesuit în acest târg de provincie şi au întrebat localnicii. Li s-a urcat la cap. Toţi aveau câte ceva de spus despre Sara Carstairs şi William Neville, şi dacă nu aveau nimic de spus, inventau, ca să nu fie mai prejos. Mă urmăreşti?

Max spuse încet:

— Cred că da. Vrei să spui că poveştile care au circulat pe seama Sarei sunt exagerate?

— Exact. Iar unele dintre ele n-au nimic de-a face cu realitatea. Păcat, dar să nu uităm că aceste bârfe nu au avut nicio relevanţă în proces. Cu toate acestea, dovezile indirecte atârnă greu. Eu cred în continuare că e vinovată.

— Continuă. Ce ai mai aflat?

— De exemplu, povestea despre logodnicul ei, Francis Blamires. Se spune că el a rupt logodna când au arestat-o pe Sara Carstairs. De fapt lucrurile s-au petrecut exact pe dos.

— Ce s-a întâmplat cu Blamires?

— S-a căsătorit şi a plecat. Are o fermă în Kent sau ceva de genul ăsta.

După o clipă, Max spuse:

— Şi cum rămâne cu prietenii lui William, cei care au depus mărturie la proces?

— Nu erau din partea locului. Veniseră de la Londra la invitaţia lui William. Ştii tu, genul de lipitori. William i-a

ţinut la King’s Head pe banii lui. Nimeni nu ştie unde sunt acum.

— Dacă Stoneleigh este la fel de închis ca o scoică, atunci de unde ai obţinut tu atâtea informaţii?

— Dacă ţi-aş face cunoscute metodele mele, nu ai mai avea nevoie de mine. Şi ce m-aş face atunci? Haide, nu te uita aşa la mine, Max. N-am făcut nimic ilegal.

— Peter…

Peter râse.

— Am aflat de la poliţist. Am băut o bere cu el la hanul respectiv şi i-am spus că aş vrea să mă mut acolo, dar că oamenii mi se par neprietenoşi. Atunci a început să îmi povestească de ce sunt atât de scumpi la vorbă cei din Stoneleigh.

— Nu te-a recunoscut nimeni?

— Nu. Procesul a avut loc acum trei ani, şi eu mă pricep să trec neobservat. Altfel n-aş putea fi reporter.

— Ce altceva ai mai aflat?

— După proces, vrednicii locuitori din Stoneleigh au crezut că lucrurile vor reveni la normal. Asta se petrecea când Sara încă locuia cu ai ei. Dar lucrurile nu au revenit la normal, în principal din cauza recompensei oferită de tatăl lui William. Sute de oameni au venit în sat. Localnicii se ciocneau de necunoscuţi care le săpau prin grădini şi le scotoceau prin pivniţe. Când Courier a dublat recompensa, lucrurile au luat o întorsătură urâtă.

Peter se opri din vorbit când Max apucă sticla de vin şi umplu paharele.

— N-aveai de unde să ştii că ăsta va fi rezultatul, spuse Peter cu blândeţe.

Max îşi ridică privirea.

— Nu, n-aveam de unde. Termină ce ai de spus, de ce au luat lucrurile o întorsătură urâtă?

Peter începuse să regrete că deschisese discuţia. îl cunoştea pe Max suficient de bine pentru a-şi da seama că

era extrem de furios. Nu pe alţii, ci pe el.

— Ei bine? întrebă Max.

— Ei bine, spuse Peter, alegându-şi cuvintele cu grijă, un grup de golani beţi şi înarmaţi au descins la reşedinţa familiei Carstairs şi au cerut ca Sara să le arate unde ascunsese cadavrul lui William. Au tras cu puşca prin geamuri. Din fericire, nimeni nu a fost rănit şi când din casă li s-a ripostat tot cu o împuşcătură, s-au retras. Dar nu s-au mulţumit numai cu asta. Au găsit cabana în care locuiseră Anne şi William Neville şi i-au dat foc. A doua zi, Sara Carstairs a dispărut.

Peter sorbi zdravăn din pahar. Era tentat să-şi tragă singur un picior în fund. Ceea ce începuse ca o glumă se dovedise o greşeală şi nu-şi dădea seama de ce. Era timpul să îndrepte discuţia într-o altă direcţie.

— Ştii ce cred eu, Max? Cred că se îndreaptă către Stoneleigh.

— Mi se pare puţin probabil după tot ce mi-ai spus.

— Dar asta s-a întâmplat acum câţiva ani, chiar după proces. Acum lucrurile stau altfel. Localnicilor le este ruşine de felul în care s-au purtat atunci. O vor accepta, sau o vor tolera, cel puţin atâta vreme cât vânătorii de senzaţii tari se vor ţine departe.

— Sir Ivor spune cu totul altceva. Susţine că localnicii o vor lapida.

— O, nu. Poate asta îşi doreşte el.

— De ce s-ar întoarce acasă?

— Poate că s-a săturat să trăiască sub o identitate falsă.

— Atunci de ce călătoreşte sub numele de Childe?

Peter oftă prelung.

— Habar n-am. Oricum flerul îmi spune că se va întoarce acasă. A venit de la Londra la Bath, pentru câteva săptămâni. Poate aşteaptă să vadă dacă nu o urmăreşte nimeni. Sau, cine ştie, aşteaptă pe cineva – un soţ, un

amant multe se pot întâmpla în trei ani. Cu toate acestea nasul îmi spune că va veni acasă. Distanţa între Stoneleigh şi Bath este de o zi de mers cu trăsura. O va face fără grabă şi cu grijă, dar până la urmă se va întoarce acasă.

Max privi fix lichidul roşiatic din pahar.

— Eşti convins că e vinovată?

— Nimic nu mă poate face să mă răzgândesc în această privinţă. Ce i s-a întâmplat după proces e de neconceput. Îmi pare foarte rău. De altfel William Neville era un porc. Asta nu schimbă lucrurile. Sara Carstairs a avut o relaţie cu el. Nu a negat-o niciodată. Şi…

Max ridică o mână.

— Termină, Peter. Nu sunt prost. Nu mă las păcălit de vicleniile ei femeieşti. Vreau să ştiu doar un singur lucru: William Neville trăieşte sau nu?

— Şi dacă ne va conduce la cadavrul lui?

Max îşi perie mâneca cu mâna.

— Atunci vom şti că e vinovată şi vom publica articolul în Courier. Ar fi mai bine să plec pe lumină, spuse el privindu-şi ceasul. Poate ajung al Salisbury înainte de lăsarea întunericului.

— Te întorci imediat la Bath?

— Desigur.

— Ce vrei să fac?

— Să stai aici şi să o aştepţi pe domnişoara Carstairs. Ce acoperire foloseşti?

— Mmm? A, că sunt în convalescenţă după o infecţie respiratorie şi doctorii mi-au recomandat aerul proaspăt de ţară. Tu unde vei fi?

Max sorbi ultima înghiţitură din pahar înainte de a răspunde:

— Dacă vezi o umbră în urma Sarei Carstairs, să ştii că sunt eu.

Sara îşi studie imaginea în oglindă. Aşa cum îi stă bine unei domnişoare de companie, purta o rochie din crep

gri cu talie înaltă şi mâneci lungi. Părul îi era ascuns de o bonetă dantelată. Îşi atinsese scopul. Arăta mult mai bătrână decât era, o femeie sensibilă, serioasă, care ştia exact ce are de făcut.

Era neliniştită, foarte neliniştită, deoarece în seara aceea intenţiona să-i dezvăluie candidatului cu cele mai mari şanse, domnul Townsend, că ea dăduse anunţul în The Chronicle. Probabil că omul îi va pune întrebări la care ea nu dorea să răspundă. Trebuia să-i spună cine era de fapt. Numele de pe certificatul ei de căsătorie trebuia să fie al ei, pentru a fi valabil în eventualitatea unui proces. Ca de altfel şi contractul de căsătorie. îl păstra făcut sul în poşetă, un document despre care avocaţii ei din Londra o asiguraseră că era la fel de valabil ca orice contract de afaceri.

Se întreba ce va înţelege domnul Townsend din toate astea. Bărbatul răspunsese la anunţul său, îşi aminti ea. Doar un om disperat ar fi mers atât de departe. Avea toate şansele ca el să-i accepte oferta.

Pe parcursul ultimelor zile avuseseră câteva conversaţii şi de fiecare dată îi plăcuse tot mai mult. El vorbea mai ales despre copiii săi şi doar ocazional despre soţia sa. Era un bărbat drăguţ, iar dacă l-ar fi avut drept tată sau unchi ar fi fost cea mai fericită fată din lume.

Ceilalţi care răspunseseră la anunţul său nu o impresionaseră câtuşi de puţin. Practic o ignoraseră pentru că era doar o domnişoară de companie, un servitor plătit, pentru care nu merita să-ţi baţi capul. Ştia că trebuia să fie recunoscătoare că mica ei farsă dăduse roade. Ca o simplă servitoare, ea trecea în planul al doilea în timp ce domnişoara Beattie era în centrul atenţiei. Aceasta era prezentă chiar şi în timpul conversaţiilor cu domnul Townsend. Nimeni nu-şi dăduse seama cine era. Nimeni nu o privise ca pe o persoană ce stă pe propriile-i picioare.

Cu excepţia lui Max Worthe. Lord Maxwell, se corectă ea. Lipsea de două zile şi nu se aştepta să-l mai vadă vreodată. Corintian sau nu, îl plăcuse, îl plăcuse cu adevărat. îi plăcuseră chiar şi cizmele lui cu ciucuri şi cravata lui spilcuită cu nodul acela frumos. Spunea nişte lucruri deplasate pentru care l-ar fi admonestat orice doamnă. O tachina, iar asta era o experienţă nouă pentru ea. Poate că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi putut să o înveţe şi pe ea să tachineze.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel. Lucrurile astea se întâmplau mereu. Aristocraţi sărăntoci se căsătoreau cu moştenitoare ale căror taţi făcuseră avere din comerţ. Aproape că i se întâmplase şi ei. Dar Sara Carstairs, pe care toată lumea o credea o ucigaşă, nu putea fi considerată o partidă. Dar nici Max. El îi spusese că titlul lui era formal de nobleţe. Ar fi dorit să afle mai mult, dar renunţase să insiste, de teamă că, dacă ea şi Max ar fi devenit prea apropiaţi, despărţirea ar fi fost greu de suportat, cel puţin pentru ea.

Cu cât ştiau mai puţin unul despre altul, cu atât era mai bine. Avea de gând să-l închidă pe Max în cel mai îndepărtat şi întunecat colţ al minţii ei şi să-şi amintească cu plăcere despre el din când în când. Asta era tot ce putea fi Max, o amintire plăcută. Fără să existe păreri de rău.

Domnişoara Beattie o aştepta în holul de la intrare. Era foarte elegantă cu rochia bleumarin şi pălăria asortată. Biata Bea fusese destul de abătută de când Max dispăruse. Nu putea fi convinsă că Max nu reprezenta decât o complicaţie periculoasă.

— Gata? întrebă încetişor domnişoara Beattie.

— Gata. Unde este doamna Hastings?

— A luat-o înainte cu domnişoara Perry şi cu doamna Harman.

— Hai să mergem.

Se duseră la Sydney Gardens, la un concert unde, după lăsarea întunericului, urmăriră un foc de artificii.

Intenţiona să se strecoare la Sydney Hotel şi să încheie târgul cu domnul Townsend.

Max parcurse drumul până la Bath în timp record şi îi recompensă cu generozitate pe birjarii trăsurii pe care o închiriase pentru că se ţinuseră de cuvânt. Prima grijă când intră în hotelul său fu să-i ceară proprietarului să-i pună la dispoziţie un valet. Se săturase să străbată Anglia în lung şi-n lat în trăsuri de închiriat cu arcurile rupte, şi să aştepte la coadă pentru servitori. Iar dacă asta însemna că era o persoană nedemocrată, se va obişnui cu ideea.

Proprietarul observă aerul arogant al nobilului, ochii albaştri, reci şi zâmbetul care nu era chiar un zâmbet.

Ăsta era necazul cu cei de rangul lui, îi spuse el soţiei sale în timp ce pregătea personal baia pentru oaspete. Se purtau amabil, iar în secunda următoare îţi întorceau spatele. Şi nu puteai face nimic deoarece ei erau la cârmă. Dacă le răspundeai obraznic, le povesteau tuturor prietenilor lor şi, după aceea, nimeni nu-ţi mai călca pragul.

Valetul repartizat lui Max era fiul şi moştenitorul lor. Cum acesta avea un motiv întemeiat pentru a-i îndeplini dorinţele, peste mai puţin de o oră, Max era îmbăiat, schimbat şi tonifiat cu unul dintre cele mai gustoase sandvişuri cu friptură de viţel pe care-l mâncase vreodată.

Toate acestea îi mai domoliră nervozitatea şi îi zgândăriră conştiinţa. Nu fusese crescut să comande servitorilor. Îşi împăcă conştiinţa lăsând în urma sa un bacşiş generos, apoi plecă în căutarea proprietarului şi a soţiei sale pe care îi complimentă pentru excelentul lor local.

Părăsi hotelul zâmbind, dar pe măsură ce înaintă pe High Street, zâmbetul începu să-i dispară. Se gândea la întâlnirea cu Peter Fallon, care se soldase cu multe motive

de îngrijorare.

Poate că aşteaptă pe cineva – un soţ, un iubit cine ştie ce a făcut în ultimii trei ani?

O să mă căsătoresc, Max.

Nu o crezuse, dar după discuţia cu Peter vedea lucrurile într-o altă lumină. Ea nu venise la Bath pentru a-şi îngriji sănătatea. Dacă avea de gând să se întoarcă la Stoneleigh, ce mai căuta pe aici?

O să mă căsătoresc, Max.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îndoielile lui se accentuau.

În faţa sa, cu lumini aprinse la fiecare fereastră, se afla Hotelul Sydney, şi, dincolo de el, Sydney Gardens. Înainte de a pleca din Bath, domnişoara Beattie îl informase că Sara avea să fie acolo pentru a urmări focul de artificii. Cu alte cuvinte, îl invitase.

După ce-şi plăti intrarea, se opri lângă poartă. Era trecut de zece şi suficient de întuneric pentru ca focurile de artificii să înceapă. Totuşi, orchestra continua să cânte. Oamenii mişunau, admirând frumoasele lumini care împodobeau fântânile şi aleile.

Ăsta era Bath în cele mai furtunoase zile ale sale, gândi Max, şi zâmbi.

Descoperi grupul, pe pajiştea pe care cânta orchestra. Sara nu se vedea. Domnişoara Beattie şi doamna Hastings stăteau pe una dintre numeroasele bănci care fuseseră pregătite pentru spectatori.

Prima îl văzu doamna Hastings, şi, cu o exclamaţie de bucurie, îi făcu semn cu mâna. Chipul domnişoarei Beattie exprima surpriza.

— Credeam că ai plecat definitiv din Bath, spuse domnişoara Beattie în timp ce el îi săruta mâna.

— Nu ţi-am spus că mă întorc într-o zi sau două?

— Da, dar… Zâmbi neajutorată. Există oameni care una spun şi alta fac.

Max cercetă chipul domnişoarei Beattie. Părea încordată, şi, în acelaşi timp, sincer bucuroasă că îl vedea, acum, că surprinderea trecuse.

Doamna Hastings îi atrase privirea.

— Lord Maxwell, dac-am fi ştiut că te întorci la timp pentru sărbătoarea din această seară, te-am fi invitat la mica noastră petrecere de după focurile de artificii. Surâse încurcată. Nu cred că ai fi interesat să însoţeşti patru-cinci doamne la o mică gustare la Hotel Sydney. Îşi duse repede mâna la gură. Iartă-mă, domnişoară Beattie. Am uitat că dumneata ai făcut invitaţia.

Zâmbetul domnişoarei Beattie era puţin amar.

— Bineînţeles că eşti invitat, Lord Maxwell, dar nu ne vom simţi jignite dacă ne vei refuza. Sunt sigură că un tânăr are lucruri mai bune de făcut decât să se întreţină cu un grup de doamne mai în vârstă.

— O, nu, probabil că v-aş încurca. Apoi întrebă cu nevinovăţie: Va veni şi domnişoara Childe?

Întrebarea sa păru să o pună în încurcătură pe domnişoara Beattie.

— Sara?

Privi în jur ca şi când s-ar fi aşteptat ca Sara să răsară deodată din mulţime. Lui Max i se păru că oftatul ei suna a resemnare, dar când îl privi, în ochii ei nu era resemnare, ci speranţă.

— Bineînţeles că Sara va fi acolo, spuse ea. De fapt, acum se află acolo, în salonul particular pe care l-am rezervat în hotel, şi are grijă ca totul să fie perfect la mica noastră gustare. Ştii, ea nu se dă în vânt după artificii, aşa că s-a oferit să se ocupe de asta.

Aflând ceea ce voia să ştie, Max făcu câteva remarce de convenienţă despre orchestră şi grădini, apoi se îndepărtă.

În timp ce se îndrepta către Hotel Sydney, avu senzaţia vagă că binecuvântarea domnişoarei Beattie îl

însoţea.

La recepţie întrebă de salonul particular rezervat pe numele domnişoarei Beattie. Cinci minute mai târziu, deschise uşa, iar imaginea din faţa ochilor îl făcu să-şi piardă calmul.

Sara se afla în braţele unui bărbat, iar acel bărbat o săruta pe frunte. Max deschise larg uşa care se izbi de perete. Cuplul se despărţi cu un aer vinovat.

— Max! strigă Sara.

Max năvăli în cameră. Privirea lui contrasta cu zâmbetul de pe buze.

— Domnul Townsend, nu-i aşa? făcu o reverenţă elegantă, căreia domnul Townsend îi răspunse printr-o înclinare a capului. Am fost trimis de domnişoara Beattie, vorbi Max tărăgănat, pentru a o supraveghea pe supraveghetoare, iar asta mă pune într-o poziţie delicată. Regula e să nu mă amestec, dar, vă daţi seama cum stau lucrurile.

Domnul Townsend spuse pe un ton arţăgos:

— Domnule, sper că recunoşti un sărut inocent atunci când îl vezi.

— Desigur, răspunse el la fel de tărăgănat, ştiam că e inocent, dumneata, domnule Townsend, fiind suficient de în vârstă pentru a-i fi tată acestei doamne. Făcu o pauză. Eraţi pe picior de plecare?

Domnul Townsend se înroşi, ceea ce o scoase din sărite pe Sara. îi întoarse ostentativ spatele lui Max şi-i întinse domnului Townsend mâna. Zâmbindu-i, îi spuse cu căldură:

— Noapte bună, domnule Townsend, şi vă mulţumesc pentru… pentru tot. Se întoarse către Max.

— Iar acum, domnilor, vă rog să mă iertaţi, am puţină treabă.

— Pot să te ajut? întrebă Max.

— Nu, nu poţi!

— Atunci voi aştepta în linişte sosirea domnişoarei Beattie. Asta se aşteaptă să fac. Noapte bună, domnule Townsend.

Domnul Townsend privi către Max, deschise gura ca şi când ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi şi se înclină curtenitor după care părăsi încăperea.

Ignorându-l pe Max, Sara începu să aşeze nervoasă tacâmurile şi şerveţelele pe masă. Max se duse la tejghea, ridică capacul unui vas de argint şi luă o bucată mare de castravete umplută cu mere rase şi curmale. Când o termină, începu alta.

Sara nu mai putu suporta liniştea, se opri din treabă şi se uită fix în ochii lui Max.

— Nu cred că domnişoara Beattie te-a trimis aici să mă supraveghezi.

— Ei bine, acceptă Max, ea nu a folosit exact aceste cuvinte, dar mi-am dat seama că-şi făcea griji pentru tine. Aşa că atunci când mi-a spus unde eşti, mi-am asumat responsabilitatea de a te proteja.

— Trebuie să mă apere cineva de tine, nu de domnul Townsend.

— Dacă asta înseamnă că eu te-aş săruta altfel decât a făcut-o domnul Townsend, ai dreptate.

Sara îi arunca o privire rece şi se întoarse la lucru.

Max plecă de lângă tejghea.

— Ce voia Townsend? o întrebă el.

— Nimic. M-a văzut intrând aici, şi a venit să stăm de vorbă. Pur şi simplu din politeţe.

— Şi pentru ce i-ai mulţumit?

— Vorbeam despre cărţi şi s-a oferit să-mi împrumute câteva.

— De asta te-a sărutat?

Sara îşi ridică bărbia într-un mod provocator.

— Tocmai îi spusesem că mă voi mărita în curând şi m-a felicitat. Dar asta nu-i treaba ta.

— Ah, admiratorul fantomă. Sper că e doar o fantomă, atât pentru binele tău, cât şi pentru al lui.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Nu ştii? Eşti mult prea tânără pentru a purta bonetă. Asta ar trebui să mă ţină deoparte?

Înainte ca ea să-l poată opri, îi smulse boneta şi părul îi căzu în valuri.

O apucă de umeri.

— De ce-şi face domnişoara Beattie griji din cauza ta, Sara?

— Vorbeşti prostii, Max.

Mâinile îi coborârăpe braţele ei şi apoi îi cuprinseră talia.

— Se pare că există un singur limbaj pe care-l înţelegi, zise el şi o sărută pe buze cu aceeaşi nevinovăţie cu care o sărutase domnul Townsend. Sărutul lui Max o trezi la realitate. De data asta ştiuse că el avea de gând să o sărute şi era pregătită. Îşi stăpâni senzaţiile năvalnice, nevoia de a se agăţa de el, şi se împotrivi puterii lui cu singura armă pe care o avea, fantasticul ei autocontrol. Şi aceasta se dovedi eficientă. Când Max îşi ridică privirea, ea era sigură că triumfase, şi oftă uşurată.

Ochii lui râdeau.

— Sara, şopti el, nici asta n-o să meargă.

O strânse în braţe, zdrobind-o de trupul lui şi o sărută pătimaş. De data asta n-o mai curta, ci prelua controlul, iar formidabilul ei autocontrol începea să cedeze.

Degetele lui se înfipseră în părul ei şi îi ţintuiră capul. Gura ei era moale, trupul i se mula pe al lui. Max simţea cum pasiunea punea stăpânire pe amândoi. Voia să o aibă atunci, acolo, pe podea.

Puterea lui o subjuga. Sara făcu un efort şi începu să se controleze. Dorinţa o părăsi treptat, iar umerii începură să-i tremure.

Când Max îşi desprinse buzele de pe gura ei, Sara izbucni în râs.

— Mi s-a părut că văd scântei când m-ai sărutat! Se retrase din braţele lui şi arătă către fereastră. Dar au fost de fapt focuri de artificii.

Încruntarea lui Max dispăru treptat, şi începu să râdă. Femeia asta avea mai multe feţe decât un diamant, şi fiecare dintre ele îl intriga. Înţelegea pasiunea unora pentru diamante. Ar fi dat aproape orice ca s-o aibă.

Când păşi spre ea, Sara încetă să râdă şi rămase fermă pe poziţie. Max îi luă bărbia în palmă.

— Când vom fi în cele din urmă împreună, spuse el, îţi promit focuri de artificii.

Ochii ei sclipiră şi apoi se întunecară.

— Refuzul meu e definitiv, Max.

— Atunci demonstrează-mi, Sara. Demonstrează-mi!

Sara îl privi sfidător. Max o mângâie pe obraz aşa cum probabil o făcuse şi domnul Townsend, şi se îndepărtă.

Nu-l interesau focurile de artificii. Când ajunse la parter, intră în bar. Camera era plină de bărbaţi care, îşi dădu Max seama după glumele pe care le prindea din zbor, fugiseră de soţiile lor, pentru câteva clipe de relaxare.

Max comandă un coniac şi, sprijinindu-se de tejghea, îşi roti privirea prin încăpere. Nu cunoştea aproape pe nimeni în Bath. Singura persoană pe care o recunoscu – un bărbat care îi fusese prezentat în Pump Room – se ridică de la masă şi se strecură prin mulţime spre bar.

Bloor era numele lui, îşi aminti Max; şi mirosea a grajd. De data aceasta, Bloor mirosea a alcool.

— Încă unul la fel, îi ceru el barmanului pe un ton obraznic.

Max se dădu la o parte pentru a-i face loc domnului Bloor.

— A dracului nesimţire, mârâi Bloor.

Barmanul îi dădu o jumătate de pahar de whisky, din care Bloor bău cu poftă. Bolborosi ceva, dar când dădu cu ochii de Max, vorbi clar:

— Domnul Maxwell, nu-i aşa?

— Pe-aproape, replică Max.

— Uite ce e. Ştiu că ne-am cunoscut, dar am uitat unde.

— În Pump Room, spuse Max.

Bloor mai luă o înghiţitură sănătoasă de whisky.

— La dracu' cu toţi, spuse el, şi se şterse la gură cu mâneca.

— Cu cine? îl întrebă Max dezinteresat, deoarece îl căuta printre clienţi pe Townsend. Fusese nepoliticos cu el şi voia să-şi răscumpere greşeala oferindu-i ceva de băut. Să fie el gelos pe un bătrânel ca Townsend! Prietenii lui s-ar prăpădi de râs dac-ar şti.

— Cu cine? strigă Bloor, privindu-l furios pe Max. Cu cine? Cu toate femeile din lume! Să le ia dracu' pe toate, asta spun. Dacă n-aş fi un gentleman, aş fi pus-o pe genunchii mei şi i-aş fi tras un toc de bătaie.

— Ştiu ce simţi, îl aprobă Max.

Venise momentul să plece. Townsend nu se afla acolo, Bloor devenea obositor, iar barul se golea, deoarece focul de artificii încetase.

— Lady Hoity Toity! spuse Bloor cu un zâmbet afectat. Apoi adăugă: De unde să ştiu că nu era ea aleasa? Şi Haig a păţit la fel. Oare n-a flirtat ea cu oricine purta pantaloni? N-am făcut nimic în plus faţă de maior, şi blestemata aproape că mi-a spart nasul fiindcă am sărutat-o.

Un zâmbet se ivi pe buzele lui Max.

— Mie mi s-a spus că săruturile mele sunt ca focurile de artificii.

Bloor se uită la el neîncrezător.

— Cine ţi-a spus? Aş vrea să ştiu. La început am

crezut că e domnişoara Beattie, dar ea nu e înstărită, altfel n-ar sta la doamna Hastings. Apoi am crezut că e madam Hoity Toity, ştii tu, domnişoara Penwarren. Cheltuieşte banii aiurea. Dar ea a spus că nu ştia nimic despre niciun anunţ. Asta a fost după ce m-a plesnit peste nas. Ce dracu' ţin femeile în poşete

— Lespezi?

Numele domnişoarei Beattie fu cel care stârni interesul lui Max. Simţind ostilitate din partea interlocutorului său, el spuse precaut:

— Anunţul? Probabil că ai înţeles greşit.

— Ei bine, ea nu s-a semnat, dacă la asta te referi, dar nu sunt prea multe femei în Bath care să-şi permită să cumpere un bărbat. Mă întreb pe cine a ales.

— Nu pe mine, spuse Max, sorbind din băutură.

Bloor îl privi, apoi zâmbi.

— Eram sigur. Eşti un mucos, iar ea dorea pe cineva mai în vârstă.

— De unde ştii?

— Ştiu să citesc printre rânduri. Voia un om de caracter, mai în vârstă şi generos. Şi iată-mă gata să mă ofer. Îşi goli paharul. Necazul este că jumătate din bărbaţii din Bath sunt dornici să se ofere. Căsătorie formală sau nu. îl înghionti pe Max cu cotul în coaste şi îi făcu cu ochiul. Dracu' să o ia de căsătorie formală. O să-şi schimbe părerea după ce o să-i arăt eu cum e. Trecându-i brusc o idee prin minte, exclamă: Şi spui că ai sărutat-o?

— Nu, spuse Max. Era vorba despre o altă doamnă.

Rămase la bar şi puse cap la cap fragmente din discuţia cu Bloor. Femeia voia un om de caracter, în vârstă, bogat spiritual. Era înstărită. Dăduse un anunţ în ziar. O căsătorie formală.

Max se gândise la domnişoara Beattie, deşi nu-i venea să creadă. Pe Sara n-o pusese pe listă. Nu-şi putea închipui de ce ar apela la asemenea mijloace. Cu toate

acestea ceva îl neliniştea, şi se hotărî să cerceteze puţin.

A doua zi se duse la Chronicle. Ştia din experienţă că ziariştii au mai multe informaţii decât tipăresc în ziare, iar Tom Kent, editorul lui Chronicle, nu-l dezamăgi. La Chronicle, se pariase pe domnişoara Beattie ca fiind misterioasa femeie care dăduse anunţul, pentru simplul motiv că slujnica ei fusese cea care ridicase răspunsurile. Dar nu domnişoara Beattie fusese cea pe care el o surprinsese într-o discuţie tête-à-tête cu Townsend la Hotel Sydney. Max trase propriile sale concluzii.

Kent era sincer fiindcă stătea de vorbă cu un ziarist şi ştia că se putea baza pe discreţia lui Max. Ceea ce îi spuse lui Max îl făcu pe acesta să se enerveze.

Max nu lăsă lucrurile aşa. Se folosi de şarmul lui pentru a investiga chiar mai în amănunt. Când nu mai reuşi cu farmecul, se folosi de mită şi corupţie. După trei zile, adunase suficiente dovezi că Sara avea de gând să se mărite cu Townsend.

Să se mărite cu un om de două ori mai în vârstă decât ea! Ştia ea ceva despre veniturile lui? Despre caracterul lui? îi păsa?

Ce naiba punea la cale?

9

Sara nu se relaxă până când trăsura în care se afla nu părăsi localitatea Bath. Destinaţia era Wells. Domnul Townsend plecase dimineaţa, dar ea preferase adăpostul întunericului. Nu voia să o vadă nimeni. Dacă cineva ar fi sunat acasă, Bea ar fi răspuns că ea s-a culcat deja. Iar dimineaţă, oricum n-ar mai fi contat ce a spus Bea. Ar fi fost deja măritată cu domnul Townsend, care se afla în Wells. Avea o împuternicire specială; găsise un preot care să-i căsătorească, şi se cazase la Angel, pe High Street. În seara aceea el va semna contractul de căsătorie, iar a doua zi Sara avea să devină doamna Townsend.

Era prea uşor. Prea mergea totul ca pe roate.

Domnul Townsend cedase aproape instantaneu. Suma de bani pe care el o ceruse era semnificativ mai mică decât cea pe care Sara era dispusă să o ofere.

Când Sara îi destăinuise adevăratul ei nume, Townsend fusese bineînţeles surprins, dar în acelaşi timp era mai îngrijorat pentru viitorul ei decât pentru al lui. Nu-i fusese uşor să-l convingă că asta nu reprezenta un sacrificiu din partea ei.

Max, plângea sufletul ei.

Doamne, ce se întâmpla cu ea? Totul mergea exact aşa cum plănuise. Ar trebui să fie mulţumită, nu să se frământe. Max Worthe era o complicaţie periculoasă, atâta tot.

Acesta era sfârşitul.

Sfârşitul a ceea ce n-ar fi trebuit să înceapă niciodată.

Tremura de frig. Cu o jumătate de oră înainte îşi scosese haina, pentru că îi era prea-cald. O îmbrăcă şi îi încheie toţi nasturii, apoi privi pe geam.

Nu era nimic de văzut în afară de gardurile vii luminate de lămpile trăsurii. Nu mai era mult. Wells se afla la două ore de mers de Bath, cel mult trei ore în acele condiţii. Dimineaţa, după ce preotul îi va fi cununat, domnul Townsend se va întoarce în Bath, iar ea se va îndrepta spre Salisbury, unde se va întâlni cu Bea.

Nu se mai ascundea. Se ducea acasă să-şi înfrunte inamicii.

Când a ajuns la Angel ploua. Portarul, care părea că o aşteaptă, o întâmpină cu o umbrelă, în timp ce ea îi plătea pe vizitii. Avea doar o cutie şi o geantă de piele pe care insistă să le ducă singură.

Hotelul semăna cu Christopher, cel în care stătea Max. Avea camere mici şi coridoare lungi şi înguste. Camera ei era spre curtea interioară. Tocmai voia să

deschidă fereastra când îşi aminti de altă curte interioară şi de alt hotel.

Îl alungă din minte pe Max, zăvori fereastra şi-şi aruncă geanta pe cel mai apropiat scaun. Se schimbă, îşi luă geanta şi coborî la recepţie. Salonul particular pe care îl rezervase domnul Townsend se afla la parter în partea din spate a hotelului. O aştepta acolo.

Respiră adânc şi afişă un zâmbet înainte de a intra în salon. Imaginea care o întâmpină o făcu să îngheţe. Un scaun era răsturnat, iar domnul Townsend şedea pe un scaun, cu o batistă plină de sânge la nas. Privirea i se îndreptă către personajul care stătea sprijinit neglijent într-un cot pe tejgheaua de deasupra şemineului, sorbind dintr-un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

Max.

Sara simţi că leşină şi se sprijini de spătarul scaunului. Avusese tot dreptul să se teamă. Max Worthe era imprevizibil şi mai periculos decât o pisică sălbatică.

Părând că nu bagă în seamă dezordinea din jurul lui, Max ridică paharul în semn de salut.

— Domnişoara Child, spuse el, în cele din urmă. Townsend şi cu mine începusem să ne întrebăm de ce întârzii.

Domnişoara Child. Îşi reveni puţin. Townsend nu-i spusese lui Max că ea era Sara Carstairs.

Când domnul Townsend scoase un sunet nearticulat, aruncă geanta şi se repezi spre el.

— Ce se întâmplă? Ce caută Lord Maxwell aici? Lasă-mă să te ajut.

Townsend se feri de mâna ei.

— Mă descurc.

Max strânse din dinţi.

— Nu-ţi irosi compasiunea cu el. A primit ce-a meritat.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? strigă ea, apoi se

întoarse spre Townsend: Să chem un doctor? Te simţi bine? Vorbeşte cu mine, domnule Townsend.

Max părea de-a dreptul plictisit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e doar un amărât de nas.

Sara se întoarse spre Max.

— Aş vrea să aud ce are domnul Townsend de spus.

— El m-a atacat, spuse Townsend. Fără niciun motiv. Pur şi simplu m-a lovit.

— Tot ce-am făcut a fost să-l împiedic să fugă.

Ochii Sarei îi întâlniră pe-ai lui Max. îi era greu să-i citească în priviri. El părea întotdeauna liniştit şi relaxat. Dar Sara învăţase că asta era doar o faţetă a caracterului său. În spatele măştii fermecătoare, era dur ca oţelul. îi susţinu privirea. Ochi inteligenţi, ageri şi, în acel moment, plini de emoţie, îşi zise ea.

Ei bine, dacă el era supărat, avea şi ea dreptul să fie:

— Ce cauţi aici, Max? Cum ai aflat despre mine şi domnul Townsend?

— Am adunat doi cu doi, spuse Max. N-a fost greu, o dată ce mi-am dat seama că tu erai femeia care a dat anunţul în Chronicle. Nu-mi venea să cred că vei duce lucrurile până la capăt. În dimineaţa asta, când Townsend a părăsit oraşul, l-am urmărit. Şi iată-ne aici. Nu e nostim?

Ea îi ignoră sarcasmul.

— Asta nu explică prezenţa ta aici, şi nici motivul pentru care l-ai atacat pe domnul Townsend.

— Atacat? Să nu exagerăm. L-am… ah… reţinut. Înţelegi, Sara, când portarul a venit să ne spună că eşti în hotel, amicul tău a încercat să fugă. Eu l-am oprit. Nu cred că vrea să se însoare cu tine, Sara. Nu acum.

Deşi inima îi bătea atât de tare încât îi pulsau arterele de la tâmple, ea reuşi să-şi păstreze vocea calmă şi expresia feţei neutră:

— Dacă domnul Townsend vrea sau nu să se însoare

cu mine nu e problema ta.

— Uite că e şi problema mea. Ascultă-mă, Sara. Omul e plin de datorii. Nu se poate căsători cu tine pentru mai puţin de patruzeci de mii de lire. Patruzeci de mii de lire! îţi poţi permite suma asta? Cât i-ai promis?

Pe Sara o trecu un fior.

— Opt mii, spuse ea. Asta este suma cu care am căzut amândoi de acord.

Max spuse încetişor:

— Nu se va căsători cu tine pentru opt miare amărte, Sara. Întreabă-l.

Chipul domnului Townsend se înroşi.

— O retribuţie de opt mii de lire pe an, spuse el cu ură. La asta m-am referit. Acum, că am avut timp să cântăresc situaţia, m-am răzgândit.

El se ridică încet, cu grijă, dar când Max se apropie, se aşează repede la loc.

Max se aplecă asupra domnului Townsend apropiindu-şi faţa de faţa lui.

— Vrei să spui că deoarece sunt aici nu o s-o uşurezi pe Sara de bani, n-o să duci asta la bun sfârşit. Spune-mi, domnule Townsend, ai avut vreodată intenţia de a te căsători cu ea? Cum avea să funcţioneze acest şantaj?

Sara strigă:

— Opreşte-te! Nu-l mai ameninţa! De ce îl ţii aici împotriva voinţei lui?

Max vorbi printre dinţi:

— Fiindcă ştiam că tu n-ai fi crezut nimic din ce ţi-aş fi spus. Ei bine, Townsend e aici. Lasă-l pe el să nege, dacă poate, că e înglodat în datorii. Hai să vedem dacă mai vrea să se căsătorească cu tine pentru opt miare amărâte.

Domnul Townsend începu să vocifereze ca să scape de acuzaţiile lui Max. Sara se sătură. Întorcându-le spatele amândurora, se duse la fereastra care dădea în curtea interioară şi privi afară. Nu putea asista la ceea ce se

întâmpla în spatele ei

— Nemernicie, trădare –, aşa că se concentră asupra rândaşilor care deshămau o pereche de murgi de la un poştalion. Rândaşii blestemau ploaia, blestemau caii, blestemau vizitiul care-i ridicase de la jocul lor de zaruri.

— Sara, ce vrei să fac cu acest laş dezgustător?

— Lasă-l să plece, spuse ea indiferentă. Ţi-ai demonstrat perspicacitatea.

— Sper că-ţi dai seama cât noroc ai.

Sara nu ştiu dacă Max se referea la Townsend sau la ea, aşa că nu răspunse.

Max se dădu la o parte, nescăpând-o pe Sara din ochi. Domnul Townsend se ridică, îşi aranjă haina şifonată şi se îndreptă către uşă. După ce o deschise, se întoarse şi rosti cu demnitate:

— Motivele mele erau cinstite, spuse el, dar ai putea să-ţi pui întrebări în ceea ce priveşte motivele Lordului Maxwell. El ştie cine eşti. Şi nu i-am spus eu. Cred că vrea averea ta doar pentru el.

Sara se întoarse şi îl privi pe Max. În ochii lui citi interes şi precauţie. Ea îşi scutură capul. El se cutremură.

— Voiam să-ţi spun mai târziu, spuse el, când am fi fost singuri.

— Ce să-mi spui?

El ezită, apoi spuse cu blândeţe:

— Am fost de faţă la procesul tău.

— La procesul meu? Vocea îi era o şoaptă. Tu ai fost la procesul meu?

— Da. Ştiu că eşti Sara Carstairs.

Sara rămase năucită o clipă, apoi rosti cu greutate:

— Tu ai fost unul dintre acei filfizoni care au venit să se holbeze la mine.

Max strânse din dinţi.

— Am fost acolo ca să scriu un reportaj pentru ziarul meu. Ţi-aş fi mărturisit, chiar dacă Townsend nu mi-ar fi

forţat mâna. Ascultă-mă, Sara, nu ţi-am spus de la început cine sunt, fiindcă mă temeam că te vei ascunde din nou. Între noi e o legătură mai puternică decât cea dintre Sara Carstairs şi un ziarist oarecare. Nu-ţi dai seama? Vreau să te ajut.

— Care ziar? întrebă ea printre dinţi.

— Vorbim mai târziu.

— Care ziar?

Urmă un moment de tăcere, apoi Max spuse încet:

— The Courier. Eu sunt proprietarul lui, Sara.

Sara avu sentimentul ciudat că mintea îi explodase, lăsându-i un gol în cap. Întinse o mână spre tocul ferestrei, ca să-şi păstreze echilibrul.

— The Courier, spuse ea încet.

Domnul Townsend, care urmărise cu interes schimbul de replici, zâmbi satisfăcut şi lansă o ultimă replică:

— Fii atentă, domnişoară Carstairs. Eu voiam doar bani. El vrea să-ţi pună ştreangul de gât.

Înjurând furios, Max traversă încăperea din doi paşi. Townsend se răsuci şi se îndepărtă pe coridor. Max închise uşa, respiră adânc şi se întoarse cu faţa la Sara.

— Asta e o minciună, spuse el. De altfel ai fost achitată. Nu mai poţi fi judecată încă o dată.

Starea de şoc începea s-o părăsească. Simţi sângele revenindu-i în obraji şi, pe măsură ce-şi aduna gândurile, totul devenea cât se poate de clar.

Rosti rar şi apăsat:

— În Reading… când te-ai căţărat pe fereastra mea… ştiai cine sunt.

— Nu. Abia în dimineaţa următoare mi-am dat seama că te-am mai văzut.

Făcu un pas către ea, dar Sara se retrase, şi el se opri.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aceea în camera ta a fost ceva spontan şi sincer.

Sara îşi dădu capul pe spate şi se uită la el cu un dispreţ nedisimulat.

— Nu e nimic sincer sau nevinovat la tine. Ai jucat rolul aristocratului plictisit, prefăcându-te că erai atras de mine, dar tot ceea ce voiai era un articol pentru ziarul tău.

— Jur că sunt atras de tine, fie că vreau asta sau nu. Şi da, voiam un reportaj pentru Courier. Sunt ziarist şi mă pasionează profesia, dar vreau să te ajut, Sara.

Sara părea gata să se năpustească asupra lui.

— Tu m-ai hărţuit toate aceste luni. Tu eşti cel care-mi trimitea acele bilete înfricoşătoare.

— Ce bilete? Despre ce vorbeşti?

— William! izbucni ea. Nu te face că nu ştii. Ochii i se umplură de lacrimi. Courier a fost împotriva mea încă de la început. Tu însuţi ţi-ai arogat rolul de judecător şi de jurat. Şi fiindcă m-ai găsit vinovată, m-ai hăituit. Şi mă hăituieşti în continuare.

El se apropie cu mâna întinsă într-un gest împăciuitor, dar când ea se eschivă, se opri.

— Ai de gând să te calmezi şi să mă asculţi? Nu am ştiut cât rău ţi-am făcut, jur că nu am ştiut până de curând, când m-am dus la… Se opri în mijlocul propoziţiei.

— La cine te-ai dus?

— La unul din reporterii mei, Peter Fallon. L-am trimis la Stoneleigh să adune informaţii.

— M-ai spionat! strigă ea.

— Voiam să te ajut! Tu nu mi-ai fi spus nimic, aşa că am încercat să strâng informaţii. Aşa am aflat despre incendiul de la una din proprietăţile tale, şi că recompensa pe care eu am oferit-o în Courier a – ei bine a încins lucrurile. Nu mi-am imaginat niciodată cât rău îţi va face. Regret teribil, te rog să mă crezi.

— Astea sunt doar mofturi, însă dacă tu cauţi iertare, nu te-ai adresat cui trebuie. Nu te voi ierta niciodată.

— Bine. Nu asta contează acum. Vreau să-mi

povesteşti despre biletele alea.

— De ce? Ca să-mi poţi pune ştreangul de gât?

— Ca să te pot proteja.

Ea începu să râdă, apoi se opri brusc.

— Sara, şopti el împăciuitor, să ne aşezăm şi să vorbim despre asta ca doi oameni raţionali.

Neprimind niciun răspuns el încercă din nou:

— Spune-mi despre acele bilete. Sunt de la William? William e cel care te hărţuieşte? Asta crezi tu?

— Cum îţi închipui că pot avea încredere în tine după tot ce mi-ai făcut?

— Nu înţelegi? încerc să fac dreptate. Deci, unde sunt acele bilete? Te previn, Sara, nu te las să alegi. Am trecut de stadiul ăsta. Dacă eşti în pericol, vreau să ştiu.

Sara se alarmă. Stomacul i se strânse. Acesta era omul de care se temea, ambiţios şi decis să rezolve lucrurile în felul său. Se va ţine de capul ei până va afla adevărul. Apoi îi va pune ştreangul de gât, nu într-un tribunal, ci în prima pagină a ziarului Courier.

În clipa aceea nu exista om pe care să-l urască mai mult decât pe Max Worthe.

O trecu un fior, după care oftă adânc şi spuse:

— Sunt sus, în camera mea.

El întinse mâna.

— Dă-mi mie cheia şi le voi lua.

Ea ezită, apoi duse mâna la buzunar şi scoase o cheie.

— Sunt în poşeta mea, în sertarul de sus al toaletei.

Ea ignoră mâna lui întinsă şi-i puse cheia pe masă.

Max strânse din dinţi văzând-o că dă înapoi, când el se duse la masă să ia cheile.

— Sara…

Ea îi întoarse spatele.

Max părăsi camera în tăcere.

Când uşa se închise în urma lui, Sara îşi duse pumnul

la gură. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Max Worthe fusese la procesul ei, auzise toate detaliile sordide despre relaţia ei amoroasă cu William. El îi distrusese viaţa, o îndepărtase de familie, şi toate astea pentru un articol din ziarul lui de scandal.

Nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să poată scrie acele articole.

Fără să ştie de ce, deschise uşa şi păşi pe coridor. Uşa din spate care dădea spre curtea interioară se afla în dreapta ei. Se îndreptă spre ea. Ploua torenţial. Singura lumină venea de la felinarele de pe perete. Nu vedea nimic, nu auzea nimic. Mintea îi era paralizată. Pur şi simplu voia să scape de Max, nu-i păsa încotro se îndrepta.

În timp ce urca scările, Max se gândea cum să procedeze pentru a îndrepta lucrurile. Se putea lupta cu mânia ei, dar acea privire disperată, hăituită, care apăruse în ochii ei când îi spusese că era proprietarul lui Courier îl copleşise. Nu voia să-i facă rău. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să o rănească. Avusese de gând să-i spună după ce va fi terminat cu Townsend. Dar Townsend se răzbunase înainte ca el să aibă ocazia de a se explica. Răul era făcut, dar nu şi ireparabil. El credea, spera că o putea face să redevină rezonabilă, fiindcă nu era singurul cu musca pe căciulă. Şi ea păstrase secrete faţă de el. Îşi va cere iertare. Era chiar dispus s-o implore, însă nu să şi accepte riscurile pe care ea şi le asuma.

Ea primise bilete de la William Neville. Oare de aceea pusese la cale planul acela nebunesc de a se căsători cu Townsend? Avea multe explicaţii de dat. Se săturase şi obosise să se joace şi era la fel de sătul şi obosit de toate minciunile pe care Sara i le spusese. Dar ceea ce îl enerva cu adevărat era faptul că ea intenţiona să meargă foarte departe cu acest plan stupid pe care numai ea îl înţelegea. Nu crezuse că va merge până la capăt. Era convins că nervii ei aveau să cedeze şi va fugi.

Dar se înşelase!

Max găsi geanta. O clipă fu tentat să citească biletele, dar se abţinu şi hotărî că era mai bine să i le dea Sara însăşi. Astfel nu-l putea acuza de indiscreţie.

Când se întoarse în salon, constată că acesta era gol. Nu se alarmă. Geanta ei era la el, iar sacoşa din piele se afla încă pe podea, acolo unde Sara o aruncase. Dacă îşi lăsase acolo geanta şi poşeta, nu putea fi prea departe. Se va întoarce după ele.

Ridică scaunul care fusese răsturnat, îşi turnă încă un pahar de coniac – unul mare de această dată şi se aşeză hotărât s-o aştepte. După zece minute, văzând că Sara nu apare, începu să se îngrijoreze.

Ieşi pe coridor şi văzu uşa din spate întredeschisă. O deschise şi ieşi afară. Ploua şi el îşi ridică gulerul hainei pentru a se proteja. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, îl văzu pe omul de serviciu stând sub streaşina grajdului.

Max traversă curtea în fugă, înjurând în timp ce ploaia i se prelingea pe gât, pe sub guler. Înjură şi mai furios când călcă într-o baltă după ce sărise peste alta.

Sara nu putea părăsi hotelul noaptea, pe o asemenea vreme.

Servitorul făcu un pas înainte văzându-l pe Max.

— Ai văzut pe cineva părăsind hotelul în ultimele cincisprezece minute? întrebă Max.

— Un domn a plecat în Bath în trăsura lui, dar asta a fost acum vreo jumătate de oră. Domnul Townsend, da, aşa îl cheamă.

— Îl însoţea cineva?

— Nu. Era singur.

— Dar în ultimul sfert de oră? Ai văzut pe cineva plecând pe jos?

Servitorul aprobă din cap.

— O domnişoară, la ea vă referiţi, domnule?

Neliniştea lui Max crescu.

— Da, o domnişoară.

— Am încercat s-o fac să se întoarcă din drum, dar n-a vrut să mă asculte.

— Încotro a luat-o?

— A trecut pe sub bolta aceea şi a luat-o la dreapta.

Fără să mai pună întrebări, Max se năpusti prin ieşirea boltită şi ajunse în High Street. Strada era pustie. Nicio trăsură, niciun călăreţ, niciun pieton nu se vedeau. Asta nu-l surprinse. Trecuse de miezul nopţii, iar Wells era doar un orăşel în care lumea se culca devreme.

Unde naiba putea fi Sara?

Se întoarse furios la hotel şi cercetă poşeta. Nu exista niciun bilet. Îşi luă haina şi-i spuse recepţionerului pe un ton poruncitor să nu închidă uşa hotelului înainte ca el să se întoarcă.

Următoarea oră şi-o petrecu mergând de la un hotel la altul, dar Sara nu apărea în registrul nici unuia dintre ele, şi nimeni nu văzuse o domnişoară care să corespundă descrierii făcute de el.

Max dădea pe gât a treia sau a patra cană de cafea în acea noapte când se auziră ciocănituri la uşa principală a hotelului.

Puse ceaşca jos.

— Mă duc eu, îi spuse el funcţionarului pe care-l ţinuse treaz alături de el.

La insistenţele lui, uşa rămăsese descuiată, astfel încât Sara să poată intra dacă s-ar fi întors.

Spre marea lui dezamăgire, când deschise uşa, văzu un tip mătăhălos, înjur de cincizeci de ani, cu sprâncene dese şi negre, şi o mustaţă şi mai bogată.

— Ofiţer O'Hanalon, spuse direct străinul. Tu cine eşti?

— Lord Maxwell.

Sara apăru din spatele matahalei şi intră în hotel.

— Ţi-am spus că-mi va confirma povestea. Totul a fost doar o mică neînţelegere.

Max rămase fără cuvinte. Îşi imaginase tot felul de scenarii înfricoşătoare – Sara atacată de tâlhari sau hoţi, trupul ei aruncat în nu, sau şi mai rău. Şi iat-o, vie şi nevătămată, în vreme ce el era cu nervii la pământ.

— Închide uşa, Max. Ofiţerul O'Hanalon vrea să vorbească cu tine.

— Ce?

— Închide uşa, repetă Sara.

— Bine, zise el şi închise uşa, după care se alătură Sarei şi ofiţerului păşind în hol.

Acum că o vedea vie şi nevătămată dădu frâu liber furiei:

— Ştii prin ce am trecut în aceste ultime trei ore? îţi poţi închipui ce-am simţit neştiind unde eşti şi ce s-a întâmplat cu tine?

— Iartă-mă, Max. Era doar nervozitatea dinaintea căsătoriei. Ochii ei cenuşii îl priviră cu subînţeles, apoi continuă: Ofiţer O'Hanalon, acesta e logodnicul meu, Lord Maxwell.

— E adevărat, domnule? întrebă ofiţerul. Sunteţi logodnicul acestei domnişoare?

Ochii lui Max se îngustară privind-o pe Sara.

— Asta rămâne de văzut, spuse el. În ce încurcătură s-a mai băgat de data asta?

Ofiţerul chicoti.

— Paznicul de noapte a găsit-o încercând să intre în catedrală.

Sara interveni:

— M-am gândit că uşa era înţepenită. Nu-mi imaginam că uşa catedralei se încuie în timpul nopţii. Ştiţi, credeam că bisericile sunt tot timpul deschise pentru oamenii aflaţi la necaz.

Ofiţerul plescăi din limbă.

— Poate că da, don’şoară, dar dumneavoastră aţi refuzat să-i daţi paznicului atât numele cât şi vreo explicaţie.

— Eram – se uită la Max – supărată.

— Dacă i-ai fi spus asta, n-ar mai fi trebuit să stai la închisoare o jumătate de noapte. Te-am fi adus acasă imediat.

— La închisoare? Max se holbă la Sara. Vocea lui trăda îngrijorare. La închisoare? De ce n-ai trimis pe cineva să mă cheme? Trebuia să te fi gândit cât de îngrijorat eram.

Sara era palidă.

— Număgândeam.

— Atunci ce făceai?

— Eu… eu am adormit.

— Ce-ai făcut?

Max se calmă când funcţionarul hotelului, de care uitase cu desăvârşire, se strecură din spatele tejghelei şi se plasă între el şi Sara.

— Domnişoară Child, spuse el, vă pot aduce ceva? Cafea? Ceai? Un sandviş?

Pentru prima dată după multă vreme, Sara zâmbi.

— Îţi mulţumesc, George. George te cheamă, nu-i aşa? O ceaşcă de ceai ar fi perfectă.

George îi aruncă Sarei un zâmbet timid.

— Mă voi ocupa imediat de asta, domnişoară. Faceţi-vă comodă în salon, şi vi-l voi aduce acolo.

Sara îl privi pe ofiţer.

— Îmi daţi voie?

— Cred că e în regulă, acum, că acest domn e aici. Dar gândiţi-vă la ce v-am spus. îi cuprinse mâna în palme. Aţi avut noroc că paznicul a fost cel care v-a găsit. Pentru o femeie singură e periculos să umble noaptea.

— O să ţin minte. Şi vă mulţumesc pentru bunăvoinţa dumneavoastră. Apoi se întoarse spre Max. Ne vom vedea

în salon atunci când vei termina cu ofiţerul.

Sara plecă cu funcţionarul, şi în liniştea ce se aşternu după plecarea lor, Max îşi zise că în ceea ce-i privea pe funcţionar şi pe ofiţer, el era cel vinovat. Se uită la O'Hanalon şi, după expresia acestuia îşi dădu seama că avea de suportat o mustrare.

10

ece minute mai târziu, când Max intră în micul salon, observă că George nu adusese doar ceaşca de ceai pe care i-o promisese Sarei, ci şi un platou cu sandvişuri minuscule. Şi dacă Max nu era sigur cu cine ţinea George, faptul că erau doar o ceaşcă şi o zaharniţă pentru ceai vorbea de la sine.

Geanta ei de piele, pe care el o lăsase pe un scaun, era acum pe podea lângă piciorul ei. Fusese tentat s-o deschidă, dar ca să facă asta ar fi trebuit să-i spargă încuietoarea din argint, şi avea prea multe bile negre ca să-şi mai adauge încă una.

Se aşeză la masă lângă Sara şi luă un sandviş. Brânza şi castraveţii i se lipiră de cerul gurii, dar reuşi să înghită. Dacă George ar fi vrut să-l pedepsească, n-ar fi putut face o alegere mai bună decât sandvişurile cu brânză şi castraveţi.

— Ofiţerul O'Hanalon, spuse el, n-a fost prea amabil. De fapt, m-a cam făcut pulbere.

Ea îi aruncă o privire, şi apoi se uită la platoul cu sandvişuri.

— Trebuia să-i spun că eşti logodnicul meu. Voia să mă ducă acasă la tatăl sau la fratele meu. Nu m-ar fi lăsat să plec dacă n-ar fi fost convins că suntem logodiţi.

— A zis că ar trebui să am mai multă grijă de tine.

— I-am spus că ne-am certat, aşa cum mai fac îndrăgostiţii, zise ea sorbind din ceaşca cu ceai. A fost mai simplu aşa. Ar fi fost dificil să-i explic situaţia.

— Zicea că erai într-o stare de şoc când ai fost adusă. Erau îngrijoraţi pentru tine.

Privirile lor se întâlniră. Ochii ei nu exprimau prea multă prietenie.

— Asta mi-a adus aminte de altă închisoare, cea în care am aşteptat procesul.

Max ridică tonul.

— Dacă te-au speriat, dacă te-au ameninţat…

— Nu! Au fost foarte drăguţi. Mi-au uscat hainele şi mi-au dat de mâncare. Şeful lor mi-a găsit un loc în care să pot dormi. Nu voiam să le spun cine sunt şi nici să le răspund la întrebări. De-asta m-au ţinut acolo.

El scutură din cap.

— Sara, de ce ai fugit?

Ea îi adresă o privire răutăcioasă.

— Mă hărţuiai, Max. Voiam să fiu singură. Voiam să fiu lăsată în pace. Credeam că voi găsi catedrala deschisă.

Nu o credea, dar nu insistă.

— Şi ai dormit câteva ore în închisoare.

— Da.

Sara nu prea dormise frământându-se să identifice motivele pentru care ajunsese în acea stare deplorabilă. O păţise o dată, şi n-ar fi trebuit să i se întâmple a doua oară. Îşi adunase treptat puterile, lăsând la o parte toate sentimentele. Gândurile ei zburaseră spre Stoneleigh şi spre ceea ce o aştepta acolo. Nu exista cale de întoarcere. Trebuia însă să găsească o modalitate de a-l dezarma pe Max Worthe.

Nu-şi mai putea permite să-l considere doar „Max”, corintianul încrezut care o dezarmase cu farmecul său. Era corespondentul special al lui Courier, omul care practic o crucificase în ziarul lui şi care jurase că nu va renunţa niciodată la căutarea cadavrului lui William Neville.

Cu mintea de pe urmă, trecuse în revistă toate întâlnirile pe care le avusese cu Max, începând cu noaptea

în care el intrase pe fereastra ei. O făcuse să creadă că era un om vanitos şi plictisit, care avea suficient timp la dispoziţie. De fapt urmărise să se apropie de ea, pentru a putea scrie apoi un articol în ziarul său. Era un om care nu se dădea bătut cu una, cu două.

Ca şi ea, de altfel.

Îşi umplu ceaşca cu ceai, urmărită de privirea lui Max. Sara părea calmă şi indiferentă, aşa cum arătase şi la proces. Max ştia că nu aceasta era realitatea. Se retrăsese în spatele unui perete de gheaţă pentru a se proteja. El nu voia să spargă gheaţa, ci s-o topească.

— De ce te-ai întors, Sara? o întrebă el încet.

— Lăsasem totul aici, banii, hainele. Trebuia să mă întorc după ele.

— Nu cred. Eşti o tânără plină de iniţiativă. Ai fi putut găsi o modalitate de a te întoarce în Bath fără să mai treci pe aici. Deci, de ce ne aflăm în acest salon? De ce vorbeşti cu mine? Mă aşteptam ca atunci când am intrat să fugi în camera ta şi să te închizi acolo.

Nu era prost Max Worthe, şi ăsta era un lucru demn de reţinut.

— La ce mi-ar fi folosit? Mă hărţuieşti de ani de zile. Pe de altă parte, recunosc că nu-mi doresc nimic altceva decât să uit că te-am cunoscut vreodată şi să îmi continuu viaţa. Dar nu va fi atât de uşor, nu-i aşa, Max? Tu vrei articolul, şi nimic nu-ţi va sta în cale.

Oftă, înainte de a continua:

— Am hotărât că singurul mod în care pot scăpa de tine este să-ţi răspund la întrebări. Asta ar însemna ceva pentru Courier, nu-i aşa? Ar fi singurul ziar care a publicat vreodată un interviu cu Sara Carstairs. Gândeşte-te. Ai putea tripla tirajul ziarului. De fapt, doar asta te interesează.

În timpul acestui lung monolog, Max trăi stări contradictorii. La început se simţi vinovat, apoi se înfurie.

Ştia că greşise faţă de ea, dar nu fusese mânat de răutate.

*

— Stai puţin, Sara…

Dar Sara n-avea chef să fie întreruptă.

— Vreau ceva în schimb. Vreau promisiunea ta că, dacă-ţi răspund la toate întrebările, nu vei publica articolul până când nu voi părăsi Anglia.

— Tu… să pleci din Anglia?

— Cât de curând se va putea. Nu-i exclus să dureze ceva mai mult acum, după ce l-ai gonit pe domnul Townsend. Oricum asta intenţionez să fac. Asta trebuie să fac.

Încerca din nou să bareze calea apropierii lor. Poate că n-ar trebui să o învinuiască. Cu o săptămână în urmă, şi el mai ezita. Acum, însă, era sigur, şi îl durea că ea nu reuşea să-l înţeleagă. Era adevărat că se simţea copleşită de problemele care o frământau.

Cu toate acestea, se înşela dacă credea că va scăpa de el aşa de uşor. Se înşela amarnic.

— Promite-mi, spuse ea, că nu vei publica interviul până ce nu voi părăsi Anglia.

El încuviinţă dând din cap.

— Vreau să te aud spunând asta.

— Îţi promit, spuse el.

Sara sorbi din ceai, privindu-l pe Max peste marginea ceştii.

— Deci, spuse ea, ce vrei să ştii?

— Ai putea începe prin a-mi spune…

Se opri când ea luă o nouă înghiţitură de ceai.

— La dracu’! Se ridică, se îndreptă spre uşă şi o deschise.

— George! strigă el.

George apăru imediat, de parcă ar fi stat prin apropiere.

— Nu-ţi face griji, George, spuse Max laconic, când

tânărul funcţionar încercă s-o privească pe Sara peste umerii lui largi, încă nu ţi-am mâncat animăluţul tău protejat, dar dacă nu-mi aduci imediat un ibric de cafea proaspătă şi un platou cu sandvişuri normale voi începe să-mi ascut ghearele pe tine. Înţelegi ce vreau să zic?

George înţelese. îi aruncă lui Max o privire plină de reproş, ridică din umeri şi se îndepărtă.

— Şi, strigă Max în urma lui, nu uita că sunt carnivor. Aşa că nu-mi mai aduce prostii de-alea cu brânză şi castraveţi.

Închise uşa trântind-o, şi se întoarse la scaunul său. Se uită la Sara.

— De cine râzi?

Nu ştia. Nu avea chef de râs, dar izbucnise fără să vrea.

— Nu ştiu. De tine. De George. Mă îndoiesc că el ştie ce înseamnă „carnivor”. Mă întreb ce sandvişuri o să-ţi aducă.

Max zâmbi şi el.

— Îmi place când zâmbeşti. Ochii tăi devin mai luminoşi, mai limpezi. M-aş putea scufunda în ei.

Sara redeveni brusc serioasă.

— Asta, spuse ea, e genul de remarcă pe care m-aş aştepta s-o aud de la un adolescent.

— Pot mai mult de-atât.

— Nu te deranja. Voiai să-mi pui câteva întrebări.

— Ah, da, interviul. Îşi privi mâinile încleştate, apoi ridică privirea zâmbind vinovat.

— Mai întâi vreau să lămuresc ceva. Vreau să-mi cer scuze, Sara. Când am stat de vorbă în Bath ar fi trebuit să-ţi spun imediat despre implicarea mea în Courier. Aşa cum am spus, mă temeam că vei dispărea şi că nu te voi mai vedea niciodată. Şi, ca să fiu cinstit, voiam articolul.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Regret cele întâmplate la Stoneleigh. Îmi pare rău

că ziarul meu ţi-a creat neplăceri. Ştiu că nu sună cum ar trebui, dar nu ştiu ce altceva ţi-aş putea spune.

Sprâncenele ei se ridicară încet.

— Genul ăsta de abordare dă rezultate, Max?

— Sunt sincer, protestă el.

— Nu, eşti transparent. Vrei să-mi câştigi încrederea ca să-ţi spun tot ce vrei să ştii. Zâmbi cu tristeţe. Nu am încredere în tine, Max, dar am făcut o înţelegere şi eu îmi ţin întotdeauna promisiunile.

— Din păcate, Sara, eşti prea suspicioasă.

— Da, ştiu. Acum putem trece la treabă?

Existau momente, gândi Max, când privirea rece a Sarei îl făcea să-şi dorească s-o scuture, dar avusese destule probleme în seara asta şi merita să fie tratată cu blândeţe.

— Poţi începe prin a-mi spune ce dracu' te-a făcut să dai acel anunţ prostesc în Chronicle. Unde ţi-era capul, femeie?

Când în ochii ei se aprinseră brusc scântei, Max se lăsă pe spate pe scaun şi savură spectacolul. Ochii ei cenuşii şi calmi se tulburaseră ca o mare agitată.

— Dacă adopţi tonul ăsta cu mine, spuse ea, n-am să mai scotuncuvânt.

— În acest caz, spuse Max binevoitor, lasă-mă să reformulez întrebarea: Ce nevoi aveai să te măriţi cu Townsend?

— Era singurul mod în care puteam deschide contul tatălui meu. Am nevoie de banii ăia acum, nu când voi împlini douăzeci şi cinci de ani. Vreau să-mi protejez familia, în mod special pe sora mea, iar ăsta e singurul mod în care am considerat că pot s-o fac.

Max se încruntă.

— Să-i protejezi împotriva cui?

— Împotriva lui William Neville.

— Crezi că William trăieşte? Deci el a fost cel care ţi-

a trimis acele bilete?

— Da.

— Dar nu se află în poşeta ta.

— Nu. Ţi-am spus că sunt acolo ca să scap de tine. Mă tem că le-am ars, aşa că nu ţi le pot arăta.

— La Reading mi-ai spus că William e mort.

— Nu ştiu ce să cred. Câteodată îmi doresc să fie mort. Era o brută, un animal. Ştiu că nu e bine că simt aşa, dar nu mă pot abţine. William Neville a provocat destulă suferinţă familiei mele. Nu-l voi lăsa să le facă rău din nou.

Ăsta era un lucru asupra căruia va reveni mai târziu, îşi zise Max, după ce va afla ceea ce era important.

— Povesteşte-mi despre bilete.

— Am început să le primesc în urmă cu vreo şase luni. Făcu o pauză ca să-şi aducă aminte. Nu, mai puţin de şase luni.

— Îţi erau aduse personal?

Ezită, apoi spuse:

— Nu. Veneau de la oficiul poştal din Winchester. Nu contează cine le scria. Ideea e că cineva mă hăituieşte. Şi dacă acesta este William… Se cutremură. Dacă eu păţesc ceva, Anne moşteneşte totul. William e soţul ei. Va obţine ceea ce a dorit dintotdeauna să obţină – averea familiei Carstairs.

Max spuse:

— De ce să vrea William averea familiei Carstairs? El este… a fost moştenitorul lui Sir Ivor.

— William s-a certat cu tatăl său mult înainte de a se căsători cu Anne. Tot ce ştiu e că nu avea niciodată bani.

Sir Ivor nu-i spusese despre această ceartă. După o secundă, Max continuă:

— Dar tu te ascundeai. Cum ar fi putut William, sau oricine altcineva, să ştie unde să te găsească?

Ridică din umeri.

— Le-am scris alor mei. Ei mi-au răspuns. Bănuiesc

că unul dintre ei nu a fost suficient de precaut chiar nu ştiu cum m-a găsit.

Sara se ridică, şi Max observă că tremura.

— Îl voi opri. De data asta nu-l voi lăsa să câştige. Se uită la Max. Singurul mod în care pot face asta e să deschid contul A

tatălui meu şi să împart banii aşa cum a dorit el: în mod egal între toţi copiii lui. Imediat ce se va întâmpla asta, voi începe o viaţă nouă, împreună cu Anne, în America.

Max spuse rar:

— Aveai de gând să te căsătoreşti cu Townsend doar ca să poţi dispune de averea tatălui tău, o avere pe care oricum ai fi obţinut-o peste un an? Pare o hotărâre disperată.

Sara se aşeză la fel de brusc cum se ridicase.

— N-ai auzit ce ţi-am spus? Mă hărţuieşte. M-am ascuns, dar el m-a găsit. Nu pot scăpa de el. Mai devreme sau mai târziu mă va prinde. Dacă mă omoară, Anne va fi următoarea lui victimă. Singurul mod în care-l pot opri e să deschid contul acum.

Max se gândi o clipă.

— Ai spus că Anne moşteneşte totul dacă tu păţeşti ceva?

— Cea mai mare parte. Le mai rămâne câte ceva lui Simon, Martin şi Lucy.

— Şi nu te-ai gândit niciodată că sora ta, Anne, ar putea fi autoarea acestor bilete? Mie mi se pare că William nu e singurul care are un motiv ca să scape de tine. Fraţii şi surorile tale…

— Te înşeli! zise ea revoltată. Familia mea nu poate face aşa ceva.

Max sesiză că atinsese un punct sensibil. Sara se gândise şi la asta, dar pur şi simplu nu putuse accepta aşa ceva. Acum Max înţelegea de ce Sara intenţionase să se

căsătorească cu Townsend înainte de a se întoarce la Stoneleigh. Cu averea tatălui ei împărţită în mod egal, nimeni n-ar mai fi avut vreun motiv s-o omoare, nici William, nici altcineva.

În cele din urmă, spuse:

— Deci ar putea fi altcineva? Cineva care are ceva cu tine? Cine sunt duşmanii tăi, Sara?

— William şi tatăl său. Şi prietenii lui, bănuiesc. Şi, în plus, tu, sau, mai degrabă, Courier.

— Courier n-are nimic personal cu tine. Noi am încercat să descoperim adevărul.

— Fără să conteze cine are de suferit între timp.

Max strânse din dinţi, şi spuse pe un ton sec:

— Vorbeşte-mi despre bilete. Ce scria în ele?

— Foarte puţin. Îmi amintesc că într-unul scria „E timpul să faci ce se cuvine”, iar în altul, „Despărţirea face dragostea mai puternică”. Toate erau în acest stil. Nu mă sperie atât de mult, când îţi povestesc ţie, dar când le-am primit, am fost îngrozită.

— Şi eşti sigură că erau scrise de mâna lui William.

— Îi cunosc scrisul. Îmi mai scrisese şi altă dată.

— Desigur. Uitasem că aţi fost amanţi.

Remarca lipsită de delicateţe azvârli discuţia lor într-un cu totul alt plan. Sara deveni rigidă, iar el se crispă.

Sara rupse tăcerea care intervenise:

— Nu eşti tu cel care-mi poate da lecţii de morală, Max.

— Eu nu m-am culcat cu soţia fratelui meu.

— Te-ai culcat cu Deirdre. Şi ea e soţia cuiva. Cel puţin aşa mi-ai spus.

— Asta-i altceva. Ea are o înţelegere cu soţul ei.

Sara îl privi cu răceală.

— Poate-i făceam un serviciu lui Anne. Poate că şi ea şi William aveau o înţelegere. De ce eşti atât de mânios?

— Nu sunt mânios. O săgetă cu privirea. De fapt sunt

uimit. Tu însăţi ai spus că William era un animal. Cum de te-ai încurcat cu un astfel de om?

Degetele ei se crispară.

— Ţie nu-ţi pasă de William, zise ea oscilând între furie şi durere. Apoi adăugă: Sau de alţii. Asta te face să fii furios, Max? Ai aflat despre armata mea de amanţi şi acum îţi pare rău că n-ai profitat când ai avut ocazia? Ei bine, ce te opreşte?

Cu iuţeala fulgerului se întinse peste masă, şi degetele sale puternice se înfipseră în carnea moale a braţelor ei.

— Dac-aş fi convins că ai vorbit serios…

— Ce-ai face? îl provocă ea furioasă.

— Nu mă pune la încercare, Sara, pentru că n-o să-ţi placă ce-o să urmeze.

Sara îl privi insistent, respirând agitat. Privindu-i chipul îşi dădu seama că Max era pe punctul de a-şi pierde controlul. Îl provocase intenţionat, dar nu-şi imaginase că el ar putea reacţiona atât de violent.

Max îi dădu drumul şi se ridică brusc în picioare. Şi el era uimit de modul în care reacţionase la provocările ei. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că va ameninţa o femeie de o manieră atât de brutală. Cum putea el, Max Worthe, care fusese învăţat să trateze femeile cu curtoazie, dacă nu cavalereşte, să o ameninţe? Şi ce avea această femeie de îl făcea să-şi piardă cumpătul?

Respiră adânc pentru a se calma.

— A fost o ameninţare deşartă. Sper să mă crezi.

Sara rămase tăcută.

Max ar fi spus mai mult, dar nu ştia cum să se scuze pentru ceva ce nu înţelegea nici el însuşi.

— Toate acestea, zise el, nu seamănă deloc cu un interviu în exclusivitate pentru Courier. Ne întoarcem pe teren neutru?

Ea spuse încet, dar fără să ezite:

— Da, cred că ar fi cel mai bine.

Max se îndreptă spre şemineu, asigurând astfel o distanţă cât se putea de mare între ei, pentru ca Sara să nu se mai simtă ameninţată.

— Deci ce urmează, Sara?

Ea spuse pe un ton şovăitor:

— Trebuie să mă întâlnesc cu domnişoara Beattie în Salisbury. Urma să fiu măritată cu domnul Townsend până atunci şi să le pot oferi avocaţilor mei un certificat de căsătorie. Acum… Scutură din cap. Bănuiesc că ne vom întoarce în Bath şi-mi voi face alte planuri, continuă ea.

El păstră aceeaşi voce calmă, deşi îi venea să urle la ea:

— Eşti hotărâtă să duci la îndeplinire această căsătorie formală?

— E singura cale.

— Vei împărţi averea tatălui tău în mod egal între toţi copiii lui, chiar şi între cei vitregi? Te-aştepţi să te cred?

Ea zâmbi şi, ducându-şi mâna sub guler, scoase un lănţişor de care atârna o cheie. Desfăcu lanţul şi-i dădu lui cheia.

— Poate că asta te va convinge. E cheia de la geanta mea.

Max luă cheia şi descuie geanta de piele. Înăuntru se aflau mai multe documente, întocmite de o firmă de avocaţi din Londra şi reprezentau contractul de căsătorie pe care urma să-l semneze Townsend. Max parcurse în fugă fiecare pagină. Sara nu îl minţise. împărţise totul, în mod egal, cu fraţii ei.

Max o privi gânditor.

— Ce e? întrebă ea.

— De ce nu a făcut tatăl tău un testament ca ăsta? De ce a lăsat totul în grija ta?

— A avut încredere în judecata mea şi îl suspecta pe William. Cred că a vrut s-o protejeze pe Anne. De fapt,

habar n-am.

Max simţea că îi scapă ceva important, dar nu reuşea să-şi dea seama ce. Poate că nu pusese întrebările potrivite. Mintea lui era obosită. Stătuse treaz o jumătate de noapte făcându-şi griji pentru Sara, în timp ce ea, cel puţin aşa afirmase, fusese tratată regeşte în închisoare.

Îi aruncă o privire tristă.

— Mulţumit?

— Abia de mi-am aruncat ochii pe hârtiile astea.

— Nu te grăbi.

Sara se întinse, se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere, aşezându-se din când în când pe o canapea aflată într-o parte a şemineului, în timp ce Max studia documentele.

Sara îşi întinse muşchii încordaţi şi deschise încetişor ochii. Camera era scăldată încă de razele soarelui. O asaltau o sumedenie de sunete: clip-clop-ul copitelor cailor pe pavaj; hohotele de râs ale unui bărbat; ciripitul păsărilor. Simţi miros de cafea.

Când învelitoarea începu să alunece, se întinse după ea şi mâna ei dădu de ceva mic şi tare. Un nasture de argint, îşi aminti ea. Nu era învelită cu o pătură, ci cu haina lui Max. Nu se afla în patul ei, ci pe o canapea din micul salon. Deci nu visase. Max o învelise cu haina lui şi o sărutase pe frunte.

— Max.

— Sunt aici.

Vocea lui avu asupra ei efectul unei împuşcături. Se încordă şi se ridică.

— Max se profila deasupra ei, având lumina în spate.

— Te-ai trezit prea târziu pentru micul dejun, spuse el, dar am comandat cafea. Ne vor aduce o gustare.

— Cât e ceasul?

— E trecut de prânz. Am dormit amândoi foarte mult.

Ea luă ceaşca oferită de el.

— Ce sunt astea? întrebă ea.

Max se uită spre masă.

— Astea, spuse el, sunt sandvişurile pe care mi le-a adus George noaptea trecută când tu dormeai. Să ştii că te-ai înşelat în privinţa lui. Ştie foarte bine ce înseamnă cuvântul „carnivor”.

Răspunse privirii ei întrebătoare:

— Sunt cu paté de ficat, ficat aproape crud.

Ea zâmbi fără să vrea.

— Mai trăieşte George?

— A fost suficient de rapid. Când am luat prima înghiţitură, el dispăruse deja.

Max este schimbat în dimineaţa asta, îşi zise ea, are un comportament fermecător. Şi când Max Worthe se poartă aşa, este periculos.

Max se aşează pe un scaun, puse picior peste picior, îşi scoase cravata şi-şi descheie primii nasturi de la cămaşă. Avea o ţinută comodă şi părea binevoitor. Dar Sara devenise mai înţeleaptă.

— E uimitor cum te pot schimba câteva ore de somn, nu-i aşa? spuse el. Mintea mi s-a limpezit.

— Într-adevăr? murmură ea.

— Da, într-adevăr. M-am gândit mult în ultima oră, şi am găsit o soluţie la problema ta.

Ea întrebă în şoaptă:

— Despre ce vorbeşti, Max?

— Despre William Neville. Tu crezi că el te hărţuieşte. Eu cred că este mort. Altcineva o face. Gândeşte-te puţin, Sara. Ce motiv avea William să dispară? Ce spera el să obţină?

— Poate voia ca eu să fiu spânzurată pentru uciderea lui.

— De ce ţi-ar trimite bilete? Dacă trăieşte şi vrea averea familiei Carstairs, de ce se ascunde?

— Ca să se răzbune! Ăsta e felul său de a gândi. Vrea

ca eu să sufăr.

— Să se răzbune pentru ce?

Sara se blestemă în gând fiindcă se dăduse de gol şi căută disperată un motiv credibil.

— Pentru că m-am despărţit de el. Pentru că i-am spus că am de gând să mă mărit cu Francis Blamires.

Buzele lui Max se subţiară, exprimând dezaprobarea.

— Deci, un motiv în plus pentru a-l demasca pe acest hăitaş.

— Spune ce ai de spus, Max.

— De fapt vreau să spun că nu putem fi siguri cine e hăitaşul şi că nu-i cunoaştem motivele. Poate nu are nicio legătură cu testamentul tatălui tău; poate că e ceva mai personal. Deci, căsătoria cu Townsend sau cu oricare din aşa-zisele tale „proiecte”, nu ţi-ar ajuta la nimic.

Haitaş. Cuvântul o făcea să se cutremure, dar era cel potrivit. Hăitaşii îşi urmăresc prada până o încolţesc, apoi vânătorii o omoară.

— Trebuie să fie William, spuse ea. Nimeni altcineva nu are de ce să-mi facă rău.

Max, care avea propriile păreri despre asta, spuse cu blândeţe:

— Dacă vrea să se răzbune, nu-i va păsa că eşti sau nu măritată.

— N-aveam de gând să-l aştept să apară. Nu sunt proastă. Le-aş fi înmânat certificatul de căsătorie avocaţilor mei şi aş fi fugit în America cu Anne.

Zâmbetul lui dispăru brusc.

— Şi ai trăi ca o fugară tot restul vieţii. Sau ai de gând să-ţi schimbi din nou numele şi să te ascunzi? Vei ajunge să te temi şi de umbra ta, ştii asta.

Ea se cutremură.

— Nu m-am gândit chiar atât de departe.

— Ei bine, încearcă acum.

Ochii ei se îngustară privindu-l.

— Unde vrei să ajungi cu asta, Max?

El îşi încrucişă braţele pe piept şi se lăsă pe spate, balansându-se cu scaunul într-un echilibru nesigur şi rosti rar:

— Ţi-am zis. Ar trebui să încercăm să-l demascăm pe acest criminal. Dacă am şti cine este, l-am putea înfrunta.

Noi. De asta se temuse ea. Corespondentul special al lui Courier nu renunţa aşa uşor.

— Vrei să mă însoţeşti la Stoneleigh?

— Cine altcineva ar accepta? Nu poţi uita de planurile tale din Bath. Doar nu-ţi închipui că Townsend va păstra tăcerea despre cele întâmplate? Va face caz de ceea ce s-a întâmplat aici în Wells. Va exagera în ce priveşte modul în care eu m-am implicat, imaginându-şi, bănuiesc eu, că e ceva între noi.

— Nu eu sunt de vină, ci tu!

— Nu mai contează care dintre noi. Răul a fost făcut. Nu înţelegi? încerc să te ajut.

Ea închise ochii câteva secunde şi-i veniră în minte toate înjurăturile pe care le auzise de la fraţii săi însă pe care ea nu le-ar fi putut spune niciodată.

— Cum? se mulţumi ea să întrebe.

Max zâmbi.

— Simplu. Mai mult sau mai puţin. Vom urma planul tău.

Reuşise să o bulverseze. Nu puteau urma planul ei decât însurându-se cu ea, şi nu-i venea să creadă că el va merge atât de departe doar pentru un articol.

— Nu mă voi mărita cu tine, Max, spuse ea cu precauţie.

— Doamne fereşte! Părea sincer şocat. Doar nu-ţi închipui că vreau să mă căsătoresc cu oricare fată dintre cele pe care… le-am sărutat?

Sara fu şocată.

— Mă gândeam la averea mea, pufni ea.

— Da, spuse el cu amabilitate, pe tine te preocupă banii, nu-i aşa? Să nu te măriţi cu un om sărac, Sara. I-ai face viaţa imposibilă.

Max readuse scaunul pe patru picioare.

— Şi acum iată planul meu. Voi juca rolul logodnicului tău. Vom fi cuplul fericit care pune la cale o nuntă – nu că se va ajunge vreodată la asta. Nu se va discuta despre faptul că soţul tău renunţă la drepturile asupra averii tale. Toţi vor şti fi că, o dată nunta încheiată, eu voi avea controlul asupra averii tale. Rânji. Asta ar trebui să transforme Longfield într-un cuib de vulturi. Dar mai mult decât atât, sunt convins că William sau cel care-ţi scrie o să apară, iar eu voi fi pregătit să-l întâmpin.

Temerile ei dispărură. Nu mai putea să-i spună să se ducă naibii, pentru că ar fi avut prea mult de pierdut dacă s-ar fi lăsat dominată de mânie. Nu voia să-şi vadă numele scris mare pe prima pagină a ziarului lui; nu voia ca ziarul Courier să agite lucrurile în acel moment. Avea nevoie de un mic răgaz.

Apoi îşi va putea permite să-l trimită la plimbare.

— Ai grijă, Max, spuse ea, şi zâmbi. Din câte ştii, s-ar putea să ai de-a face cu o femeie care a comis deja o crimă. Ce m-ar putea opri să mai comit una?

Sprâncenele lui se ridicară încetişor. O privi atent şi apoi zâmbi.

— Atunci omoară-mă acum, Sara, fiindcă ăsta e singurul mod în care poţi scăpa de mine.

Max era imposibil! De nesuportat! Dar ceea ce o tulbura cu adevărat era perseverenţa lui. Părea un zid de neclintit.

Constance Streatham-Carstairs, cum îşi spunea acum, dădu la o parte perdelele salonului şi privi afară. Strada lungă, cu stejari bătrâni înclinaţi sub povara crengilor cu frunze îngălbenite, îi sugera un cortegiu funerar. Peisajul dezolant potenţa melancolia care o

cuprinsese. îi venea să plângă de frustrare. Deci, era adevărat. Sara chiar avea de gând să se mărite. Asta reieşea din scrisoarea recomandată pe care o primise cu o zi în urmă. Sara urma să sosească în acea zi împreună cu logodnicul ei. Şi, după ce nunta va avea loc şi soţul Sarei va prelua controlul asupra averii, cei care purtau numele de Streatham aveau să rămână pe drumuri. Şi ea, Constance, avea să trăiască în mizerie tot restul vieţii. Ochii i se umplură de lacrimi de autocompătimire. Era nedrept. Avea doar treizeci şi şase de ani. Se măritase cu un om bogat, sperase că viaţa ei va fi plină de strălucire, dar sfârşise în această mlaştină uitată de Dumnezeu, fără prieteni şi cu toate speranţele năruite, acum, că sosise scrisoarea Sarei. Se simţea ca o prizonieră în Newgate.

Ura această casă. Longfield nu fusese restaurată aşa cum dorise ea, ci conform concepţiei soţului ei despre modul de trai al unui aristocrat de la ţară. În vreme ce ceilalţi bogătaşi îşi construiau case minunate, în stil neoclasic, Samuel Carstairs apelase la învechitul model elizabetan, cu faţada umbrită de stejari şi cu ferestre deprimant de mici care abia dacă lăsau lumina să pătrundă înăuntru. Capetele şi coamele de ceibi care împodobeau holul mare, ca şi portretele învechite ale urmaşilor nu ştiu-cui fuseseră vândute la licitaţie. Doar salonul în care se afla şi dormitorul ei fuseseră renovate pe placul ei. Pereţii erau zugrăviţi într-o nuanţă de auriu pal, iar tavanele înalte, cu grinzi, fuseseră decorate cu modele complicate din ipsos executate în stil clasic.

Ar fi putut la fel de bine să nu-şi bată capul şi să nu cheltuiască bani cu renovările, deoarece oaspeţii erau foarte rari la Longfield. Cercul lor de prieteni se limita la mica societate care-i înconjura: doctorul, preotul, diverşi militari în rezervă şi alţi câţiva cunoscuţi. Dar asta era înainte de procesul Sarei. În ultimii trei ani, prietenii şi cunoştinţele se reduseseră aproape la zero.

Totul ar fi putut fi altfel, dacă Sara s-ar fi căsătorit cu Vicontele Hale. Unei tinere nu i se oferă prea des o asemenea ocazie. Ea, Constance Carstairs, fusese cea care aranjase această partidă. Cu titlu de nobleţe în familie, cu cunoştinţe bine alese ar fi putut pătrunde în cercuri mult mai înalte decât le putea oferi Stoneleigh. Dar Sara nu s-a lăsat convinsă, iar Samuel Carstairs nu a insistat. Sara făcea întotdeauna ce voia.

În ceea ce o privea pe Constance, considera că avea de ce să fie supărată. Soţul ei nu-şi revenise niciodată cu adevărat după moartea primei sale soţii. O aşezase pe Maria Carstairs pe un piedestal, exact aşa cum făcuse şi cu Sara. Nu erau lipsiţi de bun-simţ, îi plăcea lui să spună, dar cunoşteau valoarea banilor şi nu-şi doreau viaţa de oraş. Şi lista calităţilor lor continua la nesfârşit. Toate acestea ar fi putut fi trecute cu vederea, dacă Samuel ar fi apreciat-o pentru devotamentul ei, însă tot ce primise la moartea lui fusese partea cuvenită văduvei, iar aceasta nu era nici pe departe suficientă pentru a se putea întreţine pe ea şi pe cei trei copii ai ei.

Şi acum Sara urma să se mărite.

Avea nevoie de un păhărel. Mare nevoie.

Se întoarse de la fereastră şi privi spre ceilalţi. Fiii săi, Simon şi Martin, care discutau cu înflăcărare despre calităţile a doi pugilişti care urmau să se înfrunte în acea săptămână în apropiere de Romsey, şi fiica sa, Lucy, întinsă pe canapea, cufundată într-o lectură.

Cei trei nu şi-ar fi dat seama dacă ea s-ar fi furişat sus la sticla de coniac dosită în dulapul de haine. Pe de altă parte însă, Sara şi logodnicul ei puteau sosi în orice clipă, iar Sara şi-ar fi dat seama că a băut. Ea îşi dădea seama întotdeauna.

Sara urma să se mărite.

Constance nu-i crezuse pe Simon şi pe Martin când aceştia îi comunicaseră vestea, însă scrisoarea Sarei nu

lăsa loc îndoielii.

Ei bine, acum trebuia să se gândească la asta. Avea o singură calitate care-i punea în umbră pe toţi cei care purtau numele Carstairs: era mai ambiţioasă decât ei toţi la un loc. Sara şi Anne lăsaseră ocaziile să le scape printre degete. Ea nu avea de gând să facă aceeaşi greşeală. Şi, dacă nu se va ivi nicio ocazie, o va face ea să apară.

Acţionase deja. Îşi făcuse rost de un aliat puternic, care ar fi putut să-i deschidă uşa potrivită, cu condiţia ca Sara să fie de acord să susţină financiar un sezon de baluri la Londra pentru Lucy. Şi dacă Lucy va pleca la Londra, mama ei, fireşte, o va însoţi. Şi de ce nu? Ea era mult prea tânără pentru a se îngropa în acest loc deprimant. Şi, când va ajunge la Londra, va renunţa la numele de Carstairs. Era ca o piatră de moară legată de gâtul ei, exact ca această casă, monumentul soţului ei decedat. Nimeni nu va face legătura între Lucy Streatham, tânăra ei mamă şi evenimentele scandaloase din Stoneleigh. Dacă lucrurile ar merge conform speranţelor ei, n-ar mai fi nevoie să se întoarcă vreodată în această văgăună.

Dar totul depindea de Sara.

Sara n-ar fi fost foarte greu de convins, fiindcă avea o slăbiciune pentru Lucy. Problema o reprezenta logodnicul Sarei. Până nu-şi va face o idee despre el, nu va şti cum să acţioneze.

Nu. Ar fi mai bine să nu bea acel păhărel până ce nu-l va cunoaşte pe bărbatul misterios.

Constance li se adresă copiilor săi:

— Probabil că Sara v-a dat câteva amănunte despre bărbatul cu care vrea să se mărite.

— Nu, spuse Martin ursuz. Ne-a spus doar că, atunci când se va mărita, soţul ei va deţine controlul asupra averii ei.

Constance îşi strânse fusta şi se aşeză pe canapea lângă Lucy.

— Stai în capul oaselor, Lucy, îi ceru ea. Nu mai eşti un copil. La vârsta ta eu eram măritată. Se opri când Lucy se ridică supusă în capul oaselor, şi puse cartea deoparte. Fiicei ei, gândi Constance, nu-i lipseau nici frumuseţea, nici inteligenţa, dar nu avea stil. Nu era deloc ambiţioasă.

Simon căscă şi privi ceasul de pe poliţa şemineului.

— Îl vom cunoaşte curând, spuse el. Nu cred că mai întârzie mult Constance se încruntă.

— După părerea mea, spui asta cu prea multă uşurinţă, Simon. Îţi dai seama ce poate însemna căsătoria asta pentru familia noastră? Probabil că individul e un vânător de zestre. Vreau să spun, ce fel de om s-ar căsători cu o femeie care a fost judecată pentru crimă?

— A fost achitată, sublinie Simon.

— Nu asta e important.

Enervată, Constance inspiră profund. Avea impresia că era înconjurată de nişte idioţi. Ea era singura care privea această căsătorie ca pe o ameninţare serioasă. Chiar şi pe Simon trebuia să-l ţină sub observaţie. Ţinând cont de sacrificiile pe care le făcuse pentru el, era îndreptăţită să se aştepte la mai multă loialitate din partea lui.

Constance continuă:

— Tot ce vreau să-ţi spun e că ar putea fi un vânător de zestre lipsit de scrupule.

— Adică, spuse Simon sec, ca noi?

Când văzu că mama lui era gata să explodeze, zâmbi dezarmant

— Mamă, Sarei i se pot reproşa multe, dar proastă nu e. Dacă el e aşa cum spui tu, ea îl va trimite la plimbare.

Constance îl privi pe băiatul care fusese odată lumina ochilor ei şi spuse cu răceală:

— Nu lăsa Oxford-ul să ţi se urce la cap. Noi suntem cei săraci aici, ar fi bine să ţii minte asta.

— Cum aş putea uita când tu ne aminteşti întruna?

— Ai grijă să nu spui ceva care s-o supere pe Sara. Fără remarce maliţioase, fără izbucniri nervoase. Asta e valabil şi pentru tine, Martin.

— Stai puţin, începu Martin pe un ton arţăgos, eu n-am…

Vocea mamei puse stavilă vorbelor:

— Lucy, încearcă să spui şi tu ceva. Ţine minte, viitorul nostru e în mâinile tale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Simon, e doar un copil.

Ochii lui Constance se îngustară periculos.

— Tu ţi-ai irosit şansa, Simon. Şi tu, şi Martin. Acum e rândul lui Lucy, şi n-o să vă las să stricaţi ocazia.

Pentru că n-o contrazise nimeni, continuă:

— Câtă vreme Sara e aici, nu aveţi voie să mergeţi la cârciumi, la lupte de cocoşi, la jocuri de noroc, şi nici să participaţi la pariuri. S-a înţeles?

— Vom fi o familie fericită, aşa cum am fost întotdeauna, murmură Simon.

Mama lui preferă să ignore această remarcă răutăcioasă. Ochii i se fixară pe ceas, şi se întrebă pentru a zecea oară în tot atâtea minute de ce naiba întârzia Sara.

Erau împotmoliţi la o milă distanţă de casă, pe un drum de ţară pe care ploile îl transformaseră într-o mocirlă. Sara rămăsese în trăsură, la căldură, în timp ce Max coborâse să-l ajute pe vizitiu. Era prima dată după multă vreme când ea zâmbise, prima dată când îşi dăduse seama că lucrurile nu mergeau întocmai după placul lui Max. Iar când el căzu în noroi şi se ridică înjurând, ea râse în hohote.

Nu mai fusese atât de veselă de când se întâlniseră cu domnişoara Beattie în Salisbury. Bea fusese încântată de întorsătura pe care o luase situaţia. Dar Bea nu ştia toată povestea. Tot ce-i spuseseră ei era că Max o convinsese pe Sara să ia locul domnului Townsend.

Sesizase sclipirea din ochii ei. Bea spera că această căsătorie formală se va transforma într-una reală.

Sara intenţionase să-i spună lui Bea cine era Max, dar el se împotrivise. Era important, spusese el, ca toată lumea să creadă că el nu urmărea altceva decât s-o ia pe Sara de soţie. Asta era momeala cu care spera să-l determine pe William să iasă la lumină. Dacă se afla că era proprietarul lui Courier, credibilitatea ar fi fost pusă la îndoială. Da, el ştia că domnişoara Beattie nu ar fi destăinuit nimic cu bună ştiinţă, dar o vorbă scăpată ajunsă la urechile cui nu trebuia ar fi putut strica totul.

Oftând, Sara se cuibări în pelerina ei, în timp ce gândurile i se învălmăşeau în minte. Max o invitase pe Bea să meargă cu ei, dar ea refuzase. îi spusese Sarei între patru ochi că s-ar simţi în plus, iar Sara nu încercase să-i schimbe părerea.

Deci, iat-o pe ea, împotmolită în mocirlă, împreună cu Max Worthe, omul care o vânase în ultimii trei ani. Era nebună? Ce o determinase să şi-l ia drept complice? Cu siguranţă nu farmecul lui. William uzase de farmecul său când se cunoscuseră, şi iată unde ajunsese.

Nici Max n-ar fi putut să o convingă, deşi încercase. Atunci de ce cedase?

Nu cedase. Adevărul era că nu avusese de ales. Un logodnic nu era la fel de bun ca un soţ, dar oricum mai bun decât nimic. Şi poate că cel care îi trimitea acele bilete se va speria. La urma urmelor, asta o va ajuta să câştige ceva timp, astfel încât să-şi poată realiza scopul pentru care se întorsese acasă.

Gândurile ei se îndreptară spre cabană şi spre ultima ei întâlnire cu William.

Se înfioră, şi-şi ridică privirea când trăsura se urni din loc. După ce se urcă, Max îi spuse furios:

— Să nu scoţi o vorbă.

Ea se conformă, darrâsul pe care încerca să şi-l

stăpânească se transformă într-un chicot.

Max îşi muşcă buzele, apoi începu şi el să zâmbească.

— Probabil că arăt ca un mistreţ.

Ea dădu din cap şi izbucni în râs.

— S-a cam terminat cu impresia bună pe care voiam să o fac familiei tale, zise Max.

— De ce ţi-ar păsa de părerea lor?

Max îşi scoase pelerina plină de noroi, şi se folosi de ea pentru a-şi şterge ghetele şi pantalonii.

— Se presupune că sunt mirele nerăbdător, nu-i aşa? E normal să vreau să fac o impresie bună familiei tale.

— Vrei să spui că intenţionezi să-i cucereşti? Nu-ţi pot spune nimic, iar eu nu vreau să-i sâcâi cu întrebări. Şi aşa au avut destul de suferit.

Max o privi curios.

— Am înţeles că nu te înţelegi bine cu familia ta.

Sara ridică din umeri.

— Ei cred că sunt o avară, că ţin strâns băierile unui sac de bani. Abstracţie făcând de asta, ne înţelegem suficient de bine.

— Atunci de ce n-au venit la procesul tău?

— Poftim?

— De ce n-au venit la proces, să fie alături de tine?

— Pentru că n-am vrut eu să se afle acolo. Ar fi fost asaltaţi de ziarişti şi de curioşi. Simon, cel mai mare, avea doar cincisprezece ani. Ce-ar fi putut spune? Ce-ar fi putut face vreunul dintre ei? I-am spus lui Constance că modul cel mai bun de a mă ajuta era să rămână acasă. În afară de asta, nu voiam ca ei să mă vadă aşa… în boxa acuzaţilor. Nu voiam ca ei să audă… Vocea i se frânse şi-şi scutură capul. Apoi respiră adânc şi continuă: Nici Anne n-ar fi trebuit să fie acolo. Am fost şocată când ea a intrat în boxa martorilor. A fost dorinţa avocaţilor mei. Ei au considerat că procesul nu se desfăşura favorabil, şi că mărturia lui Anne m-ar fi dezvinovăţit. Eu ştiam că ea nu va rezista

interogatoriului. Anne se pierde când oamenii încearcă să o intimideze. De ce te uiţi aşa la mine? La ce te gândeşti?

— Mă gândesc, spuse el, că familia înseamnă foarte mult pentru tine. Ai face aproape totul pentru a-i proteja, nu-i aşa, Sara?

— Ce-ţi trece prin cap. Fraţii mei erau mult prea tineri pentru a avea ceva de-a face cu dispariţia lui William. Să ştii, Max, că nu încerc să protejez pe nimeni.

El îi studie expresia feţei.

— Nu te-am auzit niciodată vorbind despre fraţii tăi ca despre nişte fraţi vitregi.

— De ce te surprinde asta? Am crescut împreună. Am trăit în aceeaşi casă. Nu înţeleg ce vrei să spui.

— În schimb, nu te referi niciodată la Constance ca la o mamă.

— Ea preferă să-i spun „Constance11. Unde vrei să ajungi?

— Nicăieri. Pur şi simplu încerc să-mi fac o idee despre familia ta. Când i-ai văzut ultima dată?

— Pe Constance, pe Lucy şi pe Anne nu le-am mai văzut de trei ani, dar ne-am scris. În ceea ce-i priveşte pe băieţi, ei m-au vizitat din când în când. Nu mi-am dorit asta. Simţeam că era mai bine pentru mine să nu ne vedem o vreme. Ei aveau propriile lor vieţi, ca şi mine de altfel. Apoi pe măsură ce au crescut, şi au început să aibă probleme, scrisorile mele nu mai erau suficiente, aşa că m-am hotărât să vorbesc personal cu ei.

— Adică să le ţii predici, vrei să spui?

Buzele ei se subţiară.

Max continuă ca şi când ea ar fi răspuns afirmativ:

— Nu te judeca prea aspru. Nu are niciun efect, mai ales la băieţii de vârstă lor.

— Tu te-ai fi descurcat mai bine?

— Sper că da. În fond, şi eu am fost odată puşti. Cum sunt ei?

— Cine?

— Fraţii tăi. Familia ta. De fapt, nu mi-ai spus foarte multe despre ei.

— Nici tu nu mi-ai spus nimic despre familia ta.

— Eu am întrebat primul.

— Nu mai avem timp. Aproape am ajuns.

— Dă-mi o idee. Pentru asta avem timp, nu-i aşa?

Ea îl privi mohorâtă, dar se conformă.

— Ţi-am spus că Simon şi Martin sunt corintieni. I-am trimis la Oxford, dar până acum nu au învăţat decât să fie corintieni. Simon, cel mai mare, cred că ţi s-ar părea foarte ambiţios. Iar Martin… ei bine… are doar şaptesprezece ani. Cred că e o vârstă destul de dificilă pentru băieţi.

Rosti ultimele cuvinte cu atâta melancolie, încât Max nu-şi putu reprima un zâmbet.

— Dar Lucy? întrebă el cu blândeţe.

Sara oftă.

— Nu ştiu, chiar nu ştiu. Când am plecat din Longfield era un copil încântător. Acum, singurul lucru la care se gândeşte este să petreacă un sezon de baluri în Londra. Probabil că aceste idei i le-a băgat în cap Constance. Dar asta nu se va întâmpla. îl privi zâmbind amar. Constance crede că nu vreau s-o sprijin pe Lucy ca să nu dau bani. Dar nu e numai asta. Nimeni din familia noastră nu a avut vreodată un sezon de baluri în Londra. Nu facem parte din societatea londoneză. Cine s-ar împrieteni cu Lucy dacă ar pleca la oraş? Cine ar invita-o la petreceri? Cine ar veni la o petrecere dată în cinstea ei? Nu cunosc pe nimeni. Şi chiar dacă, printr-o minune, i s-ar deschide toate uşile, ce s-ar întâmpla dacă cineva îşi va aminti că sora ei a fost judecată pentru crimă? Asta ar putea-o distruge. Constance susţine că ea e dispusă să-şi asume acest risc. Spre deosebire de mine.

— Şi asta face din tine vrăjitoarea cea rea?

— Cam asta e ideea.

— Dar Anne? Ea cum e?

— Tăcută. Gânditoare. În copilărie voia să se călugărească. Probabil că n-a renunţat la idee.

Nu-i plăcea să vorbească despre Anne, aşa că schimbă repede subiectul:

— Acum e rândul tău. Cine sunt părinţii tăi, Max? Unde locuiesc?

— Tatăl meu este Lord Lyndhurst. El şi mama mea locuiesc în cealaltă parte a Winchesterului.

Sara se încruntă.

— Am auzit de castelul Lyndhurst, dar nu l-am văzut niciodată.

— Aparţine tatălui meu. Acolo m-am născut.

— Cred că sunt necesari foarte mulţi bani să restaurezi un castel şi să-l păstrezi în bună stare.

— Unde vrei să ajungi, Sara?

Ea îl privi mijind ochii.

— Mmm. Nu cumva cauţi o moştenitoare care să-ţi devină soţie? Ştii tu, numele tău în schimbul averii mele?

Max se îmbăţoşă.

— Cu siguranţă nu! protestă el.

— E foarte bine, pentru că această moştenire nu e de vânzare. În plus, nu cred că partea ce-mi revine din averea tatălui meu ar fi suficientă pentru a întreţine un castel. Ea zâmbi înfruntându-i privirea şi exclamă: Ah, am ajuns.

Max strânse din dinţi, stăpânindu-şi o replică usturătoare şi privi pe geam în timp ce trăsura coti trecând printre doi stâlpi de piatră.

— Ce s-a întâmplat cu satul Stoneleigh?

— Se află la distanţă de o milă. De ce întrebi?

— Fără un motiv anume. Pur şi simplu încerc să mă orientez.

Copacii şi tufişurile de pe marginile drumului erau atât de dese încât ascundeau complet restul terenului. El vru să întrebe unde se afla cabana, dar hotărî că nu era

momentul potrivit. Era conştient de faptul că Sara devenise brusc încordată.

— Eşti emoţionată? o întrebă el.

Timp de câteva secunde îl privi încrâncenată şi în acelaşi timp temătoare, după care îşi reveni şi spuse pe un ton normal:

— Te surprinde?

Nu. Nu nervozitatea îl surprindea, ci teama.

— Iar ai privirea aceea, Max. La ce te gândeşti de data asta?

— La nimic. Chiar la nimic.

De fapt, se gândea că era momentul ca povara de pe umerii Sarei să dispară. Îşi dorea s-o fi cunoscut înainte de proces, înainte ca el să-i fi devenit duşman. Îşi făcea reproşuri. Ideea care îi domina gândurile era că această fată încântătoare, binevoitoare, şi totuşi vulnerabilă, avea nevoie de un erou, fie că îşi dădea sau nu seama de asta, iar el era dispus să-şi asume acest rol.

Când Max putu să vadă casă, fluieră uşor. Era o perlă a arhitecturii elizabetane, care fusese scutită de soarta tristă a altor case vechi de secole. Rămăsese intactă. Niciun perete exterior în stil neoclasic nu-i strica armonia iniţială şi niciun corp lateral nu fusese adăugat clădirii principale. Cu pereţii din piatră acoperiţi de iederă şi cu câte un turn impunător la fiecare colţ, amintea de o Hampton Court în miniatură, castelul rezidenţial al Cardinalului Wolsey, înainte ca generaţiile ce urmaseră să îl % strice şi să prefacă vechea clădire într-o ruină.

— Când a fost construită? întrebă el impresionat.

— În ultimii ani ai secolului al şaisprezecelea. Iniţial a fost proprietatea unui bogat negustor de vinuri, care avea o funcţie mică la curte. Îţi dai acum seama de ce i-a plăcut tatălui meu?

— E minunată.

— Într-adevăr. Dar înainte de a te lăsa cuprins de

admiraţie, ţin să-ţi spun că tatăl meu a adus şi interiorul în starea lui iniţială.

— Asta însemnând?

— Unii oameni consideră Longfield prea auster, prea primitiv.

— Dar ţie îţi place?

— Eu am fost fericită aici, răspunse ea simplu.

Tăcură în clipa când trăsura trecu pe sub marea boltă în curtea interioară. Înainte ca trăsura să se oprească, uşile principale se deschiseră şi valeţii coborâră scările în grabă.

Când le luară bagajele, Sara le zâmbi şi le mulţumi, spunându-i fiecăruia pe nume. Max stătu deoparte, asistând la scenă. Sara nu se grăbea să se adăpostească de ploaie şi Max se întrebă dacă asta se datora dorinţei ei de a urmări ceea ce făceau servitorii sau faptului că se temea să intre în casă.

Când totul se termină, Sara ridică din umeri şi se întoarse cu faţa spre casă. Fără să ştie de ce, Max găsi acest gest neobişnuit de înduioşător. El dorea să împartă acest moment cu ea.

— Ia-mă de braţ, spuse el.

— Nu mi-e teamă să dau ochii cu familia mea, dacă la asta te gândeşti.

— Nu, dar mie îmi este. Mulţumită?

Sara îl luă de braţ şi-i zâmbi.

— Aşa cum te cunosc, îţi vor mânca din palmă înainte ca ziua să se termine.

Trecură printr-un mic vestibul, apoi intrară în holul mare. Acolo îi aşteptau patru oameni, crispaţi. Aveau părul închis la culoare şi fiecare în felul său era deosebit de chipeş. Când Sara îi dădu drumul la braţ şi făcu câţiva paşi spre ei, aceştia respirară uşuraţi.

— Sara!

Cea mai tânără dintre el fu cea care rupse tăcerea.

Lucy, presupuse Max. Era o fată drăguţă, cu trăsături delicate, îmbrăcată într-o rochie de muselină albă.

Vocea lui Lucy tremură.

— Credeam că nu mai ajungi niciodată.

Făcu câţiva paşi şovăielnici către Sara, apoi brusc, copilăreşte, se aruncă în braţele surorii sale.

— Oh, ce dor mi-a fost de tine, Sara!

Iată adevărata dragoste, gândi Max, în timp ce o privea pe Sara îmbrăţişând-o pe tânăra fată. Apoi scena se animă căci ceilalţi reveniră la viaţă, vorbind toţi deodată. Simon şi Martin, corintieni aspiranţi, beneficiară doar de o privire trecătoare. Femeia căreia Sara i se adresase spunându-i Constance fu cea care captă atenţia lui Max.

Mama vitregă! gândi Max, şi rămase cu gura căscată.

Constance Carstairs arăta mult prea tânără pentru a fi mama a trei copii mari. De fapt, nu arăta mai în vârstă decât Sara. Trăsăturile ei erau la fel de delicate ca ale fiicei sale, iar părul negru şi bogat îi încadra chipul. Rochia de mătase, de culoarea chihlimbarului, făcea ca pielea ei să strălucească.

Iată o femeie care ştia să-şi pună în evidenţă calităţile.

Sara făcu prezentările.

— Acesta e bărbatul care m-a făcut cea mai fericită femeie din lume, Lord Maxwell Worthe, logodnicul meu.

Sprâncenele bine conturate ale lui Constance se arcuiră şi ochii ei verzi îl priviră cu interes.

— Lord Worthe, spuse ea, punând cu delicateţe accentul pe titlul de nobleţe.

— De fapt, Lord Maxwell, replică Max. E un titlu de complezenţă, înţelegi.

— Sunt foarte fericită să te întâlnesc în sfârşit, spuse Constance cu o voce cântată.

Max ştia că vorbea serios. Mai fusese privit şi de alte femei în acest fel, femei care îl considerau atrăgător şi

doreau ca el să-şi dea seama de acest lucru. Orice bărbat s-ar fi simţit flatat, iar el nu făcea excepţie. Constance era genul de femeie care ar da tot ce are mai bun în compania unui bărbat, dar care, îşi zise el, avea foarte puţine prietene femei.

— Încântat, murmură el, şi sărută mâna pe care ea i-o întinse.

Procedă în acelaşi mod şi cu Lucy, care se înroşi de emoţie şi se întoarse chicotind. Martin se înclină şi mormăi ceva neinteligibil în bărbie; Simon îl examină cu o privire uşor ostilă.

— Probabil că tu eşti Simon. Încântat de cunoştinţă, zise Max.

Simon confirmă printr-o scurtă, dar politicoasă înclinare a capului.

Sara, care nu dăduse atenţie acestei discuţii, întrebă încet:

— Unde e Anne?

Constance nu luă în seamă privirea ucigătoare aruncată de fiul său cel mare.

— Unde altundeva decât la o acţiune de binefacere? E cu domnul Thomley, noul nostru preot. I-am spus că trebuie să vii, dar o cunoşti pe Anne. Câteodată mă întreb dacă fata asta îşi dă seama cum trece timpul.

— Sunt sigură, spuse Sara pe acelaşi ton degajat, că va fi aici pentru cină.

— Nu sunt prea sigură. Îşi petrece mai mult timp la parohie decât aici, la Longfield. Participă la o întrunire religioasă. Asta nu trebuie să te surprindă. Câteodată durează până târziu.

— Are douăzeci şi unu de ani şi n-a mai dat socoteală nimănui de când tu ai părăsit... ei bine... de când tu ai plecat de-aici.

În tăcerea care urmă acestor cuvinte, Max o privi pe Sara. Arăta ca şi cum toată vlaga se scursese din ea. Părea

îngheţată şi foarte vulnerabilă.

— Sara, spuse el încet, să trimit un servitor s-o aducă? Vocea lui o readuse la viaţă.

— Un servitor?

— Ca să o aducă pe Anne.

— Pentru Dumnezeu, nu! Şi el ar pierde noţiunea timpului. Anne are acest efect asupra oamenilor. Vino, Max, te voi conduce în camera ta.

Urcară scările în tăcere, dar când ajunseră la capătul lor, jos se auziră sunete ca şi cum ar fi izbucnit o ceartă. Cuvintele nu se puteau înţelege, dar vocea lui Constance domina disputa. De data asta era dură şi autoritară.

Femeia are şi defecte, slavă Domnului, îşi zise Max. Farmecul ei era ameţitor, dar nici pe departe atât de ameţitor ca al femeii zvelte cu umerii încordaţi care urca scările înaintea lui şi îl conducea Dumnezeu ştie unde.

12

5 ara intră în dormitorul ei şi închise încetişor uşa. îi spusese cameristei că despachetatul putea rămâne pe mai târziu. Voia să rămână singură câteva minute.

Cu gesturi automate, îşi dădu jos haina, o lăsă să cadă lângă patul mare cu baldachin, şi traversă încet camera pentru a putea privi pe fereastră. Jos, frumoasele pajişti îngrijite se terminau într-o pădure, dincolo de care, peste vârfurile copacilor, se putea vedea clopotniţa bisericii din Stoneleigh.

Oamenii din Stoneleigh nu se purtaseră frumos cu ea după proces. Ideea de a se plimba singură pe High Street sau de a lua parte la slujbele religioase o speria. Dacă toate mergeau bine, avea să plece înainte ca localnicii să afle că se întorsese.

Se afla acasă, locul pe care-l iubea cel mai mult, dar în ciuda acestui fapt ar fi vrut să se afle oriunde altundeva.

Venise de multe ori acasă, dar niciuna dintre reveniri nu fusese atât de tristă ca aceasta. Când se întorsese de la şcoală, fraţii şi surorile ei fuseseră fericiţi, mai ales că le adusese şi cadouri. Tatăl ei o întâmpinase fără să-şi disimuleze mândria. Până şi Constance o aşteptase purtându-se ceva mai reţinut, dar fără să fie ursuză.

Se gândi la Anne şi îi veni să plângă. Odată fuseseră foarte apropiate, dar acum Anne nu-i mai destăinuia gândurile. Scrisorile pe care le primise nu spuneau mare lucru. După dispariţia lui William, ea îşi dedicase tot timpul şi energia bisericii, şi doar despre asta vorbea în scrisori.

Oare avea ceva pe conştiinţă? Oare de asta îşi petrecea timpul făcând acte de caritate? Cât de multe îşi amintea Anne din noaptea aceea?

Se întoarse cu spatele la fereastră şi privi portretul tatălui ei aflat deasupra biroului. Se spunea că semăna foarte mult cu el, nu numai la înfăţişare, ci şi la fire. În privinţa asemănării fizice nu existau îndoieli. Aveau aceiaşi ochi cenuşii, maxilarul de jos pătrăţos şi părul negru. Fusese un om energic, hotărât, un bun cunoscător al firii umane şi ţinuse familia unită. După cum o dovediseră evenimentele, ea nu reuşea să-l egaleze. Ar fi dat orice pentru ca tatăl ei să coboare din portret, să o ia în braţe şi să-i spună că totul se va termina cu bine.

Nu fusese niciodată un părinte afectuos, nu-şi răsfăţase copiii, dar îi era tare dor de el. Ştiuse întotdeauna că putea conta pe el. Iar acum rămăsese singură.

Se aşeză pe marginea patului şi continuă să privească portretul tatălui ei, incapabilă să se mişte. El avusese atâta încredere în ea. Nu-l putea dezamăgi.

Se gândi la Max. Când îl privea, îl vedea în dublă ipostază: nemilosul corespondent de la Courier care o urmărise timp de trei ani şi de care îi era o frică de

moarte, şi bărbatul fermecător care o vrăjise într-o noapte de neuitat în Reading.

Corespondent special. Aceste cuvinte i se fixaseră în creier şi nu puteau fi şterse. El îi păstrase numele în atenţia opiniei publice, altfel ar fi fost uitat de mult. Se temea şi îl ura în acelaşi timp.

Bărbatul de care crezuse că a fost cucerită nu exista. Nu avea sens să dorească, să spere, să viseze. Nu-l cunoştea deloc pe Max Worthe. Acum Reading părea un miraj, o fantezie prostească. Real era doar corespondentul special de la Courier care se afla acolo, în Longfield.

Şi jocul încă nu se terminase.

Reading. Privea în gol în timp ce amintirile îi reveneau în minte. Când lacrimile îi podidiră ochii, le alungă. Ridicându-se brusc, luă clopoţelul şi sună.

Scotocea prin şifonier când sosi camerista. Toate hainele ei erau vechi de cel puţin trei-patru ani, dar oricum mai bune decât cele pe care le adusese cu ea.

— Ăsta e bun, spuse ea către cameristă. Te cheamă Martha, nu-i aşa? Eşti fiica bucătăresei.

— Da, doamnă. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că mă veţi recunoaşte. Nu eram decât o fetişcană când aţi plecat.

— Într-adevăr, dar mi-o amintesc pe mama ta. Ce mai face?

Martha se întristă.

— Spune că ori dispare cuptorul nou, ori ea. Nu că ar vorbi serios, se grăbi ea să adauge. Longfield e singurul cămin pe care l-a avut vreodată.

— Oh.

Sara fu încurcată pe moment. Se va gândi la asta mai târziu când va avea timp.

— Martha, spuse ea, vreau să-mi calci imediat lucrurile astea şi să trimiţi un valet să aducă apă caldă pentru baia mea. Şi spune-i mamei tale să întârzie cina cu o oră. Asta o să-mi ofere timpul necesar să mă aranjez.

Când Martha plecă, Sara începu să se dezbrace. Hainele pe care le purta şi cele pe care le adusese le va da săracilor din parohie. Timp de trei ani se îmbrăcase astfel încât să nu atragă atenţia asupra ei, dar acum că nu se mai ascundea putea să poarte ce dorea. Voia să arate cât mai bine. Asta nu avea nimic de-a face cu Max Worthe. Dorea doar să trăiască ca o fată obişnuită.

Măcar pentru scurtă vreme, intenţiona să trăiască ca o fată obişnuită.

Max avu nevoie de ceva timp pentru a-şi schimba părerea despre minunăţia elizabetană pe cane Samuel Carstairs o readusese la forma ei iniţială. Toaleta era primitivă şi nu mai încăpătoare decât un dulap. În plus, clopoţelul din camera lui nu funcţiona, şi fu nevoit să coboare la parter pentru a chema un servitor. Când acesta îi aduse apa la baie, era abia călduţă.

Desigur, toţi erau curioşi, dar asta nu scuza modul în care ei îl bombardaseră cu întrebări directe şi chiar indiscrete: Cine erau părinţii lui? Unde locuiau? Cum o cunoscuse pe Sara? De ce nu purta un inel de logodnă? Când va avea loc nunta? Care era meseria lui? Ce planuri de viitor avea? Cum obţinuse titlul de nobleţe?

Era în interesul lui ca toată lumea să creadă că se căsătorea cu Sara din interes, aşa că le spuse ceea ce consideră el necesar. Părinţii săi, spuse el, locuiau în cealaltă parte a Winchesterului, într-o casă veche pe care ei o reconstruiseră piatră cu piatră. O cunoscuse pe Sara într-o sală de sport din Reading şi o plăcuse imediat. Nu exista niciun inel de logodnă pentru că nu avuseseră timp să aleagă vreunul. Nunta va avea loc imediat ce el va obţine o împuternicire. Titlul lui era purtat din tată-n fiu şi într-o zi, copiii lui, dacă va fi îndeajuns de norocos ca să-i aibă, vor purta la rândul lor titlul. Era clar că Sara şi familia ei nu aveau habar despre cum stătea treaba cu nobilimea, iar el nu se grăbi să-i lumineze.

— Nu ne-ai spus ce profesie ai, Max.

Max întoarse capul şi privirile lor se întâlniră. Cea a Sarei era enigmatică, în vreme ce a lui exprima precauţie. Era prima dată când ea i se adresa direct.

Când o văzuse coborând scările, simţise că inima îi bate mai tare. „Încântătoare” era puţin spus. Era superbă. Diafană. Elegantă. Şi atât de rasată.

Max bănuise în primul moment că această transformare se datora prezenţei lui şi faptului că Sara observase cum reacţionase când o cunoscuse pe eleganta Constance. Apoi nu mai fi aşa de sigur. Chipul ei părea imobil ca al unei statui, deşi, cunoscând-o ştia că ea numai calmă nu era.

— Aş putea la fel de bine să-ţi spun, zise Sara, sprijinindu-şi bărbia în palmă, că Max nu se prea ocupă cu nimic. Vezi tu, este un corintian.

— Adică, spuse Lucy cu inocenţă, ca Simon şi Martin?

— Depinde, spuse Max. Vezi tu, Lucy, dovada unui adevărat corintian ţine de talentul pe care îl are la sport.

— Max, continuă Sara, este pugilist, ştiţi voi, boxer.

Gura lui Martin se deschise, apoi ochii i se măriră.

Simon cântări dintr-o privire fizicul lui Max.

— Interesant, spuse el. Mi-ar plăcea să te văd la lucru.

Martin chicoti.

— O să mă vezi, spuse Max încet. Poţi să fii sigur.

Simon şi Martin schimbară o privire rapidă, apoi Simon spuse pe un ton indiferent:

— Târgul Stoneleigh are loc în curând. Este şi o întrecere de box. Ţi-ar plăcea să te înscrii?

Era o chestiune de onoare (şi de a ieşi basma curată) să răspundă afirmativ. În plus, Max avea încredere în cunoştinţele sale pugilistice şi era dispus să-şi măsoare puterile cu orice flăcău de la ţară, şi mai ales cu cineva ca

Simon.

După această discuţie, familia Sarei se apucă de ceea ce ştia cel mai bine să facă – de ciondăneală. Simon voia să se aprindă focul pentru a mai alunga răcoarea din cameră, spre deosebire de Martin. Lucy voia să meargă în weekend la bunicii ei în Romsey, împreună cu o prietenă, dar Constance îi interzise. Nimănui nu-i plăcu cina (Max nu putu să-i învinovăţească pentru asta), dar toţi goliseră farfuriile de parcă n-ar fi avut de gând să mai mănânce o lună de zile.

Sara nu se dovedi prea vorbăreaţă, dar de fiecare dată când se deschidea uşa îşi întorcea capul pentru a vedea cine intra. Probabil, se gândi Max, aştepta să apară sora ei, şi se întrebă care era legătura dintre absenţa lui Anne şi neliniştea Sarei.

Încercă să înfigă furculiţa într-unul din cartofii prăjiţi, dar acesta era tare ca piatra, şi se hotărî să-şi protejeze dinţii. Friptura de vacă era la fel de greu de mestecat ca o bucată de piele tăbăcită, dar un om înfometat nu putea fi prea pretenţios. După o luptă eroică cu o îmbucătură de friptură, se răzgândi şi lăsă din mână cuţitul şi furculiţa. Dacă aceasta ar fi fost casa lui, ar fi scăpat în primul rând de bucătar.

— Bucătăreasa noastră nu se prea descurcă cu noul cuptor, spuse Lucy.

— Noul cuptor?

Lucy încuviinţă din cap.

— Este o minune a ingineriei moderne, cel puţin aşa spune mama, dar n-o ajută pe bucătăreasă. Ea preferă metodele vechi.

— Indiferent ce metodă foloseşte doamna Hardwick, mâncarea este îngrozitoare, spuse Martin cu gura plină.

— Da, dar ai lins farfuria, observă Max.

— Doar din obişnuinţă, replică Martin. Tatăl nostru nu ne lăsa să plecăm de la masă până nu terminam toată

mâncarea care ne era adusă. Era un zgârie-brânză, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Datorită tatălui nostru locuim acum în această minunată casă şi avem parte de cea mai bună educaţie care se poate obţine cu bani, spuse Sara sec.

Simon interveni:

— La ce mai sunt buni banii dacă nu-i poţi cheltui?

Sara se înfierbântă:

— Dacă cheltuieşti aiurea, rămâi repede fără bani.

— Dar tata ţi-a lăsat milioane, spuse Martin furios.

— Nu chiar! Banii sunt în cont, iar noi trăim din dobândă, poţi să înţelegi?

Constance interveni:

— Dacă am vinde casă, am face rost de mulţi bani.

Sara îşi privi mama vitregă ca pe un copil retardat.

— Constance, spuse ea cu blândeţe, casa asta e căminul nostru. N-o putem vinde.

Lucy spuse:

— Mie-mi place să locuiesc aici.

— Dacă Sara ne-ar da partea noastră din banii lăsaţi de tata, am putea face ce dorim.

Înd Sara îşi duse mâinile la tâmple, nervii lui Max cedară. O încolţiseră, iar el nu accepta asta. Ridică paharul de vin, sorbi îndelung din el – cel puţin vinul era bun – şi rosti, pe un ton autoritar care-i trimitea întotdeauna pe reporterii şi editorii de la Courier să se ascundă.

— Am şi eu ceva de spus în această privinţă.

Martin îl privi încruntat.

— Ce vrei să spui?

Max zâmbi vag.

— Vreau să spun că atunci când Sara se va căsători cu mine, contul va fi lichidat.

Tăcerea bruscă care se lăsă era aproape palpabilă. Max ridică paharul şi sorbi încetişor.

Simon fu primul care prinse ideea.

— Atunci vei dispune de toţi banii noştri.

— Banii voştri? zâmbi Max, împăciuitor. Oh, nu, m-ai înţeles greşit. Banii voştri vă aparţin. Nu-mi pasă ce faceţi cu ei. Dar banii soţiei mele – ei bine, asta e o altă problemă.

Ridică paharul pentru a o saluta pe Sara.

— A spus cineva ceva de milioane? Sara, nici n-aveam idee ce valoroasă eşti. Ai avut secrete faţă de mine.

Martin îşi întoarse capul în altă parte şi înjură cu grosolănie.

— Mama a avut dreptate. Nu e decât un vânător de avere.

Privirea pe care Sara i-o aruncă lui Max era suficient de fierbinte pentru a fierbe un ou. Max rămase rece ca gheaţa.

— Vrei să spui ceva, iubito?

— Vreau să spun… familia mea… adică, n-o să-mi las niciodată rudele să se întreţină singure.

— Sigur că nu, fu de acord Max. Vor fi întotdeauna bine veniţi să locuiască aici, cu noi.

Se lăsă tăcerea când un valet intră şi începu să facă curat pe masă. Mâncară următorul fel tot în tăcere, o tăcere foarte elocventă, periculoasă, care prevestea un război.

Max îi privi în tăcere pe fiecare. Cu excepţia lui Lucy, erau o adunătură de plângăcioşi. Îşi putea da seama cum ajunseseră aşa. Sara se lăsase manipulată când ei apelaseră mai mult sau mai puţin subtil la bunul ei simţ. Se simţea vinovată pentru că fusese favorita tatălui lor şi tulburată de gândul că întreaga avere a familiei Carstairs se afla în mâinile ei. Voia să acţioneze corect şi, deşi avea intenţii bune, nu proceda cum trebuie.

Max îşi dădu seama că această familie avea nevoie de cineva care să nu le înghită toanele şi accesele de furie, cineva ca el, cineva care să-i pună la punct astfel încât

fiecare să-şi asume responsabilitatea propriei vieţi.

Era conştient că scopul pentru care se afla el acolo era foarte important şi depăşea relaţia lui cu Sara şi cu familia ei. Deocamdată trebuia să afle ce s-a întâmplat cu William.

Singura pistă pe care putea merge erau biletele care fuseseră trimise de la Winchester. Cel puţin în cazul ăsta o credea pe Sara, pentru că altfel nu s-ar fi explicat graba ei de a pune lucrurile în ordine şi de a pleca în America. Totuşi, dacă William era mort, şi Max era convins de asta, scrisorile trebuie să fi fost trimise de cineva apropiat ei, cineva care ştia unde stă, poate chiar cineva din acea cameră.

Bărbaţilor nu li se oferi coniac după cină, deşi Max ar fi vrut să petreacă puţin timp singur cu ei, chiar şi numai pentru a le demonstra că venise un nou şef şi că ar fi fost mai bine să se conformeze. Altfel…

Toată lumea se retrăsese în salon, în afară de Simon şi Martin, care dispăruseră fără vreun cuvânt, exact ca sora lor Anne. Părea că bunele maniere în acea familie erau la fel de des întâlnite ca zăpada la tropice. Totuşi, nimeni nu părea deranjat de asta. Pentru ei era un comportament normal.

* – Vrei un sherry, Max? întrebă Constance. Ţinea o carafă într-o mână şi pregătise două pahare de cristal.

Şedeau în apropierea şemineului, în care ardea focul, acum că nu mai era Martin să obiecteze. Sara şi Lucy se aflau la pian, în cealaltă parte a camerei, interpretând un duet.

— Aş vrea ceva mai tare, dacă există, spuse el.

— Toţi vrem. Constance îşi scutură capul şi râse, flirtând cu el din priviri. Vezi tu, soţul meu avea nişte obiceiuri mai moderate. Nu era de acord cu băutura tare. Sherry şi vinul erau singurele permise, şi asta numai de Crăciun.

— Dar era fabricant de băutură…

— Da. Nu există nicio logică în comportamentul oamenilor, nu-i aşa? A moştenit afacerea de la tatăl lui, însă nu a fost niciodată încântat de asta. Acum că el s-a dus, bem sherry şi coniac la ocazii speciale. Nici mie nu-mi plac restricţiile astea, dar Sara e şefa aici, aşa că avem doar sherry.

— Înţeleg. Acceptă paharul oferit de Constance, sorbi o înghiţitură, se strâmbă şi puse paharul deoparte. Se gândi că, fie că le place, fie că nu, el prefera coniacul, şi Sara trebuia să se obişnuiască cu asta.

O privi pe Constance. Sprâncenele ei delicate se ridicară.

— Da? spuse ea.

— Mă gândeam, spuse Max, că Sara a fost plecată trei ani, timp mai mult decât suficient ca tu să aranjezi lucrurile după placul tău.

Pe moment Constance păru jignită, însă apoi zâmbi.

— Aşteaptă o secundă, spuse ea, ridicându-se repede şi părăsind camera.

În scurt timp se întoarse cu o sticlă pe care i-o înmână lui Max.

— Va trebui să folosim paharele de sherry, spuse ea. Şi reţine, dacă suntem descoperiţi, eu nu ştiu nimic despre asta.

Gestul ei contribui la recăpătarea încrederii lui Max în Constance. Se descotorosi de sherry turnându-l înapoi în carafă. Făcu acest lucru fără să se ferească, dar cele două fete de la pian erau prea ocupate, ca să observe. Apoi, turnă două pahare de coniac şi puse sticla la adăpost, lângă fotoliul lui.

După o gură de coniac, Max începu să se simtă mult mai bine, şi se afundă în fotoliu pentru a se delecta cu muzica. Nu se prea pricepea, dar ştia că Sara şi Lucy erau talentate. Degetele lor agile zburau pe claviatură într-o

armonie perfectă.

Armonia creată între ele consta şi în felul în care stăteau pe banchetă, cu umerii atingându-li-se, zâmbinduşi şi chicotind. Cel puţin Lucy se bucura de întoarcerea surorii ei.

Când piesa luă sfârşit, cele două pianiste începură să aplaude. Erau încântate de reuşită, după cum o arăta exuberanţa lor. Max o studia pe Sara şi se simţea ca un artist al cărui model refuza să stea nemişcat. Tocmai când credea că a reuşit, ea se mişca, iar el trebuia să o ia de la capăt.

— Ţi-am spus că am exersat, spuse Lucy răspunzându-i Sarei.

Când se ridicară de la pian, cele două fete zâmbeau. Privirea Sarei se opri o clipă asupra lui Max, îl depăşi, şi expresia veselă de pe chipul ei dispăru.

— Anne, spuse ea încet.

Max se întoarse pentru a putea privi către uşă. În prag apărusese un cuplu. Femeia stătea nemişcată, cu un pas înaintea bărbatului. Hainele îi erau strânse în talie, iar părul, la fel de închis la culoare ca al Sarei, îi cădea dezordonat pe umeri. Nu se putea spune că era o tânără frumoasă, dar chipul ei atrăgător avea trăsături bine definite. Sprâncenele negre şi drepte, deasupra ochilor imenşi, contrastau cu paloarea pielii.

Deci aceasta era Anne, gândi el, şi se ridică încet, plasându-se astfel încât să le poată observa cu uşurinţă pe cele două surori.

Anne făcu un semn cu mâna.

— Barca noastră s-a răsturnat în râu, în capătul celălalt al Stoneleigh-ului, şi n-am putut fi aici pentru a te întâmpină. Oare mă vei ierta vreodată?

Sara clipi repede.

— Vi s-a răsturnat barca?

Anne încuviinţă dând din cap.

— Domnul Thomley, preotul, a suferit un accident. A trebuit să-l ajutăm. Dacă n-ar fi fost Drew, nu ştiu cum ne-am fi descurcat.

Acest scurt discurs aduse un zâmbet nervos pe buzele Sarei.

— Acum sunteţi aici, spuse ea în timp ce se îndrepta spre Anne, asta contează.

Lui Max i se păru că exista o oarecare reţinere în îmbrăţişarea lor, deşi nu lipsea afecţiunea. Apoi Sara o îndemnă pe Anne să-şi schimbe îmbrăcămintea, dar ea refuză să plece înainte de a face cunoştinţă cu Max.

Ochii care îi cercetau chipul erau la fel de cenuşii că ai Sarei. Era timidă, drăguţă şi foarte nesigură pe ea. Se bâlbâia.

— Sper… Ştiu că tu şi Sara veţi fi foarte fericiţi. Bine-ai venit la Longfield. Apoi, adăugă zâmbind: Şi acum, te rog să mă scuzi, trebuie să-mi schimb hainele ude. Lasă, Sara, mă va ajuta Lucy. Tu vorbeşte cu Drew. N-o să întârzii mult.

Spunând acestea, se îndepărtă, urmată de Lucy.

Sara privi o clipă uşa pe care ieşiseră, apoi, schimbându-şi expresia feţei, se întoarse spre tânărul de lângă ea.

— Cum te mai simţi, Drew?

— Fericit, acum că te-am văzut în came şi oase. Mă bucur că te-ai întors acasă, Sara.

Întinse braţele, iar Sara îl îmbrăţişăm modul cel mai natural cu putinţă. Max privi spre Constance. Aceasta sorbea din paharul de „sherry”, privind peste marginea lui spre Drew Primrose. Max afişă o atitudine binevoitoare şi aşteptă răbdător ca îmbrăţişarea să ia sfârşit.

Cuplul se despărţi râzând. Sara făcu prezentările.

— Ţi-l prezint pe Drew Primrose, spuse ea, un bun prieten de familie, şi partener al firmei noastre de avocatură. Drew, acesta este logodnicul meu, Lord

Maxwell Worthe.

Referirea la avocaţi îi trezi amintirile lui Max. îl mai văzuse pe Drew Primrose. El era tânărul avocat de la procesul Sarei, care-l asistase pe avocatul apărării. Max îşi aminti cum ochii Sarei îl urmăreau pe acest tânăr ca şi când ar fi fost singura persoană din sala de judecată.

Drew era bine făcut, având în vedere profesia lui. Max îşi zise că trebuie să aibă în jur de treizeci de ani. Părul negru, ochii albaştri şi trăsăturile regulate ar fi putut să-i confere o înfăţişare plăcută dacă n-ar fi existat ridurile accentuate de pe frunte. Lui Max i se părea că, în ciuda zâmbetului afişat, Drew Primrose era o persoană ursuză. Haina lui neagră şi pantalonii bej îi veneau foarte bine, fără a fi la modă. Ochii care priveau într-ai lui Max erau limpezi ca apele de munte şi la fel de reci.

Schimbară politeţuri, respectând obişnuitele convenienţe. Lui Max îi era clar că anunţarea logodnei de către Sara nu fusese o surpriză pentru Drew Primrose. Dar tot atât de clar era faptul că tânărul avocat nu se împăca cu acest lucru.

Se părea că nimeni nu-l acceptă şi lucrul acesta era o experienţă nouă pentru Max. Sara fiind moştenitoare, orice bărbat care se apropia de ea era privit cu neîncredere. Nu ştia dacă să râdă sau să se înfurie. Dacă ei ar fi ştiut cine era, i-ar fi sărutat tălpile.

Sara îl luă pe Drew de braţ şi-l conduse către şemineu.

— Vrei un sherry?

— Mă tem că nu, răspunse el. Iau cina cu familia Heatherington şi trebuie să mă duc acasă să mă schimb. La revedere, doamnă Carstairs. Se înclină către Constance.

Scuzaţi-mă pentru ţinută. Nu m-aş fi aflat aici dacă Anne n-ar fi insistat. Nu m-a lăsat să plec fără să o văd pe Sara.

— Sigur că nu! replică Sara. O mică întârziere nu va deranja familia Heatherington, nu-i aşa?

— Probabil că nu, dar eu sunt întotdeauna punctual şi ei şi-ar face griji pentru mine.

— Max, ia loc. Stai în faţa focului, spuse Sara.

Max se aşează, dar Drew rămase în picioare, surd la toate stăruinţele Sarei.

— Voiam doar să mă asigur că Anne e în regulă, spuse el. A fost destul de afectată de accident.

Constance spuse:

— Dar cum rămâne cu bietul domn Thomley? Mi se pare că el a avut cel mai mult de suferit.

— Chiar, cum e noul preot? întrebă Sara de complezenţă.

— Plin de el, răspunse repede Constance, luând o înghiţitură zdravănă din pahar. Şi credeţi-mă că ştiu. Este conducătorul consiliului bisericii care hotărăşte contribuţia noastră la târg.

Tânărul avocat ignoră remarca răutăcioasă.

— Totuşi, nu s-a întâmplat nimic rău, iar Anne n-a avut de suferit de pe urma acestei experienţe. Drew privi către Max. Bănuiesc că ne vom reîntâlni curând, Lord Maxwell. O să vrei să-ţi dau o parte din depozitele băneşti ale Sarei, şi tot restul. Sper că-ţi dai seama că e vorba de mulţi bani.

Deşi ştia că trebuie să se controleze, întrucât era spre binele lui să fie privit ca un vânător de averi, Max se cam săturase de a fi privit ca un vânător de zestre. Enervat, ripostă ceva mai dur decât ar fi fost cazul:

— Presupun că mă întrebi dacă ştiu că Sara este moştenitoarea? Răspunsul este da. Fac parte dintre cei care cred că unui bărbat îi este la fel de uşor să se îndrăgostească de o femeie bogată ca de una săracă. Şi mă consider un om norocos că o am pe Sara.

— Eşti pe-aproape, veni răspunsul cu răceală.

— Mâine ar fi prea repede? Să mă uit peste situaţia financiară a Sarei, vreau să spun. Nu că aş fi un tip mercantil, dar situaţia mea financiară impune necesitatea de a împrumuta o mică sumă în avans.

— Max, vezi cum vorbeşti, spuse Sara zâmbind. Câteodată exagerezi cu gluma. Vino, Drew, te conduc.

Sara îl ţintui pe Max cu acea privire pe care o mamă o aruncă unui copil vinovat, apoi, toată un zâmbet, îl însoţi pe Drew afară din cameră.

Max se îndreptă către fereastră şi privi afară.

— Nu o să-i vezi de-acolo, spuse Constance, răutăcioasă. Camerele de pe hol dau în curtea interioară, şi probabil că Drew şi-a lăsat acolo trăsurica.

— Vă asigur, doamnă… începu Max, dar lăsă propoziţia neterminată şi zâmbi trist. Par foarte apropiaţi, mai spuse el.

— Foarte. Au crescut împreună. Tatăl lui Drew era grădinarşef la Longfield. Drew era mai mare decât Sara, iar ea îl idolatriza. La un moment dat, tatăl lui şi cu mine ne-am închipuit că ei ar putea… eh, asta e o poveste veche. N-a ieşit nimic până la urmă.

— S-a descurcat bine, spuse Max. Nu cunosc mulţi copii de grădinari care să aibă parte de educaţia necesară pentru a deveni avocaţi.

— Asta se datorează faptului că soţul meu i-a plătit şcoala. Sara i-a cerut-o, iar soţul meu nu-i refuza nimic. De fapt, nu a fost o operă de caritate, ci un împrumut, pe care Drew şi l-a achitat în totalitate.

Max ascultă în tăcere şi în cele din urmă spuse:

— Pare prea tânăr pentru o asemenea responsabilitate. Nu are şi un partener mai în vârstă?

— Ba da, dar Sara a insistat ca Drew, şi numai Drew să se ocupe de afacerile ei. Se bazează foarte tare pe el nu numai ca avocat, ci şi ca manager al Longfield-ului.

— Vrei să spui că e un fel de angajat aici?

— Cred că se poate spune şi aşa. Are grijă de anumite lucruri, asta-i tot ce ştiu. Când nu se află în Stoneleigh, stă pe aici. Nu l-am văzut des cât Sara a fost plecată, dar acum că s-a întors mă aştept să-l văd mereu. Joci cărţi, Max?

El încuviinţă absent. Nu-şi dădea seama dacă Constance încerca să-l facă gelos sau era una dintre acele femei care nu-şi puteau ţine gura.

O privi în momentul în care ea scoase un pachet de cărţi şi începu să le amestece cu îndemânare pe masa acoperită cu postav verde.

— Da, spuse ea, observând că Max îi remarcase dexteritatea cu care mânuia cărţile. Am exersat îndelung. De obicei, joc singură. Vezi tu, Simon şi Martin sunt plecaţi cea mai mare parte a timpului, iar când sunt aici, au altele de făcut. Anne se ocupă de treburi bisericeşti, iar Lucy exersează la pian. Iar Sara, ei bine, eu am fost cea care am încercat să iau locul Sarei în viaţa tatălui ei. Nu suntem foarte apropiate. Jucăm cărţi?

Max se aşeză pe scaunul din faţa lui Constance.

— Dar ceilalţi? Nu ar trebui să-i aşteptăm?

— S-ar putea să mai dureze până să apară. Drew şi Sara nu s-au mai văzut de trei ani. Au multe de vorbit, nu crezi? Scrisorile nu ţin locul unei discuţii între patru ochi.

Max privi cărţile din mână şi le rearanjă. Paharul lui era gol. Întinse mâna şi îl umplu până sus.

5 ara îi făcu lui Drew cu mâna în vreme ce trăsurica lui ieşea din ciute, aceeaşi cabrioletă veche pe care şi-o luase când devenise partener la firmă. Fraţii lui Sara făceau mare haz pe seama trăsuricii şi ea îşi promisese că într-o zi îi va cumpăra lui Drew, dacă-l va convinge să accepte, o nouă cabrioletă.

Drew înseninase mult pentru ea în anii care trecuseră. Fusese tăcut şi serios în copilărie, iar acum era

un tânăr tăcut şi serios. Totuşi ceva nu era în regulă, simţea asta. În salon fusese rigid şi formal. Se aşteptase ca el să se poarte aşa cu Max, dar nu cu ea, şi nici cu Constance. Drew era considerat ca un membru al familiei.

Lipsise trei ani, şi la întoarcere îl găsise total schimbat. Ce naiba se întâmpla?

El adusese vorba despre cabană, şi asta o şocase. îi propusese să o demoleze, deoarece vagabonzii se aciuaseră şi devenise un loc periculos. Acoperişul, spunea el, putea cădea oricând.

Sara îi spusese că intenţionează să o renoveze, dar nu putea să i se opună multă vreme.

Sentimentul unei inevitabile nenorociri pusese stăpânire pe ea. Trebuia să părăsească acel loc cât mai repede, şi să o convingă pe Anne s-o însoţească.

Cu acest gând intră în casă şi se îndreptă direct către camera lui Anne. Lucy, distrată, plecă să caute partiturile pe care Sara le adusese din Bath.

Anne se afla în faţa toaletei într-o rochie de mătase albastră şi încerca să-şi aranjeze părul. Lui Sara i se păru teribil de firavă şi se strădui din răsputeri să zâmbească.

Privirile celor două surori se întâlniră în oglindă.

— Lasă-mă să te ajut, spuse Sara cu o voce blândă, apropiindu-se de ea. De mic copil erai neîndemânatică.

— Iar tu erai întotdeauna aproape pentru a mă ajuta, nu-i aşa, Sara?

În vocea lui Anne se simţea o nuanţă ciudată, pe care Sara o ignară.

— Ei bine, pentru asta există surorile mai mari.

Îi împleti părul într-o coadă din care făcu un coc.

— Agrafe? întrebă ea.

— Nu găsesc decât una, spuse Anne. Probabil le-am pierdut în accident.

— Nu-i nimic. Am destule agrafe în păr ca să ne ajungă amândurora.

După ce fixă agrafele, Anne se ridică şi se întinse după eşarfa ei.

— Nu. Aşteaptă, spuse Sara. Vreau să vorbim. Nu durează mult. Au trecut trei ani, iar tu nu prea te-ai deranjat să-mi scrii.

Anne se rezemă de spătarul scaunului, iar Sara se aşeză pe marginea patului.

— Nu s-au întâmplat prea multe aici, la Longfield, aşa că n-am avut ce să-ţi spun. Dar…

— Da?

Ochii lui Anne se umplură de lacrimi.

— Mi-a fost dor de tine, Sara. Mi-a fost tare dor. Când am aflat că te întorci acasă, nu mi-a venit să cred. Vei rămâne mai mult, nu-i aşa?

— Bineînţeles, dragă.

Sara se ridică brusc, îngenunche lângă scaunul lui Anne şi o îmbrăţişă. Era un gest care-i intrase în obişnuinţă. Îşi aducea vag aminte de mama lor, dar îi rămăsese în memorie cum o consolase pe Anne după ce tatăl lor le spusese cu blândeţe că mama lor se afla în rai, şi că ele trebuie să fie două fetiţe curajoase.

Întotdeauna fusese mai puternică decât Anne, nu emoţional, ci fizic. Anne făcuse toate bolile copilăriei şi petrecuse mult timp în infirmerie. Sara stătuse cu ea nu numai ca să-i ţină companie, ci şi de teamă ca nu cumva îngerii să vină şi s-o ducă alături de mama lor, în rai. Hotărâse că aşa ceva nu se va întâmpla, chiar dacă va trebui să se lupte cu Îngerul Gabriel în persoană.

Dar Anne nu era fragilă, iar în căsătoria cu William dovedise tărie de caracter.

— Ar fi trebuit să-mi scrii mai des, spuse Sara pe un ton de reproş.

— Ştiu, dar aşa cum tu însăţi ai spus-o, nu mi-a plăcut niciodată să scriu scrisori.

Sara zâmbi.

— Aveai destule de povestit despre domnul Thomley. Îţi place de el, nu-i aşa?

— A fost amabil cu mine, dacă asta vrei să spui.

— Mă gândeam, spuse Sara, citind scrisorile primite de la tine, că ar putea fi mai mult decât atât.

Anne îşi privi pumnii strânşi.

— Cum ar fi fost posibil aşa ceva? încă sunt o femeie măritată. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu William, şi, până o să aflăm, nu am dreptul să iubesc pe nimeni. îi aruncă o privire scurtă Sarei. Dac-ai şti…

Sara se înfioră când înţelese.

— Ce?

Anne lăsă privirea în jos.

— Nu contează.

— Te rog, spune-mi.

— Vreau doar să-mi pot aminti ce s-a petrecut în noaptea aceea.

— Nu s-a întâmplat nimic. Lucrurile s-au petrecut exact aşa cum ţi-am spus. Eu te-am dus la culcare. Ţi-am dat laudanum. Am fost alături de tine tot timpul. William n-a venit acasă în noaptea aceea. Sara se ridică şi, după o scurtă pauză, continuă: Ascultă-mă, dragă, spuse ea. Dacă ţi-aş spune că eu… şi Max ne gândim să ne stabilim în America? Ai veni cu noi?

— Adică să plec din Longfield definitiv?

— Nfram putea întoarce în vacanţe.

Anne zâmbi cu tristeţe.

— Mă bucur pentru tine, Sara. Îmi place cum arată Max ăsta. Bineînţeles că tu trebuie să pleci, dar eu nu pot părăsi Longfield-ul.

— Nu poţi sau nu vrei? se răsti Sara.

Anne o luă pe Sara de mână.

— Sara, te rog…

Sara nu se lăsă redusă la tăcere.

— Devotamentul tău pentru un bărbat care a abuzat

de tine e de neconceput. El nu merită asta. Şi ce dacă nu e mort? Şi ce dacă s-ar întoarce? Ce fel de viaţă ai avea atunci? Dac-ai veni cu mine în America am fi amândouă eliberate de obsesia William. Nu înţelegi, Anne?

Pe buzele lui Anne se aşternu un zâmbet trist.

— Încerci să rezolvi lucrurile în locul meu, Sara, aşa cum ai făcut întotdeauna. Dar asta nu e ceva ce poate fi rezolvat de tine. Nimeni n-o poate face.

Anne se ridică.

— Hai să mergem la ceilalţi. Vreau să-l cunosc şi eu pe Max ăsta.

Sara simţi că o cuprinde disperarea.

— Dar…

— Nu poţi rezolva asta, Sara, spuse Anne încet. Nu mă poţi schimba pe mine, şi nici simţămintele mele.

Se putea spune că era o seară destul de reuşită, ţinând cont de felul în care se desfăşurau serile în Longfield. Max şi Constance jucau cărţi. Ea şi Lucy se distrau cântând la pian. Cei doi fraţi îşi făcuseră apariţia în cele din urmă, şi Martin se lăsase convins să cânte un duet cu Anne.

Chiar era o seară reuşită, dacă nu ar fi simţit starea de nervozitate a lui Max. De câte ori se uita la el îi întâlnea privirea.

Ochii lui o studiau, o cântăreau şi asta o deranja. Nu putea să se relaxeze. Muşchii gâtului îi înţepeniseră şi simţea un ghem în stomac. Când se aduse ceaiul, se simţi mai relaxată. Puţin mai târziu se retraseră cu toţii.

Max o ajunse din urmă pe scări.

— S-ar putea spune, rosti el politicos, că încerci să mă eviţi.

— Mmm?

— Adică să te fereşti de mine.

— Nu-i adevărat. Ridică lampa pentru a lumina scările. Sunt obosită, Max, asta-i tot.

Când ajunseră în faţa uşii, ea se întoarse pentru a-i ura noapte bună, dar el i-o luă înainte şi o întrebă:

— Nu mă inviţi înăuntru? în fond, suntem logodiţi. Asta ar trebui să-mi ofere nişte privilegii.

— Ca de exemplu?

Îi zâmbi larg.

— Dă-ţi seama singură.

Îşi dăduse deja seama, şi, dacă n-ar fi ţinut lampa în mână l-ar fi pălmuit. Apoi simţi mirosul de coniac şi totul deveni clar.

— Eşti beat, spuse ea.

— Beat! Max făcu o mutră nevinovată: Sunt un gentleman, iar un gentleman ştie să se controleze.

— De unde ai scos asta? întrebă ea nervoasă.

Max îşi scărpină vârful nasului.

— Un gentleman este întotdeauna discret.

— Ce te face să crezi, întrebă ea binevoitoare, că eşti un gentleman?

Cu o mişcare lentă pentru a nu o speria, el o încadră cu braţele sprijinite pe tocul uşii.

— Îţi aminteşti noaptea în care ne-am cunoscut? Şi atunci am fost un gentleman, Sara. Am fost al dracului de cuminte! Şi de atunci regret asta.

m

— Acea noapte… îşi dădu seama că vocea îi tremura şi se strădui să vorbească pe un ton indiferent. E mai bine să uităm de noaptea aceea.

— Ţie ţi-e uşor să spui asta. Tu ţi-ai atins scopul. Dar uită-te la mine. Întinse mâinile şi le făcu să tremure. Mă transform într-o piftie. Nu e momentul să-mi primesc şi eu premiul?

Ea râse mânzeşte.

— Chiar că e momentul, iar dacă aş avea un bici, ţi-aş da premiul. Noapte bună, Max!

Răsuci clanţa şi se strecură în cameră, dar Max fix

mai rapid. Lovi uşa cu piciorul deschizând-o larg şi dădu buzna în cameră. Sara lăsă lampa din mână şi se grăbi să închidă uşa, ca nu cumva cineva care ar fi trecut pe coridor să-şi facă o părere greşită. Când se întoarse, Max se sprijinea de una din coloanele baldachinului.

— Te deranjează dacă fumez? întrebă el.

— Adică… mai şi fumezi?

— Fumez. Beau. Fac dragoste cu femei frumoase. Deşi glumea, privirea îi era provocatoare. E vreo problemă, Sara?

Sara sesiză comicul situaţiei, şi dacă el nu ar fi amintit de sex, poate că ar fi râs.

— Sincer, nu-mi pasă ce faci.

— Mulţumesc!

Max se îndreptă către şemineu şi îşi aprinse ţigara cu o luminare. Când expiră primul norişor de fum, Sara tuşi delicat. Max zâmbi.

— Nu prea-ţi place de mine, Sara, nu-i aşa?

— Nu-mi plac metodele tale, Max. Nu-mi place să fiu obligată să fac ceva ce nu vreau să fac.

— Iar eu stau aici şi sufăr.

— Nu eu te-am invitat.

— Dar Drew Primrose, ei bine, pe el îl primeşti cu braţele deschise.

Sara se încruntă.

— Ce?

— Drew Primrose. El e genul de bărbat pe care îl admiri cu adevărat: meticulos şi rigid.

— I-ai ascultat pe fraţii mei.

— Şi pe mama ta vitregă. Mi-a spus că îl idolatrizai.

— Asta se întâmpla când eram copil. Drew este o persoană care merită respect.

Sara stătea în mijlocul camerei, iar el începu să meargă în cerc în jurul ei, pufăind din ţigară, dându-i senzaţia ciudată că era o statuie într-un muzeu vechi şi că

el îi studia defectele.

— Drew este o persoană care merită respect, o imită el. Cred că nu mai înţeleg nimic. Dar William Neville? Şi el era o persoană merituoasă?

— Ştii răspunsul la întrebarea asta.

— Şi totuşi ai avut o aventură cu el.

Ochii ei aruncară scântei, apoi se întunecară.

— Te deranjează asta, Max?

— Da, chiar mă deranjează. Aruncă ţigara în cămin şi din doi paşi ajunse lângă ea. Sunt o persoană merituoasă. Poate nu la fel de merituoasă ca scumpul tău Drew, dar sigur mai bună decât William Neville.

— Şi?

— Şi, ce-i cu asta?

Ea deveni rigidă.

— Ce-i cu ce?

El o îmbrăţişă şi îşi apropie gura de buzele ei şoptind răguşit:

— Aşa că ar trebui să terminăm ce am început în noaptea aceea la Reading. Sara, ştiu că-ţi doreşti asta la fel de mult ca mine. De ce mă respingi? Ce ai de pierdut?

În secunda următoare, el se dezechilibră din cauza palmei primite. Înainte de a-şi regăsi echilibrul, mai primi o palmă.

— Eşti un desfrânat dezgustător şi beţiv, zise ea proptindu-l de uşă. Tremurând de furie, îşi ridică privirea spre el. Aşa îţi manifeşti tu dorinţa de a face dragoste cu o femeie? Insultând-o? Dacă da, nu m-ar surprinde să aflu că eşti un…

— Ce?

— Virgin. Chiar şi un puşti s-ar descurca mai bine decât tine.

— Stai puţin, Sara. Nu te-am jignit.

— Nu, stai tu puţin! Era atât de furioasă, încât se îneca cu cuvintele. Nu ştii că e o prostie să-i vorbeşti de

rău pe foştii iubiţi ai unei femei înainte de a-i cere să se culce cu tine? Poate că până acum ţi-a mers, Max, dar nu-ţi va merge şi cu mine.

— Eşti iute la mânie, nu-i aşa? spuse el abătut.

Ea oftă adânc.

— Iar tu eşti un idiot când te îmbeţi.

— Nu sunt beat!

— Atunci cum eşti?

— Neliniştit. Încins. Excitat. Cred că voi înnebuni dacă nu tevoiaveacurând.

Spusele lui o lăsară fără replică.

— Uite ce e, spuse el calm, înconjurându-i umerii cu braţul, nu înţeleg care-i problema ta. În seara asta te-ai îmbrăcat cu rochia aia frumoasă doar ca să mă seduci, nu-i aşa? Ei bine, m-ai sedus. De ce nu mă laşi să te duc în pat, să-ţi arăt ce înseamnă a fi merituos cu adevărat.

Ea se bâlbâi:

— Tu… Eu… Ce? Apoi, ridică tonul: Afară! Afară! Afară! Dacă nu pleci în momentul ăsta, o să ţip de o să se audă în toată casa.

Nu aşteptă ca el să se conformeze poruncii ei, ci, împingându-l într-o parte, deschise uşa şi-l izgoni pe coridor. Apoi îi trânti uşa în nas şi o încuie.

După un moment, clanţa uşii fu zgâlţâită.

— Sara!

Nu primi răspuns.

— N-am nicio luminare. Aici e întuneric beznă. Cum vrei să găsesc drumul către camera mea?

— N-ai cum s-o ratezi. Camera ta se află alături.

Urmă un moment de linişte, după care clanţa se răsuci din nou.

— O iau către dreapta sau către stânga, nord sau sud, est sau vest? Totul e atât de confuz. De ce nu sunt luminări pe hol? V-am auzit discutând despre economie, dar e ridicol. S-ar putea crede că n-aveţi bani nici să vă

uitaţi pe geam.

Sara scrâşni din dinţi, întredeschise uşa şi îi dădu o luminare.

— În partea asta, spuse ea, indicându-i direcţia corectă. Şi, adăugă ea pe un ton sarcastic, ai grijă să nu dai foc casei.

— Mulţumesc, spuse Max şi se îndepărtă cu toată demnitatea de care putea da dovadă.

Sara trânti uşa dormitorului şi o încuie. Fumul lăsat de ţigara lui o deranja, aşa că se îndreptă spre fereastră şi o deschise larg. O lumină străluci în întuneric, pâlpâi, apoi se stinse.

Probabil că Drew munceşte până târziu, îşi zise ea, fiindcă lumina venise dinspre casa grădinarului care fusese transformată în locuinţă şi în care el se născuse şi crescuse. Era dedicat unei cauze. Lucra adesea până târziu şi se întâmpla să doarmă acolo, deşi avea o locuinţă în Stoneleigh. Şi Max Worthe, corespondent special, avea tupeul să-l privească de sus pe Drew? Ei bine, ea ştia cine îi era cu adevărat prieten.

Dacă Drew se afla acolo, ar fi fost mai bine să nu iasă în noaptea aceea.

Îşi trecu degetele prin păr şi îşi scoase agrafele. Nimic nu mergea aşa cum sperase ea. Încercase din nou s-o convingă pe Anne. Nu era obligatoriu ca ele să plece în America. Şi-ar fi putut găsi o casă drăguţă în Irlanda sau Scoţia. Dar Anne nu se lăsase convinsă. Şi dacă ea rămânea la Longfield, nici Sara nu voia să plece.

Şi apoi mai era şi Max. El se dovedea a fi o problemă mai mare decât îşi închipuise.

Îşi privi rochia pe care o purtase în acea seară, se strâmbă şi începu să se dezbrace.

În casa renovată a grădinarului, Constance se întinse ca o pisică, obosită după o sălbatică partidă de amor şi îşi sprijini capul pe pieptul gol al amantului ei.

— Ne asumăm un risc imens întâlnindu-ne aici, Beckett. Acum, că Sara e acasă, Drew n-o să fie în stare să se ţină departe.

Beckett se rostogoli până la marginea patului, se ridică şi îşi aprinse un trabuc subţire de la luminarea de pe poliţa de deasupra căminului. Trabucurile le primise cadou de la Constance. Nu mulţi valeţi erau trataţi regeşte, se gândi el rânjind Prin grija lui Constance avusese parte de trabucuri fine, coniac şi de mici atenţii pe care le transformase rapid în bani. Nici în pat nu era rea, deşi, ca şi Sir Ivor, prefera carnea mai tare. Mai degrabă s-ar fi culcat cu fiica cea mică, Lucy, decât cu mama. Însă nu era vorba doar de plăcere, deoarece el urmărea atingerea unui scop.

El, şi nimeni altcineva, avea să revendice recompensa pentru găsirea rămăşiţelor pământeşti ale lui William Neville.

Când reveni în pat, Constance se învelise cu cearşaful.

— Crezi că el va sta din nou aici, acum că domnişoara Carstairs s-a întors acasă?

Constance îl privi pe sub gene. Era necuviincios de gol, dar în acelaşi timp tânăr, puternic şi frumos. Nu-i păsa că era doar un valet. îi făcea viaţa mai suportabilă în acest loc uitat de Dumnezeu.

Constance rosti cu o voce gravă:

— Nu ştiu, dar nu vreau să-mi asum riscuri prosteşti.

— Îl mai iubeşti? întrebă el obraznic.

Constance îşi dori să nu-i fi spus niciodată despre Drew. Beckett intrase în viaţa ei atunci când ea avea nevoie de un prieten, după ce Drew o respinsese.

— Nu l-am iubit niciodată, spuse ea. Eram amândoi singuri, asta-i tot.

— Dar eu? Pentru mine ce simţi?

— Ştii că aş face orice pentru tine.

Aruncă trabucul în căminul gol al şemineului şi, zâmbind, trase cearşaful dezgolindu-i trupul.

— Vreau să fac dragoste cu tine în patul tău, spuse el cu îndârjire, în Longfield.

Ea îl privi surprinsă şi scutură din cap.

— Beckett, nu. E prea periculos. Ne-ar putea surprinde cineva.

— Nu se va întâmpla dacă vom fi atenţi. Îmi poţi da drumul în casă fără să-şi dea seama nimeni. Ziceai că ai face orice pentru mine.

— Nu.

— Vreau. Va fi incitant.

Îi depărtă picioarele şi o mângâie. Când ea gemu, el zâmbi.

— Spune-mi da, Constance.

Ea cedă şi îi dădu răspunsul cerut. Cu gândul la Lucy, îi oferi ceea ce ea îşi dorea.

După ce o conduse până în faţa casei, Beckett pomi pe drumul către cabană. Ceva îi spunea că William era îngropat în apropiere. Sara Carstairs n-ar fi avut nici timpul, nici mijlocul să scape de un cadavru departe de casă. Până acum toate căutările lui nu dăduseră niciun rezultat. Nu va găsi niciodată cadavrul lui William, dacă Sara Carstairs nu-i va arăta sau nu-i va spune unde se află.

Se convinsese că Maxwell Worthe nu era interesat de recompensă. Ceea ce îşi dorea el era o poveste pentru ziarul său. Nimeni de la Longfield nu-i cunoştea adevărata identitate.

Beckett râse. Se părea că Lordul Maxwell şi el erau făcuţi din acelaşi aluat. Amândoi erau lipsiţi de scrupule în atingerea scopurilor proprii. Dar i-o luase înainte lui Maxwell. Cinci mii de lire însemnau o avere pentru el. Nimic nu-l putea opri în încercarea de a câştiga aceşti bani.

În dimineaţa următoare, Sara dormi mai mult decât

de obicei şi se trezi cu o migrenă. Nu se simţea în stare să dea ochii cu Max, nu pentru că ar fi fost furioasă pe el, ci din cauză că era furioasă pe ea. Neliniştită. Încinsă. Excitată. Aşa se simţise ea noaptea trecută, după ce el plecase. Aşternuturile erau atât de răvăşite, încât puteai crede că un uragan trecuse prin încăpere.

Şi-ar fi dorit să aibă alături pe cineva mai bătrân şi mai înţelept care să-i poată explica de ce bărbatul acesta avea o asemenea influenţă asupra ei. Era corespondent special al lui Courier şi nu voia decât o poveste pentru ziarul lui. Ea refuza să-l dorească, dar acea noapte din Reading deschisese o cutie a Pandorei, iar acum suferea consecinţele.

Avea să i se împotrivească. Nu exista altă cale. Max Worthe era un om periculos.

Gândurile i se învârteauprin cap, accentuându-i migrena. Decise că o plimbare prin parc i-ar face bine. În timp ce cobora scările, îl văzuse pe Max în hol. Sara se opri pentru ca el să nu o poată vedea. Era clar că fusese să călărească. Era gata să se întoarcă şi să se îndrepte către camera ei, când Max intră în salon. Profitând de ocazie, traversă în fugă holul şi ieşi afară.

Era o zi perfectă pentru călărie. Pământul era moale, fără a fi noroios, în urma ploii de ieri; ieşise soarele, iar vântul din vest aducea un aer călduţ dinspre coastă. Un grăjdar îi aduse Sarei calul, o iapă superbă, cu chişiţe albe. Iapa fornăi în semn de bun venit.

— Pare că v-a dus lipsa, don’şoară.

— Nu mai mult decât mine, spuse Sara. Unde e Dobbs?

— Îl ţesală pe Arrogance. Vreţi să-l chem?

Dacă Dobbs, grăjdarul-şef, îl ţesăla pe Arrogance, singura persoană care-l putuse călări era Max. Arrogance fusese calul lui William, iar William îi stricase temperamentul şi nu-l mai putea călări nimeni.

— Nu. Nu mă duc departe, doar până la coline. O să vorbesc cu Dobbs mai târziu.

Urcă dealul, traversă un luminiş mare deschis prin tăierea uifrui desiş de «boscheţi şi arbuşti. Nu existau lacuri făcute de mâna omului, nicio fântână arteziană la modă. Tatăl ei reamenajase parcul aducându-l în forma iniţială – teren de vânătoare al unui bogătaş. Însă tatăl ei, un om blând, nu ar fi permis nimănui să vâneze.

Gândul o făcu să zâmbească. O scurtă perioadă se lăsă furată de peisaj. Cerul era senin, razele soarelui pătrundeau prin frunzişul de deasupra, mirosul de iarbă proaspătă de sub copitele calului era dulce şi ameţitor.

O năpădiră amintirile, amintiri plăcute pline de nostalgia zilelor fericite, zile mai bune în care ea şi Anne învăţau să călărească pe ponei Shetland, cu Dobbs, acelaşi grăjdar pe care îl aveau şi acum, urmărindu-le grijuliu. Viaţa fusese luminoasă şi lipsită de griji pe atunci.

Copacii începură să se răărească şi Sara se opri pe coama unui deluşor. În faţa ei se întindeau coline presărate cu tufişuri. Mici turme de oi păşteau iarba grasă care creştea din belşug.

Dincolo de ele, orizontul se lărgea. Localitatea Stoneleigh, departe, în dreapta, era o aglomerare de locuinţe de piatră din Bath înşirate de-a lungul râului. În spatele ei, Longfield-ul cu grajdurile lui şi barăcile lucrătorilor părea o oază în desişul sălbatic al copacilor. Cabana, ascunsă vederii, se afla doar la o jumătate de milă de Longfield, mergând de-a lungul văii.

Îndemnă iapa cu călcâiele, şi Bonnie pomi într-un galop uşor. În acel loc colinele erau periculoase pentru un călăreţ. Existau locuinţe primitive în solul calcaros şi ruinele unei fortăreţe saxone care se prăbuşise formând un labirint de gropi. Când William dispăruse, locul fusese cercetat cu atenţie de cei care-i căutau cadavrul.

Nu voia să se gândească la William, sau la

problemele ei. Pur şi simplu dorea să simtă vântul în faţă şi plăcerea galopului prin iarbă.

O îndemnă din nou pe Bonnie cu călcâiele şi iapa pomi în galop. Sara simţi soarele încălzindu-i spatele şi vântul înmiresmat învăluindu-i faţa. Avea senzaţia că pluteşte. Se simţea liberă, fără nicio grijă, conştientă doar de plăcerea iepei sale de a alerga peste iarbă cu viteza fulgerului.

Ajunsă în vârful celei mai înalte coline strânse dârlogii şi lăsă calul să meargă de voie. În clipa aceea văzu un călăreţ pe un cal alb venind înspre ea. O întoarse pe Bonnie pentru a-l putea vedea mai bine. La început, crezu că e Simon călare pe Eclipse, dar când călăreţul se apropie, îl recunoscu pe Sir Ivor Neville.

Sara rămase surprinsă. Sir Ivor nu călărea niciodată în zona aceea a colinelor. Pentru el, Samuel Carstairs şi familia lui nu erau decât ceva mai sus pe scara socială decât servitorii şi nu s-ar fi coborât într-atât încât să rişte o întâlnire cu ei.

Mirarea fu urmată de panică. Primul impuls fu acela de a pleca. Tatăl lui William era ultima persoană cu care îşi dorea să se întâlnească faţă în faţă. Apoi se răzgândi. În spatele ei se afla o junglă de arbuşti, la dreapta locuinţele din pământ şi ruinele fortăreţei saxone. Sir Ivor îi tăiase calea de retragere.

Neville se opri la zece metri distanţă, astfel încât dacă ea ar fi încercat să-l ocolească, el să-i poată tăia calea. Era un bărbat chipeş, cu trăsături aspre, dar când se enerva pe faţă îi apăreau vinişoare roşii. Acum era supărat.

Mâna ei tremură când mângâie gâtul iepei, pentru a-şi face curaj să-l înfrunte.

Vocea lui era dură.

— Târfă îngâmfată! N-ai pic de ruşine? Te-ai întors aici unde l-ai omorât pe fiul meu? Aici este ascuns cadavrul lui William? Pe coline?

Vocea Sarei tremură la fel de tare ca şi mâinile când îi răspunse:

— Nu eu am ascuns trupul fiului tău. Am fost achitată.

Sara se crispă când el se apropie.

— Du-te înapoi de unde ai venit! spuse el furios. Nu eşti binevenită aici.

— Longfield este căminul meu. Aici voi rămâne.

Greşise spunând asta. El ridică ameninţător cravaşa apropiindu-se. Sara nu stătu pe gânduri. Întoarse calul şi pomi în galop. Se îndreptă spre mine. Poate că asta îşi dorea Sir Ivor să facă.

Era înnebunit de durere şi mânios că ea scăpase de acuzaţia unei crime de care nu era vinovată. Un accident pe coline n-ar fi mirat pe nimeni. În ceea ce-l privea, Sir Ivor ar fi considerat că a primit ceea ce merita.

Încetini cursa pe măsură ce se apropiau de ruinele fortului. Auzi zgomotul copitelor calului lui Sir Ivor în spatele ei, apropiindu-se, dar nu-şi putea permite să intre în panică. Acesta era teritoriul ei şi-l cunoştea ca-n palmă. Ca şi Bonnie, de altfel.

*

Se concentra la maximum şi sări cu Bonnie peste prima groapă, apoi peste următoarea. Câţiva paşi mărunţi, o săritură peste un alt obstacol, şi iapa ajunse pe drum drept.

Scăpaseră.

Sara nu privi înapoi. Nu-l mai auzea pe urmăritorul său, şi nici nu dorea să vadă ura de pe chipul lui Sir Ivor. îl dispreţuise dintotdeauna, dar acum, când era îndreptăţită să-l urască, nu simţea decât milă.

Încă se mai gândea la Sir Ivor când părăsi zona grajdurilor.

— Dacă aş fi ştiut că mergi să călăreşti, te-aş fi aşteptat.

Se întoarse şi-l văzu pe Max apropiindu-se dinspre barăcile muncitorilor.

Acesta se încruntă când îi văzu faţa.

— S-a întâmplat ceva?

Nu avea de gând să-i spună lui Max că avusese o întâlnire cu Sir Ivor.

— Am căzut de pe cal. Cred că mi-am pierdut din îndemânare. Privi în direcţia din care venea el. Ai fost să-l vezi pe Drew?

— Da, dar nu era acolo.

— E în Stoneleigh. Mai are şi alţi clienţi în afară de mine.

O porniră împreună spre casă.

— Constance mi-a zis, spuse Max, că Drew doarme câteodată la birou.

— Doar când lucrează până târziu.

— A lucrat până târziu în noaptea în care a dispărut William?

Sara se opri brusc şi se întoarse cu faţa la el.

— Cum poţi să crezi că Drew are ceva de-a face cu dispariţia lui William?

— Am pus o simplă întrebare.

— Nu, spuse ea supărată. Nu a lucrat până târziu. Se afla la Bristol cu treabă, dacă vrei să ştii. Oricum, ce motive ar fi avut Drew să-l elimine pe William?

— Sara, tu eşti propriul tău acuzator. Nu vrei să accepţi că şi altcineva în afară de tine ar fi putut avea vreun motiv. Dacă William e mort, înseamnă că cineva a avut un motiv să-l ucidă. Cine poate şti ce se petrece în mintea unui om?

Îi venea să plângă. Era afectată de întâlnirea cu Sir Ivor, iar Max o presa. Era convins de nevinovăţia ei şi voia să-i reabiliteze numele. Dar nu era aşa uşor. Nu era uşor deloc.

Când el îi cuprinse umerii în palme şi o sărută, nu se

eschivă. Era un sărut tandru, o simplă atingere a buzelor.

— Asta pentru ce a fost? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Asta, şopti el, e o scuză pentru noaptea trecută.

O sărută din nou, de data aceasta cuprinzându-i gâtul în palme, iar ea nu se putu feri. Constată că nici nu voia să se ferească. Se simţea în siguranţă în braţele lui, în siguranţă şi dezmierdată. Întâi simţi dorinţa, apoi sentimentul.

Mâna ei se încleştă pe haina lui. Întredeschise buzele. Voia ca acel sărut să dureze la nesfârşit.

Max se îndepărtă primul. Zâmbi când o văzu uşor confuză.

— Şi eu mă simt la fel. Pentru prima oară în viaţă.

Inima Sarei bătea nebuneşte când şopti:

— Nu.

— O să accepţi realitatea mai devreme sau mai târziu. Sper să fie cât mai repede. Ai fost singură prea multă vreme, Sara, iar eu vreau să schimb asta.

Ar fi vrut să-l creadă. Era pe punctul de a-i mângâia faţa când redeveni raţională. Mâna i se îndreptă spre tâmpla lui.

— Căzătura m-a afectat mai mult decât credeam, spuse ea. Ceea ce-mi trebuie acum e o ceaşcă de ceai dulce.

Intrară în casă în tăcere.

Când intră Anne în salon îi găsi bând ceai. Era însoţită de preot, un bărbat mai în vârstă decât se aştepta Sara, înjur de patruzeci de ani, îmbrăcat în negru. Avea faţa pătrăţoasă, o gură fermă şi un nas lung, acvilin.

Anne făcu prezentările, apoi îl invită pe domnul Thomley să ia loc şi să bea o ceaşcă cu ceai.

Acesta o privi pe Sara.

— Daţi-mi voie să vă mulţumesc, doamnă, pentru generozitatea dumneavoastră în sprijinirea activităţii

bisericii noastre. Puteţi fi sigură că fiecare bănuţ strâns va fi folosit pentru alungarea sărăciei din parohia noastră. Pot să contez pe ajutorul dumneavoastră la târg?

Dădu un răspuns vag, încercând să sesizeze o urmă de dispreţ sau dezgust în comportamentul lui. Fusese achitată, dar asta nu o dezvinovăţea în ochii lumii. Nu avea de ce să-şi facă griji. Preotul părea cât se poate de amabil. Mâinile i se descleştară pe măsură ce începu să se relaxeze.

Îl lăsă pe Max să primească felicitările preotului pentru apropiata lor nuntă, în timp ce ea îşi îndreptă atenţia asupra lui Anne. Chipul acesteia exprima calm şi nu trăda nimic din ceea ce Sara ar fi putut interpreta drept o afecţiune deosebită faţă de domnul Thomley.

— Sunt mulţi oameni săraci în parohie, părinte? întrebă Max.

— Da, Lord Maxwell. Chiar şi într-o parohie relativ prosperă ca a noastră există întotdeauna săraci. Îşi mai puse încă două bucăţele de zahăr în ceai. Dar este de aşteptat, nu-i aşa? Lumea n-ar putea supravieţui fără săraci.

— Nu cred că vă înţeleg, spuse Max.

— Dacă clasele de jos nu ar fi sărace, n-ar mai fi productive. Şi-ar cheltui banii pe băutură şi ar ceda ispitelor. Nu pretind că asta ne-ar scuti de îndatorirea creştinească de a ne păsa de ei, se grăbi el să adauge.

— Vă referiţi, spuse Max cu răceală, la aceleaşi ispite cărora le cedează clasele de sus?

Preotul păru o clipă descumpănit. îl privi pe Max ca şi când ar fi fost o vieţuitoare ciudată.

— Vreau să spun, zise el, că bunul Dumnezeu a orânduit lumea în aşa fel încât unii să comande, iar ceilalţi să se supună şi să-i servească. Fiecăruia dintre noi locul îi este dinainte stabilit, Lord Maxwell.

Max sorbi din ceaşca cu ceai.

— Spuneţi-mi, părinte, zise el, bunul Dumnezeu a ordonat ca puştii de cinci ani să fie luaţi de lângă părinţii lor pentru a deveni ajutoare de coşari? Ştiţi câţi dintre aceşti bieţi copii ard sau se sufocă în fiecare an, şi că sunt ţinuţi nemâncaţi pentru a rămâne slabi, astfel încât să se poată strecura prin coşurile înguste? Dar copiii care sunt trimişi în mină pentru a strânge cărbune? Tot Dumnezeu le-a hotărât soarta?

Domnul Thomley părea debusolat, ca de altfel şi Sara. Ea nu fusese foarte atentă la discuţie. Se gândise la Sir Ivor. Acum, că devenise atentă, îşi dădu seama că Max era enervat la culme, dar nu ştia de ce.

Preotul zâmbi.

— Cred că ai un suflet bun, Lord Maxwell.

Max rămase serios.

— Cu tot respectul cuvenit, domnule, nu mi-aţi răspuns la întrebare.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Preotul se roşi puternic. Max sfărmă o bucată de pesmet între degete, fără a-l scăpa din ochi pe preot.

Anne şopti:

— Nu cuvintele contează, ci faptele, nu-i aşa? Iar banii pe care îi strângem la târg vor fi folosiţi pentru a echipa infirmeria săracilor. Asta contează mai mult decât vorbele, nu?

Preotul încuviinţă din cap.

— Credinţa ta simplă este o calitate, domnişoară Carstairs.

În momentul în care Max deschise gura să răspundă, Sara îi spuse cu răceală:

— Ceainicul e gol. Să sun să ne mai aducă unul?

Imediat ce preotul plecă împreună cu Anne ca să se aprovizioneze pentru târg, Sara spuse:

— Sincer, Max, ai fost foarte nepoliticos cu domnul Thomley.

Max se strâmbă dezgustat.

— Am mai întâlnit oameni de genul lui Thomley. Bine că cei mai mulţi nu sunt preoţi.

— Ce gen?

— Oameni proşti, ignoranţi care nu ştiu despre ce vorbesc şi nici nu vor să ştie, ceea ce e mai rău. Dacă ar şti, ar trebui să facă ceva în privinţa asta. Sara, ştii cum îi pregătesc pe copiii coşari?

— Nu.

— Pielea lor trebuie întărită pentru a se putea urca pe coşuri fără să se rănească. Sunt obligaţi să stea în faţa unui foc puternic în aşa fel încât genunchii şi coatele… Se întrerupse, o privi lung, apoi oftă adânc. Nu. Poate că e mai bine pentru tine să nu ştii.

Chipul îi era crispat şi ochii îi sclipeau de mânie. Sara ar fi vrut să-l atingă, să-i spună că înţelegea, deşi nu înţelegea nimic.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu ştiam. Ai dreptate. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Trăsăturile lui Max se destinseră treptat şi spuse zâmbind:

— Dacă ai fi fost abonată la Courier, ai fi ştiut. Am publicat o serie de articole anul trecut despre viaţa săracilor. Nu era o lectură plăcută. De fapt, a atras un torent de proteste din partea cititorilor.

— Au fost impresionaţi?

— Din contră. Au spus că ar trebui să fim biciuiţi sau închişi pentru atitudinea noastră. Unii au afirmat că noi o să aducem anarhia în ţară. Cele mai multe scrisori spuneau ceea ce spunea şi domnul Thomley.

— Nu v-a susţinut nimeni?

— Câţiva. Vocea lui Max exprima tristeţe. Săracii nu citesc ziarele, fiindcă cei mai mulţi nu ştiu să citească. Şi chiar dacă ar şti, nu ar avea nici timp, nici bani să-şi cumpere ziare. Sunt prea ocupaţi să-şi câştige existenţa în

fabrici sau să scoată cărbuni din mine pentru ca oamenilor ca noi să le fie bine. Sunt atât de săraci, încât îşi trimit fiii să devină sclavi în şcolile de ucenici, cum le spunem noi, iar fiicele lor, ei bine, ele au cea mai grea viaţă dintre toţi. Ele…

Tăcu, inspiră adânc, şi expiră lent.

— Ceea ce încerc să spun este că săracii nu pot protesta. Cineva trebuie să ia atitudine în locul lor. Dar ai dreptate. Nu trebuia să fiu nepoliticos cu un musafir în casa ta. Îmi cer iertare pentru purtarea mea.

Asta era ceva ce nu şi-ar fi imaginat niciodată, Max implicat cu pasiune într-o cauză. Ea ştia că Courier publica doar ştiri de senzaţie, cum ar fi procesul ei. Privindu-l acum cu atenţie, nu reuşea să-l descopere pe adevăratul Max.

Gâtul o durea şi ochii îi ardeau. Vorbi încet:

— Eşti o persoană cu adevărat ciudată, Max Worthe.

Zâmbetul îi apăru pe buze, i se aşternu pe faţă şi, în cele din urmă, i se oglindi în ochi.

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Sara.

Se priviră lung în ochi.

Pentru a-şi disimula emoţia, ea spuse cu dezinvoltură:

— Îţi dau voie să fii nepoliticos cu domnul Thomley de câte ori vrei. Constance are dreptate. Chiar e îngâmfat.

Max sorbi din ceai şi o privi gânditor.

— Îţi faci griji degeaba. Anne nu e îndrăgostită de preot.

Sara nu-şi dăduse seama că se trădase.

— De ce eşti atât de sigur?

Max se strâmbă.

— Pentru că Anne mi se pare o persoană foarte sensibilă, iar preotul un nătărău!

Sara izbucni în râs.

— Nu-ţi ia mult timp ca să-ţi faci o impresie despre oameni, nu-i aşa, Max?

Max redeveni serios.

— Am făcut o greşeală faţă de tine, Sara, greşeală pe care o regret nespus. Într-un fel sau altul am de gând să mă revanşez.

— Nu…

Îşi scutură capul, sări în picioare şi părăsi camera în grabă.

Max mai luă o înghiţitură de ceai. Nu e chiar atât de rău, îşi spuse el. Începea să o aducă unde voia. Încet, dar sigur.

Sir Ivor dădu buzna în biblioteca sa şi se duse direct la tava cu sticle. Îşi turnă un pahar de coniac sec, îl soibi dintr-o înghiţitură, apoi îşi mai turnă unul. Ar fi vrut ca nenorocita aia să-şi fi rupt gâtul după acele sărituri. Cum să aibă o viaţă liniştită femeia aia care scăpase de ştreang ca prin urechile acului! Era o târfă. Începuse o aventură cu fiul său chiar sub nasul surorii sale. Nu-l condamna pe William că nu o refuzase, dar trebuia să se ţină departe de ea, altfel avea să devină apt pentru spânzurătoare.

Nu reuşea să înţeleagă care era rolul lui Maxwell în toată povestea asta. Cum de devenise logodnicul ei? Soţia lui aşa susţinea. Ei bine, Sara Carstairs va afla că s-a întins mai mult decât îi e plapuma. Moştenitorul lui Lord Lyndhurst nu se va căsători cu fiica unui producător de băutură, cu atât mai mult cu cât ea fusese judecată pentru crimă. Lord Maxwell era un aristocrat. Nu va compromite numele familiei însurându-se cu o târfă.

Va aştepta ca Lordul Maxwell să vină la el şi atunci o să-i explice. Precis că voia doar să scrie povestea pentru ziarul lui. Poate că fusese şi în patul Sarei. Sir Ivor zâmbi. Pentru asta era bună, să facă un bărbat să se simtă bine.

Prin fereastra deschisă se auzi un râs de fetiţă.

Merse până la geam şi privi afară. Lady Neville se afla la straturile de trandafiri alături de valetul ei. Un alt chicot de fată ajunse la urechile lui Sir Ivor. Când s-au căsătorit, i-a spus că avea un râs la fel de limpede precum un râu de munte, şi îl auzise mereu în ultimii treizeci de ani.

Sorbi încet din coniac. Jenny avea un râs copilăresc, cristalin. Ea era pură, iar lui îi plăcea puritatea. Nu se grăbea să o dezvirgineze. Trupul i se încordă; respiraţia i se precipită.

Lăsă paharul jos, închise geamul şi trase perdelele. Trei smucituri din şnurul clopoţelului aveau să o aducă pe Jenny la el. Apucă şnurul şi trase de el.

E ina din acea seară începuse destul de bine. Felul principal era spinare de berbec, excelent gătită. Toată lumea remarcă progresul făcut de bucătăreasă. Doar Sara intuia că era meritul lui Max. îl privi arcuindu-şi întrebător sprâncenele.

El îi răspunse ridicând uşor din umeri. Problema fusese rezolvată cu uşurinţă. Nimeni nu-i arătase până atunci bucătăresei cum să folosească noul cuptor. I se dăduse o foaie cu instrucţiuni care era inutilă din moment ce biata femeie nu ştia să citească şi îi era ruşine să recunoască. Nu-i mărturisise acest lucru nici lui Max, dar el îşi dăduse seama imediat.

Nu vorbise despre asta deoarece orice gest al lui risca să fie interpretat greşit şi din moment ce armonia domnea la masă hotărî să nu tulbure apele. În afară de asta, avea parte de ceea ce-şi dorise… o cină de care să se bucure.

Anne, în inocenţa ei, fu cea care stârni discuţiile:

— Dobbs mi-a zis că azi-dimineaţă l-ai scos pe Arrogance şi te-ai descurcat foarte bine cu el.

— Cred că e mai corect să spunem că Arrogance s-a descurcat bine cu mine, zise Max.

— Max este foarte modest, spuse Sara surâzând

ironic. Văzând privirea lui Simon, nu mai rosti următoarele cuvinte.

Simon îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Cine i-a dat voie să-l scoată pe Arrogance? întrebă el furios.

— Dobbs, cred, spuse Sara. Care-i problema?

— L-ai lăsat pe el să-l scoată pe Arrogance, ce eu nu pot?

Anne spuse cu o voce puternică:

— Sara n-are nimic de-a face cu asta, Simon. A fost plecată trei ani. Ştii că acum Dobbs hotărăşte cine îl călăreşte pe Arrogance. Este un armăsar puternic. Poate fi periculos. Te-a aruncat de mai multe ori din şa, nu-i aşa? Este clar că Dobbs a considerat că Max se poate descurca cu el.

— Cum o să învăţ vreodată să-l călăresc dacă nu mi se dă nicio şansă?

Anne îşi feri privirea.

— O să stau de vorbă cu Dobbs să văd ce părere are. Poate că dacă ar merge Max cu tine…

— Max! Buzele lui Simon se strâmbară într-un rictus. Ce frumos! Poate că pe voi v-a câştigat de partea lui, dar pe mine nu.

— Destul, Simon, spuse Sara încet.

El strânse din dinţi.

— Ba nu-i destul. Sunteţi orbi cu toţii? Nu vedeţi ce se petrece? El o să fie stăpân aici. Nimic nu va mai fi ca înainte. Lucrurile ar fi fost altfel dacă o iubea pe Sara, dar n-o iubeşte.

Se întoarse către Sara.

— Nu-ţi dai seama cu cine ai de-a face? Nimic de zis, e stilat, dar e un vânător de averi. Lord Maxwell! Un titlu pe care l-a cumpărat, fără-ndoială. Te va distruge, Sara. Ne va distruge pe toţi.

Sara se ridică încet. Strângea în mână şerveţelul, iar

faţa îi era albă ca varul.

— Ai vorbit destul, Simon. Ori îi ceri scuze lui Max, ori ieşi afară.

— Nu sunt un copil căruia să-i faci tu observaţie!

— Atunci nu te mai purta ca un copil.

Simon părăsi furios încăperea. Martin privi o vreme în farfurie, apoi ieşi şi el.

La masă se lăsă una dintre acele tăceri insuportabile pe care Max avea să le numească tăcere „Longfield”. Sara se afundă în scaunul ei şi începu să mănânce.

Surprinzător, Max simţea o oarecare simpatie pentru Simon. Dacă ar fi ştiut că Simon nu are voie să-l călărească pe Arrogance, ar fi ales alt armăsar, fie şi numai pentru a nu răni mândria puştiului. Dar Arrogance nu era decât vârful aisbergului. Altceva îl stârnisepe Simon.

Sosise clipa să aibă o discuţie cu Simon ca de la bărbat la bărbat.

Anne se ridică.

— Mă duc să-l calmez, spuse ea, şi părăsi camera.

Anne era sigură că Simon şi Martin se îndreptau către grajduri şi se grăbea să-i caute când văzu un călăreţ venind spre ea. Era Drew Primrose. Ultima persoană pe care voia să o vadă. îl surprinsese odată cu mama ei şi nu-şi putea ascunde sentimentele.

— Anne, spuse el.

Renunţă să-i găsească pe Simon şi Martin, se răsuci pe călcâie şi intră grăbită în casă. În vestibul se opri o secundă pentru a se calma. Nu-l învinovăţea pe Drew pentru aventurile lui, deoarece nu putea avea femeia pe care şi-o dorea. îl învinovăţea însă pentru că începuse o idilă cu Constance. S-ar fi putut la fel de bine ca în acea zi în vilă să intre Lucy, Simon sau Martin şi să o găsească pe mama lor în patul lui Drew.

Constance nu o văzuse, spre deosebire de Drew, care înlemnise în biroul lui recunoscând vocea care se auzea

din spatele uşii închise a dormitorului. Probabil făcuse zgomot, deoarece înainte de a se strecura afară Drew deschisese uşa şi intrase în birou. Era pe jumătate dezbrăcat şi cu părul zburlit. Se uitaseră unul la celălalt îndelung, dar nu scoseseră o vorbă. Ştia că nu-şi mascase repulsia. Şi, din acea zi, nu suporta să stea în aceeaşi cameră cu el.

Oglinda din hol îi reflecta imaginea. Se opri şi-şi privi chipul. Nu era frumoasă. Când William o luase de soţie ştiuse că o făcuse pentru bani şi se resemnase. Era tot ce putea spera. Soarta îi jucase o farsă dură. Chiar şi puţinul pe care-l sperase dispăruse brutal.

Sara nu cunoştea adevărul; nici măcar parţial. Ea credea că Anne era o soţie credincioasă. În realitate, nu fusese credincioasă şi acum plătea pentru păcatele ei.

Era speriată. Max Worthe punea tuturor o mulţime de întrebări. Sara fusese achitată. De ce el nu-i lăsa în pace?

Respiră adânc şi lent, încercând să se calmeze. Preotul îi spusese că Dumnezeu e milostiv. Ar fi vrut să-l poată crede, deoarece uneori avea senzaţia că trăieşte în iad.

Conştientă de perspicacitatea lui Max, îşi compuse o mină zâmbitoare înainte de a intra în cameră.

În după-amiaza aceea nimeni nu întârzie în salon. Fiecare era preocupat de problemele lui. Constance invocă o migrenă; Max ieşi la o plimbare; Lucy şi Anne jucară dame, iar Sara plecă în căutarea lui Martin şi Simon.

Cei doi fraţi nu se aflau în camerele lor, dar unul dintre servitori ştia unde se află. Nu-i nicio problemă, îşi spuse ea în timp ce urca scările către camera ei. Probabil le-ar fi făcut observaţie, mai ales lui Simon, dar fără folos.

Se autocompătimea când intră în camera ei. Aceleaşi gânduri i se învălmăşeau în cap. Încercase să facă totul pentru familie, dar ei nu erau mulţumiţi. Exceptându-le pe

Lucy şi pe Anne, erau puşi pe ceartă, egoişti, egocentrişti şi insuportabil de nepoliticoşi.

Oare aşa fuseseră întotdeauna?

Şi-ar fi dorit ca măcar unul dintre ei s-o întrebe ce ar face-o fericită.

Merse la fereastră şi privi afară. Deşi era aproape ora zece, încă se mai vedea. Începuse din nou să plouă, dar cel puţin era cald. Nu avea nevoie de foc în noaptea aceea.

Expiră încet, şi în timp ce inspira simţea cum sentimentul de autocompătimire dispare. Familia ei era îngrozitoare. Totuşi faptul că fusese judecată pentru uciderea lui William nu însemnase nimic pentru ei. Nu o priviseră întrebător sau cu suspiciune, ca restul lumii. Nu se întrebaseră dacă era sau nu vinovată. Nu le fusese teamă că s-ar putea întoarce împotriva lor. Se purtaseră cu ea ca de obicei.

Bineînţeles că o considerau nevinovată.

Trebuia să ia o decizie în ceea ce privea cabana. Nu o putea reconstrui până nu intra în posesia banilor şi nici nu voia să o facă. Drew avea dreptate. Era mai bine să o dărâme.

Era obligată să ia o hotărâre. Vremea tergiversărilor trecuse, în consecinţă, purtase o discuţie particulară cu Dobbs, înainte de cină. îi ceruse ca în fiecare noapte să se asigure că în cabană nu se adăpostesc vagabonzi sau ţigani.

Simţea că în noaptea aceea va găsi curajul să facă ceea ce era de făcut.

Când se întoarse de la fereastră, ochii îi căzură pe noptieră. Sprijinită de peria ei aurie se afla o bucată împăturită de pergament. Ştia despre ce e vorba înainte să pună mâna pe ea.

Numele ei era scris pe exterior, iar sigiliul era al lui William. Degetele îi tremurau în timp ce rupea ceara.

Bine-ai venit acasă. Atât scria pe bilet.

Ploaia se oprise, dar iarba era îmbibată de apă, iar din copaci cădeau destui stropi ca să fie obligată să-şi pună pe cap gluga pelerinei. Din când în când, Sara privea înapoi, către casă. Nicio fereastră nu era luminată. Mergea cu grijă, menţinându-se în umbra copacilor, mascând lampa cu corpul. În mâna dreaptă ţinea pistolul tatălui ei. Era greu şi incomod, dar îi dădea un sentiment de siguranţă. Nu ar fi avut curajul să iasă fără el, la miezul nopţii, nu după ce primise acel bilet.

Bine-ai venit acasă.

După încordarea din seara aceea, acum se simţea ciudat de detaşată, aproape fatalistă. În următoarele câteva minute avea să afle adevărul despre William. Nu ştia dacă asta îi va folosi la ceva. Dacă nu William îi trimitea acele bilete, însemna că o făcea altcineva, cineva apropiat, cineva care o ura.

Bănuiala se aşternu ca o umbră asupra inimii ei. După ce ieşise din starea de şoc, continuase să privească disperată biletul. Cel care îi pusese biletul trebuia să fie cineva din casă, fie un servitor, fie un membru al familiei.

Se bucura că Max nu fusese acolo când primise biletul. Probabil ar fi făcut cercetări până când ar fi găsit răspunsul, ori ea se temea foarte tare de acest răspuns. Fusese o greşeală să-l lase să vină acolo. Trebuia să-l provoace, să-l facă să renunţe. Ce importanţă avea dacă ar fi scris despre ea în ziar? Existau lucruri mai rele decât ăsta. El voia să alunge suspiciunile ce planau asupra ei, însă dacă adevărul ar ieşi vreodată la iveală, ar distruge-o cu siguranţă.

J O creangă trosni în apropiere, şi Sara îngheţă. Încordată, ridică încet pistolul.

Din tufişuri se ivi un bursuc care o cercetă curios cu ochii lui rotunzi, după care se făcu nevăzut în întuneric.

Sara respiră uşurată. Nu era nebună. Ştia că îşi asuma riscuri ieşind din casă neînsoţită, dar trebuia s-o

facă. De asta se întorsese.

Simţi că se apropie de cabană după ce percepu mirosul caprifoiului şi iasomiei şi puternicul parfum al trandafirilor. Cu ochii minţii, revăzu cabana aşa cum fusese înainte de incendiu, învăluită de parfumul florilor.

Frânturi de amintiri îi apărură în minte. Avea opt ani şi stătea pe creasta zidului. Sunt regele castelului, strigase ea şi sărise. Se lovise tare, dar nuplânsese, ci încercase s-o consoleze pe Anne care ţipa de spaimă.

Lacrimile îi invadară ochii.

Pe vremea aceea cabana era închiriată aproape tot timpul. Când 200

nu se aflau chiriaşi care să le gonească, ea şi Anne se jucau acolo. Aflaseră toate secretele locului, dar şi le păstraseră pentru ele.

O scutură un fior, dar făcu un efort şi se stăpâni. Nu exista cale de întoarcere. Cu acest gând pomi călcând cu grijă printre rădăcinile copacilor şi ramurile căzute. La uşa masivă de fier de la intrarea în grădină se opri. Lacătul de la poartă fusese forţat.

Lumina lămpii ei abia dacă ajungea până la casă. În semiobscuritate clădirea părea pustie. Domnea o tăcere mormântală.

Îşi reprimă gândurile sumbre şi se grăbi să treacă de poarta din fier şi să intre în grădină înainte de a o părăsi curajul. Micile denivelări ale terenului, acum acoperite cu iarbă, marcau straturile de flori. Acesta era locul pe care îl răscoliseră poliţiştii în căutarea trupului lui William. Căutaseră şi prin casă, cu multă atenţie, dar nu găsiseră nimic.

Alte amintiri încercau să-şi facă loc în mintea ei, dar le alungă cu bună ştiinţă. Îşi adună gândurile, se îndreptă către casă, urcă scările şi intră în hol. Se opri şi ridică lampa. Totul era o ruină. Grinzi înnegrite de incendiu

traversau pardoseala pe care fusese odată podeaua. Scara arsese şi doar rămăşiţele ei confirmau că existase. Privi către tavan. Lumina lămpii nu ajungea până sus, dar îşi putu da seama că acoperişul era găurit. În partea opusă a încăperii, neatins de incendiu, se afla masivul şemineu de piatră, cu câte o gură pe fiecare latură.

Îşi amintea totul, de parcă lucrurile se petrecuseră cu o zi în urmă. Ea şi Anne se jucau de-a v-aţi ascunselea. Ea se ascunsese într-una dintre guri; Anne se apropia. Nu-şi amintea ce o determinase să încerce să escaladeze peretele gurii. Apucase una din cărămizile decorative de deasupra ei şi rămăsese agăţată după ce-i alunecase piciorul. Când încercase să-şi recapete echilibrul, o parte din podeaua şemineului se dăduse la o parte.

Auziseră vorbindu-se de existenţa unor cămăruţe pentru preoţi, în care aceştia se ascundeau pe parcursul sângeroasei istorii a Angliei, când catolicii erau vânaţi. Exista una şi la Longfield, dar nu era mai mare decât un dulap. Cea în care se afla era cât o cămăruţă.

Ea şi Anne nu vorbiseră cu nimeni despre descoperirea lor, pe de o parte pentru că tatăl lor le-ar fi pedepsit dacă ar fi aflat că s-au jucat în cabană, iar pe de alta pentru că le făcea plăcere să aibă un secret al lor. Şi aşa rămăsese.

Înghiţi în sec şi încercă să se calmeze. Trecu ceva vreme până să-şi ia inima în dinţi şi să meargă mai departe. Se strecură printre dărâmături spre peretele vetrei. Două grinzi masive căzuseră în vatră şi îi blocau drumul. Putea ajunge la unul din colţurile şemineului, dar nu la cel la care voia.

Puse jos pistolul şi lampa şi încercă să se strecoare în gură pentru a putea împinge una din grinzi. Nu reuşi. Un copil ar fi încăput, dar nu ar fi avut puterea de a clinti grinzile. Cu toate acestea nu se dădu bătută şi încercă să se apropie dintr-un alt unghi. Apucă grinda cea mai

apropiată cu ambele mâini şi trase de ea cu toată puterea. Strânse din dinţi, simţind încordarea din umeri şi spate. Trase de grindă în toate direcţiile, dar aceasta nu se clinti.

Învinsă, se aşeză pe o grindă. îi venea să plângă. Ajunsese până aici şi nu ştia ce să facă mai departe. Era nevoie de un bărbat sau de o pereche de boi pentru a urni grinzile. Dacă ar găsi ceva asemănător cu o pârghie sau o frânghie, poate ar avea mai multe şanse, îşi zise ea.

În clipa în care ridică lampa auzi un zgomot ca de pietriş călcat în picioare, care venea dinspre intrare. Îşi încordă auzul şi ascultă cu atenţie. Când zgomotul se repetă, ea stinse lampa şi apucă pistolul.

Max deschise ochii şi îşi întinse membrele amorţite. îi trebui doar o secundă să-şi vină în fire. Era îmbrăcat şi adormise

%

Într-un fotoliu. Fotoliul lui Simon. Camera lui Simon.

Se întinse din nou şi se ridică. Luminarea era pe sfârşite, aşa că aprinse alta pe care o găsise pe cămin. Era trei dimineaţa, şi nici urmă de Simon… sau Martin.

Pe unde naiba umblau la ora asta?

Stupidă întrebare. Când avea optsprezece ani, nici el nu dormea prea mult, iar părinţii lui habar n-aveau.

Poate că era mai bine s-o lase baltă şi să se culce. Oricum nu putea purta cu Simon discuţia pe care şi-o propusese. Era doar o amânare, deoarece el, Max Worthe, manierat şi prietenos din fire, se săturase de copii certăreţi şi obraznici. Nu era o dispută pe care s-o rezolve pe cale amiabilă, ci mai degrabă cu pumnii, dar de o manieră civilizată, ca între corintieni.

Pe scurt, avea să-i administreze o corecţie prost-crescutului. Era singura modalitate în care putea obţine respectul lui Simon. În ce-l privea pe Martin, era timpul să înveţe să-şi trăiască propria viaţă, în loc să stea în continuare în umbra lui Simon.

Max băgă mâna în buzunarul hainei şi găsi un trabuc. Când părăsi camera, luă luminarea cu el.

Ridicându-se fără să facă zgomot, Sara se îndreptă către o latură a căminului şi se ascunse în gaura acestuia. Inima îi bătea nebuneşte, respiraţia îi devenise agitată, şi se strădui să se stăpânească. Încet, încet ridică pistolul şi-l sprijini de încheietura braţului stâng.

Minutele se scurgeau greu. De unde se afla ea, nu putea vedea decât o parte a holului. Prin ferestrele de la etaj şi prin găurile acoperişului pătrundea un pic de lumină. O umbră se mişca şi Sara îşi dădu seama că era un om.

Bărbatul înainta cu prudenţă pe lângă perete, aşa cum făcuse şi ea când intrase în hol, pentru a se feri de grinzile şi zidăria căzute. Umbra lui se topi la un moment dat în întuneric, dar ea îi putea ghici poziţia după zgomotul paşilor pe pietrişul pardoselei. Din când în când bărbatul se oprea, ca şi când ar fi încercat să-şi dea seama dacă se mai afla cineva acolo. Încet, încet ajunse în dreptul ei. îi putea auzi respiraţia, îi putea simţi mirosul, intuia privirea care o căuta în întuneric. Nu era doar o impresie. Omul acela ştia că ea se află acolo şi Sara simţea că intenţiona s-o atace. Nu era vorba despre un vagabond care îşi căuta un loc în care să înnopteze. Nu putea fi decât William.

Ar fi vrut să armeze pistolul, dar îi era frică că el va auzi zgomotul. Era mai bine să stea acolo şi să aştepte, chiar dacă asta dura toată noaptea.

Bărbatul trecu pe lângă ea îndreptându-se către fundul casei, acolo unde înainte se aflau salonul, bucătăria şi cămara. Ea auzi zgomotul metalului lovit de cremene o dată, de două ori, şi panica puse stăpânire pe ea. Bărbatul găsise o lumânare sau o lampă şi încerca să o aprindă.

Gândurile i se învălmăşeau în minte. Omul mai fusese acolo şi cunoştea bine casa; în următorul minut avea să aprindă luminarea şi să-i descopere ascunzătoarea. Dacă şi

el era înarmat, ea n-avea nicio şansă.

Trebuia să iasă de-acolo înainte de a fi prea târziu.

Îşi înfrânse teama şi reuşi să se mişte încercând să ajungă la ieşire. Se izbi de ceva şi îşi ţinu respiraţia. Auzi paşi. Omul nu se mai mişca încet, ştia unde se afla ea şi se îndrepta într-acolo.

Sara se lăsă condusă de instinct. Sări peste grinzi, ajunse la ieşire şi se avântă pe scări. Niciodată nu i se mişcaseră picioarele mai repede. Din câteva salturi fu la poartă, apoi trecu de ea şi începu să alerge ca să scape cu viaţă.

Ţipă când el o prinse pe la spate. Ar mai fi ţipat o dată, dar braţele puternice îi strânseră pieptul de crezu că i se vor rupe coastele. Se smuci, lovi, dar strânsoarea nu slăbea. Tăcerea era aproape la fel de înfricoşătoare ca şi forţa lui. Niciun cuvânt mormăit printre dinţi, nicio ameninţare sau un avertisment. Nu se auzea decât respiraţia lui rapidă.

Când el o ridică de la pământ, ea îl lovi cu capul în faţă. El înjură şi slăbi strânsoarea. Înnebunită de spaimă, Sara se eliberă şi, cu o mişcare fulgerătoare, scoase pistolul şi trase. Forţa împuşcăturii o făcu să scoată un strigăt. Atacatorul gemu şi căzu. Sara o luă la fugă spre adăpostul oferit de copaci.

Plângea de frică în timp ce alerga prin jungla de mărăcini şi tufişuri. Nu căuta o ascunzătoare. Ca un animal sălbatic, hăituit de un vânător, alerga cuprinsă de panică.

I se păru o veşnicie până văzu lumina de pe veranda Longfield clipind printre copaci. Continuă să alerge, deşi simţea un junghi într-o parte, iar picioarele o dureau.

În timp ce ieşea în fugă dintre copaci, o siluetă întunecată apăru în faţa ei. Se opri şi încercă să-şi dea seama cine era, dar inerţia o împinse în faţă. Când două braţe puternice o cuprinseră, începu să se zbată.

— Sara, încetează!

Vocea lui Max! Ar fi trebuit să se calmeze, dar se înfurie şi mai tare, însă încetă să se mai zbată.

— Tu! spuse ea sufocându-se. Tu ai fost acolo! Trase aer în piept. Cum îndrăzneşti să mă sperii în halul ăsta?

Max privi peste umăr.

— Acolo unde? Despre ce vorbeşti? N-am ieşit din casă. Şi ce dracu' cauţi afară la ora asta?

— De parcă n-ai şti. M-ai urmărit! Ai încercat să mă sperii intenţionat!

— Nici vorbă. I-am aşteptat pe Martin şi pe Simon. Încă nu s-au întors. Am ieşit afară să fumez.

Îl privi străduindu-se să-şi recapete respiraţia, şi-şi dădu seama că Max făcea eforturi pentru a-şi păstra cumpătul. Era furios deoarece îşi închipuia că ea ieşise afară pentru a se întâlni cu cineva.

Nu avea puterea să se certe cu el. Nu-şi dorea decât să se afle cât mai repede înăuntrul zidurilor protectoare ale Longfield-ului, cu toate uşile şi geamurile închise.

Străduindu-se să-şi vină în fire, spuse cu o voce tremurândă:

— N-am ieşit afară să mă întâlnesc cu cineva, dacă la asta te referi. Îşi duse mâna la ochi. Tocmai am tras cea mai mare sperietură din viaţa mea. Cineva m-a atacat.

Izbucni în plâns. Max părea atât de puternic şi de protector. Prezenţa lui insufla siguranţă. Îşi dădu seama că fumase, şi de data asta mirosul de tutun îi plăcu mai mult decât cel mai scump parfum franţuzesc. Chiar şi cu ochii închişi şi-ar fi dat seama că Max era lângă ea.

Max nu o mai presă cu întrebările. Observă că ea tremura, îi înconjură umerii cu braţul şi o conduse spre uşa din spate.

— Unde s-a întâmplat? întrebă el în şoaptă.

Sara tresări. Nu avea de gând să-i spună despre cabană.

— Nu departe de casă. Acolo. Indică un punct vag în

spatele ei.

— Mi se pare, spuse el, că ţi-ar prinde bine un coniac mare şi din întâmplare am o sticlă în camera mea. Ce-ar fi să te duci acolo, să te încui pe dinăuntru? O să vin şi eu în câteva minute.

— Unde te duci? întrebă ea în şoaptă.

— Să arunc o privire înjur.

Pe Sara o cuprinse din nou teama.

— Nu! Poate fi periculos.

— Ştiu să-mi port de grijă.

El îi dădu drumul, băgă mâna în buzunar şi scoase la iveală un pistol. Abia atunci Sara realiză că ea nu mai avea pistolul. Nu-şi amintea unde îl scăpase.

Max spuse:

— Nu mă duc departe. Nu vreau decât să mă asigur că nu dă nimeni târcoale casei, bine?

Nu era bine, dar înainte ca ea să poată protesta, el o împinse în hol, trânti uşa şi o încuie pe dinafară.

Lângă uşă erau câteva luminări neaprinse. Aprinse una de la o lampă care ardea şi, protejindu-i flacăra cu o mână, intră pe uşa servitorilor şi urcă scările în grabă.

Se duse mai întâi în camera ei, cu intenţia de a se aranja puţin. Când se privi în oglindă fu şocată. Arăta ca o vrăjitoare. Hainele şi faţa îi erau murdare de funingine şi părul răvăşit.

Se aşeză pe scaunul din faţa toaletei şi-şi studie imaginea în oglindă. Cum de se ajunsese la asta? Ochii îşi pierduseră strălucirea, iar gânduri pe care încercase să le ascundă în cele mai îndepărtate colţuri ale minţii îi reveniră ca şi cum un dig s-ar fi spart.

Când îşi veni în fire sări în picioare, se duse la dulap, alese o rochie nouă şi începu să se dezbrace.

Coniacul îi ardea gâtul, dar senzaţia nu-i displăcu. După două sau trei înghiţituri, se simţi mai bine, iar după alte câteva fu în stare să vorbească despre atac cu

indiferenţă. îi spuse lui Max doar ce consideră necesar. Nu vorbi nimic despre cabană, dar îi arătă biletul scris de mâna lui William.

Îşi motivă aşa-zisa plimbare cu nevoia de a se plimba deoarece nu reuşea să adoarmă. O dată sau de două ori privi lung către uşă. Dacă ar fi fost odihnită, ar fi reuşit să răspundă mai bine întrebărilor lui Max. Nu ştia cât să-i spună şi ce să-i ascundă.

Max aprinsese focul în cămin şi stăteau confortabil în fotolii în faţa lui. El părea obosit şi avea cearcăne. Nu purta cravată, iar hainele îi erau şifonate.

— Cel care te-a atacat, putea fi un vagabond? întrebă el.

— Nu. Sara făcu o pauză ca şi cum încerca să-şi aducă aminte.

— De ce nu? întrebă Max.

— Nu mirosea ca un vagabond. Zâmbi uşor. Pe moment, nu mi-am dat seama, dar mirosea a colonie.

Max privea focul.

— Lasă-mă să văd dacă am înţeles bine, spuse el calm. Acest bilet te aştepta când te-ai dus la culcare. Ridică biletul scris de William. Ai bănuit că este de la William, şi totuşi ai ieşit afară, ştiind că s-ar putea să te aştepte?

Nu era pregătită pentru acest tip de interogatoriu, după ce trecuse prin ceea ce trecuse. Cu fiecare minciună îşi întindea singură încă o capcană.

Vorbi cu prudenţă:

— Nu ştiu la ce m-am gândit, Max, dar cu siguranţă nu mă aşteptam să dau peste William. Nu puteam dormi. Ţi-am mai spus. Eram tulburată. Am ieşit să mă plimb. Asta-i tot.

El făcu un efort pentru a rămâne calm. Simţea că ea îi ascunde ceva, dar nu ştia cum s-o facă să spună adevărul. Era clar că nu avea încă încredere în el, şi asta îl

durea. Mai grav era faptul că se simţea neputincios. Nu se îndoia că ea fusese atacată. Dacă ar fi venit la el când primise biletul, asta nu s-ar fi întâmplat. Ezita între a o lua în braţe şi a o certa. În acelaşi timp îşi reproşa că nu-şi dăduse seama că Sara se afla cu adevărat în pericol. Crezuse că acele bilete reprezentau doar produsul unei minţi bolnave şi nimic mai mult.

Luă o lungă înghiţitură de coniac, după care spuse:

— Nu cred că William a fost cel care te-a atacat.

— Şi eu aş fi spus asta ieri. Cred că William e în viaţă.

— Atunci de ce nu te-a ucis?

— Ce? exclamă ea surprinsă.

El spuse pe un ton rece:

— Dacă ar fi fost William, ar fi încercat să te omoare. Mi-ai spus adesea că te vrea moartă pentru a dispune de averea Carstairs prin intermediul lui Anne. Atunci, de ce n-a venit înarmat? Nu era înarmat, nu-i aşa?

Sara ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar m-am luptat cu el din toate puterile. Poate că voia să facă să pară un accident.

Căzu pe gânduri o clipă.

— Nu putem exclude posibilitatea să fi fost altcineva, interveni Max.

— Nu, spuse ea. Nu cred asta.

— Sara, trebuie să fii realistă. Cine putea intra în camera ta? Cine ţi-ar fi putut lăsa biletul acela?

Ea răspunse repede:

— William. El cunoaşte bine casa. Se putea strecura aici în timp ce noi eram la masă.

— Putea fi Simon. Sau Martin. Ei au plecat primii de la masă şi încă nu s-au întors.

— E absurd. Ei nu mi-ar face rău. Probabil s-au dus la o luptă de cocoşi sau altundeva. N-ar fi prima oară când lipsesc toată noaptea.

Amândoi îşi susţineau punctele de vedere, dar Max

era hotărât să-şi impună părerea:

— Poate fi şi Anne. A plecat de la masă mai devreme şi ar avea cel mai mult de câştigat dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Da, ştiu, nu te-a atacat ea, dar ar fi putut avea un complice.

— Nu! spuse ea. Nu! Nu mai vreau să ascult aşa ceva.

Vocea îi deveni dură.

— Şi să nu-l uităm pe nepreţuitul domn Primrose. Cred că ar prefera să te vadă moartă decât în braţele altui bărbat. În ce o priveşte pe Constance, ar putea fi vorba de gelozie sau un alt motiv pe care trebuie să-l găsim. Ar putea fi oricine, Sara, oricine. Înţelegi?

Ea puse paharul jos şi se ridică. Ochii ei exprimau durere. Vocea îi tremura atât de tare, încât el trebui să facă un efort pentru a o auzi.

— De ce mă torturezi în felul ăsta? Nu e nevoie. Nu sunt proastă. Îmi dau seama că dacă nu William mi-a lăsat biletul, atunci a fost cineva apropiat. Ridică tonul. Să-ţi spun ceva, Max? Nu vreau să ştiu cine e. Nu vreau ca tu să încerci să afli. Nu vreau ca tu să descoperi. Vreau s-o laşi baltă, Max. Pur şi simplu s-o laşi baltă.

Max întinse mâna într-un gest împăciuitor.

— Sara, îmi pare rău. Ai dreptate. Probabil că este William sau cineva la care nu ne-am gândit încă. Uite ce e, încercam doar să te conving că nu trebuie să-ţi asumi riscuri inutile. E prea periculos.

— Periculos! îşi luă capul în mâini şi spuse cu amărăciune: N-ar fi fost niciun pericol dacă nu te-aş fi ascultat pe tine. Trebuia să mă fi căsătorit cu domnul Townsend. Atunci acest coşmar ar fi luat sfârşit. Toată lumea ar fi fost fericită. Am fi putut fi din nou o familie, fără ca toate aceste bănuieli să ne otrăvească mintea.

Se îndepărtă de el şi începu să se plimbe cu paşi mărunţi prin cameră. Îşi ţinea fruntea în palme de parcă

era chinuită de o durere de cap.

Max spuse în şoaptă.

— Sara, n-o să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Trebuie să-l găsim pe cel care te-a atacat, indiferent cine este. Trebuie să înţelegi asta.

Sara se întoarse şi se îndreptă furioasă către fotoliul în care stătea Max:

— Nu-mi spune tu mie ce trebuie să fac! Ce ştii tu? Ce am de câştigat dacă aflu că Simon sau altcineva din familie m-a atacat în seara asta? Aş destrăma familia. Ar trebui ca toţi să reacţioneze. Crezi că o să permit să se întâmple aşa ceva? Şi, apoi, chiar tu ai spus: oricine ar fi fost, nu a vrut să mă omoare. Poate nu voia decât să mă sperie. Nu-l judec. O, Doamne, sunt ultima persoană care să judece pe altcineva. Tatăl meu ne-ar fi tratat pe toţi la fel. Cum pot să-mi învinuiesc familia că s-a întors împotriva mea? Cine ştie ce-ar putea face din disperare? Dar nu e prea târziu. Am să îndrept lucrurile. Jur că am să îndrept lucrurile.

Începu din nou să se plimbe prin cameră cu paşi mici.

— Dacă o să plusez, poate că domnul Townsend se va căsători cu mine. Gândea cu voce tare de parcă uitase sau nu-i păsa de prezenţa lui Max. Da, asta o să fac. O să-i fac o ofertă pe care să n-o poată refuza.

El se ridică de pe scaun.

— Ar trebui să-i scriu, continuă ea. Nu. Mai bine vorbesc cu el personal, nu crezi? Mâine. Mă duc la Bath mâine, apoi o să… o să…

Brusc se întrerupse şi îşi acoperi faţa cu mâinile, iar umerii începură să-i tremure.

— Nu mai pot vorbi, spuse ea înecându-se.

Max ajunse lângă ea din doi paşi. îi duse paharul său la gură şi o forţă să înghită. Ea se înecă, scuipă, şi-i înlătură mâna. El încercă din nou, şi de data asta Sara luă o înghiţitură.

— Mulţumesc, zise ea.

— Acum stai jos şi bea tot paharul.

Sara se supuse. După o vreme, îşi ridică privirea:

— Nu mai e nicio speranţă, nu-i aşa? Nu mai ştiu ce să fac, încotro s-o iau.

Max îşi dădea seama că starea ei nu se datora doar atacului, ci şi îndoielilor prea dureroase pentru a le destăinui cuiva. Banii erau un motiv destul de puternic pentru o crimă. De asta vrusese să se mărite şi să preia moştenirea. Teama ei nu se datora numai faptului că William era în viaţă.

Max se aplecă pentru a o putea privi în ochi.

— Te simţi mai bine?

Ea încuviinţă dând din cap. Apoi spuse:

— Ai văzut tot ce poate fi mai rău – mă refer la familia mea. Lucrurile ar sta altfel dacă tatăl meu ar trăi.

El crezu că se află pe un teren sigur şi riscă:

— Tatăl tău era un om dificil şi rigid, nu-i aşa?

Max fu surprins de reacţia ei.

— Poate că aveam nevoie de asta. Mă refer la disciplină. Nici nu ştii cât de mult îmi lipseşte.

— Vorbeşti de parcă l-ai fi iubit cu adevărat.

— De fapt, l-am adorat. Nu aveam aceleaşi păreri… dar… O, Max, ce o să mă fac?

Vorbele îi ieşiră din gură fără voia ei.

— O să te măriţi cu mine, normal.

Sara înlemni. La fel şi Max. Treptat, buzele lui se arcuiră într-un zâmbet buimac. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să fie ea aleasa? se întrebă el.

Sara clipi dezorientată.

— Ce-ai spus?

— Am spus că te vei mărita cu mine.

— Te vei mărita cu mine, aşa? Ea pocni din degete. Pur şi simplu.

— Nu. Nu aşa. M-am gândit mult la asta, şi cred că e

cea mai bună soluţie pentru amândoi.

— Ai merge atât de departe doar pentru a scrie acel articol? Max aproape că-şi pierdu cumpătul, dar îşi aminti că ea era încă speriată de ceea ce i se întâmplase şi simţea nevoia de consolare. îi luă paharul din mână şi apoi îi cuprinse ambele palme.

— Ascultă-mă, Sara, spuse el. Nu trebuie să mă căsătoresc cu tine pentru a scrie acel articol. Chiar dacă te-ai căsători cu Townsend, eu aş rămâne prin preajmă. Ştii ce va face Townsend? îşi va lua banii şi va pleca. Cineva trebuie să rămână să aibă grijă de tine. Tu crezi că o dată moştenirea încasată, nu va mai exista nicio primejdie. Dar eşti sigură? Eu nu sunt convins că ceea ce s-a întâmplat are vreo legătură cu banii. Dacă am dreptate, n-ar mai avea importanţă dacă tu te-ai ascunde din nou şi-ai aştepta să împlineşti douăzeci şi cinci de ani. Adevărul e că cineva vrea să-ţi facă rău. Te-au găsit şi înainte, te vor găsi şi acum.

— Crezi că nu ştiu asta? întrebă ea cu tristeţe.

Max tăcu şi-i privi mâinile.

— Dacă te căsătoreşti cu mine, spuse el, amândoi vom obţine ceea ce dorim. Dacă tu ai dreptate, pericolul va trece deoarece moştenirea va fi încasată. Dacă am eu dreptate, cine vrea să-ţi facă rău va avea de-a face cu mine.

Sara îl privi atentă.

— Ai merge atât de departe doar pentru a mă proteja pe mine? De ce?

Max îi oferi un motiv pe care ştia că ea îl va accepta.

— Mă simt responsabil. Ziarul meu a stârnit opinia publică împotriva ta. Am greşit faţă de tine şi vreau să îndrept lucrurile.

Ea îşi trase mâinile din mâinile lui şi se ridică în picioare. Max constată că micul lui discurs o impresionase. Sara îl privea uimită.

Max nu se considerase niciodată un bărbat lipsit de scrupule, însă acum era conştient de faptul că profita de situaţie. Sara se mai resimţea de pe urma şocului. Era pierdută, confuză. După cum singură spusese, nu ştia încotro s-o apuce. Îşi potoli conştiinţa spunându-şi că e doar o problemă de timp până când ea va veni de bunăvoie la el. Evenimentele evoluau însă prea repede. Nu-şi putea permite să-i acorde timp.

O îmbrăţişă.

— Spune-mi că te măriţi cu mine, Sara.

În ochii ei apărură lacrimi.

— N-ar fi cinstit faţă de tine, Max.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta.

O sărută uşor.

— Max, oftă ea, pe jumătate protestând, pe jumătate acceptând.

Apoi nu se mai gândi la nimic când Max o îmbrăţişă şi o sărută cu patimă. Se lipi de el, cu capul sprijinit de braţul lui care o susţinea.

Max o strânse şi mai tare. Ea îi simţi starea de excitare, şi trupul ei îi răspunse. Acea parte a minţii care încă mai putea gândi îi spunea că nu era prea prudentă. Nu-i păsa. Trăia. Nu se simţise niciodată mai vie. Şi apoi, cine ştia ce se va întâmpla a doua zi?

Sara se eliberă numai o clipă doar pentru a-i putea înlănţui gâtul cu braţele.

Abandonare. Ea i se abandona lui. Iar patul lui se afla alături. Simţurile porunceau să o aibă. Dacă ar fi avut-o atunci, nu ar mai fi existat cale de întoarcere. Pe de altă parte…

Se lupta cu el însuşi, şi asta a fost greşeala fatală. Conştiinţa lui a câştigat. Nu profitase niciodată de o femeie, şi cu siguranţă nu ar fi făcut-o cu singura pe care şi-o dorise vreodată de soţie.

Cu un efort supraomenesc îşi desprinse buzele de ale

ei pentru a o întreba:

— Asta înseamnă că te căsătoreşti cu mine?

Sara avu nevoie de câteva clipe pentru a înţelege:

— Da, şopti ea, da, şi îi oferi din nou buzele.

El o sărută uşor.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

Asta voia Max să audă.

Ea strigă în momentul în care el se opri, o luă în braţe şi o ridică.

— Ce…

— Te duc în camera ta. Nu începe nicio discuţie. Ai trecut prin multe în noaptea asta. Ţi-am spus că te voi proteja, şi am vorbit serios, chiar dacă asta înseamnă să te protejez de mine însumi. Ceea ce îţi trebuie ţie acum e un somn bun, şi asta o să ai.

O clipă se simţi umilită, dar văzându-i privirea înflăcărată şi uşor amuzată se mulţumi să-şi sprijine capul de pieptul lui. Max avea dreptate. Era epuizată, prea epuizată pentru a gândi. Important era că Max se afla acolo, şi, pentru o vreme, nu trebuia să-şi facă griji pentru nimic.

Max o duse în camera ei, o aşeză în pat, îi spuse că-i oferă cinci, cel mult zece minute pentru a se pregăti de culcare şi că apoi se va întoarce pentru a o veghea. Aşteptă până ce ea încuie uşa, apoi dădu fuga în aripa servitorilor, la etaj, şi trezi un valet. Trebuia să acţioneze, şi avea nevoie de cineva de încredere care să aibă grijă de Sara. După ce-i dădu valetului instrucţiuni, Max se întoarse în camera ei.

Sara încerca să doarmă, dar secvenţe din cele petrecute îi stăruiau în minte.

— Max? Se ridică şi aruncă o scurtă privire prin cameră. Max stătea pe scaunul de lângă şemineu şi frunzărea o revistă. Auzindu-se strigat se ridică şi veni

repede lângă ea.

— Ce e, Sara?

Ea îşi scutură capul.

— Nimic. Doar… Se lăsă înapoi pe pernă şi închise ochii. Când respiraţia îi deveni regulată, Max îi dădu părul la o parte şi descoperi o zgârietură lungă şi adâncă de la ureche până la baza gâtului. O urmări cu vârful degetului şi simţi cum îl cuprinde furia El nu era indulgent ca Sara, nici pe departe. Când va descoperi persoana care o atacase, se va răzbuna în acelaşi fel.

Încă mai privea zgârietura când auzi o bătaie în uşă. Se duse să deschidă.

16

S ara şedea în pat în capul oaselor sorbind dintr-un pahar de ciocolată caldă pe care servitoarea ei i-o adusese cu câteva minute înainte. Deşi Martha o asigurase că era o zi de vară senină şi caldă, Sara se simţea înfrigurată. Era târziu, aproape de prânz, dar nu-i venea să se scoale din pat. Tot ce voia era să-şi pună pătura în cap şi să uite că mai există altceva dincolo de zidurile protectoare ale camerei.

Nimeni nu-şi putea închipui că fusese atacată în noaptea trecută. Singurele semne vizibile erau zgârietura lungă de pe gât şi zgârieturile de pe mâini. Dacă va fi nevoie, se vajustifica spunând că se jucase cu una dintre pisicile din grajd. Mai avea nişte julituri pe genunchi, dar era puţin probabil să le vadă cineva.

Nu voia să afle nimeni că fusese atacată, pentru că n-avea chef să răspundă la întrebări indiscrete. Dar mai ales nu voia să provoace bănuieli de genul celor care îi bântuiau mintea.

Deşi se străduia, nu se putea abţine să nu retrăiască momentele de groază prin care trecuse: acele mâini puternice, apucând-o din spate, imobilizându-i braţele;

panica atunci când strânsoarea acelor braţe îi tăiase respiraţia.

Se cutremură din nou.

O asaltau nenumărate gânduri şi temeri. Nu ştia încotro s-o apuce, ce să facă în continuare. Ura acest sentiment de neajutorare. Max îi oferea o soluţie, dar nu era sigură că vrea s-o accepte. Nu ştia care era cel mai bun lucru de făcut.

Privirea ei se îndreptă către scaunul în care stătuse Max cu o noapte în urmă. Dacă nu s-ar fi aflat acolo, nu ar fi avut curajul să închidă ochii. Şi tot în noaptea trecută îi promisese că o să se căsătorească cu el.

Îşi atinse buzele cu degetele, amintindu-şi cum o sărutase. Când îşi simţi trupul fremătând oftă, aruncă păturile la o parte şi se dădu jos din pat.

Când coborî, un valet îi spuse că un domn o aşteaptă în salon. Numele lui era Fallon, dar în afară de asta valetul nu ştia decât că o aştepta de ceva vreme.

Tânărul care se ridică la apariţia ei era de înălţime medie şi avea o figură plăcută, deschisă. Sara aprecie felul în care era îmbrăcat, haina bleumarin şi pantalonii bej.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Fallon? spuse ea făcându-i semn că poate să se aşeze.

Ea luă loc pe canapea. Tânărul intră direct în subiect:

— Înainte de a pleca la Winchester, Lordul Maxwell m-a rugat să vă dau această scrisoare. Conţine răspunsul la toate nelămuririle.

Sara luă scrisoarea. Era şocată. Primul gând care-i veni în minte fii acela că Max se răzgândise în privinţa căsătoriei şi nu ştiuse cum să-i spună. Dar gândul nu stărui prea mult. Max era orice, numai laş nu.

Domnul Fallon continuă:

— N-a vrut să vă trezească. A plecat foarte devreme. De aceea mi-a lăsat mie scrisoarea.

Descumpănită, Sara deschise scrisoarea şi începu să

citească. Putea avea încredere în Peter Fallon, spunea Max, întrucât el şi Peter erau prieteni şi colegi. Până se va întoarce – urma să fie în Longfield în aceeaşi seară, dacă toate mergeau bine – Peter va avea grijă de ea. El va face rost de o împuternicire specială de la episcop şi, când se va întoarce, se vor căsători imediat la biserica din Longfield. Nu va accepta nicio amânare, din motive ce sunt evidente. Tot ce avea ea de făcut era să stea în preajma lui Peter şi să se asigure că vicarul se va afla acolo.

Nu mai era cale de întoarcere. Doamne, ce făcuse?

— Vă simţiţi bine, domnişoară Carstairs?

Peter Fallon o privea atent.

— Nu arăţi ca un bodyguard, spuse ea.

— Forţa nu e neapărat necesară în acest caz. Nu trebuie să rămâi singură. Asta mi-a spus Lord Maxwell. Te voi însoţi oriunde vei merge.

— Şi cum ai de gând să procedezi? Nu intenţionez să spun familiei mele că te afli aici pentru a mă proteja. N-aş face decât să-i neliniştesc. Ar trebui să le spun despre…

Ezită, neştiind câtă încredere avea Max în acest om.

El termină propoziţia în locul ei:

— Despre atacul de aseară? înţeleg. Poţi conta pe discreţia mea.

Îl privi un timp, apoi spuse cu răceală:

— Cine eşti, domnule Fallon?

El îi răspunse degajat:

— Lucrez pentru Lord Maxwell. Dacă vrei să ştii mai multe, va trebui să-l întrebi pe el. Dar, pentru binele nostru, putem spune că Lord Maxwell m-a însărcinat să scriu despre arhitectura din Longfield. Asta va explica prezenţa mea aici. Voi fi mereu prin preajmă, nu te voi scăpa din ochi. Dacă părăseşti casă, te rog să mă anunţi.

— Chiar aşa? Sara se ridică. Max s-a ocupat de prea multe în ultima vreme.

Tânărul se ridică şi el.

— Da, se pricepe la asta. Domnişoară Carstairs, fiţi vă rog rezonabilă. Nici nu o să observaţi că sunt aici. Iar când se întoarce Max, veţi lămuri problema cu el.

Voia să pară supărată, dar nu putu rezista zâmbetului trist, dezamăgit. Zâmbi fără să vrea.

— Se pare că şi tu ai fost victima metodelor lui Max, spuse ea.

— Frecvent, o asigură el şi mimă un fior.

Earâse.

— Aşteaptă aici, spuse ea. Mai întâi vreau să-mi avertizez

— Vreau să spun să-mi anunţ familia că eu şi Max ne vom căsători în seara asta. Apoi mă voi întoarce să te iau şi să te prezint familiei.

Peter Fallon rămase în picioare până când Sara părăsi încăperea, apoi se aşeză din nou şi îşi turnă o cană de cafea din ibricul pe care servitoarea tocmai îl adusese. Terminase o farfurie de plăcinte cu stafide şi se gândea dacă mai poate cere una. Era tipic pentru Max. Întotdeauna se gândea la binele celor de lângă el, mai ales când i se făcea un serviciu. Nu trebuia decât să tragă de şnurul clopoţelului şi un servitor ar fi venit în grabă să-l întrebe ce doreşte.

Va începe deci cu servitorii. Dacă vreunul dintre ei i-a adus acel bilet domnişoarei Carstairs noaptea trecută, va afla imediat despre cine e vorba, nu întrebându-i direct, ci pe ocolite. Metodele sale erau diferite de cele ale lui Max şi, după modesta sa părere, mult mai eficiente. Servitorii ştiu mult mai multe decât cred stăpânii.

Îşi bău cafeaua gânditor. Sprâncenele lui mari erau încruntate. Deci aceasta era Sara Carstairs. O văzuse la proces, dar nu reuşise să-i desluşească trăsăturile din cauza bonetei. Acum nu se mira că Max se îndrăgostise de ea. Nu era numai aspectul fizic-părul negru şi lucios, ochii cenuşii şi expresivi –, mai era şi acel ciudat amestec de

mândrie şi fragilitate. Să fi fost ea o ucigaşă? Max fie îşi schimbase părerea, fie întrebarea devenise irelevantă.

Căscă de câteva ori. Era obosit. Stătuse treaz jumătate din noapte. Dormea liniştit în patul din casa închiriată de la Cât and Fiddle, când fusese trezit de unul din valeţii de la Longfield şi târât până acolo pentru a discuta cu Max. Auzise zvonurile care circulau prin Stoneleigh, şi anume că domnişoara Carstairs se logodise cu un oarecare vânător de recompense, şi se întrebase ce dracu' se întâmpla.

Ei bine, acum ştia şi era surprins.

Max fusese foarte reţinut. Nu discutaseră problema cum făceau de obicei, ci făcuse doar o scurtă trecere în revistă a evenimentelor şi îi dăduse câteva ordine. Înainte de toate, Max dorea ca domnişoara Carstairs să se afle în siguranţă până la întoarcerea lui. Nu trebuia să plece nicăieri singură. Apoi Peter putea începe să caute răspunsuri. Max voia să ştie cine pusese biletul pe toaleta ei, cine putea să cunoască şi să imite scrisul lui William Nerville şi unde se aflase toată lumea cu o seară în urmă când avusese loc atacul. Posibilul răspuns potrivit căruia domnişoara Carstairs era responsabilă şi că nu existase niciun atac, fie nu-i trecuse prin minte, fie că nu vrusese să-l ia în considerare.

Se gândea la acest lucru când Sara reveni. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi în ochi avea o sclipire războinică.

— Dacă mă urmezi, domnule Fallon, spuse ea, voi face prezentările.

Nu mai existase niciodată o nuntă atât de deprimantă. Părea mai degrabă o înmormântare, doar că atmosfera nu era dominată de durere, ci de speranţe înşelate. Ei bine, Max nu avea dispoziţia necesară pentru a scoate familia Sarei din starea deprimantă în care se afla. Făcuse în ziua aceea un drum istovitor până la Winchester şi înapoi şi era obosit şi irascibil.

Ce naiba îi reţinea pe Sara şi pe Simon? Dacă liniştea avea să mai dureze mult timp, va adormi din picioare.

Aruncă o privire prin capelă. Se afla într-unul din turnurile circulare şi nu putea găzdui mai mult de douăzeci de persoane. Acum se găseau acolo şase persoane, inclusiv preotul. Martin citea o carte, Constance privea drept înainte, Anne se ruga, iar Lucy mângâia o pisică.

Un singur lucru atenua proasta dispoziţie a lui Max. Nici Simon, nici Martin nu aveau zgârieturi. Era puţin probabil ca vreunul din ei s-o fi atacat pe Sara cu o seară în urmă. Pentru binele ei, spera că are dreptate.

Dar de ce naiba întârzia Sara?

Spera că nu se răzgândise. Ar fi fost al dracului de rău. Oricum nu va renunţa – o va lua cu frumosul, iar dacă asta nu va merge, va recurge la mijloace mai dure. O va duce la cabana lui de vânătoare din Cornwall şi o va ţine acolo până îi va veni mintea la cap. Oricine şi-ar fi dat seama că între ei exista ceva. Cum putea femeia asta să fie atât de oarbă?

Cinci minute. Atât îi mai dădea, apoi se va duce după ea.

Preotul începu să se agite. Max se ridică din strana în care se afla şi se îndreptă către el.

— Ce mai e acum? întrebă el morocănos.

Cu o voce joasă şi încordată, vicarul spuse:

— Totul este cât se poate de neobişnuit. Ar trebui să te căsătoreşti într-o biserică, nu într-o casă particulară şi asta dimineaţa, după cum este obiceiul locului.

— Episcopul ţi-a explicat totul, nu-i aşa? Sau vrei să porţi discuţia asta cu el?

Întrebarea îl reduse pe preot la tăcere.

Aşa şi trebuie, gândi Max, întrucât el lămurise într-adevăr totul cu episcopul. Desigur, contase şi faptul că tatăl său şi episcopul Hyde fuseseră prieteni şi colegi de şcoală. îi explicase episcopului că se temea că mireasa lui

putea fi ucisă dacă s-ar oficia căsătoria într-o biserică, şi că la Longfield exista o capelă. Subliniase, de asemenea, urgenţa acestei căsătorii. Episcopul îl privise ciudat, chiar cu tristeţe, dar semnase toate actele necesare.

Abia când se afla în drum spre Longfield îşi dăduse seama că prelatul crezuse că mireasa sa era pe punctul de a da naştere primului lor copil – nelegitim. Asta explica probabil privirea lui tristă.

Zâmbi, deşi ştia că dacă povestea va ajunge la urechile părinţilor săi va ieşi un mare scandal.

Max se întoarse când se deschise uşa. Intră Sara, la braţul lui Simon. Capela era mică şi exista un singur culoar central. Ajunse alături de Max din câţiva paşi. Se străduise mult să arate bine, remarcă Max satisfăcut. Părul, coafat în cârlionţi mici, îi era prins cu o panglică albă. Rochia din satin avea culoarea fildeşului, iar peste ea purta o jachetă asortată, cu mâneci lungi, încheiată până la gât. Într-o mână ţinea o crenguţă cu flori albe.

Oboseala şi irascibilitatea lui dispărură imediat. O luă de mână. Degetele Sarei tremurau. Părea gata să o ia la fugă la cea mai mică provocare. El îşi înclină capul pentru a auzi cuvintele ei şoptite.

— Nu ai semnat contractul de căsătorie, spuse ea.

Nu acestea erau cuvintele pe care spera să le audă. îi stătea pe limbă să-i spună că ar fi putut-o cumpăra şi vinde de zece ori. Mă rog, cel puţin de două ori. Se abţinu, din dorinţa ca Sara să se încreadă în el fără rezerve. Voia ca ea să aibă aceeaşi încredere în el ca şi în nenorocita ei de familie. Voia…

Ea îi strânse mâna.

— Ce e? întrebă el pe un ton nu foarte blând.

— Max, mai ai încă timp să te răzgândeşti.

O privi cu atenţie. Privirea ei trăda nesiguranţă şi îngrijorare. Ei bine, o să-i dea un alt motiv de îngrijorare.

— Nicio şansă, spuse el, pentru că tu, draga mea, o

să faci ca aşteptarea mea să nu fi fost degeaba.

Preotul îşi drese vocea şi ceremonia începu.

Constance o ajută să se dezbrace pentru culcare. Nu avea nevoie de ajutorul lui Constance, dar nu-l putea refuza din moment ce împrumutase pentru nuntă rochia mamei sale vitrege. Nu exista nicio şansă ca Max să apară. Adormise la masă şi avusese nevoie de ajutor pentru a ajunge în pat.

Nu-l învinovăţea. Ai ei se dovediseră mohorâţi şi tăcuţi pe tot parcursul mesei, deşi aveau destule să-şi spună după plecarea lui Max. Anne fusese cea care-i adusese în starea aceea.

„Sunteţi orbi cu toţii? strigase ea. Nu vedeţi că Sara este îndrăgostită de Max şi el de ea? Lui nu-i pasă de averea ei. Se iubesc”.

Înmărmuriseră cu toţii, inclusiv Sara.

Alungă această amintire, îmbrăcă o cămaşă de noapte şi se întoarse către Constance.

— Îţi mulţumesc că mi-ai împrumutat rochia ta. Dacă mi-aş fi făcut una la comandă, aşa aş fi vrut să arate. Este cu adevărat frumoasă.

— Sperasem că o voi purta la nunta ta. Constance oftă, scutură din cap şi continuă: Nu mi-am închipuit însă că va fi o astfel de nuntă. Nu ştiu ce ar fi spus tatăl tău dacă ar fi fost de faţă. Te-am considerat întotdeauna o persoană echilibrată, dar am impresia că nu eşti decât o fetiţă proastă. Te-ai lăsat sedusă de un chip frumos şi de nişte umeri laţi.

Sara îşi dădu părul la o parte.

— Max înseamnă mai mult decât atât.

— Oare? De unde ştii? Cine sunt părinţii lui? De unde provine averea lui? Dacă există. Eu una mă îndoiesc. Draga mea, el s-a grăbit să se căsătorească înainte ca tu să poţi afla ceva despre el. E un vânător de zestre şi ne va distruge pe toţi. Ochii ei verzi se îmbunară, şi rosti pe un

ton rugător: Nu e prea târziu. Încă mai poţi anula căsătoria. Ţine-l departe o noapte sau două până se întoarce Drew ca să te poţi consulta cu el.

— Nu vreau să mă consult cu Drew. Ştiu ce vreau.

Când Constance deschise gura să vorbească, Sara o reduse la tăcere cu o mişcare scurtă a mâinii. Nu voia să se certe cu Constance sau cu altcineva în legătură cu nunta, dar se săturase de toate aceste atacuri la adresa lui Max.

— De acum înainte, spuse ea, vei vorbi respectuos despre Max; acelaşi lucru e valabil şi pentru Simon şi Martin. Dacă vă este prea greu, vă sugerez să părăsiţi Longfield-ul imediat. Vorbesc serios, Constance.

Aceasta o privi surprinsă şi apoi oftă.

— Problema ta, spuse ea, este că nu ştii cine îţi vrea binele. Nu credeam că o să aud vreodată asemenea vorbe de la tine.

— Nu le-ai fi auzit dac-ai fi ştiut să te porţi.

Cu rochia pe braţ, Constance se îndreptă către uşă. Ajunsă acolo, se întoarse şi spuse:

— I-ai judecat greşit pe fraţii tăi. De ce crezi că au fost daţi afară de la Oxford?

— Pentru că s-au luat la bătaie pentru o târfă.

— O, nu. Pentru că s-au luat la bătaie pentru tine. Ţi-au apărat reputaţia. Şi asta nu e nici prima, nici ultima oară când o fac. Nu le spune că ţi-am vorbit despre asta. S-ar supăra pe mine.

— Ce? Constance…

Cu un zâmbet triumfător, Constance părăsi camera.

Sara era descumpănită. Îşi aminti cum îşi certase fraţii când îi spuseseră că erau excluşi pentru restul trimestrului. Scandalul se iscase din cauza unei domnişoare, îi spusese Simon, iar când Martin a vrut să-i dea amănunte, Simon l-a întrerupt.

Sara făcu câţiva paşi prin cameră cufundată în

gânduri. Ajunsă la fereastră, se opri şi privi afară. Nu se zărea nicio lumină în casa lui Drew. îl considera un membru al familiei şi şi-ar fi dorit să fie prezent la nuntă, însă Simon îi spusese că Drew plecase la Winchester cu treburi.

Nici măcar Bea nu era acolo, ca să-i dea un sfat. Bea refuzase să vină la Longfield pentru că nu voia să intervină între soţ şi soţie.

Doamne, ce făcuse?

Se aşeză pe pat şi căzu pe gânduri.

E ra pe punctul de a stinge luminările de pe şemineu când intră Max. Surprinsă, se răsti:

— Ce cauţi aici?

El îşi scosese haina, rămânând doar cu cămaşa şi pantalonii săi negri. Amuzat şi relaxat, spuse:

— Ce altceva aş putea face în noaptea nunţii mele? îmi cer scuze pentru faptul că am adormit la masă. M-a doborât călătoria la Winchester, dar acum sunt în formă.

Deşi nu-i era uşor, Sara reuşi să zâmbească.

— Max, vreau să-ţi vorbesc despre seara trecută…

— Ce e cu seara trecută?

— S-ar putea ca eu să-ţi fi făcut o impresie greşită.

— Despre ce impresie e vorba, Sara?

Nu-i putea susţine privirea sferedelitoare, aşa că se întoarse şi mângâie buchetul de trandafiri albi aflaţi într-o vază pe comodă.

— Nu vreau ca asta să fie o căsnicie adevărată, Max, spuse ea.

Când se întoarse, el se afla chiar în faţa ei. Inima îi bătea atât de tare, încât se întrebă dacă nu cumva el o auzea.

— Nu vreau ca asta să fie o căsnicie adevărată, repetă ea, privindu-l drept în ochi.

Rostise cuvintele, dar ochii ei spuneau altceva. Max îşi zise că ar fi trebuit să se obişnuiască până acum. De

fiecare dată când se apropia de ea, Sara se punea în gardă. Nu ştia cum să cedeze elegant.

Sara se aştepta la o răbufnire, dar el îi zâmbi cu o seriozitate stranie.

— Va trebui să te descurci mai bine, altfel voi fi nevoit să-ţi spun că este laşă ori mincinoasă.

Sara rosti pe un ton rece:

— Problema ta, Max, este că te-ai obişnuit ca femeile să-ţi cadă în braţe.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— Ai o părere exagerat de bună despre cuceririle mele. Recunosc, am avut legături pasagere, dar nu am cerut nici unei femei să fie soţia mea.

Sara roşi.

— O, Max, îmi pare rău. N-am vrut să spun asta. Doar că…

— Tu crezi că sunt un vânător de zestre?

— Bineînţeles că nu. Şi îmi cer iertare pentru familia mea. S-au purtat îngrozitor cu tine.

— Te gândeşti că voi publica povestea în ziar?

— Nu, dacă tu-mi spui că n-o vei face.

— Crezi că aş putea, acum că eşti soţia mea? Nu ai încredere în mine? Ce se întâmplă, Sara? Spune-mi.

Era atât de aproape încât ea îi putea simţi căldura trupului, mirosul de săpun pe care-l emana pielea lui. Simţurile i se trezeau. Se întoarse cu intenţia de a se îndepărta, dar îşi dădu seama că nu era în stare. Apropierea lui o copleşea.

Inspiră scurt.

— Max, tu ştii cine sunt. Sunt Sara Carstairs. Am fost găsită nevinovată de crimă, dar asta nu înseamnă că oamenii cred acest lucru. Poate că sunt vinovată. Cum voi putea fi vreodată sigură că verdictul e cel corect?

— Deci asta e. Max zâmbi. Eu ştiu că eşti nevinovată pentru că, spre deosebire de ei, eu te cunosc.

Vocea lui Max era blândă şi în acelaşi timp dojenitoare. Sara fu nevoită să înghită în sec înainte de a continua:

— Nu mi-am dorit niciodată o căsnicie adevărată. Dacă ar fi să avem copii, cum aş putea trăi cu stigmatul, cu ruşinea faptelor mele?

Şi-ar fi dorit să o cuprindă în braţe şi să să-i alunge temerile cu sărutări. Rezistă acestui impuls deoarece voia ca ea să i se dea de bunăvoie, fără trucuri din partea lui.

Max spuse:

— Simon şi Martin s-au împăcat cu situaţia? Nu i-am auzit plângându-se.

— Nu, nu se plâng, dar nu le e uşor. Constance mi-a spus că au fost exmatriculaţi un trimestru pentru că s-au certat, apărând reputaţia mea. Acum îi înţelegi?

Max zâmbi şi zâmbetul îi lumină chipul.

— Aminteşte-mi să le strâng mâna mâine la micul dejun.

Sara se enervă.

— Max, eu vorbesc serios.

— Îmi dau seama. Apropo, când ţi-a spus Constance asta?

— Nu cu mult timp în urmă, când mă ajuta să mă dezbrac.

Acum totul devenea limpede.

— Şi ai avut, brusc, o mustrare de conştiinţă?

— Mi-am dat seama cât de egoistă am fost, dacă la asta te referi. M-am gândit doar la ce era mai bine pentru mine.

Fără să zâmbească, Max spuse încetişor:

— Eu ştiu ce e cel mai bine pentru mine, Sara. Mă interesează însă ce consideri tu că e mai bine pentru tine.

— Ce?

— Ce vrei, Sara, ce vrei cu adevărat?

Ceea ce voia se afla chiar în faţa ei. Ochii lui albaştri

strălucitori o dezarmau. Lumina lumânărilor se oglindea în părul lui de culoarea aurului. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată

Max rămase nemişcat. Nu era necesar să o atingă. O dorea, iar micul său discurs ar fi putut la fel de bine să rămână nerostit.

— Nu vreau să te rănesc, Max.

— Nu dar o vei face. La fel cum te voi răni şi eu. E inevitabil, Sara pentru că suntem oameni. Eu sunt dispus să-mi asum riscurile. Dar tu?

Max întinse mâna, dar nu o atinse. Sara înţelese că îi oferea posibilitatea să aleagă. N-ar fi trebuit s-o facă. Nu putea să se lupte împotriva propria sale inimi, iar inima făcu alegerea pentru ea. Max îi luă mâna şi o trase încetişor în braţele sale. Cu respiraţia întretăiată el spuse:

— Nu mai e cale de întoarcere, înţelegi? Nu numai în noaptea asta. Niciodată.

Max spuse ceva, ceva despre renunţare, ceva ce ea nu înţelese căci se ridică pe vârfuri şi, cu un oftat resemnat, îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui. îi simţi bătăile inimii, apoi gura lui peste buzele ei. Plăcerea era atât de intensă încât îi venea să plângă.

Când sărutul se termină, tremurau amândoi. Max nu ştia dacă era impresionat sau înfricoşat. Trupul îi ardea de dorinţă. Se gândise mereu la noaptea în care se vor întâlni şi imaginaţia lui dăduse acelei nopţi un alt final.

El îi inhala parfumul şi fii străbătut de un fior de dorinţă. Mâinile îi alunecară pe umerii ei, iar degetele i se încurcară, neajutorate, în Părul moale-Visase acele şuviţe întunecate acoperindu-l ca o draperie şi buzele ei sărutând fiecare centimetru al pielii sale dezgolite.

Încercând să se stăpânească, Max rosti:

— Unul dintre noi trebuie să se oprească. Ajută-mă, Sara.

Vocea ei era o şoaptă:

— Nu te opri acum. Îşi lipi trupul de al lui. O să mor dacă te opreşti.

— La dracu', încerc să fiu responsabil.

Şi ăsta era adevărul. Nu crezuse niciun moment că Max ar fi ca William. Sara descoperea muşchii puternici care se încordau sub degetele ei. Pe acest bărbat voia să îl posede şi să se lase posedată de el.

Gura lui o acapară din nou, lacomă, agresivă. Ea îi răspunse cu o pasiune care îl ameţi. Un fior fierbinte îi aduse pe amândoi în pragul extazului. Mâinile lui nerăbdătoare o eliberară de îmbrăcăminte pentru a se putea desfăta cu pielea ei caldă.

Când ea gemu, el râse încetişor, trăgând-o în pat şi rostogolindu-se împreună cu ea pe saltea. Dură doar un moment ca să scape de propriile haine şi se întinse alături de ea.

Mâinile lui se plimbau peste corpul ei, flământându-i carnea moale, dezmierdându-i fiecare rotunjime. Când ea începu, timidă, explorarea corpului lui, Max începu să gâfâie. Corpul lui se cutremură de excitare şi datorită sunetelor pe care ea le scotea.

— Sara, nu cred că mai pot rezista, spuse el gâfâind.

— Nu vreau să aştepţi.

Era înnebunită de dorinţă. Ştia ce urmează şi corpul său vibra ca o vioară bine acordată. Altcineva preluase controlul, o creatură primitivă care refuza să se lase inhibată de temerile şi reţinerile Sarei.

Nu mai cunoscuse niciodată un asemenea bărbat – prieten, amant, protector. Oare îl merita?

— Lacrimi?

Mâinile lui îi atinseră genele.

— Eşti minunat, Max, şopti ea. Mi-e teamă că te voi dezamăgi, spuse cu sinceritate.

— Prostuţo, murmură el şi îi desfăcu picioarele cu blândeţe. Ea i se oferi şi îl strânse cu putere.

Prima lui smucire o lăsă fără respiraţie. Durerea era copleşitoare. Îşi înfipse unghiile în spatele lui şi încercă să se elibereze.

Max se opri surprins. Era virgină. La asta nu se gândise niciodată. Era virgină. Nu-i venea să creadă. Ar fi trebuit să se oprească, însă n-o putea face. Simţea cum trupul îi explodează.

Îşi încleştă dinţii în timp ce ea începu să se smucească. Broboane de sudoare îi izvorau pe frunte. Încercările ei de evadare îl adânceau şi mai mult în ea. Fiecare muşchi i se încorda în timp ce se străduia să păstreze controlul.

Când durerea scăzu în intensitate, ea suspină uşurată şi apoi se moleşi.

Max o privi şi o sărută.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi putut face să-ţi fie mai uşor.

— Dacă eu aş fi ştiut, nu m-aş mai fi aflat aici. Ultima oară mi-a plăcut mai mult. De fapt…

El o opri cu un sărut, o uşoară, senzuală posedare care o făcu să uite încordarea din coapse. Când o pătrunse din nou, ea îşi ţinu respiraţia, pregătindu-se să întâmpine durerea. Dar nu mai exista durere, ci numai plăcere.

Cu grijă, încet, el o excită, copleşind-o cu sărutări şi cuvinte drăgăstoase. Respiraţia ei deveni mai accelerată şi corpul i se încordă.

Max îi simţi trupul fremătând de plăcere sub al lui, auzi ţipătul sălbatic de extaz, îşi îngropă faţa în părul ei şi se lăsă şi el pradă plăcerii.

După o vreme Max se ridică într-un cot, pentru a o vedea mai bine. Buzele Sarei erau roşii de la săruturile lui.

— E-n regulă? întrebă el încet.

Copleşită şi ameţită de dragoste, ea îşi ridică privirea speriată şi în acelaşi timp umilită. Cum putea ceva atât de pământesc şi carnal s-o copleşească?

— Mă simt bine.

El îi dădu părul pe spate şi descoperi ceea ce căuta – zgârietura de pe gât. Mai avea o vânătaie pe şold şi julituri pe genunchi. Le pipăi şi le sărută cu blândeţe.

Uimită, Sara îl privi.

Max îşi zise că era cea mai atrăgătoare femeie pe care o cunoscuse. Dar dincolo de dorinţă, simţea o puternică nevoie de a o proteja. Ea îşi asuma riscuri mari. Cineva reuşise să o rănească. Dacă pe ea n-o înspăimânta lucrul ăsta, pe el îl speria al naibii de tare.

În plus, îl minţise şi el nu putea accepta asta.

Se aplecă deasupra ei şi o sărută pe buze.

— Eşti sigură că eşti bine?

Era ceva în ochii lui care o făcu să fie precaută.

— Sunt sigură.

Max se încruntă, şi spuse pe un ton tăios:

— Vrei să-mi explici ce dracu' se întâmplă? Nu ai avut niciodată un amant. De ce m-ai minţit, Sara? De ce ai minţit în legătură cu William Neville?

Un fior de teamă îi străbătu corpul.

— Ce vrei să spui?

— La proces au fost citite scrisorile tale către William. Păreaţi amanţi. Şi, totuşi, nu aşa au stat lucrurile.

— Ah, asta e! I se făcu deodată frig, şi îşi îmbrăcă rochia de casă. Acele scrisori, spuse ea, erau fabricate.

— Adică erau contrafăcute?

— Nu, eu le-am scris, dar cu mult timp înainte ca William să se căsătorească cu Anne. Aveam optsprezece ani şi eram îndrăgostită de el. Nu am datat scrisorile. William a făcut asta după moartea tatălui meu şi a încercat să mă şantajeze.

Spuse toate aceste lucruri pe nerăsuflate.

— Avea întotdeauna probleme cu banii. Nu conta cât de mulţi îi dădeam, niciodată nu-i ajungeau să-şi plătească datoriile de la jocurile de noroc. Din fericire, prefera Londra nu Hampshire. Când lipsea, eram cu toţii fericiţi,

dar se întorcea întotdeauna când rămânea fără bani.

Max aşteptă ca ea să tacă, şi atunci spuse cu blândeţe:

— A pus datele pe scrisori pentru a dovedi că voi doi aveaţi o relaţie despre care sora ta nu ştia?

— Nu i-a mers. I-am spus lui Anne că trimisesem scrisorile când eram o fetiţă şi credeam că-l iubesc. Ea nu ştia că eu şi William fusesem mai mult decât nişte simple cunoştinţe. Nimeni nu, şti a. Am păstrat secretul deoarece se temea că tatăl său l-ar fi dezmoştenit dacă ar fi aflat de mine. Când nu ne puteam întâlni, ne scriam. Ce romantică proastă am fost.

Tăcu din nou, dar Max o îndemnă:

— Nu te opri, Sara. Spune-mi tot ce-ţi aminteşti despre William.

Ea întoarse capul şi îl privi.

— De ce?

— Pentru că a avut o influenţă profundă asupra vieţii tale şi vreau să înţeleg.

— Distruge tot ce atinge.

Era conştient că folosise prezentul.

— Înţeleg. Ce s-a întâmplat, Sara? Ce te-a făcut să nu-l mai iubeşti?

— Comportamentul lui violent; crizele lui de gelozie. Se cutremură. Mă înspăimânta. L-am întrebat despre un zvon pe care-l auzisem. Lumea spunea că o lăsase însărcinată pe o fată din împrejurimi. îl privi în ochi. Se spunea că William a obligat-o să scape de copil, şi că din cauza asta ea a murit. Eu nu am crezut o iotă, dar când l-am întrebat pe William mi s-a părut înspăimântat. Apoi s-a înfuriat. A spus că sunt minciuni şi m-a lovit. Nu cred că a vrut. Era la fel de şocat ca şi mine. Nu mai contenea cu scuzele, i-am spus tatălui meu că mă lovisem de uşă. După aceea nu am vrut să mai am de-a face cu el. N-a acceptat asta, şi astfel am devenit prizonieră în propria mea casă.

Îmi era ruşine să-i spun tatălui meu despre idila mea cu William. Dacă aş fi făcut-o, poate lucrurile s-ar fi terminat altfel pentru Anne. În cele din urmă a renunţat şi s-a mutat la Londra. Am crezut că totul se terminase.

Se ridică din pat, îşi culese rochia de pe jos şi se îmbrăcă. Max îşi puse şi el pantalonii. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Era firavă şi delicată. îi putea cuprinde talia cu palmele. Cum putea un bărbat s-o lovească? Spera că Neville era încă în viaţă, pentru a-l face bucăţi atunci când se va întâlni cu el.

— Apoi, continuă ea, domnişoara Beattie şi cu mine am fost într-o excursie în Scoţia. Am lipsit aproape trei luni. Când m-am întors, am aflat că William se căsătorise cu Anne.

— Cum a putut tatăl tău să îngăduie aşa ceva? William Neville! L-am cunoscut vag la Londra – un împătimit al jocurilor de noroc şi un risipitor.

— Tatăl meu nu ştia nimic despre viaţa lui de la Londra, iar William putea fi fermecător atunci când voia. Existau nişte zvonuri, dar nimic concret. Şi nu uita, William era fiul lui Sir Ivor Neville. Familia Neville este cea mai veche din Hampshire. Toată lumea îi respectă datorită numelui. Tatăl meu jubila. Când William va fi moştenitor, familia va avea un titlu nobiliar. Era prea târziu. Anne era soţia lui. Speram să fie bine, dar mă temeam de ce putea fi mai rău. Când tatăl meu a suferit un atac de cord, William şi-a dat arama pe faţă.

Sara luă un trandafir din vază şi începu să-i rupă petalele.

— William a început să fie violent cu Anne, iar tatăl meu nu mai era în stare să o protejeze. M-am dus la Sir Ivor şi l-am implorat să intervină, dar m-a refuzat. îl dezmoştenise pe William încă înainte să se căsătorească cu Anne, din cauza comportării lui violente. După căsătoria lui cu Anne, a refuzat orice relaţie cu vreunul dintre noi.

Se întoarse către Max.

— Nu intenţionam să renunţ. M-am gândit că legea o va proteja pe Anne. Credeam că-l puteam izgoni pe William de pe proprietatea noastră. Voiam ca Anne să-l părăsească, voiam ca ea să locuiască cu mine.

Se întrerupse pentru a-şi drege vocea.

— Ştii ce am învăţat, Max? Am învăţat că soţia este proprietatea bărbatului. Nu poate face nimic fără încuviinţarea lui. El e stăpânul. Dacă are în familie bărbaţi puternici, mai are o şansă, spre deosebire de o femeie singură. Ei bine, tatăl meu a găsit o metodă de a-l ţine pe William în şah. Şi-a modificat testamentul şi mi-a lăsat mie totul. Anne urma să primească ceva bani la moartea lui, dar nu mai era principala moştenitoare. Am învăţat să-l controlez pe William prin intermediul banilor. Când era cuminte, îl răsplăteam, iar când era rău, îl pedepseam. Problema era… O podidiră lacrimile şi se opri.

Max spuse încet:

— Problema era că şi William avea o armă puternică – Anne.

Ea încuviinţă din cap.

— Îmi era teamă s-o las singură cu el. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în casa moştenită. Când nu eram eu acolo, se ocupa Drew. De asta a trăit el pe proprietatea noastră. Ne simţeam mai relaxaţi doar atunci când William pleca la Londra. Din păcate, însă, se întorcea întotdeauna.

Max aşteptă până ce Sara se calmă.

— Te-ai logodit, spuse el în şoaptă.

Ea încuviinţă.

— Nu-l iubeam pe Francis, dar îl plăceam suficient de mult. Credeam că un soţ îl va putea controla pe William mai bine decât mine. William a înnebunit când prietenii săi i-au spus de logodna mea, dar nu pentru că mă iubea, ci la gândul că Anne nu-şi va mai lua partea ei din banii tatălui

meu.

Max strânse pumnii.

— Sara. Ezită, dar trebuia să afle. Ce s-a întâmplat în noaptea în care William a dispărut?

— Nu ştiu, Max. Ăsta-i adevărul. Chiar nu ştiu.

— Sara.

Max întinse mâna şi ea se grăbi să se apropie. O sărută apăsat, apoi scoase din buzunarul pantalonilor o batistă şi o ajută să-şi sufle nasul.

Sara respiră adânc şi îşi îndreptă privirea către el. Max o întrebă:

— De ce nimic din toate astea nu a ieşit la iveală în timpul procesului?

Sara se scutură.

— Pentru că ar fi fost prea dăunător, asta a spus avocatul, domnul Cole. Nu ştii că un proces e ca un joc de şah? Apărătorul tău va scoate la lumină doar dovezile care te pot ajuta să câştigi. Nu-i pasă nimănui de adevăr.

— Dar scrisorile…

Ea îşi scutură capul.

— Mi s-a spus că juriul nu va crede că William adăugase datele pe acele scrisori, deoarece nimeni nu ştia că eu şi William ne cunoscusem cu mult înainte de căsătoria lui cu Anne. Acelaşi lucru este valabil pentru pasajele din scrisori despi e care domnul Cole spunea că erau „fierbinţi” îi citam Im Wil liam propriile sale cuvinte. Eram prea inocentă pentru a-mi du seama că nişte cuvinte simple pot avea sensuri duble. Era complicat şi puţin plauzibil să încerci să explici scrisorile, aşa că domnul Cole nici n-a încercat. Să fiu sinceră, nu cred că el a fost convins de nevinovăţia mea.

— Cole ar trebui împuşcat! spuse Max furios.

— De ce? M-a scăpat, nu-i aşa? Asta e tot ce contează într-un proces. Pierzi sau câştigi. Doar nu te aştepţi să-l învinovăţesc pentru asta.

— Nu la asta mă refer! Desigur, îi sunt recunoscător lui Cole pentru faptul că te-a scăpat. Dar scrisorile! Din cauza scrisorilor am crezut că William a fost amantul tău.

Ea zâmbi amar.

— Dar ceilalţi amanţi ai mei?

— Care?

— Armata mea de amanţi.

El zâmbi.

— Ah, pe ăia i-am scos din calcul de luni de zile.

— Max, ne cunoaştem doar de câteva săptămâni.

— Da? zâmbi şi îi îndepărtă de pe faţă câteva şuviţe de păr rebele. Mă simt de parcă ne-am cunoaşte dintotdeauna. Despre ce vorbeam?

Palmele ei îi prinseră braţele.

— Exact asta am simţit eu în Reading, în noaptea în care ai escaladat fereastra mea.

— Îmi doresc, spuse el, să fi escaladat fereastra ta cu ani în urmă. îi sărută ochii. Îmi doresc să fi fost alături de tine la moartea tatălui tău. îi sărută bărbia. Îmi doresc să fi fost acolo când te-a lovit William. Vocea îi devenise tăioasă. L-aş fi ucis pe nemernic înainte de a se atinge de un fir de păr din capul tău. Sara…

Degetele ei îi acoperiră gura. Ochii îi erau înecaţi în lacrimi. Dacă el ar fi continuat, toată rezistenţa ei s-ar fi năruit şi ar fi început să bâzâie ca un copil. Reuşise să se controleze ani de zile. Avusese nevoie de tărie ca să-i protejeze pe cei pe care-i iubea. Încerca să-şi imagineze viaţa alături de un om ca Max. Să nu aibă secrete, să-i împărtăşească cele mai puternice temeri. Ezita, dar autocontrolul pe care şi-l impusese ani de zile o făcu să se îndepărteze de marginea prăpastiei.

— Nu vreau să mă gândesc la William, spuse ea. Măcar acum. Vreau să uit. Ajută-mă să uit, Max.

Mâna lui se ridică încet şi îi mângâie faţa.

— Tefrământăceva.

— Nu. Doar că…

— Ce?

— Îmi doresc să ştiu cum să-mi seduc soţul.

El îi oferi zâmbetul care-i plăcea.

— O să-ţi arăt.

Pentru Max se dovedi a fi curată tortură. Mintea ei nu era îndreptată către plăcere, ci se afla în căutarea răspunsurilor. Ca o şcolăriţă care studiază pentru un proiect, ea îi puse la încercare fiecare parte a trupului. Nu-ţi venea să crezi că el era primul ei amant. Nu avea pic de timiditate, ci numai o minte iscoditoare, în timp ce el era gata să explodeze, ea era relaxată, cu sprâncenele încruntate din cauza concentrării în timp ce-l trecea prin iad.

Pentru el sfârşitul veni când ea schimbă degetele cu buzele. Se rostogoli pe pat împreună cu ea.

— Dar, Max, strigă ea, râzând, eu nu am terminat încă.

Era captivat de transformarea ei: ochii sclipitori, pielea înroşită, dinţii albi strălucind în timp ce se lăsa cuprinsă de veselie. Părea o ştrengăriţă lipsită de griji. O clipă şi-o aminti la proces – un bloc de gheaţă, fără urmă de sentiment pe figura împietrită.

Ea îi prinse privirea ciudată, parcă nemulţumită, şi zâmbetul îi pieri. Când vorbi, vocea îi tremura:

— Te-am şocat? Am fost prea îndrăzneaţă?

El îi luă faţa în palme.

— Eşti perfectă.

— Ah, Max, nu mă pune pe un soclu. Nu voi face altceva decât să te dezamăgesc.

— Nu intenţionez să te pun pe un soclu. Ceea ce aş dori să fac este să te leg de pat şi să mă arunc pe tine de câte ori am ocazia.

— Să te arunci pe mine?

— Uite aşa.

Amândoi zâmbeau când buzele li se întâlniră. El îi dărui toată răbdarea şi toată tandreţea pe care i le-ar fi dăruit, şi mai înainte, dacă ar fi ştiut că era primul ei amant. Respiraţia li se îngreună. Trupurile se contopiră, dar Max nu se grăbea. Cu fiecare sărut şi mângâiere, încerca parcă s-o convingă, s-o cucerească. îi spuse că e frumoasă, că îl satisfăcea, că o aşteptase să apară toată viaţa lui.

Îşi zise că Max făcea dragoste cu o femeie pe care n-o cunoştea. Oricum nu mai avea scăpare. Era mai bine să nu se gândească.

Sara îl strângea cu putere. Apoi, mângâindu-i pielea caldă, exprimă ceea ce nu putea recunoaşte în cuvinte, nici măcar faţă de ea însăşi.

5 ara stătea de vorbă cu Simon la micul dejun. Max intră în încăpere cu paşi mari, o luă în braţe şi o duse afară la o trăsură care aştepta.

Simon aruncă şerveţelul pe jos şi se duse după ei.

— Ce naiba faci cu sora mea? Răspunde-mi, lua-te-ar naiba! Pune-o jos!

Şi Sara era speriată.

— Max, ce se întâmplă?

O privi amuzat şi serios în acelaşi timp.

— Poţi spune că te răpesc.

Când Simon înjură, Sara spuse:

— Nu fi idiot, Simon, Max nu m-ar răpi.

— Atunci ce face?

Ajunseseră la trăsură şi Max, ţinând-o strâns pe Sara la pieptul său, se întoarse către Simon. Privirea lui deveni tăioasă.

— Ceea ce fac eu, spuse el, se cheamă că îmi duc soţia în luna de miere. Ai obiecţii?

— O lună de miere? spuse Sara.

Era ultimul lucru la care se aştepta.

— Ai obiecţii? o întrebă Max şi pe ea.

Îi privi ochii albaştri şi veseli şi uită că fusese pe punctul de a-i spune că ar fi trebuit s-o consulte şi pe ea.

— Nu. Niciuna, spuse Sara.

— Deschide uşa, Simon, zise Max.

Simon se conformă.

— Cum rămâne cu Târgul de la Stoneleigh? întrebă el. Max o aşeză pe Sara în trăsură şi se urcă alături de ea.

— Ce e cu el?

— Te-am înscris la concursul de box. Mi-ai spus că pot face asta.

— E abia sâmbătă. Ne întoarcem până atunci.

Simon închise uşa.

— Ai grijă să te întorci.

Abia după ce trăsura se îndepărtă, Simon se gândi că ar fi trebuit să-l întrebe pe Max unde o ducea pe Sara.

Apăru Martin.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

Simon lovi cu piciorul o piatră care zbură într-un tufiş.

— Au plecat în luna de miere, spuse el încruntat.

— Oh. Martin observă expresia întunecată de pe chipul lui Simon, apoi îşi îndreptă privirea în altă parte. Ştii ce cred eu, Simon? Anne are dreptate. Cred că Max este îndrăgostit de Sara.

— Îndrăgostit?

Simon râse ironic.

— Prostule! Oare un bărbat care iubeşte o femeie o grăbeşte să se căsătorească înainte ca avocaţii să întocmească contractele de căsătorie?

Martin începu să se înfurie.

— De unde ştii că nu au făcut asta înainte de a veni aici?

— Sara nu ar face aşa ceva fără să-i spună lui Drew Primrose. Ţine la sfatul lui, nu-i aşa? Iar el nu este aici.

— Nu m-am gândit la asta.

Se întoarseră şi o porniră către casă.

— Ştii ceva, spuse Simon, e foarte puţin probabil ca cel cu care s-a măritat Sara să fie dispus să ne dea ceva din averea tatălui nostru. La urma urmei, suntem doar fii vitregi. Dar ceea ce mă frământă pe mine este că acest individ lacom va stoarce de la Sara ultimul peni.

Martin ridică din umeri.

— Nu putem face nimic în privinţa asta.

— Poate că nu. Dar aş vrea să-l văd încasând-o măcar o dată.

Brusc, Simon izbucni în râs. Martin îl privi neliniştit.

— Simon, ce ai făcut?

Simon îl luă pe fratele lui pe după umeri şi rânji.

— Va trebui să aştepţi până sâmbătă ca să vezi.

Max o ducea pe coastă, într-un mic sat de pe estuarul râului Test, aflat la numai trei ore de mers. Pe măsură ce se apropiau, Sara se simţea tot mai relaxată. Max era irezistibil, iar râsul lui contagios. Timpul le aparţinea doar lor, spunea el. Era ca o lună de miere şi refuza să lase nişte rude intrigante, invidioase pe fericirea lor să le-o strice. Dispuneau doar trei zile şi trei nopţi. Vor da uitării necazurile şi se gândi doar la prezent. Avea să o iubească aşa cum nu mai fusese iubită vreodată.

Sara încerca să-şi stăpânească lacrimile care îi inundau ochii, pentru a nu strica plăcerea lui Max. Se transforma într-o „stropitoare11, ea, care nu plânsese niciodată.

Buzele lui Max îi mângâiară ceafa.

— Trei zile, Sara. Nu poţi să-ţi eliberezi mintea şi să te gândeşti doar la noi doi în următoarele trei zile?

Doar trei zile. Ar fi vrut să dureze o veşnicie.

— Deci?

Ea se întoarse să-l privească.

— Să-mi eliberez mintea? Max, nu ştii că tu eşti

singurul lucru la care mă gândesc acum, tu şi ceea ce facem noi în pat? Asta vrei să uit?

Când el se aplecă să o sărute, ea se împinse cu mâinile în pieptul lui puternic.

— Ce e? întrebă el.

— Dacă oferi vreodată zâmbetul tău deosebit unei alte femei, o să…

El zâmbi.

— Da?

Te omor. Îşi stăpâni un tremurat.

— O să te fac să-ţi pară rău că te-ai născut. Zâmbetul ăla îmi aparţine mie. Ai înţeles?

Max deveni serios.

— Ce voiai să spui? Sara, spune-mi.

Îi oferi un zâmbet lasciv. Mâna îi alunecă pe coapsa lui.

— Ce crezi? murmură ea.

Max o sărută exact aşa cum îşi dorea ea, iar când sărutul se încheie, ea îl întrebă cum a ajuns editorul lui Courier.

El suspină adânc, dezamăgit, şi începu să-i povestească.

Camera în care fură conduşi avea vedere către estuar şi strălucitorul oraş Southampton. Fereastra era de fapt o uşă şi se deschidea spre un mic balcon din fier forjat.

— Cum ai găsit locul ăsta? întrebă ea.

Max îi făcu semn să plece valetului care le căra bagajele. Vag, în mintea Sarei apăru ideea că toată această aventură nu era chiar atât de spontană pe cât crezuse. Trăsura, bagajele pline cu haine şi cosmetice, trebuie să-i fi luat ceva timp lui Max.

Max aşteptă până când valetul se retrase, înainte de a-i răspunde.

— Îmi petreceam verile aici când eram copil, pentru a mă reface după o infecţie la plămâni. De aceea tatăl meu a

insistat să mă apuc de sport, în special de box. Pentru a mă întări. Şi a mers.

Nu şi-l putea imagina pe Max altfel decât puternic şi viril, şi i se strânse inima la gândul că era un muritor, ca toată lumea.

— Anne era destul de debilă în copilărie, spuse ea. Îşi petrecea mult timp la infirmerie citind, scriind poezii, lucruri de genul ăsta.

Max îşi scoase haina şi o aruncă pe un scaun, apoi îi descheie jacheta şi o ajută să se dezbrace. Palmele lui urcară de-a lungul braţelor ei. Adora felul în care pleoapele Sarei se îngreunau şi sânii îi tresăltau.

— Şi eu scriam poezii, spuse el, când eram copil.

Braţele ei îl cuprinseră.

— Da? Nu mi te pot imagina poet.

— Vrei să auzi o mostră?

— Mmm. Ea îi inspira parfumul.

— Să mă gândesc. Ah, da…

Era o tânără din Farnham Ai cărei sâni erau cât nişte tunuri Dar când s-a dezbrăcat s-au dovedit a fi falşi iar soţul ei…

— Opreşte-te! Asta numeşti tu poezie? Sunt nişte prostioare. Până şi Simon şi Martin pot scrie mai bine.

— N-am spus că am fost şi talentat.

Sara izbucni în râs. Buzele îi fremătau, iar ochii i se luminară. Asta îşi dorea el, asta voia de la ea. Avea să-i arate că viaţa există pentru a te bucura de ea.

Max ajunse la pat dintr-un pas, şi încercă să o tragă după el, dar Sara se opuse.

— Ce s-a întâmplat, Sara?

Ea deschise geamul.

— Ştii cât e ceasul? E încă lumină.

El o trase de mână.

— Mi-am propus să te smotocesc de câte ori o să am ocazia, şi asta o să fac. Ai încredere în mine. Te-am iertat în trăsură.

Ea îl privi uimită.

— În trăsură! Vrei să spui…

El încuviinţă din cap.

— Nu că aş fi încercat vreodată, mă înţelegi. Dar cu tine m-am simţit tentat s-o fac.

Sara roşi uşor. Aştepta îmbrăţişarea lui, o dorea, şi acea slăbiciune deja familiară puse stăpânire pe ea.

Când se aruncă asupra ei, ea scoase un ţipăt şi se rostogoli alături de el în pat. Râdeau amândoi. El ridică uşor capul, şi zâmbetul îi dispăru treptat.

— De ce mă studiezi mereu, Max? De ce te holbezi mereu la mine?

— Pentru că vreau să ştiu ce se petrece în mintea ta. Vreau să ştiu ce gândeşti şi ce simţi.

— Ştii deja.

— Oare? Mi-ar plăcea să fie aşa.

Sara nu ştiu ce să-i răspundă, dar nici nu mai era necesar. Max o sărută cu o pasiune care o făcu să uite de toate. O avu repede, fără s-o dezbrace, şi ea simţi dorinţa de a-i oferi tot ceea ce el voia de la ea. Nu mai exista nimeni ca el. Nimic nu se compara cu trupul lui musculos mişcându-se peste al ei. Ar fi trebuit să fie fericită, dar inima îi era la fel de grea.

Era imposibil să rămâi multă vreme în compania lui Max. El îşi pusese în cap să o vrăjească, iar ea era dispusă să se lase vrăjită. Max o făcea să râdă, o învăţa din nou să se joace. Cea mai mare parte a timpului se afla într-o stare de moleşeală senzuală. Max considera că se poate face sex nu numai în pat. Dacă se plimbau pe plajă sau în pădure, el găsea întotdeauna un colţişor retras în care să facă dragoste cu frumoasa lui soţie. Pe Sara nu o surprindea faptul că Max era un amant neobosit, ci propriul ei apetit

sexual. Era suficient ca Max să o privească într-un anume fel, ca să se simtă cuprinsă de dorinţă.

Când nu făceau dragoste, stăteau de vorbă, dar evitau orice subiect care le-ar fi putut umbri fericirea. Sara află mai multe amănunte despre familia lui. Era singurul copil, spunea el, şi într-o zi avea să moştenească titlul.

Cinau în micuţul balcon al camerei lor. Max o privi în timp ce ea gusta din paharul cu vin.

— Nu te îngrijora, spuse el. Părinţii mei duc o viaţă liniştită la castelul Lyndhurst. Tatăl meu îşi petrece timpul ocupându-se de averea familiei, iar mama îl ajută. Surprinse o licărire de teamă în ochii ei, şi continuă: Nu avem de-a face cu regalitatea şi nici cu apropiaţii prinţului de Wales. O să te integrezi de minune în familia mea.

— Nu visez să trăiesc într-un castel, Max.

— Nici nu trebuie. Eu sunt ziarist. Vom locui la Londra.

— Părinţii tăi ştiu despre mine?

— Le-am trimis o scrisoare prin curier rapid când m-am întâlnit cu episcopul pentru o autorizaţie specială.

Ea se aplecă uşor înainte.

— Ştiu cum mă cheamă? Ştiu cine sunt?

— Sara, le-am trimis o scrisoare. Nu poţi spune foarte multe în scris. Vor afla mai multe când te voi duce să-i cunoşti. Acum se află în Derbyshire şi vor reveni în Hampshire abia peste câteva săptămâni. Atunci îi vei cunoaşte.

Să-i cunoască. Nu se gândise la asta. Unde îi era capul?

Degetele lui puternice îi ridicară bărbia, până când privirile li se întâlniră.

— Sunt convins că te vor adora, spuse el. De altfel nu contează dacă te vor plăcea sau nu. Uită-te la familia ta. Dacă i-aş fi ascultat, mi-aş fi legat o piatră de gât şi m-aş fi aruncat în mare.

Ea nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Sunt groaznici, nu-i aşa?

El o mângâie pe obraz.

— N-are importanţă. Ţine minte că jurămintele ni le-am făcut unul altuia, nu familiilor noastre. Acum, dacă ai terminat de mâncat, mă gândeam să închiriem doi cai şi să călărim de-a lungul plajei înainte de a se întuneca.

— Mi-ar plăcea, spuse ea.

Cele trei zile trecură prea repede. Acum se aflau în drum spre casă. Pe măsură ce se apropiau, Sara devenea tot mai tăcută.

Gândurile începeau s-o asalteze: William; casa; bileţelele care puteau veni de la oricine.

Îl auzi pe Max oftând, apoi el o cuprinse în braţe şi o trase pe genunchii lui. Nu mai zâmbea, devenise serios.

— Nu te-aş duce înapoi la Longfield, spuse el, dacă nu m-aş simţi în stare să te protejez. Voi fi acolo. Peter Fallon va fi şi el. Nu ţi se va întâmpla nimic rău.

— M-am gândit la asta, spuse ea. Max, ce ne împiedică să mergem într-o adevărată lună de miere? Nu am fost niciodată în Irlanda. Am auzit că e frumos acolo. Poate Anne o să vrea să meargă cu noi.

Dacă zâmbetul lui o încânta, în schimb privirea aceea insistentă o irita. Era o privire care testa, cerceta, şi singura cale de a scăpa era aceea de a o evita.

— Sara, spuse el încet, nu-mi ascunzi nimic, nu? Ceva ce ar trebui să ştiu?

Închise ochii şi îi spuse adevărul, dar nu în totalitate.

— Vrei să afli cine mi-a trimis acele bilete şi cine m-a atacat când mă plimbam pe-afară. Eu însă nu sunt sigură că vreau să aflu. Iar acum că m-am măritat, cred că toate astea vor înceta. Nu putem să nu ne mai gândim la asta? Măcar o vreme?

— Poate. Lasă-mă să mă gândesc.

Vru să se desprindă din braţele lui, dar el o trase

înapoi.

— Lasă-mă să te iubesc, murmură el.

Ea privi în jur.

— Max, e imposibil. Nu e loc suficient.

— Mă descurc, dacă mă ajuţi.

Max o privea printre gene, nările îi erau uşor dilatate, gura întredeschisă şi respiraţia accelerată.

— Max, exclamă ea, dar se aşeză în poala lui, înlănţuindu-i talia cu picioarele.

El o sărută încet, senzual, iar mâinile îi cuprinseră fesele.

— Max, şopti ea, înconjurându-i gâtul cu braţele.

El îi dădu îmbrăcămintea la o parte şi ea gemu când o penetră. El zâmbi satisfăcut.

— Eşti atât de… darnică, spuse el printre dinţii încleştaţi, eşti perfectă pentru mine. N-o să te las niciodată să pleci.

Zdruncinăturile trăsurii, ritmul lent impus de Max, îndrăzneala lui îi provocară o plăcere intensă. Ea îi strigă numele într-un ţipăt ascuţit, apoi îşi îngropă faţa în adâncitura umărului, lui în timp ce plăcerea îi copleşea pe amândoi.

Intrară râzând în holul casei din Longfield. În timp ce Sara urca scările în fugă, Max se îndreptă către mica încăpere pe care aranjase să-i fie încredinţată lui Peter Fallon.

Peter îl privi atent.

— Hei, spuse el, pari relaxat şi în bună regulă.

Cu braţele deasupra capului, Max îşi întinse muşchii încordaţi şi zâmbi.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine, Peter. Cred că-mi prieşte căsnicia. S-a întâmplat ceva deosebit cât timp am fost plecaţi?

— Asta-i tot? Doar atât îmi povesteşti înainte să trecem la afaceri?

Maxrânji.

— După cum ai spus, sunt relaxat şi în bună regulă. Asta ar trebui să spună tot ceea ce din timiditate nu mă-ntrebi, şi pe care eu sunt prea bine crescut să-ţi povestesc.

Peter se holbă, se înroşi şi, după o clipă, zâmbi larg.

— Vorbeam despre… Mă gândeam la peisaje, ştii tu, obiective turistice. Lasă, nu contează. Cel mai interesant lucru care s-a întâmplat este că Sir Ivor a trecut pe aici astăzi şi era numai bun de legat.

— Ah. A aflat despre căsătoria mea. Intenţionam să trec pe la el mai târziu şi să-i dau eu vestea. Poate că o să mă duc totuşi.

— N-o să-l găseşti acasă. E convins că ţi-ai dus mireasa la castelul Lyndhurst. A spus că se va duce acolo pentru a vorbi personal cu tine. Trebuia să-l auzi. Eşti o ruşine pentru cei de rangul tău. Eşti o viperă. Un mincinos şi un trădător. O să te distrugă. Nu ştiam că e atât de pătimaş.

Lui Max îi scăpă un oftat.

— Cred că ar trebui să-mi fie milă de el. William era singurul său fiu şi e convins că Sara l-a ucis. Oricum, nu va găsi pe nimeni la Lyndhurst. Părinţii mei sunt în vizită la familia unchiului meu, în Derbyshire.

Se sprijini cu şoldul de marginea biroului şi luă ultima bucată de plăcintă de pe farfuria cu margini albastre.

— Ce au spus ceilalţi când l-au văzut pe Sir Ivor?

— Nimic. Nu era nimeni aici în afară de servitori şi de mine. Întreaga familie se pregăteşte pentru târgul de mâine, iar Sir Ivor a refuzat să intre în casă. S-a dat în spectacol în curte.

— Te-a recunoscut?

Peter zâmbi uşor ironic.

— Nu cred. Sunt doar un angajat, un servitor. Pentru oameni ca Sir Ivor nu exist. I-am spus că sunt secretarul

tău personal.

Max muşcă din plăcintă privind în gol.

Peter îl privi un moment, apoi spuse:

— Adevărata ta identitate va ieşi la iveală mai devreme sau mai târziu, iar când se va întâmpla asta, nimeni nu va mai vorbi cu noi. Familia soţiei tale, servitorii, localnicii – toţi vor fi furioşi când vor afla că tu publici Courier.

Max nu se gândea la Courier, ci la Sara. Ea nu dorise o căsnicie adevărată din cauza stigmatului asociat numelui ei. Până la clarificarea problemei cu William Neville, va continua să se teamă că nu va fi acceptată.

Privi către Peter.

— Cu atât mai mult trebuie să ne străduim să aflăm ce s-a întâmplat cu William Neville. Mai ai mult până să afli cine a lăsat biletul pe masa de toaletă a Sarei?

— Ah, da, dar am aflat câteva lucruri interesante.

Max asculta neatent în timp ce Peter povestea unde se aflau servitorii în acel moment. Vorbi despre lumina care nu era aprinsă în acea noapte, şi spuse că s-a ajuns la concluzia că numai trei persoane fuseseră în cameră între momentul în care Sara a coborât la masă şi cel în care s-a întors pentru a se culca. Acestea erau camerista, Constance şi Anne.

— Nu poţi să o elimini pe una dintre ele? întrebă Max.

— Nu cred că e camerista. Martha este o vorbăreaţă. Nu poate ţine un secret. Şi, în plus, nu avea niciun motiv, cel puţin niciunul pe care să-l fi aflat eu. Dar Constance… Peter zâmbi, mândru de sine. Ei bine, Constance se dovedeşte plină de surprize. Max se încruntă.

— În ce sens?

— Are o aventură cu Drew Primrose, şi dacă ceea ce am aflat din bârfele de culise este adevărat, a avut mai mulţi amanţi după moartea soţului ei. De aceea nu e

invitată nicăieri şi nu din cauza soţiei tale. Doamnele din lumea bună din Stoneleigh se tem că o să le seducă bărbaţii.

— O, Doamne! Max privi faţa zâmbitoare a lui Peter şi continuă: Ceea ce tu nu înţelegi, spuse el, este că Constance face acum parte din familia mea şi sunt responsabil pentru ea.

Zâmbetul lui Peter se transformă într-un rânjet.

— Sunt convins că vei face tot ce poţi, dar înainte să treci la acţiune, ţine minte că e ca o pasăre de pradă. Bietul Drew Primrose nu a avut nicio şansă. Toată lumea ştie că el e îndrăgostit de Sara. Dar e şi el om, nu-i aşa?

Max îşi strânse buzele.

— Poate că el trimite biletele alea, ca să o readucă pe Sara alături de el.

— Nu cred…

— Mie mi se pare perfect rezonabil. Poate că a convins-o pe Constance să pună biletul în locul lui. Şi mai e ceva. Să presupunem că Drew Primrose se afla în Bristol cu afaceri când a dispărut William. Mă îndoiesc că i-a verificat cineva alibiul. De la bun început, judecătorii şi poliţiştii au hotărât că Sara e vinovată şi nu au investigat mai amănunţit. Vreau să verific alibiul lui Primrose.

— Bine, spuse Peter oftând.

— Dar bileţelele? întrebă Max. Cine ar fi putut imita scrisul lui William?

— Oricine, inclusiv câinele lui. Am restrâns cercul la vreo douăzeci de persoane. Nu ajungem nicăieri mergând pe pista asta.

— Merita încercat. Altceva?

Peter rânji.

— Oricum, am început să devin expert în arhitectura din West Hampshire.

Max se încruntă.

— Arhitectură?

— Nu asta e acoperirea pe care mi-ai inventat-o tu? Şi să-ţi spun sincer, Max, sunt fascinat. A existat un arhitect, Congreve, care a venit în West Hampshire în timpul războiului civil şi a construit camere secrete unde se ascundeau cavalerii care fugeau de oamenii lui Cromwell.

— Dar ce legătură are asta cu… Ah, am înţeles. Vrei să spui că trupul lui William ar putea fi ascuns…

— Mi-e teamă că da.

Max înghiţi ultima bucată de plăcintă.

— Ce spun servitorii despre Sara? întrebă el cu teamă.

— Surprinzător, nu le pasă dacă e sau nu vinovată. Ei cred că mai devreme sau mai târziu cineva tot i-ar fi venit de hac lui William. îl dispreţuiau. Bănuiesc că ar minţi cu neruşinare pentru a o proteja pe Sara. Nu vor fi buni martori nici pentru acuzare, nici pentru apărare. Nu sunt imparţiali, şi asta e evident.

Max se îndreptă spre uşă.

— Aminteşte-mi, spuse el, să le măresc salariile când toate astea se vor sfârşi. Se opri şi se întoarse către Peter. Şi aminteşte-mi să-ţi dau şi ţie o primă substanţială. Te-ai descurcat bine.

— O primă substanţială? Despre ce sumă e vorba?

— O mie de lire.

Peter se ridică.

— Plec la Bristol mâine la prima oră.

— Nu e chiar atât de urgent. Rămâi la târg. M-am înscris la concursul de box. Am de gând să-l învăţ pe fratele Sarei să se poarte.

Până la urmă, Max se hotărî să treacă pe la Sir Ivor gândindu-se că bătrânul renunţase la plecare. Făcu un drum inutil. Sir Ivor, îi spuse valetul, era plecat de acasă şi urma să se întoarcă peste câteva zile. Doamna Neville se odihnea şi nu avea de gând să primească musafiri.

Max se întoarse acasă şi în timp ce traversa holul auzi voci în bibliotecă. Una dintre ele îi aparţinea lui Drew Primrose. Cealaltă era a Sarei, care, spre deosebire de cea a interlocutorului ei era calmă, împăciuitoare.

Max bătu o dată în uşă şi intră. Sara se întoarse către el.

— Ah, Max, spuse ea uşurată alergând în întâmpinarea lui, poate tu poţi să-i bagi minţile în cap lui Drew. Cred că am greşit neconsultându-l în privinţa contractului de căsătorie. Eram la Londra şi mi-a fost mai uşor să mă duc la o firmă de avocaţi de acolo.

Drew Primrose arăta ca un câine care se pregăteşte să atace. Ochii lui erau aţintiţi asupra lui Max. Spuse printre dinţi:

— Ai aşteptat până am plecat eu ca s-o constrângi pe Sara să se căsătorească cu tine.

— De ce aş fi făcut asta? întrebă Max pe un ton amabil.

— Ca să nu mai fie timp pentru a întocmi un contract de căsătorie. Ca să decurgă totul cum vrei tu! Nu aşa procedează un vânător de zestre?

Sara interveni:

— Drew, nu ai dreptul să spui asta.

Primul impuls al lui Max fu să-i tragă un pumn avocatului. N-o făcu spunându-şi că orice avocat cu capul pe umeri ar fi fost supărat. Sara era moştenitoarea unei averi considerabile. El, Max Worthe, era un necunoscut. Iar acum, fără un contract de căsătorie, putea face ce dorea cu banii soţiei sale. Putea chiar s-o lase pe drumuri.

Mângâie mâna Sarei şi spuse cu blândeţe:

— Şi avocaţii mei vor fi supăraţi pe mine, Sara. Dacă mie mi se întâmplă ceva, mare parte din averea mea va trece în posesia ta.

— Vrei să fii serios, Max? Noi avem un contract de căsătorie. Ţi l-am arătat. L-ai citit. Faptul că nu este

semnat reprezintă doar o scăpare care poate fi îndreptată chiar acum.

Ea făcu un gest cu mâna, iar el văzu că documentul atât de important pentru soţia sa se afla pe o masă din bibliotecă.

Drew Primrose nu era uimit.

— Eşti supărată, Sara? Nu poţi împărţi averea în acest fel. Trebuie să avem grijă de Anne, desigur, dar tatăl tău a întocmit deja clauze pentru fraţii şi sora ta vitregă. Nu pot avea pretenţii la avere.

— Ah, deci ai citit deja contractul de căsătorie, nu-i aşa? spuse Max. Ei bine, cel puţin suntem de acord asupra unui lucru.

O privi pe Sara. Nu cred că încredinţând toţi banii ăştia rudelor tale mai tinere le faci un bine. Lasă-i să mai aştepte. Dacă vom considera că merită, le vom da banii, asta atunci când vor mai creşte şi vor fi mai înţelepţi.

Drew spuse cu răceală:

— Vrei să cred că o să ai grijă de familia Sarei?

— Nu-mi pasă ce crezi tu, dar ai dreptate în privinţa contractelor de căsătorie. O să-ţi spun ce voi face. Le voi scrie avocaţilor mei la Londra şi le voi cere să vină aici pentru a cădea de acord cu tine asupra condiţiilor. Ce spui?

— Nu, protestă Sara. Nu.

Cei doi n-o băgară în seamă.

— De ce te-aş crede? întrebă Drew cu îndârjire.

— Pentru că nu-ţi las altă posibilitate.

Pentru câteva secunde, tăcerea fu întreruptă doar de lătratul îndepărtat al unui câine. Se părea că Drew Primrose avea de gând să mai spună ceva, dar faţa i se înroşi brusc şi, înşfăcându-şi pălăria, părăsi camera.

— Nu-mi place omul ăsta, spuse Max, privind către uşa deschisă, nici chiar măcar atunci când îţi protejează interesele.

— Max.

El o privi.

— Ai sau nu de gând să semnezi contractul de căsătorie?

— Nu trebuie să facem asta acum, spuse el. Sara, nu ai de ce să mă priveşti aşa. Propriul tău avocat nu vrea ca eu să-l semnez. Nu e bine întocmit. Hai să aşteptăm să vină şi avocaţii mei aici. Lasă-i pe ei să cadă de acord asupra condiţiilor, apoi o să-l semnăm.

Sara păli şi vocea îi tremură:

— Ai ştiut, ai ştiut de ce m-am căsătorit. Nu am făcut niciodată un secret din asta. Nu vreau genul de contract pe care-l întocmesc avocaţii. Eu vreau să-mi protejez familia. Ăsta e singurul lucru care a contat vreodată. Nu m-aş fi căsătorit niciodată cu tine dacă aş fi ştiut că nu vei semna acest contract.

Max se încruntă.

— Eşti furioasă şi nu-ţi dai seama ce spui.

— Oh, aşa crezi? strigă ea. Townsend nu e ca tine. Nu-i de mirare că ai scăpat de el. Tremura de furie şi din cauza orgoliului rănit. Deci care e preţul tău, Max? Spune-mi preţul tău şi-ţi promit că o să-l accept.

Privirea lui o făcu să se înftoare. Fără o vorbă, el trecu pe lângă ea şi ieşi pe uşa deschisă. Sara îl auzi strigând un servitor şi, câteva clipe mai târziu, se întoarse în cameră însoţit de Peter Fallon şi de servitor.

— Vom avea nevoie de martori, spuse el fără să o privească.

O puse pe ea să semneze prima, apoi semnă şi el şi în cele din urmă şi cei doi martori. Nimeni nu rosti vreun cuvânt. Oricine îşi putea da seama că Max era gata să explodeze. El ieşi împreună cu Peter Fallon, fără să o privească şi fără să scoată o vorbă.

— Poţi pleca, Arthur, îi spuse ea servitorului.

Contractul de căsătorie se afla pe masă. Sara îl

privea fără să-l vadă. Obţinuse ceea ce dorea, dar abia acum începea să-şi dea seama că preţul fusese mult mai mare decât era dispusă să plătească.

Bimineaţa de sâmbătă debută cu ploaie, dar când la Stoneleigh ajunseră primii muncitori pentru a instala corturile şi tarabele pentru târg, vântul alungă norii şi toată lumea fu de acord că era o zi excelentă pentru ceea ce avea să urmeze.

Fiind prima apariţie publică de când se întorsese acasă, Sara şovăia între dorinţa de a arăta lumii cât de puţin îi păsa de imaginea ei şi tentaţia de a se închide într-un dulap şi de a sta ascunsă acolo până la sfârşitul târgului. Max aproape că n-o băga în seamă şi se declară de acord cu orice voia ea să facă. Peter Fallon urma să rămână cu ea dacă dorea să stea acasă, dar el fusese cooptat pentru vânzarea de bilete şi pentru cortul ghicitorului şi nu avea de gând să renunţe la asta.

Max venise în patul ei cu o seară în urmă şi făcuse dragoste cu ea. Lipsise însă ceva – comuniunea. După ce făcuseră dragoste, ea încercase să-i explice de ce contractul de căsătorie era atât de important pentru ea. Max o ascultase în linişte, oftase, apoi se întorsese cu spatele şi se culcase. Ea se frământase jumătate de noapte.

Dacă nu ar fi fost Anne, probabil că n-ar fi rezistat. Anne îi cunoştea foarte bine temerile şi îi găsise o ocupaţie care s-o ţină departe de atenţia publică. Se aflau în spatele unei pânze groase care compartimenta cortul, unde doamnele de la biserică serveau ceai unui şir nesfârşit de clienţi. Treaba lor era să umple tăvile goale şi să le trimită înapoi pline cu sandvişuri proaspete şi prăjituri. Singurii oameni cu care Sara trebuia să stea de vorbă erau doamnele care munceau alături de ea şi cei care aduceau tăvile pentru a fi umplute.

La început munciseră în tăcere, o tăcere ostilă. Sarei

i se părea că tuturor le era teamă să nu spună ceva nepotrivit. Le cunoscuse pe aceste femei încă înainte de proces, le plăcuse şi le respectase. Etmi soţiile unor fermieri sau oameni de afaceri din partea locului. Le vizitase acasă şi le primise la Longfield. Acum parcă avea gura legată şi era incapabilă să poarte o discuţie.

Anne, Anne cea timidă, a fost cea care a spart tăcerea din timp în timp, vorbind despre soţii şi copiii lor, atrăgând-o şi pe Sara în conversaţie. Până la urmă ajunseseră să sporovăiască ca şi când Sara nu ar fi fost niciodată acuzată de crimă.

Nu se simţea chiar la largul ei, dar nici atât de rău precum crezuse că va fi.

Anne îşi şterse fruntea transpirată cu dosul palmei.

— E timpul să luăm o pauză, spuse ea.

— Pauză? Sara nu voia nicio pauză. Voia să stea acolo.

Nu avu însă de ales. Alte două femei veniră să le înlocuiască, iar Anne o ajută să-şi dea şorţul jos înainte ca Sara să găsească o scuză pentru a rămâne acolo.

— Nu te poţi ascunde aici pe toată durata târgului, şopti Anne. Constance şi Lucy ne vor reţine locuri la masa lor. Va fi în regulă, o să vezi.

Nimic nu putea fi mai rău, îşi spuse Sara, decât să dea ochii cu spectatorii curioşi de la proces. Întârzie o clipă pentru a-şi face curaj, apoi îşi ridică bărbia şi intră în cortul principal.

Zgomotul era asurzitor. Femeile mişunau de la o masă la alta, îndepărtând vasele murdare şi aducând alte apetitive. Nimeni nu stătea degeaba. Scopul era acela de a strânge bani, iar femeile nu aşteptau să fie ajutate de servitori. Nimeni nu o băgă în seamă pe Sara.

Constance şi Lucy se aflau şi ele acolo. Sara vru să se ducă înspre ele, dar Anne o trase de mână.

— Este şi mama lui William cu ele, spuse ea.

Într-adevăr, doamna Neville se afla la masa lui Constance într-un scaun cu rotile şi le făcea semn zâmbind.

Anne spuse:

— Mama lui William a intrat în grupul femeilor de la biserică. N-aş spune că suntem chiar prietene, dar ne înţelegem bine. Acum, că William nu mai este, cred că regretă că ne-a dezmoştenit pe amândouă.

Sara nu spuse nimic, dar nici nu uitase şi nici nu iertase cruzimea cu care familia Neville îi tratase propria familie.

Anne îi aruncă Sarei o privire fugară.

— Mergem la ele? Eşti în stare s-o întâlneşti?

Nu ar fi fost niciodată în stare s-o reîntâlnească pe mama lui William. Scutură din cap.

— Cine este domnul acela chipeş care stă lângă ea? întrebă Sara.

— Acela, spuse Anne, este Beckett, valetul doamnei Neville. Nu pleacă nicăieri fără el.

Bărbatul nu arăta câtuşi de puţin a valet. Era prea chipeş, prea impozant şi avea o privire îndrăzneaţă. Dar la fel de îndrăzneaţă era şi Constance. În timp ce Sara îi privea, mama ei vitregă scăpă un şerveţel pe jos. Ea şi valetul se aplecară să-l ridice, iar mâinile li se atinseră pe sub faţa de masă şi îşi zâmbiră.

Sara era furioasă. Lucy stătea chiar lângă mama ei, dar din fericire o asculta pe doamna Neville şi îi scăpă această scenă.

— Sunt amanţi, şopti Sara privind-o pe Anne. Sunt amanţi, nu-i aşa?

Anne scutură din umeri.

— Sara, nu te amesteca.

— Bineînţeles că o să pun capăt acestei legături. Constance este mama lui Lucy. Ar trebui să ţină cont de asta.

— Nu o condamna pe Constance. Se simte singură. Nu-i de vină că e o femeie frumoasă şi bărbaţii o doresc. Las-o în pace, Sara. Oamenii au dreptul să-şi trăiască viaţa.

O bănuială îngrozitoare trecu prin mintea Sarei, şi o privi chiorâş pe Anne. Ştia că sora ei era foarte nefericită şi se ruga ca acest valet să nu aibă legătură cu asta. Ar fi vrut să spună ceva, dar pentru a doua oară sora ei o avertizase să nu se amestece.

Valetul doamnei Neville le zări. O măsură din priviri pe Sara şi zâmbi. Apoi, râzând, se aplecă şi îi şopti ceva la ureche stăpânei lui. O secundă mai târziu, împingea scaunul cu rotile spre ieşire.

— Se pare, spuse Sara, că nici doamna Neville nu e în stare să dea ochii cu mine.

Lucy zâmbi în timp ce Sara se aşeză pe scaunul de lângă ea.

— Tocmai am vorbit cu doamna Neville, spuse ea. Ai cunoscut-o pe fiica ei?

— Caroline, spuse Sara, încuviinţând din cap. Nu foarte bine. Era cu un an sau doi mai tânără decât Anne, iar familia Neville nu se integra în societatea din Stoneleigh.

— A murit foarte tânără, spuse Anne. Îmi amintesc că tatăl ei a dus-o la cei mai buni doctori din Londra, dar nu s-a mai putut face nimic.

— Apropo de Sir Ivor, spuse Sara, e aici? Fiindcă dacă e, eu mă retrag.

— Şi eu, spuse Lucy. Nu-mi place deloc.

— Lucy! Constance îşi atinse cu degetul medalionul de la gât. Iar stai la taclale. Toarnă ceaiul pentru surorile tale.

Sara se întoarse cu scaunul şi privi către ieşire. Era prima oară, din câte-şi amintea, când doamna Neville venise la târg. Dacă ar fi ştiut că familia Neville va fi acolo,

n-ar fi avut curajul să vină.

Le privi pe Constance, Anne şi Lucy. Aparent totul se desfăşura normal, dar în aer pluteau subînţelesuri care îi scăpau. Şi pentru acest lucru erau de vină doamna Neville şi valetul.

Ce naiba se întâmpla?

La masa lor apăru Peter Fallon.

— Unde e Max? întrebă Sara.

— Ghiceşte viitorul, spuse el chicotind. Culmea e că se pricepe.

— Max ghiceşte? Era surprinsă. Credeam că o să vândă bilete.

Peter întinse ceaşca către Lucy şi o privi în timp ce aceasta i-o umplea cu ceai.

— Doctorul de-aici, i-am uitat numele, trebuia să fie ghicitorul, dar a fost chemat în altă parte, aşa că Max i-a luat locul. L-au deghizat în ţigan. Nu l-ai recunoaşte dacă l-ai vedea.

După un moment de tăcere, toată lumea izbucni în râs.

Max îşi ridică privirea de la globul său de cristal şi îl văzu pe Simon care intrase în cort, surâzând.

— Viitorul tău e uşor de ghicit, îi spuse Max. Văd în viaţa ta un străin înalt, blond, care o să aibă o importantă influenţă asupra viitorului tău. Privi globul de cristal. De tine depinde să-ţi fie uşor sau, dimpotrivă, dificil. Îşi ridică ochii şi zâmbi mânzeşte.

Zâmbetul lui Simon se transformase într-un rânjet răutăcios.

— Arăţi ridicol cu eşarfa aia în jurul capului şi cu cercei!

— Da? Eu nu mă simt ridicol. De fapt nu m-aş mira ca într-o viaţă anterioară să fi fost ghicitor. Am talent la asta. Te costă trei peni.

— Ce?

— Nu ghicesc pe gratis. Trei peni, te rog. Nu fi rău. Sunt pentru o cauză nobilă.

Simon se căută prin buzunare şi scoase trei peni, pe care Max îi puse într-un borcan plin cu monede.

— Apropo, spuse Simon, trebuie să înceapă concursul de box.

Max se ridică.

— Cine o să-mi ţină locul aici?

— De unde să ştiu eu?

— Nu pot pleca aşa! Afacerea asta e o mină de aur. Uite, du borcanul ăsta la preot şi spune-i cum stau lucrurile. Dacă nu poate găsi pe cineva să-mi ţină locul, va trebui s-o facă el însuşi. Du-te. Când o să te întorci o să mă găseşti gata echipat.

— Dă-mi-l! Simon luă borcanul şi părăsi cortul în grabă.

— Uite-te acolo, spuse Max în timp ce el şi Simon părăseau cortul ghicitorului. Arătă către un lung şir de oameni care stăteau la coadă pentru a intra la ghicitor. Mi s-a dus faima. Când l-am înlocuit pe doctorul Laurie erau doar câţiva. Nu ştiu ce vor face când vor auzi că preotul mi-a luat locul. S-ar putea să avem de-a face cu o revoltă.

— Să nu ţi se urce la cap, spuse Simon. Nu talentul tău de ghicitor a atras atâta lume. Ceea ce vor ei să vadă este un vânător de zestre care a pus mâna pe sora mea.

Max îşi scutură capul.

— N-am mai întâlnit niciodată o familie ca a voastră. Nu e vorba numai despre Sara. Toţi sunteţi la fel. Numai la bani vă gândiţi. Nu ştiţi să vă distraţi? Să vă simţiţi bine? Pentru asta nu e nevoie de bani.

Simon îi aruncă lui Max o privire dispreţuitoare.

— Îţi e uşor să vorbeşti, acum că ai pus mâna pe averea tatălui meu.

Max îi aruncă o privire lui Simon.

— Sara nu ţi-a spus…

— Ce?

— Nu a vorbit despre contractul de căsătorie?

— Nu cu mine. De ce?

Un început de zâmbet îi ridică lui Max colţurile gurii.

— Am crezut…

— Ce-ai crezut?

— Cred, spuse Max cu un zâmbet larg, că surorii tale începe să-i vină mintea la cap. Apropo, unde este?

— Spală vasele.

— Singură? întrebă Max furios.

Simon înţelese greşit tonul ridicat din vocea lui Max şi, deoarece îl deranja buna lui dispoziţie, spuse cu răutate:

— Bineînţeles că nu e singură. Drew Primrose e cu ea. Ai crede că i-a venit mintea la cap, acum că Sara e o femeie măritată, îşi primi răsplata văzând că buzele lui Max se subţiază.

Max văzu zâmbetul lui Simon şi spuse printre dinţi:

— Aveam de gând să mă port cu tine cu mănuşi, dar ultima ta remarcă m-a făcut să mă răzgândesc.

Simon tremură exagerat.

— Adică fără reţineri?

— Fără reţineri, aprobă Max rânjind.

Merseră în tăcere, trecând pe lângă tarabele goale în marea lor majoritate acum că se vânduse totul. Mulţimile se subţiau, deşi aruncătorul de flăcări şi înghiţitorul de săbii încă îşi mai făceau programul. Peste încă o oră, târgul avea să ia sfârşit, şi va începe dificila treabă de făcut curăţenie. Dar mai era o atracţie care-i ţinea pe oameni în zonă – concursul de box.

Era în capătul opus faţă de tarabele doamnelor, iar dacă ar fi fost după preot, nici nu s-ar fi ţinut. Dar târgul nu era sub jurisdicţia bisericii. Era patronat de primar şi de consiliul local, format din oameni de afaceri care ştiau cum să ia bani de la cetăţeni.

Zona era îngrădită, iar Simon dădu un şiling vânzătorului de bilete pentru a plăti intrarea pentru el şi Max.

— Sam, îi spuse Simon vânzătorului de bilete, acesta este cumnatul meu, Max Worthe. Apoi către Max: Sam este măcelarul nostru.

Max văzu un om scund, cu o faţă de maimuţă, îmbrăcat într-un şorţ murdar şi care-l privea ca şi când ar fi fost o bucată de carne de vacă.

— Ei, ce crezi? întrebă Simon.

Sam Weaver scutură din cap.

— Îi dau o rundă. Dacă rezistă atât.

Max se simţi ofensat.

— Dragul meu…

Nu continuă. Simon îl prinse de mână şi îl trase de-acolo.

— Dacă nu ajungem acolo repede, o să fim descalificaţi. Suntem în întârziere. Nu-i auzi? Mulţimea e nerăbdătoare.

Când ieşi din înghesuială, Max văzu că fusese construită o platformă pentru ca spectatorii să poată vedea ringul mai bine.

— Acesta este cumnatul meu, spuse Simon celui care fără îndoială era şeful acolo.

Numele lui Max fu înregistrat cum se cuvine şi, după ce acesta îi strânse mâna şi îi ură succes (obiceiul sportului), se dezbrăcă până rămase în pantaloni scurţi şi ghete. Spera să aibă timp să-şi facă încălzirea, dar i s-a spus că nu avea timp de asta şi fu aruncat în ring.

Atunci totul deveni clar.

— Domnule Maxwell, spuse adversarul lui cu un rânjet răutăcios. Ce cauţi aci? Credeam că te-ai învăţat minte din Reading.

Puternicul Jack Cleaver privea în jos de la înălţimea celor doi metri treizeci ai lui către chipul îndârjit al lui

Max. Max se gândi la Simon, şi furia năvăli în el ca un torent. Ştia că îl putea învinge pe Jack Cleaver cu o mână legată la spate. Ceea ce nu putea face era să-l impresioneze pe acest om. Muşchii lui erau făcuţi din fier. Jack trebuia doar să aştepte momentul potrivit şi să strecoare un pumn şi lupta s-ar fi terminat.

Simon i-o făcuse.

Dacă ar fi avut minte, se gândi Max, ar fi spus că totul este o greşeală şi s-ar fi retras în grabă. Probabil că asta aştepta Simon. Dar Simon îl judecase greşit. De-acum era o problemă de onoare.

El cercetă mulţimea în căutarea lui Simon şi îl descoperi alături de Martin, în primul rând chiar lângă ring. Martin flutura un prosop, iar Simon ridică o sticlă de apă şi o agită.

Ticăloşii ăştia erau secunzii lui.

Martin părea îngrijorat, şi avea şi motive, dar Simon râdea de nu mai putea. Max îşi încleştă dinţii.

În acel moment arbitrul intră în ring. Se auziră ovaţii din toate părţile. Max şi Puternicul Jack îşi strânseră mâinile, apoi îşi ocupară poziţiile. La un cuvânt al arbitrului, lupta începu.

Martin închise ochii.

— Anunţă-mă când se termină, îi spuse el lui Simon.

— Doamne sfinte! zise Simon. Max tocmi l-a lovit pe campion în plex şi acesta nici n-a clipit.

— Cine, Max?

— Nu. Puternicul Jack. Trebuie să ai încredere în Max! Martin, ai văzut asta? Ai văzut? Max a dat un pumn… oh, nu.

Martin deschise ochii. Max era la pământ pe burtă. Îşi scutură capul o dată, după care se ridică în genunchi şi apoi în picioare. Mulţimea înnebuni.

Începură din nou lupta. Puternicul Jack se mişca în jurul ringului ca un stejar ieşit din rădăcini. Era clar că

Max era un boxer mai bun, dar în comparaţie cu campionul era un biet copăcel.

— Ce sport! spuse Simon fluierând admirativ.

Apoi Jack reuşi o lovitură, şi Max se învârti ca un titirez, iar inerţia îl aruncă în propriul său colţ. Se ridică în picioare, dar runda luă sfârşit.

Martin şi Simon năvăliră în ring. Nasul lui Max sângera, iar el gâfâia. Simon îi turnă apă pe gât în timp ce Martin îi oprea sângerarea cu ajutorul prosopului.

Simon i se adresă lui Max:

— OK, ai dovedit ce voiai. Nimeni nu te va desconsidera dacă te declari învins acum.

— Să mă declar învins? Să mă declar învins? Niciodată! spuse Max printre dinţii încleştaţi. O să continui până o să cad.

Acum Simon începea să pară îngrijorat, şi asta l-a încântat pe Max. Închise ochii şi se rugă de un miracol.

Martin spuse:

— Ai o dreaptă puternică, Max. De ce nu-l loveşti pe Puternicul Jack în falcă?

Max deschise un ochi şi-l privi pe Martin.

— Deoarece, răspunse el, braţul meu nu e suficient de lung.

A doua rundă nu a fost mai bună decât prima. Simon şi Martin nu mai erau îngrijoraţi; erau speriaţi de moarte. Max gâfâia ca nişte foale găurite. Se clătina, iar sângele îi curgea şi din nas şi din gură. Dar refuza cu încăpăţânare să se dea bătut.

Când se ridică pentru a treia rundă, mulţimea amuţi. Genunchii îi tremurau, dar reuşi să ţină garda sus. Toată lumea ştia că nu mai trebuia decât ca Jack să-i dea lovitura de graţie, şi totul s-ar fi sfârşit pentru Max.

Şi Max ştia asta. Se ferea de pumnii aceia de fier, dar nu reuşea să lovească. Dar Jack reuşi, iar Max se prăbuşi din nou. Se părea că arbitrul avea de gând să oprească

lupta, şi mulţimea începu să huiduie. Max se ridică în picioare.

Cineva din mulţime strigă:

— Suntem alături de tine, Alteţa voastră. Suntem alături de tine! Iar mulţimea îşi strigă aprobarea.

Puternicul Jack era neatent în acel moment. Max se întinse şi îl lovi pe campion în gât. Campionul făcu un pas înapoi, îşi scutură capul şi îl lovi pe Max ca şi când ar fi fost o muscă sâcâitoare. Şi Max se prăbuşi din nou.

Simon strânse braţul lui Martin.

— S-a terminat. Trebuie să se fi terminat de data asta. De ce arbitrul nu-i pune capăt? Stai jos, Max. Stai jos!

În faţa ochilor lui îngroziţi, Max se ridică într-un genunchi, apoi în amândoi şi se puse pe picioare.

— Sfârşitul rundei a treia, strigă cel care cronometra, iar mulţimea aclamă îndelung.

— A câştigat! ţipă Simon. Max a câştigat!

Cei doi fraţi se îmbrăţişară cu fervoare, apoi, cu un strigăt, se urcară pe platformă şi alergară către Max.

Max stătea în picioare, ameţit Nu-şi dădea seama ce se petrecea Rezistase doar trei runde, şi ştia că acesta este sfârşitul pentru el. Nu-şi putea ridica nici capul, ca să nu mai vorbim de pumni.

Puternicul Jack îl strângea de mână şi-i spunea ce adversar bun fusese. Simon şi Martin îi strigau în ureche că era singurul om din Stoneleigh care rezistase trei runde cu Puternicul Jack. Se părea că îşi meritase medalia. Cineva îi ţinea mâna ridicată, iar mulţimea îl aclama cu fervoare. Max nu înţelegea nimic.

— Asta merită sărbătorită, strigă Simon.

Îşi scoase haina şi o aruncă pe umerii lui Max.

Max, învingătorul, trebui să fie cărat în afara ringului de către secunzii lui. Puternicul Jack îi urmă.

Cu totul lupta durase cinci minute.

Sara îi aştepta în capul scărilor. Ţinea mâinile

încrucişate pe piept şi era încruntată. Toată lumea dormea, iar ea era în cămaşă de noapte. Max îşi ţinea câte un braţ de gâtul fiecăruia dintre fraţii ei, şi în mod clar nu era tocmai uşor de cărat. Avea obrazul umflat şi era tăiat la buză. Arătau ca nişte şcolari puşi pe şotii.

Şi putea să-şi dea seama că miroseau a băutură. Chicotitul lor se întrerupse când dădură cu ochii de ea. Ea nu spuse niciun cuvânt, ci merse către dormitor şi le deschise uşa. Trebuiră să se întoarcă în lateral pentru a încăpea Max pe uşă.

— Am câştigat o medalie, Sara, spuse el. Nu mă întreba de ce. E pentru tine. Simon, dă-i medalia.

Simon îi dădu Sarei medalia, pe care ea o puse pe masă fără să mulţumească şi fără să se uite la ea.

— Cred, spuse Max, că e ca şi cum ai aduce cărbuni la Newcastle. Vreau să spun, ce să facă o soţie bogată cu o medalie?

Simon chicoti.

Martin spuse:

— Acum, Sara, nu e nevoie să ne priveşti aşa. Am sărbătorit. La King's Head. Tot Stoneleigh-ul a fost acolo. Şi nici n-am băut mult.

Martin rânji cu gura până la urechi.

— Max e un erou în Stoneleigh, Sara. Max, spune-i.

— Sunt un erou, spuse Max. Au! încet, Martin. M-a durut! Sara arătă către pat, iar fraţii ei îl întinseră pe Max cu grijă pe el. Dar Max nu voia să stea culcat.

— Mereu e ea aşa? Adică, tăcută şi îmbufnată?

Simon râse.

— Nu. De obicei face observaţie. Dar noi suntem fraţii ei. Cred că cu tine trebuie să fie mai atentă.

— Nu sunt îmbufnată, răspunse Sara jignită. Sunt… sunt…

— Da? spuse Max, privind-o.

Cu buzele strânse, vru să-l ajute să se dezbrace, dar

mişcarea ei nu fu suficient de blândă, iar Max gemu.

Simon o împinse la o parte.

— Cu grijă, Sara. Max a luat o bătaie care ar fi omorât mulţi oameni. Nu-şi putea reţine entuziasmul în timp ce amintirile îi reveneau. Trebuia să-l fi văzut! Şi chiar împotriva Puternicului Jack Cleaver! Ce bătaie a încasat. Martin şi cu mine eram speriaţi pentru că Max nu voia să rămână jos. Nu înţelegi, Sara? Max a câştigat concursul! A fost singurul om din Stoneleigh care a rezistat trei runde împotriva campionului.

Sara îl privi ca şi când i-ar fi venit să plângă.

— Oh, Max, spuse ea, ce ţi-au făcut răii ăştia? Asta a fost ideea lui Simon? îngenunche lângă Max şi-i privi chipul desfigurat. Ştiu că tu ai crezut că vei boxa cu Simon.

La auzul acestor cuvinte, faţa lui Simon deveni stacojie.

Max spuse:

— Nu a fost vina lui Simon. Nu putem discuta despre asta mai târziu? îmi trebuie ajutor pentru a mă dezbrăca. Vreau să mă scufund într-o baie fierbinte, apoi vreau un pahar de coniac care să mă facă să uit de dureri. Privi către Sara. Sara, ajută-mă.

— Oh, Max. Se întinse să-i dea jos ghetele, dar când îi văzu genunchii, se opri. Erau carne vie. Max, Max, şopti ea. Cu ochii înlăcrimaţi, îşi cuprinse obrajii în palme şi privi către el.

El îi oferi acel zâmbet care o făcea întotdeauna să se înmoaie.

Simon îl înghionti pe Martin cu cotul.

— Hai s-o ştergem de-aici, şopti el.

Martin încuviinţă din cap.

— Prea mult romantism pentru gustul meu.

Merseră în vârfurile picioarelor până la uşă. Martin se strecură afară, dar Simon se întoarse.

— Max... Se opri şi-şi drese glasul. Mă întrebam dacă... vreau să spun... după ce te refaci, bineînţeles, aş considera un mare serviciu dacă m-ai duce la Arrogance.

— Mi-ar face plăcere, spuse Max încet.

Când s-a închis uşa, Sara spuse:

— Despre ce e vorba?

— Cred că fratele tău tocmai şi-a cerut iertare.

Sara începu să-i scoată ghetele.

— Nu l-am auzit spunând „îmi pare rău”!

— Vezi tu, bărbaţii au metode diferite de a-şi cere scuze faţă de femei. Văzu că ea îi scosese o gheată. Ai făcut asta ca şi când ne-am fi născut într-un grajd.

— Am doi fraţi mai mici, spuse ea ca şi când asta ar fi explicat totul.

Pentru Max explicaţia a fost suficientă.

— Pe care îi iubeşti foarte mult.

— Desigur. îi ador. Dar asta nu înseamnă că le trec cu vederea greşelile.

Râsul lui Max se transformă într-un geamăt, iar Sara se căi imediat.

— Am fost prea neatentă?

— Nu, nu. O să-mi treacă, dar un pahar de coniac mi-ar fi de mare ajutor.

Ea îi scoase şi cealaltă gheată şi plecă înspre camera lui să-i aducă un coniac. Când s-a întors, el stătea în capul oaselor cu spatele sprijinit de perne. Faţa lui era şi mai albă.

— O să trimit după doctor, spuse ea repede.

— Nu. îi luă paharul din mână şi sorbi cu grijă, apoi spuse: N-o să fie prea bucuros dacă o să-l chemi pentru ceva ce poate fi vindecat cu o noapte de somn bun. Credemă, Sara. Am participat la destule bătăi pentru a-mi da seama că nu am nimic grav. îi zâmbi cu largheţe. Ultima oară n-am rezistat decât două runde cu Jack. Probabil că am devenit mai bun.

Micul lui discurs o supără, dar o şi înduioşă. Nu-l mai văzuse niciodată în starea asta. Dar era numai vina lui. Nu-l

putea obliga nimeni să lupte, dacă el nu voia. Iar acum îi spunea practic că ar mai face asta o dată.

Nu că ea ar fi avut vreo legătură. Dar nu era momentul să se certe cu el pe tema asta, acum când el arăta atât de slăbit şi neajutorat. Nu a spus decât:

— O să-i spun lui Arthur să-ţi pregătească baia.

— Bună idee.

Când se întoarse la el, îi întinse paharul. Abia dacă se atinsese de coniac. Ea îi luă paharul şi-l puse pe masă.

El închise ochii.

— Drew Primrose a fost la King's Head, spuse el. Mi-a spus că nu i-ai dat contractul de căsătorie pe care m-ai pus să-l semnez. Asta înseamnă că te-ai răzgândit?

Ea se gândi pentru un moment.

— Poate, se eschivă ea.

— Mă bucur, deoarece acel contract n-ar însemna decât distrugerea familiei tale. M-am gândit multă vreme la asta, şi am propriile mele idei apropo de ce este mai bine pentru ei. Nu vrei să-mi auzi părerea?

Ea se aşeză pe marginea patului.

— Max, îi cunoşti doar de câteva săptămâni.

— Iar asta înseamnă că văd lucrurile mai limpede decât tine.

Ea se îndoia de acest lucru, dar o interesa ce avea el de gând să-i spună.

— Bine. Dă-i drumul.

Nu trebuia să fie rugat de două ori.

— Hai să începem cu fraţii tăi, spuse el. Sunt ca şi alţi tineri de vârstă lor. Ne vor da mult de furcă până le va veni mintea la cap. Dar înainte de a hotărî cum să-i ajutăm, să-i lăsăm să-şi dea singuri seama ce vor să facă cu vieţile lor. Căscă. Şi dacă tot am ajuns aici, hai să-l înscriem pe

Martin la o altă facultate. Momentan stă prea mult în umbra lui Simon. Vor continua să se vadă, dar Martin îşi va face propriul lui cerc de prieteni. Trebuie să înveţe să fie pe picioarele lui. O să-i cerem părerea, desigur, dar cred că mă va asculta acum. Mai zâmbi o dată. Asta e răsplata mea pentru bătaia pe care am luat-o de la Puternicul Jack.

Îi atinse obrazul cu degetele, şi se udă de la lacrimile ei.

— Ce-am mai spus acum? întrebă el uimit.

— Nu ştiu. Îşi şterse ochii cu mâneca.

— Nu-mi dau seama de ce mă transform într-o stropitoare.

— Dacă eu ar fi trebuit să am grijă de familia asta de atâta vreme, de unul singur, n-aş fi o stropitoare, aş fi nebun de legat.

Fu răsplătit cu o chicot înlăcrimat.

Mâna lui se pierdu în părul ei.

— Nu mai eşti singură acum, spuse el serios. Sunt aici. Sunt soţul tău. Să nu mă alungi. Să nu mă alungi niciodată.

Mâna rece a realităţii îi atinse inima, şi îşi lăsă capul în jos pentru ca el să nu-i poată vedea chipul. Degetele sale trecură cu blândeţe de-a lungul obrajilor, apoi îi ridicară bărbia pentru ca ea să nu-i poată evita privirea.

— Ce e? întrebă el cu blândeţe.

— Mă gândeam la Constance, spuse ea.

— Ah, Constance. Un sezon de baluri în Londra i-ar prinde bine, nu lui Lucy, ci ei. E singură, Sara, şi reprezintă o ameninţare, nu numai pentru ea, ci şi pentru toţi bărbaţii din Stoneleigh.

— Crezi că nu ştiu? spuse Sara afectată.

— E singură, repetă Max în şoaptă. O femeie ca ea are nevoie de un soţ. Şi, o dată măritată, va fi mult mai fericită, şi noi la fel.

Sara oftă.

— Nu e aşa de uşor. Noi nu avem prieteni şi cunoştinţe în Londra, şi chiar dacă am avea, cine s-ar căsători cu o Carstairs?

— Eu am făcut-o.

Chicoti.

— Da, dar…

El o reduse la tăcere printr-un gest al mâinii.

— Eu am prieteni şi cunoştinţe în Londra. Dar să nu intrăm adânc în detalii. O dată ce ştim care e problema, îi putem găsi soluţii. Şi mie mi se pare că nu banii vor rezolva problemele acestei familii.

— Niciodată n-am spus, nici n-am crezut că banii reprezintă rezolvarea tuturor problemelor noastre. Într-adevăr, am vrut s-o protejez pe Anne, dar am vrut de asemenea şi să îndeplinesc ultimele dorinţe ale tatălui meu, asta-i tot.

El îşi încrucişă degetele cu ale ei.

— Şi asta ai făcut, măritându-te cu mine. El a avut încredere în alegerea ta. De aceea, în testament, a îngăduit ca averea să se împartă odată cu căsătoria ta. Acum depinde de noi să hotărâm cum să avem grijă mai bine de familia ta.

Ea zâmbi către Max.

— Îmi amintesc, spuse ea, că în noaptea aceea în Reading mă gândeam că eşti un om bun. Cred că am avut un înger păzitor care te-a trimis în altă cameră atunci.

— Iar eu îmi amintesc, spuse el, că mă gândeam că soarta îmi dăduse o şansă, şi că dacă nu aş fi acceptat-o, m-aş fi întrebat toată viaţa ce am pierdut.

Ea se aplecă deasupra lui, iar buzele li se întâlniră, dar apăsarea mâinii ei pe pieptul său îl făcu să geamă.

— Recunoaşte, Sara, spuse el, că sunt cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată.

— Nu neg asta, dar…

— Dar ce?

Nu era sigură că ea reprezenta cel mai bun lucru care i se întâmplase lui vreodată.

— Îmi doresc ca Anne să fie la fel de fericită ca şi mine.

— Cred că dacă rezolvăm cazul lui William, o să fie fericită, sau cel puţin o să-şi găsească liniştea.

— Parcă era vorba că n-o să mai vorbim despre William. Parcă ai spus că nu mai eşti interesat în a rezolva această problemă pentru ziar.

Pleoapele i se lăsară în jos, şi nu văzu expresia de teamă din ochii ei.

— Mă gândesc la noi, spuse el căscând. Nu vreau ca William să arunce o umbră asupra vieţilor noastre. O să-l găsim, Sara, sau cel puţin o să încercăm din răsputeri.

Zâmbi încet, somnoros, şi se trase în marginea lui de pat.

— Când o să recunoşti, Sara?

Teama o făcu să tremure.

— Ce să recunosc?

— Că mă iubeşti? Atunci voi recunoaşte şi eu… Oftă. Stătea acolo, privindu-l, cu inima bătând mai-mai să-i spargă pieptul.

Se auzi o bătaie în uşă, şi se duse să deschidă. Era Arthur, valetul. îl expedie. Max dormea, iar ea nu vru să-l trezească. Nu voia ca el să rostească cuvintele, pentru că nu ar fi ştiut cum să-i răspundă.

Îl acoperi cu o cuvertură, iar ea se instală într-unul din fotolii. Dar oricât ar fi încercat, nu reuşea să adoarmă.

În zilele care urmară neliniştea Sarei începu să se atenueze. Trăise într-o lume imaginară. Se lăsase dusă de val pe un ţărm stâncos.

Povestea cu William nu va fi abandonată. Max nu avea să permită asta. Era hotărât să-i refacă reputaţia. Nu mai avea de ales, trebuia să înfrunte orice ar fi aşteptat-o la cabană. Dar avea să o facă fără Max, nu trebuia să se

gândească doar la ea.

Lucrurile se complicaseră. Se îndrăgostise de Max. Dragostea, descoperise ea, te putea face să suferi. Făcuse greşeli, greşeli mari, dar nu lăsa pe nimeni să plătească în locul ei. Dacă cele mai rele presimţiri se adevereau, va plăti pentru greşelile ei chiar dacă asta ar însemna să-l piardă pe Max. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să poarte povara vinovăţiei ei.

Plănuise totul cu grijă. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să găsească un pistol în locul celui pe care-l pierduse. De data asta, îşi promise ea, dacă o va mai ataca cineva, nu va mai fugi. Îşi verifică proviziile de laudanum. Apoi dispuse să fie curăţată cabana de vânătoare de moloz şi de grinzile căzute. îi spuse lui Drew că angajase un constructor care să arunce o privire asupra ei şi să-i spună dacă merita să o reconstruiască, şi că nu voia să se întâmple vreun accident când lucrătorii aveau să muncească pe-acolo.

Lucrările demarară imediat. Sara începu să simtă că trăieşte din nou. Mergea la biserică, vizita magazinele din oraş şi îşi petrecu o parte din timp la infirmerie alături de Max. În felul acesta îşi umplea timpul în aşteptarea încheierii lucrărilor de la cabana de vânătoare.

Chiar a doua zi după târg, Max simţi că ceva nu e în regulă. Trebuia să stea în pat. Deşi îi făcea plăcere când Sara îi citea sau mânca alături de el în pat, comportamentul ei îi dădea de gândit. Era prea calmă. Se retrăsese în cochilia ei, depărtându-se de el. Max credea că înţelegea ce se întâmplă. îi era teamă de propriile ei sentimente, îi era teamă să recunoască faptul că îl iubea deoarece se simţea vulnerabilă. Asta îl deranja. Nici el nu căutase dragostea, dar acum că dragostea îl găsise pe el, nu avea de gând să se plângă. Asta era situaţia. Poate că ea îşi închipuia că-l poate ţine la distanţă, dar imediat ce se va pune pe picioare, îi va demonstra că se înşală

amarnic.

Treptat începu să-şi dea seama că lucrurile erau mai complicate decât îşi închipuise. Unul dintre lucrători găsise un pistol la marginea potecii care ducea către casa de vânătoare şi îl trimise la „stăpân”. Un valet i-l aduse lui Max. Pistolul aparţinea, îi spuse acesta, lui Samuel Carstairs. Nu ştia nimeni cum ajunsese lângă cabană, dar Max se gândi îndelung la noaptea în care Sara fusese atacată şi începu să pună lucrurile cap la cap.

Bănuielile lui deveniră mai puternice când Sara îi sugeră să se mute înapoi în camera lui, şi se transformară în convingere când află că muncitorii începuseră să facă curăţenie în cabană.

Peter Fallon lipsea de patru zile. Când se întoarse, Max, cu un pahar de coniac într-o mână şi un trabuc subţire în cealaltă, îi ieşi în întâmpinare. Era târziu, şi luminările fuseseră aprinse. În vreme ce un valet îi ducea bagajul sus, Peter luă o luminare şi-l conduse pe Max către biroul său. De sus se auzea cineva cântând la pian. Scarlatti, gândi Peter. Brusc muzica încetă.

— Din câte mi-am putut da seama, Drew Primrose, spuse Peter, nu se afla la Bristol în noaptea în care William Neville a dispărut. Am verificat la hotelul la care se bănuieşte că ar fi stat; am discutat cu oamenii cu care se presupune că s-ar fi întâlnit. Într-adevăr, a fost acolo, dar cu o zi mai târziu decât ne-a făcut pe noi să credem.

— Iar drumul de la Stoneleigh la Bristol durează cam o zi cu maşina, spuse Max, mâzgălind cu creionul o bucată de hârtie.

Peter îl privi cu atenţie preţ de o secundă.

— Mă trimiţi la Bristol să aflu dacă Drew Primrose are vreun alibi, iar când mă întorc şi-ţi spun că nu are nu te interesează?

Max îşi ridică privirea.

— Ba mă interesează. Chiar foarte tare.

— Poate că nu te simţi încă bine?

— M-am refăcut complet după meci, dacă la asta te referi.

— Bine. Dar s-a întâmplat ceva cu tine. Ce anume, Max?

Max zâmbi, dar vocea îi rămase gravă.

— S-au mai ivit nişte lucruri. Vezi tu, Peter, cred că în seara asta am ajuns la punctul culminant. Iar acum că te-ai întors, îmi vei fi de mare ajutor.

— Cum?

Max îi povesti ce aflase, apoi se ridică să plece. Peter încă mai încerca să-şi revină din şoc după ce aflase ce-i cerea Max să facă, când acesta îl surprinse încă o dată.

— Apropo, spuse Max, nu bea din coniacul ăla. Arătă către paharul neatins de coniac pe care-l lăsase pe biroul lui Peter. Mi l-a dat nevastă-mea şi e plin de laudanum.

Max era chinuit de întrebări la care nu găsea răspuns. Erau soţ şi soţie; erau amanţi. Nu ezita să i se dăruiască fără rezerve, dar inima ei nu-i aparţinea. Max se întreba dacă are inimă.

Încercase să-i găsească scuze, şi unele erau plauzibile. Precauţia îi era dictată de viaţa dificilă pe care o avusese. Nu ar fi supravieţuit dacă ar fi fost încrezătoare, şi poate că în trecut avusese motive întemeiate să nu aibă încredere în el. Dar, din clipa când deveniseră iubiţi, nimic din toate acestea nu mai trebuia să conteze. Şi nu contaseră până când el îi ceruse să i-o spună clar. Din acel moment, între ei se aşternuse un văl.

Probabil că îl considera un netot care nu ştia cât fac doi şi cu doi. Se părea că ea nu putea înţelege că lui nu-i păsa de William Neville. El nu se gândea decât la siguranţa ei, în timp ce ea încă îl privea ca o ameninţare pentru „preţioasa44 ei familie.

Şi, fraier cum era, ar fi trecut totul cu vederea dacă ea, cu propriile ei mâini, nu i-ar fi oferit zâmbind un pahar

de coniac despre care şi un copil şi-ar fi dat seama că era „aranjat41.

Sorbise o înghiţitură şi părăsise salonul imediat, deoarece dacă ar mai fi stat, ar fi fost tentat s-o strângă de gât.

Era clar că Sara voia să se ducă la cabană după ce laudanumul şi-ar fi făcut efectul. Pentru numele lui Dumnezeu, de data asta o va prinde în flagrant.

Se duse mai întâi în camera lui, o cameră pe care o folosea doar pentru a-şi ţine lucrurile în ea. Dacă ar fi acceptat sugestia soţiei lui de a dormi în camera lui, unde putea fuma oricând dorea, poate că ea nu ar mai fi recurs la laudanum. Blestemat fie sufletul ei de trădătoare!

Găsi un pahar exact ca acela pe care i-l dăduse Sara şi turnă o cantitate de coniac care să-i sugereze Sarei că a băut ceva din otrava ei. Avea nervii încordaţi la maximum când intră în dormitorul ei.

Sara stătea în faţa toaletei în cămaşă de noapte, pieptănându-şi părul negru şi lung. Părea la fel de fragilă ca o figurină de porţelan, dar Max nu mai avea încredere în fragilitatea ei. Ştia că poate fi la fel de tare ca oţelul.

Închise uşa cu grijă şi se îndreptă către ea. Sara îl privi în oglindă în timp ce el sorbea îndelung din pahar.

— Ai părăsit foarte repede salonul, spuse ea.

— Am ieşit să fumez o ţigară. Ai un păr minunat. Îmi dai voie?

Lăsă paharul jos şi-i luă peria din mână. Sara remarcă o schimbare. Cu părul acela roşcat, semăna cu un leu somnoros. Ea privi paharul de coniac şi se întrebă dacă laudanumul avea vreo legătură.

Ochii lor se întâlniră în oglindă. Max nu-i pieptăna părul, îşi plimba degetele prin el, fluturându-l.

— N-am mai făcut dragoste de câteva zile, spuse el.

— Nu. Oftă. Te deranjează?

El începu să o pieptene.

— Sigur că mă deranjează. Eşti incomparabilă, draga mea.

De fapt, pot spune că eşti cea mai pasionată amantă pe care am avut-o. Şi asta înseamnă ceva.

Lăsă pieptenele din mână şi luă paharul.

— Max, nu cred c-ar trebui să mai bei. Parcă nu mai eşti tu.

El ridică paharul până la gură şi apoi îl puse la loc. Zâmbi, dar nu era zâmbetul pe care ea îl iubea, ci unul răutăcios.

— Ştii cum se zice, spuse el. In vino veritas.

Puse paharul jos, îi sprijini capul de coapsele lui şi îi cuprinse faţa în palme. Inima ei bătea cu putere.

— Ştii ce cred eu, Sara?

Ea dădu din cap. Începu să-i fie frică.

— Cred… vocea lui deveni o şoaptă. Cred că simţurile ne domină. Ce zici?

Sara înghiţi în sec.

— Nu m-am gândit la asta.

— Ia-ne pe noi, de exemplu. Uite-te la prima noastră noapte din Reading. Nu ne cunoşteam. Nu era vorba de dragoste. Ceea ce am simţit a fost plăcere fizică. Îmi amintesc că voiam să te fac amanta mea. Cum dracu' am ajuns să ne căsătorim?

— Ai zis, spuse ea cu gura uscată, ai zis că a fost ca şi când soarta te-ar fi provocat.

— Aşa am spus? Poate că eram politicos. Chicoti. Pot fi fermecător atunci când vreau. La fel ca tine, draga mea.

Sara se înfioră. Nu-l recunoştea. Să fie laudanumul de vină? Dar el nu ar fi spus aceste răutăţi dacă nu le-ar fi crezut.

Se smulse din strânsoarea lui, se ridică în picioare şi se întoarse către el. În câteva minute, Max avea să adoarmă. Trebuia doar să-l atragă în pat. Nu se putea lăsa dominată de mândrie în clipa aceea.

Făcu un pas spre el şi îi înconjură gâtul cu braţele.

— Fă dragoste cu mine, Max, şopti ea. Du-mă în pat şi fă dragoste cu mine.

Ceva în interiorul lui Max muri. În mod normal ea l-ar fi pedepsit pentru insultele lui, l-ar fi dat afară din cameră. În schimb, proceda ca o prostituată.

Nu avea intenţia să continue. Voia să caşte, să moţăie şi să lase evenimentele să curgă de la sine. îl domina însă dorinţa de a o răni aşa cum şi ea îl rănise pe el, iar când buzele ei îi atinseră gura, braţele lui o cuprinseră într-o strânsă îmbrăţişare.

Buzele lui erau fierbinţi, dar dure. Nu era ceea ce aştepta ea. Nu reuşise să-l drogheze. Nu făcuse decât să-i stimuleze pornirile sălbatice despre care nici nu ştia că există.

Se abandonă în braţele lui, sperând că-l va îmbuna, dar gura lui coborî de-a lungul gâtului către sâni. O dezbrăcă de cămaşa de noapte.

— Uite-te la tine, spuse el.

Îi cuprinse sânii în palme, apoi îi dezmierdă sfârcurile cu limba, buzele şi dinţii, până când ea se înfioră de dorinţă. Max continuă să o mângâie în timp ce-i pecetlui buzele cu un sărut devorator. Apoi, o ridică în braţe şi o duse în pat. Nu mai era amantul tandru, ci unul agresiv. Sarei ar fi trebuit să-i fie teamă, dar nu simţea decât plăcere, o plăcere care o copleşea, ceva ce nu ştiuse că există până acum.

El o iubi aşa cum nu o mai iubise, cerându-i supunere totală şi ea i se abandonă trăind senzaţii nemaiîntâlnite.

Max se dezbrăcă şi o acoperi cu trupul lui.

Când ochii li se întâlniră, Sara sesiză privirea lui ciudată.

— Max?

— Hai să nu stricăm momentul cu vorbe, zise el pe un ton rece.

Pentru o clipă, o umbră de tristeţe îi apăru pe chip.

— Doamne, rosti el, ce fac?

Se retrase brusc şi se rostogoli în cealaltă parte a patului. Cu spatele la ea, cu umerii aduşi, încercă să-şi stăpânească starea de excitare.

— Îmi cer scuze, spuse fără să o privească. Niciun bărbat nu ar trebui să-şi trateze soţia cu atâta neruşinare. Nu ştiu ce mi-a venit.

Sara nu reuşea să înţeleagă. Cuvintele lui transformaseră ceea ce pentru ea fusese o minunată experienţă în ceva sordid, şi acum îi era ruşine.

— De vină e coniacul, spuse ea.

El oftă şi trase cearşaful peste ei.

— Să fie coniacul? Mă îndoiesc.

Ea se retrase în partea ei de pat. Este laudanumul, îşi zise. Ea nu băuse nici coniac, nici laudanum, deci care era scuza ei?

Aştepta în linişte, ascultând. Laudanumul începea să-şi facă efectul. Pieptul lui Max se ridică şi cobora ritmic; respiraţia îi era liniştită şi regulată. Sara se strecură afară din pat şi începu să se îmbrace.

Când uşa se închise încet în urma ei, Max era deja în picioare. Îşi trase pe el tricoul şi pantalonii şi-şi luă ghetele în mână. O dată ajuns la parter, ascultă. Aşa după cum sperase, Sara coborâse pe scara servitorilor. Max încuiase uşa ce da în hol aşa încât ea va fi nevoită să se întoarcă. Asta îi va oferi lui timpul necesar pentru a ajunge primul la cabană.

După ce ieşi afară, îşi încălţă ghetele. Peter Fallon apăru din umbră şi-i veni în întâmpinare.

— Eşti gata? îl întrebă Max.

— Nu prea mă pricep la pistoale, zise Peter ridicând arma pe care i-o dăduse Max.

— Atunci ai face bine să ai grijă, spuse Max, deoarece Sara va fi înarmată şi sunt convins că ştie să

folosească un pistol.

— M-ar împuşca? întrebă Peter neîncrezător.

— Nu dacă te-ar recunoaşte, dar cum să-şi dea seama în întuneric? Ţine minte, treaba ta e să o urmăreşti şi să te asiguri că nu păţeşte nimic. Nu intra în cabană. Aşteaptă afară până te chem eu.

— Eşti sigur că acolo se duce?

— Absolut sigur, răspunse Max printre dinţi.

Sara intră în cabană fără să facă zgomot şi era gata să-l surprindă. Se afla în hol, după o grindă care sprijinea o parte din tavan. Avusese dreptate în privinţa pistolului. îl văzu când ea trecu pe lângă el.

Se trase repede în umbră când ea întoarse capul. Sara privea în toate direcţiile pentru a se asigura că nu e urmărită. Multor femei le-ar fi fost frică să mai iasă singure noaptea după ce au suportat deja un atac. Probabil că Sara a considerat că merită să-şi asume riscul.

Max ştia de ce se afla ea acolo. Trebuia să existe o căjnăruţă care să fi servit ca ascunzătoare pentru un preot, sau pentru un cadavru, dar el habar n-avea unde să caute. Fusese deja acolo şi scosese fiecare cărămidă decorativă, încercase fiecare bară sau mâner de metal, căutase o trapă ascunsă în podea, orice, dar nu găsise nimic.

Doar Sara ştia unde se află.

La un moment dat Sara dispăru. Apoi îşi dădu seama că ea trecuse de masivul şemineu din piatră şi se îndrepta spre spatele casei. Avea să-i lase un minut, două, gândi el, şi apoi se va duce după ea. Dar Sara se întoarse imediat. Verificase încă o dată dacă era singură. Acum se îndrepta către căminul din piatră, care avea câte o gură pe fiecare latură, şi acolo lăsă jos pistolul şi lampa. Inima lui Max începu să bată mai repede. În timpul căutărilor sale, încercase să descopere ceva în şemineu. Părea locul cel mai potrivit. Cu toate acestea, nu găsise nicio uşă sau ceva ieşit din comun în afară de cărămizile decorative de sus.

Încercase să le răsucească, să le scoată sau să le împingă, dar fără succes.

Sara se băgă în gura şemineului din partea stângă. Max nu-şi putea da seama ce face acolo. Parcă ar fi urcat un zid. Sara apucă un miner. Se auzi un sunet de metal alunecând pe metal, apoi un zgomot înfundat, şi Sara sări jos.

Deci asta era, gândi Max. O succesiune de procedee pentru deschiderea uşii. Sara apăsase cu talpa, aşteptase o secundă sau două, apoi trăsese de una din cărămizile decorative. Ingenios. Nu e de mirare că nici el, nici poliţiştii care căutaseră prin casă nu găsiseră nimic.

Era momentul să acţioneze, înainte ca ea să pună mâna pe pistol.

— Sara, spuse el, şi ieşi la lumină.

Ea rămase neclintită.

— Eu sunt, Max, zise el şi încet-încet începu să străbată distanţa care-i despărţea.

În timp ce se apropia citi în ochii ei… surpriză, teamă, şi, în cele din urmă, acel autocontrolul care nu înceta să-l uimească.

Ea ridică capul.

— N-ai băut coniacul pe care ţi l-am dat.

— Vrei să spui laudanumul? Nu, nu l-am băut.

Ea îşi coborî privirea.

— Atunci de ce te-ai purtat aşa? Ai vrut să mă umileşti.

Max poate că s-ar fi simţit ruşinat dacă n-ar fi fost furios de încercarea ei de a-l droga. Dacă mândria ei era rănită, a lui era zdrobită.

— Mă întreb cât de mult voiai să mă ţii în cameră. Nu m-am aşteptat să mergi atât de departe, Sara. Ce altceva pot spune în afară de faptul că zelul tău m-a făcut să uit respectul pe care-l datorez soţiei mele?

Sprâncenele ei se ridicară.

— Atunci sacrificiul meu a fost în van, nu-i aşa?

Băgă pistolul în buzunar. Max privi şemineul. Nu văzu nicio intrare către o cămăruţă secretă.

— Unde e, Sara? întrebă el.

Ea privi în pământ.

— În cealaltă parte a şemineului. Dar înainte de a te duce acolo, vreau să-ţi mărturisesc că eu l-am ucis pe William Neville, şi nu altcineva. Înţelegi? Eu l-am ucis.

Chipul lui Max nu exprimă urmă de surpriză. Spuse cu o voce caldă:

— Ah, înţeleg mai multe decât crezi. Ridică lampa. Să nu-ţi treacă prin cap să fugi, adăugă el.

Ea râse cu amărăciune.

— Unde aş putea să mă duc fără să mă urmărească Courier? Ar trebui să fii mândru de tine, Max. Ai jurat să găseşti locul de veci al lui William şi ai reuşit.

— Sara…

Ea îi întoarse spatele. Max îi privi o clipă spatele, apoi, mormăind un blestem, dădu ocol şemineului. Deschizătura se afla în podea, lângă perete. Nu era nevoie să intre. Se lăsă în genunchi şi coborî lampa. S-ar fi putut ascunde acolo câteva persoane, dar încăperea nu era suficient de înaltă pentru ca un adult să poată sta în picioare. Cercetă cu privirea interiorul. Locul era plin de pânze de păianjen. În rest nu văzu nimic altceva.

Nu acesta era locul de veci al lui William Neville.

Se întoarse la Sara care stătea pe podea cu genunchii strânşi sub bărbie, cu capul sprijinit pe ei. Privi către el.

— Deci l-ai găsit, spuse ea pe un ton calm.

— Nu, Sara. Încăperea e goală. Nici urmă de William Neville. Nimic.

Pentru o clipă păru că nu înţelege. Chipul îi era împietrit. Nu respira. Deodată reveni la viaţă. Cu un uşor strigăt, sări în picioare şi alergă către deschizătură. Max o urmă.

— Ia lampa şi uită-te, spuse el.

Ea luă lampa, se lăsă în genunchi şi lumină cămăruţa. Apoi se aşeză, cu genunchii strânşi, cu spatele sprijinit de peretele de piatră, în vreme ce pe chip i se răspândea o expresie de imensă oboseală.

— Ce înseamnă asta? şopti ea. Ce înseamnă asta?

Max tânjea să o ia în braţe şi să-i spună că totul va fi în regulă, dar n-o putea face până când ea nu-i va spune tot adevărul, până când nu vor afla ce se întâmplase cu William. Abia apoi va fi cu adevărat liberă.

— William a venit în noaptea aceea la cabană? întrebă Max.

Ea încuviinţă din cap şi-şi şterse cu mâneca hainei lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraji.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ţi-am povestit deja aproape tot. Eu eram sus şi aveam grijă de Anne. William mă chemase în acea dimineaţă. Anne pierdea sarcina. O bătuse. Avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Cred că se simţea vinovat. Mereu se simţea vinovat când era treaz. N-a avut curajul să dea ochii cu mine. S-a dus după un doctor, apoi la cârciumă ca să-şi facă curaj. Am hotărât să-l ucid înainte de o mai atinge vreodată pe Anne.

A ajuns acasă beat şi furios. Auzise că urma să mă căsătoresc cu Francis. Ştia ce însemna asta. Contractele de căsătorie erau întocmite. Mi-am instruit avocaţii astfel încât Anne să fie protejată şi William să nu se poată atinge de bani. Auzise despre asta şi era înnebunit de furie. Avea datorii la jocurile de noroc. îi trebuia bani imediat. În clipa aceea nu-l puteam ajuta. El nu voia să mă creadă şi ameninţa că-i va face rău lui Anne.

L-am împiedicat să urce scările. Dacă aş fi fost conştientă de ceea ce se întâmpla, i-aş fi tras un glonţ în cap.

Când ea îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă

în hohote, Max o îmbrăţişă, dar ea se eliberă cu violenţă.

Max lăsă, braţul să-i cadă. Faţa îi deveni palidă.

— Nu mă înţelegeam cu el, continuă Sara. M-a împins în şemineu. Vocea i se încordă, dar nu tăcu. Am ridicat vătraiul şi m-am dus după el pe scări.

Max simţi cum întreaga lume se clătina. Privi către ceea ce mai rămăsese din scări, câţiva stâlpi care, îşi imagina el, susţinuseră cândva o scară masivă din lemn de stejar. Şi-l putea imagina pe William urcând scările. Cum putea s-o rănească mai tare pe Sara decât descărcându-şi furia pe sora ei?

Sara îşi privi palmele.

— L-am lovit în spate. Apoi a venit după mine. Îmi amintesc că am auzit-o pe Anne strigând şi apoi s-a auzit la etaj ceva căzând şi spărgându-se. L-am lovit de mai multe ori. Brusc, mi-am dat seama că nu se va mai ridica şi nu va mai veni după mine, şi atunci am aruncat vătraiul.

Oftă lung şi-şi drese glasul.

— Nu ştiu câtă vreme am stat acolo, nemişcată, privindu-l. În cele din urmă, am îngenuncheat lângă el pentru a-i cerceta rănile. Avea o rană adâncă în frunte. Probabil căzuse şi se lovise de grătarul vetrei. Nu ştiu. I-am luat pulsul. Nu se simţea. Poţi să mă crezi sau nu, dar nu mă gândeam decât să-l salvez. Intrasem în panică.

Îşi frecă din nou faţa cu mâinile, şi aşteptă o clipă înainte să continue.

— Am alergat în bucătărie la cămara în care Anne ţinea cutia cu medicamente. Căutam săruri volatile. Am luat prosoape, un lighean cu apă şi o sticlă de coniac. N-am lipsit decât câteva minute. Când m-am întors, dispăruse.

Când Max crezu că nu mai avea nimic de spus, şopti:

— Atunci ce te-a făcut să crezi că trupul lui William se află în acea cămăruţă? Neprimind niciun răspuns, continuă: Anne l-a omorât?

— Nu! protestă Sara, nu.

— Atunci ce s-a întâmplat, Sara? Spune-mi.

— Anne stătea la baza scării, dar era ameţită. îi dădusem laudanum, nu mai mult decât prescrisese doctorul, şi nu ştia unde se afla. Cred că ne-a auzit pe mine şi pe William luptându-ne şi a coborât să vadă ce se întâmpla. Am întrebat-o unde era William. N-a răspuns. Nu înţelegea. M-am bucurat că nu l-am omorât pe William şi că acesta părăsise casa. Am dus-o pe Anne înapoi în pat, dar a început din nou să sângereze. A fost cea mai îngrozitoare noapte din viaţa mea. Mă gândeam că William se putea întoarce cu nişte prieteni sau cu poliţia. Nu mai ştiam ce să fac. Voiam să chem pe cineva în ajutor, dar nu o puteam părăsi. Vocea îi fu întreruptă de un suspin. Nu o puteam părăsi, iar ea nu era în stare meargă până acasă.

Sara îl privi, şi, pentru o clipă, i se putu citi pe chip mânia şi teama pe care le simţise în seara aceea. Respiraţia îi era grea, iar vocea i se îngroşase de emoţie.

— Dimineaţa au venit poliţiştii. Era limpede că ne suspectau de uciderea lui William. Le-am spus că William nu fusese acasă în seara aceea. Abia mai târziu am început să cred că îl omorâsem într-adevăr şi că în cele câteva minute cât am fost eu în bucătărie, Anne îi cărase cadavrul în cămăruţă şi-l ascunsese acolo. Mai târziu, după ce ea s-a mai însănătoşit, am întrebat-o dacă-l văzuse în seara aceea pe William, dar nu-şi amintea. Nu-şi amintea decât bătaia pe care a luat-o de la William şi pierderea sarcinii. Îşi dorise cu adevărat un copil. Voiam să verific cămăruţa, dar era prea târziu. Autorităţile sigilaseră casa. Apoi am fost arestată, iar după proces a trebuit să plec din Stoneleigh. Restul îl ştii.

Se lăsă tăcerea. Sara îşi sprijini capul pe genunchi, iar Max îşi scoase un trabuc subţire din buzunar şi-l aprinse de la lampă. Stătea lângă Sara, cu spatele sprijinit de peretele de piatră şi trăgea încet din trabuc, privind

fumul care plutea o secundă în faţa lui şi apoi se risipea încet.

— De ce nu mi-ai spus toate astea mai demult?

Sara îl privi cu tristeţe. În ochi i se citea oboseala.

— Pentru că tu eşti Courier, Max. Nu mă temeam pentru mine. În fond, am fost achitată şi nu mai pot fi acuzată din nou. Dar mai era şi Anne. Mă temeam de ceea ce-i putea face ziarul tău. Mă temeam că autorităţile vor crede că suntem amândouă vinovate. Pe mine nu mă mai pot acuza, dar o pot acuza pe Anne. Acum nu o mai pot acuza, nu-i aşa?

— Nu. Max oftă. Te-ai gândit că nu poţi avea încredere în mine?

— Aveam încredere în tine în ceea ce mă priveşte pe mine, nu şi pe Anne. Făcu o pauză. Nu eram dispusă să-mi asum riscul.

Max trase din nou din trabuc.

— Şi ce crezi că s-a întâmplat cu William?

— Cred, spuse ea tremurând, că e în viaţă. Cine altcineva ar fi putut scrie biletele acelea? Ce sens ar avea?

Poate că Max ar fi contrazis-o, dar văzând-o cum tremură se gândi că nu era momentul să discute acel subiect. Aveau destule de discutat, şi multe lucruri de pus la punct între ei, însă amândoi erau la fel de obosiţi.

— Vreau să te întorci acasă, spuse el, şi să rămâi acolo. Peter Fallon te va însoţi. Încearcă să te odihneşti. Vorbim dimineaţă.

Ar fi ajutat-o să se ridice, dar nu voia să o vadă din nou ferindu-se de atingerea lui.

— Peter e aici? Vocea îi era indiferentă.

— Stă de pază afară.

O conduse spre scările de la intrare. Fluieră şi Peter apăru la poarta grădinii.

— Du-te cu el, spuse Max.

Ea îl privi.

— Ce ai de gând să faci?

— Să aflu ce s-a întâmplat cu William, spuse el.

— O să publici povestea în ziar, mă refer la Anne şi la mine?

Max se îndepărtă fără să-i răspundă.

Max nu întâmpină nicio dificultate în a descoperi casa lui Drew Primrose. Deşi nicio fereastră nu era luminată, felinarele atârnate pe stâlpi din loc în loc permiteau să se vadă drumul spre un şir de case muncitoreşti ce se întindeau în sus pe deal. Era trecut de miezul nopţii, dar asta nu mai avea importanţă. Era într-o dispoziţie foarte proastă, lucru evident în momentul în care pumnul său izbi în uşă.

Nu s-ar fi coborât niciodată la nivelul lui William Neville. Nu-şi putea imagina cum ar putea lovi o femeie chiar şi într-un moment de furie. Existau şi alte metode pentru a o supune. Fusese furios când făcuse dragoste cu Sara în seara aceea. Îşi impusese voinţa. îl va ierta oare? Dar cum ar putea să o facă să înţeleagă ceva ce nici el nu înţelegea?

Alungă acest gând şi începu din nou să bată în uşă. Neprimind niciun răspuns, izbi uşa cu piciorul forţând încuietoarea. Trecu pragul şi imediat se lovi de un obstacol răsărit în calea sa. Înjurând, căută bâjbâind drumul spre peretele unde bănuia că se află şemineul. Avu noroc. Pe şemineu găsi nelipsita cutie de chibrituri. Încercă de câteva ori şi în final reuşi să aprindă un chibrit, iar cu acesta lumânarea pe care o găsi pe şemineu. Apoi se întoarse pentru a inspecta camera.

Nu era atât de mică pe cât s-ar fi aşteptat. Îşi aminti că tatăl lui Drew Primrose fusese grădinar la Longfield. CII. NII trebuia să fie mai mare decât cele ale simplilor muncitori. Camera în care se afla trebuia să fi fost salonul de primire, dar fusese transformată într-un birou. O masă de scris se găsea în dreptul ferestrei. Se lovise de un scaun

în momentul în care intrase. De-a lungul pereţilor erau înşirate cărţi şi dosare.

Înaintă până la o uşă şi descoperi bucătăria. Mobilierul era alcătuit doar dintr-o masă şi scaune. Existau două dormitoare. Unul complet gol, iar celălalt mobilat doar cu un pat şi un scaun.

Drew Primrose se descurcase bine, ţinând cont de originea sa umilă, dar nu ar fi ajuns atât de departe fără ajutorul Sarei. Dacă o iubea, n-avea de ce să-i fi trimis acele bilete. Totuşi minţise, iar acest lucru îl făcea suspect din punctul de vedere al lui Max.

Se întoarse în birou şi aşeză luminarea şi pistolul pe tăblia mesei. Draperiile erau lăsate. Indiferent dacă găsea sau nu ceea ce căuta, avea să se ducă la Stoneleigh şi să-l ridice pe Drew Primrose direct din pat. Erau întrebări la care voia răspunsuri imediate, nu peste o zi, nu peste două. Existau toate şansele ca, după ce l-ar fi interogat pe avocatul Sarei, misterul lui William Neville să înceapă să se destrame. Aflase multe în acea noapte, nu destule pentru a demasca un criminal – dar suficiente pentru a restrânge aria de cercetare. Era sigur că William murise. Fragmente ciudate de informaţii începură să-i revină în memorie, îi mai lipseau doar câteva amănunte pentru a avea în faţa ochilor întregul tablou.

Toate sertarele biroului erau încuiate. Se întoarse în bucătărie, găsi un cuţit ascuţit şi se puse pe treabă. În sertarul de sus se aflau hârtii şi scrisori, exact ceea ce căuta Max. Scoase din buzunarul hainei ultimul bilet cu scrisul de mână al lui William pe care-l primise Sara şi începu să-l compare cu scrisul din hârtiile pe care le scoase din sertar. Nicio asemănare.

Căută în următorul sertar, tot fără rezultat. Când forţă ultimul sertar de jos, cel mai mare, găsi o sticlă de coniac şi mai multe obiecte. Scoase unul câte unul fiecare articol din ascunzătoarea să şi le înşiră pe masă: o eşarfă

de muselină, un cercel cu perlă, o mănuşă albă şi o batistă de dantelă cu monogramă. Max dădu din cap. Erau genul de mărunţişuri pe care o fire romantică le-ar fi păstrat ca amintiri ale aventurilor amoroase. În sertarele biroului său nu existau astfel de lucruri.

La gândul că aparţinuseră Sarei, simţi o uşoară iritare. Ridică batista de dantelă, o despături şi analiză monograma. Clipi des din pleoape. Urmărea iniţialele cu degetul, când auzi zgomot de paşi apropiindu-se de uşa principală. Scăpă batista, se întinse spre pistol, se retrase doi paşi, în afara bătăii unei eventuale arme, şi aşteptă.

Uşa se deschise şi intră Drew Primrose.

— Credeam că am căzut de acord… Se opri brusc când îl văzu pe Max, şi o expresie de uimire profundă îi cuprinse chipul. Tu? Privirea îi alunecă spre birou, apoi spre pistolul din mâna lui Max. Ce crezi că faci? spuse cu o voce îngrozită.

Max puse piedica pistolului şi făcu semn spre un scaun de lângă şemineul gol.

— M-am gândit că este timpul ca noi doi să avem o conversaţie particulară, fără ca Sara să fie de faţă pentru a te apăra.

Nici vorbele sale, nici pistolul nu-l înspăimântară pe Drew Primrose. Dimpotrivă, arăta ca şi cum ar fi fost gata să sară la Max.

— Încearcă, spuse Max, şi te vei alege cu un glonţ în genunchi şi cu o acuzaţie de tentativă de omor.

— Este casa mea! încâlci o proprietate!

— Dimpotrivă. Este proprietatea mea, dobândită prin căsătoria cu Sara. Ia loc, domnule Primrose, şi voi lăsa pistolul deoparte.

Furios, Drew Primrose se îndreptă spre scaunul de lemn de lângă şemineu şi se aşeză. Max puse pistolul pe birou, la îndemână, apoi se sprijini de spătarul scaunului. Simţise un miros de alcool tare când trecuse pe lângă

interlocutorul său, şi o urmă de parfum, o colonie ieftină şi dulce.

— Nu ştiam că există stabilimente în Stoneleigh, spuse încet, dar, judecând după cum miroşi, aş spune că tocmai ai fost la bordel. Neprimind niciun răspuns, continuă: Asta chiar că mă uimeşte. Din tot ce am auzit despre tine, aş fi spus că eşti un adevărat model, ştii tu, corect, conştiincios, fără vicii.

Tânărul roşi şi replică furios:

— Nu trebuie să-ţi dau socoteală despre ceea ce fac sau despre caracterul meu. Aşa că spune ce vrei şi cară-te.

— În regulă. Să nu lungim vorba. Poţi începe prin a-mi spune unde erai în noaptea când William Neville a dispărut.

— În noaptea… se holbă Drew Primrose şi expresia uimită îi rămase întipărită pe chip.

— Unde erai, domnule Primrose? întrebă Max liniştit.

— Eram în Bristol.

— Nu e adevărat. Am pus pe cineva să verifice. Ai ajuns acolo abia în noaptea următoare.

— Şi? Crezi că eu l-am ucis pe William Neville şi m-am descotorosit de cadavru?

— Exact asta cred. Erai îndrăgostit de Anne Neville, nu-i aşa? Soţul o maltrata. Deci ai scăpat de el.

Drew Primrose îl privea perplex.

— Cum ai aflat despre Anne? întrebă cu o voce răguşită.

Max ridică batista de dantelă.

— Este batista lui Anne. Are iniţialele ei pe ea. Toată lumea a crezut că o iubeşti pe Sara. Părea normal. Anne era măritată. Ai devenit administrator al domeniului şi îţi petreceai majoritatea nopţilor în căsuţa asta. În tot acest timp Anne a fost cu tine.

— Şi ce dacă? Asta nu înseamnă că l-am ucis pe William. Îşi privi fix pumnul strâns. Îmi doream să-l omor

pe nemernic, scrâşni el.

— Anne era însărcinată cu copilul tău? L-ai ucis pe William pentru că aflase despre tine şi Anne?

Drew Primrose ridică brusc capul.

— Nu! Ai înţeles totul greşit. Eu şi Anne nu am fost niciodată amanţi.

— Tu i-ai trimis acele bilete Sarei, nu-i aşa? Voiai s-o aduci înapoi la Stoneleigh, apoi să scapi de ea, ca tu şi Anne să moşteniţi averea Carstairs.

— Ce bilete? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Max nu-i lăsa bărbatului timp să gândească şi îi punea rapid întrebările.

— Tu ai atacat-o pe Sara. Ai fi omorât-o, nu-i aşa?

— Nu! N-am ştiut că Sara a fost atacată!

— Tu şi Anne sunteţi implicaţi?

— Nu!

— Unde este cadavrul lui William Neville?

— Nu ştiu.

— Atunci, spune-mi ce ştii, domnule Primrose, deoarece, din câte îmi dau seama, tu şi Anne aveţi cel mai mult de câştigat scăpând de William Neville şi de Sara.

Drew Primrose pălise, gura i se uscase şi ochii priveau fix. Un frison îl străbătu din cap până-n picioare.

— N-ai putea greşi mai tare, spuse el.

Max răsuflă adânc.

— Atunci, spune-mi adevărul. Spune-mi unde erai în noaptea când William a dispărut.

Drew înghiţi în sec.

— Eram în Bath – nu, ascultă-mă –, eram în drum spre Bristol, dar am rămas în Bath în prima noapte, cu o femeie pe care am cunoscut-o la White Hart. Eram disperat, bănuiesc, şi am încercat să mă consolez cu o femeie frumoasă. Da, am iubit-o pe Anne şi ea m-a iubit pe mine. Am convins-o să-l părăsească pe William şi să vină cu mine. Apoi a aflat că era însărcinată, copilul era al lui

William, şi mi-a spus că acest fapt schimbă totul. Eram rănit, furios, aşa că am găsit o femeie care să mă facă să uit.

Se ridică brusc şi rămase în picioare, cu spatele la Max, cu o mână sprijinindu-se de cămin.

— Nu l-am ucis pe William, dar i-am dorit moartea de multe ori. Se întoarse spre Max pentru a-l privi în faţă. Sper că este mort.

Max privi acel chip răvăşit şi se simţi cuprins de un sentiment de milă. Spuse încet:

— Probabil ai crezut că Anne sau Sara l-au ucis pe William.

— Niciodată nu am bănuit-o pe Anne. Nu ştie ce este ura.

— Dar ai suspectat-o pe Sara?

— Da. La început. Ştiam că nu există decât un loc unde ar fi putut ascunde cadavrul şi am aşteptat până când poliţiştii şi-au terminat cercetările pentru a verifica. Locul era gol.

— Ştiai despre camera secretă din casă? întrebă Max neîncrezător.

Pentru prima oară, Drew zâmbi.

— Anne mi-a povestit despre ea cu mult timp în urmă, când eram copii.

— Şi, întrebă Max mijindu-şi ochii, dacă ai fi găsit cadavrul lui William, ce-ai fi făcut?

Zâmbetul lui Drew se topi şi acesta răbufni:

— Nu m-aş fi adresat autorităţilor, dacă asta crezi. Aş fi scăpat cumva de el. L-aş fi dus departe de Stoneleigh şi l-aş fi aruncat într-o prăpastie, într-un loc unde să poată fi găsit.

Max nu-l plăcuse niciodată pe Drew Primrose, dar simţi brusc un sentiment de simpatie pentru el. Oricine ţinea cu Sara putea conta pe bunăvoinţa sa.

— Doreai să fie găsit cadavrul pentru ca Anne să afle

că este văduvă şi liberă să se mărite cu tine.

Un zâmbet amar apăru pe buzele lui Drew.

— Doream să fie găsit pentru a o dezvinovăţi pe Sara. Dacă rămăşiţele lui William ar fi fost descoperite la kilometri depărtare, ar fi fost imposibil ca ea să ajungă acolo şi să se întoarcă. Doar la asta mă gândeam, s-o dezvinovăţesc pe Sara. Anne era deja pierdută pentru mine. Ştii, mă bănuia de uciderea lui William. N-a crezut că mi-am petrecut tot timpul în Bristol şi, bineînţeles, nu s-a înşelat. În plus, i-am spus de multe ori că îl voi omorî pe William dacă o mai loveşte. O bătea. A pierdut copilul. Era normal să mă bănuiască.

Se aşeză din nou şi-şi cuprinse capul în palme.

— N-am renunţat nicio clipă să-l caut pe William, pentru a-i demonstra lui Anne că nu l-am omorât. Privi în sus, spre Max. Am fost la Londra şi am vizitat toate locurile pe care le frecventa. Am luat legătura cu prietenii lui. William s-a evaporat pur şi simplu.

— Sara crede că este încă în viaţă.

— Mă îndoiesc. Un astfel de om are nevoie de o sursă constantă de bani pentru a-şi satisface dorinţa de a juca, şi aceasta era Sara. William a fost furios când tatăl ei şi-a schimbat testamentul. Avea impresia că banii ar fi trebuit să-i revină lui. Fără ea, nu putea face rost de bani. Propriul lui tată l-a dezmoştenit. William nu avea unde să se ducă. Sunt convins că emort.

Max ridică din umeri. Când ajunsese acasă la Drew credea că era pe cale de a afla totul. Acum se vedea împins înapoi de unde pornise.

— Deci, ce spuneai despre bilete şi despre faptul că Sara ar fi fost atacată? întrebă Drew. Ai inventat chestiile astea pentru a-mi întinde o cursă?

Max îi arătă biletul care fusese lăsat pe măsuţa de toaletă a Sarei şi îi povesti despre atac. Când Drew îşi reveni din şoc, începu să pună întrebări şi să facă

presupuneri, iar în final scutură din cap şi spuse:

— Dacă l-aş fi omorât pe William, ultimul lucru pe care l-aş fi făcut ar fi fost să complic situaţia trimiţându-i Sarei bilete sau atacând-o. Aş fi lăsat lucrurile să se liniştească. Dar nu-mi place ce-mi povesteşti. Ia-o de aici. Du-o cât mai departe de Stoneleigh. William ne mai terorizează încă.

Curând după aceea, Max plecă. Ultimele cuvinte ale lui Drew îi răsunau încă în minte şi grăbi pasul. Lucrurile începură să capete din nou logică, dar existau încă unele fapte ciudate, total lipsite de sens.

Înainte de a ajunge acasă, simţi că ceva nu este în regulă. Nu se zărea nicio lumină la fereastra dormitorului Sarei şi nici în biroul lui Peter Fallon. Începu să alerge.

Cu o luminare în mână, intră întâi în biroul lui Peter. Era gol. Urcă în fugă treptele. Şi camera Sarei era goală.

Se duse în camera lui Simon. Acesta se trezi speriat când îl auzi pe Max strigându-l.

— Dumnezeule, Max, ştii cât e ceasul?

— Unde-i Sara?

— Sara? Nu ştiu.

— Îmbracă-te. Vreau să fie toată lumea prezentă. Eu trezesc servitorii. Tu adu-i pe toţi aici, la etaj. Ne întâlnim în camera de zi. Grăbeşte-te.

Încordarea lui Max i se transmise şi lui Simon, care se grăbi să se îmbrace.

— Ce s-a întâmplat cu Sara?

— A dispărut.

Luminile se aprinseră la toate ferestrele, pe măsură ce Max şi toţi angajaţii de la Longfield se împrăştiară în toată casa, fiecare cu o lampă în mână. La ordinele lui Max, începură să coboare spre cabană, asemeni unor gonaci care pregătesc vânătoarea. Max îl trimise pe Simon la Stoneleigh pentru a-l trezi pe inspector. Martin plecă să-i aducă pe Drew Primrose, şi pe muncitori. Intrase în

panică. Instinctul îi spunea că trebuia să o găsească pe Sara cât mai curând, altfel va fi prea târziu. Primise o lovitură atât de puternică încât simţea că-şi pierde respiraţia.

Îl găsiră pe Peter Fallon pe alee, la jumătatea distanţei dintre cabană şi clădirea principală. Avea o lovitură urâtă la cap, dar care nu-i punea viaţa în pericol. O înghiţitură de coniac din sticla lui Max îl readuse la realitate.

— Cine a făcut asta? întrebă Max.

— N-am văzut. Pe Sara o voia. A luat-o, Max. Nu ştiu, a dus-o.

În acel moment apăru Drew Primrose, şi puse întrebări la care nimeni nu ştia să răspundă. Max începu să zbiere ordine. Drew avea să preia conducerea pentru căutarea Sarei; doi dintre oameni trebuia să-l ducă pe Peter înapoi în casă. Apoi, unul dintre ei se putea duce să aducă doctorul.

Nu-i mai aşteptă pe cei doi care îl transportau pe Peter în casă. Spera, se ruga ca Sara să fi fost răpită şi nu omorâtă şi aruncată în vreun desiş. Avea ceva de făcut, ceva ce ar fi trebuit să facă cu mult timp în urmă dacă Sara nu l-ar fi avertizat să-i lase familia în pace.

Constance şi Anne se aflau în camera de zi, amândouă urmărind de la fereastră căutările după lumina lanternelor. Amândouă se întoarseră în momentul în care intră Max. Anne purta o rochie închisă la culoare, cu mâneci lungi, încheiată cu nasturi până la baza gâtului. Constance era încă în cămaşă de noapte.

Anne se sprijini de spătarul unui scaun.

— Spune-mi imediat, Max. Ai veşti proaste?

— Doamne-ajută!

Constance îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă.

— Unde-i Lucy? întrebă Max. Încerca să-şi păstreze

vocea calmă pentru a nu le panica pe cele două femei.

— Am dus-o înapoi în pat, spuse Anne. Nu ştie despre dispariţia Sarei, iar eu nu i-am spus nimic. Ce se întâmplă, Max? De ce eşti aici şi nu o cauţi pe Sara?

— Cred că una dintre voi ştie unde este Sara, spuse el pe un ton tăios.

— Poftim? Constance îl privea pe Max, înmărmurită.

Chipul lui Anne deveni alb ca varul, dar vocea îi era puternică:

— Cum am putea şti, Max?

— Aminteşte-ţi, spuse Max, noaptea în care m-am certat cu Simon la cină. Era furios pentru că-l scosesem afară pe Arrogance. Cred că, după cină, una dintre voi s-a strecurat în camera Sarei şi i-a lăsat un bilet menit s-o sperie.

— Ce scria în bilet? întrebă Constance neliniştită.

Enervarea lui Max începuse să se manifeste.

— Nu contează! spuse el şi continuă pe un ton calm: Contează doar faptul că una dintre voi a lăsat un bilet şi vreau să ştiu care anume. Ascultaţi-mă. Nu este un joc. Nu afirm că aţi vrut să-i faceţi vreun rău Sarei. Poate că nu ştiaţi ce scrie în bilet. Dar una dintre voi l-a lăsat acolo şi, dacă n-o găsesc imediat pe Sara, s-ar putea să fie prea târziu. Deci, răspundeţi-mi! Acum!

— Cum îndrăzneşti să sugerezi aşa ceva! Chipul lui Constance era transfigurat de furie.

Anne ridică braţul, făcând-o pe Constance să tacă.

— N-am lăsat niciun bilet, Max, îţi jur.

Constance scutură din cap.

— Nu! N-am fost eu! Jur!

Părea speriată, şi Max ştiu că găsise veriga slabă a lanţului.

— Dar ştii cine ar fi putut să lase biletul, nu-i aşa, Constance?

— Nu. Vocea îi tremura.

Brusc, Max bătu cu palma în masă şi Constance se retrase un pas, apoi încă unul. Max se îndreptă spre ea.

— Spune-mi, naiba să te ia. Dacă i se întâmplă ceva Sarei, îţi jur că voi face totul să fii spânzurată pentru crimă.

— N-am crezut… Constance îşi înghiţea lacrimile îngrozită. N-a lipsit mai mult de un minut. Mi-a spus că pierduse o mănuşă.

— La naiba, cine? Cine?

— Max, opreşte-te, interveni Anne. Nu vezi că reuşeşti doar s-o sperii? Trebuie să fi fost Beckett, servitorul lui Lady Neville. Cred că l-ai văzut după târg. O însoţeşte peste tot. O privi pe Constance. Ai de gând să-i spui, sau îi spun eu?

Constance se sprijini de scaun. Părea teribil de speriată.

— Dumnezeule, ce-am făcut? şopti ea.

— Constance şi Beckett sunt amanţi, spuse Anne, înăbuşindu-şi un suspin. L-am văzut pe coridor în noaptea aceea şi i-am spus lui Constance că, dacă îşi mai aduce amanţii sub acest acoperiş, îi voi spune lui Simon şi-l voi lăsa pe el să rezolve problema.

— S-a întâmplat o singură dată, se văită Constance, doar o dată.

— Mulţumesc, spuse Max. Acum duceţi-vă jos şi faceţi-vă utile. Va fi adus un rănit şi vreau să beneficieze de cea mai bună îngrijire. Când inspectorul ajunge aici, spuneţi-i că m-am dus acasă la Sir Ivor Neville şi că ar fi cazul să vină şi el cât poate de repede, altfel s-ar putea să rămână fără slujbă.

După ce Max plecă, Constance se prăbuşi într-un fotoliu. Chipul ei exprima teamă şi disperare.

— Mi-a spus că mă iubeşte. Mi-a spus că vrea să vadă unde dorm. Mi-a spus că vrea să facă dragoste cu mine în patul meu, pentru ca, de fiecare dată când mă voi culca să-

mi amintesc de el.

Anne se revoltă:

— Vrei să încetezi să te gândeşti la tine? L-ai auzit pe Max. Trebuie să ne facem utile. Oamenii o caută pe Sara. Când se întorc, vor vrea ceva de mâncare şi de băut. Deci, îmbracă-te şi vinojos.

Constance aprobă dând din cap, se ridică şi îşi şterse lacrimile cu poalele neglijeului.

— Mă urăşti, nu-i aşa?

— Nu, Constance. Nu te urăsc.

Anne o cuprinse pe Constance cu braţul şi părăsiră împreună încăperea.

5 ara le auzea vocile ca într-un vis, dar era prea slăbită pentru a striga după ajutor. Simţea o durere ascuţită în cap, şi avea falca amorţită. Cineva o ţintuia la pământ, iar ea nu avea putere să se împotrivească. Gemu şi încercă să deschidă ochii, dar pleoapele îi erau prea grele.

Pentru a scăpa de senzaţia de greaţă, respiră încet şi adânc şi, pe măsură ce-şi revenea, începu să-şi amintească. Fusese lovită până leşinase, în timp ce încerca să-l ajute pe Peter Fallon, după ce cineva îi atacase în timp ce se îndreptau spre casă. Fusese acelaşi bărbat care o mai atacase o dată. îi recunoscuse parfumul şi forţa acelor braţe puternice care o ridicaseră în timp ce-şi pierdea cunoştinţa.

Cu un ţipăt înăbuşit, deschise ochii şi încercă să se ridice, apoi gemu, simţind fulgere de durere străbătându-i capul. Panica o cuprinse când îşi dădu seama că era legată de mâini şi de glezne de un scaun de lemn. Disperată, se zbătu încercând să se elibereze. Reuşi doar să-şi rănească încheieturile strânse de frânghia care-i intrase în piele.

Auzi din nou vocile şi îşi mişcă cu grijă capul pentru a descoperi de unde veneau. La dreapta sa se afla o uşă

întredeschisă, iar vocile, cea a unui bărbat şi a unei femei, veneau din spatele acelei uşi.

Instinctul îi dictă să nu se mai mişte. Nu voia ca cei aflaţi de cealaltă parte a uşii să afle că s-a trezit. Era îngrozită de ce i-ar putea face în continuare.

Calmă! Rămâi calmă! îşi spuse speriată, în timp ce trăgea aer în piept.

Clipi pentru a-şi limpezi privirea şi încercă să-şi dea seama unde se află. Două lumânări fixate de perete învăluiau încăperea într-o lumină tremurătoare şi, pentru o clipă, crezu că se află în capela din Longfield. Pereţii de piatră erau circulari şi purtau amprenta timpului. Ferestrele înguste erau amplasate aproape de tavan, iar în celălalt capăt al camerei se afla un altar cu lumânări. În capelă nu existau bănci, doar altarul, scaunul de care era legată şi un alt scaun, cu rotile. Un cărucior de invalid. În momentul în care zări acel cărucior, Sara îşi dădu seama unde se afla.

Oamenii care o urau cel mai mult pe lume, Sir Ivor şi Lady Neville, puseseră mâna pe ea.

Îşi stăpâni frica. Cei doi n-ar fi acţionat astfel dacă n-ar fi fost înnebuniţi de ură. Nu-şi puteau permite să o lase în viaţă. Răpirea era un delict capital.

Pentru a-şi alunga teama, se concentră asupra lucrurilor din jurul ei. Privi cele două lumânări aşezate de fiecare parte a altarului. Între ele se aflau două portrete în miniatură. Deşi era prea departe pentru a le putea vedea clar, ştia pe cine reprezentau. Încăperea mirosea a tămâie şi trandafiri. Nu se afla într-o capelă, ci într-un cavou.

Auzind zgomotul unor paşi, îşi înăbuşi oricare alt sentiment în afara dorinţei de a supravieţui. Sara îşi coborî bărbia în piept şi îşi relaxă muşchii încordaţi într-un efort disperat de a părea complet inertă.

Erau doi. Una dintre voci, aşa cum se aşteptase, aparţinea lui Lady Neville, însă bărbatul nu era Sir Ivor.

Sara îşi zise că trebuia să fie servitorul lui Lady Neville, Beckett.

— Cât de tare ai lovit-o? întrebă Lady Neville.

— Mai tare decât am intenţionat. Am fost nevoit. S-a luptat ca o tigroaică.

— Te-a văzut?

— Contează? Cel care o însoţea nu m-a văzut, aşa că n-are de ce să-ţi fie teamă că vom fi descoperiţi. Oricum, totul se va termina curând. Am nevoie să stau singur cu ea cinci minute ca să ne spună ceea ce vrem să ştim. Apoi, poţi să faci ce doreşti cu ea, atâta timp cât îmi capăt banii.

— Cinci minute singur cu ea? chicoti Lady Neville. Beckett, mă crezi o proastă. Dacă te las cinci minute singur cu ea, ai s-o violezi, deşi în cazul ei nu se poate vorbi de viol. Este o târfă. A avut primul amant la doisprezece ani. Nu se satură niciodată.

Beckett râse.

— Cred că pot fi următorul pe lista ei dacă mă gândesc la privirea pe care mi-a aruncat-o la târg! Dacă Constance nu ar fi fost acolo, sunt sigur că aş fi zgâlţâit patul Sarei Carstairs până acum.

— Lord Maxwell, spuse Lady Neville tăios, ar putea avea ceva de spus despre asta.

— Crezi că o iubeşte?

— Nicidecum. Fii atent ce-ţi spun, este un mariaj aranjat. O dată ce Maxwell obţine reportajul, nu va mai avea nevoie de Sara Carstairs şi va renunţa curând la această aşa-zisă căsătorie.

Am vrut să spun că nu ar lăsa pe nimeni să se apropie prea mult de ea.

— Deci, urmărim acelaşi lucru!

— Bineînţeles. Dar, dacă-ţi vrei răsplata, trebuie să găsim mai întâi rămăşiţele lui William. Oftă. Tot timpul am sperat că-l vom găsi în cabană.

— Şi eu, mai ales după ce i-a pus pe muncitori să

scoată grinzile acelea uriaşe. Lord Maxwell trebuie să se fi gândit la acelaşi lucru. A ajuns primul, iar eu a trebuit s-o şterg urgent.

— Eşti sigur că rămăşiţele lui William mai sunt acolo?

— Ţi-am spus deja, am auzit-o vorbind cu omul lui Maxwell înainte să pun mâna pe ea. Nu le-a spus nimic. Nu există decât o modalitate de a afla unde se află corpul lui William, şi anume s-o facem să vorbească. Aşa cum am mai spus, lasă-mă cinci minute singur cu ea, şi va fi mai mult decât fericită să-mi spună.

Vocea lui Lady Neville trăda un anume amuzament.

— O să ai timp să rămâi singur cu ea după ce ne spune ce vrem să ştim. Înţelegi?

— Pot să aştept.

Lui Sara stomacul i se contractă dureros. Nu se putu abţine să nu geamă.

— Ei bine, cel puţin ştim că este în viaţă, spuse Lady Neville cu acelaşi ton amuzat.

Fustele îi foşneau în timp ce se apropia de Sara.

— Ar fi trebuit să ai mai multă răbdare, Beckett. Trebuia să aştepţi să plece Sir Ivor de acasă, înainte de a o aduce aici.

— A fost ideea ta, nu a mea. E greu să te apropii de ea, e foarte bine păzită. Când s-a ivit ocazia, am profitat. În afară de asta, Sir Ivor nu ne va deranja. Micuţa Jenny îl va ţine ocupat.

— Destul, Beckett! Te rog să vorbeşti respectuos despre Sir Ivor. Ai înţeles?

Servitorul deveni ursuz.

— Ei bine, ce mai aştepţi? Fă-o să-şi revină.

Sara simţi parfumul de trandafiri al lui Lady Neville şi se pregăti pentru ceea ce bănuia că va urma. În clipa următoare, tuşea inhalând săruri dintr-o sticluţă. Ochii i se umplură de lacrimi şi încercă să se îndepărteze de sticluţă. Lady Neville nu spuse nimic, dar continuă să ţină sticluţa

sub nasul Sarei până ce se convinse că aceasta este pe deplin conştientă. Abia atunci făcu un pas înapoi.

Lacrimile îi curgeau şi Sara făcea eforturi disperate să inspire aer curat. Întreg trupul îi tremura şi încercă să-şi stăpânească frica. Nimeni n-avea să vină s-o salveze pentru că nimeni nu ştia unde se află. Se găsea la discreţia unei femei care era convinsă că ea îi ucisese fiul şi a unui bărbat fără scrupule. Nu ştia de care să se teamă mai mult.

Păstrează-ţi calmul! Păstrează-ţi calmul!

Se uită la cei ce o răpiseră. Servitorul purta o livrea neagră; Lady Neville, un neglijeu dintr-un material de un roz bombon, care o făcea să arate asemeni unui clovn.

— Lady Neville! Tremurai vocii Sarei era parţial natural. Se uită în jos la legăturile care o înlănţuiau, gâfâi şi începu să se zbată. De ce mă aflu aici? Ce înseamnă toate astea?

Nu observă ceea ce urmă, dar ar fi trebuit să se aştepte. Lady Neville ridică brusc mâna şi o lovi peste faţă. Ar fi plesnit-o din nou, dacă servitorul nu ar fi intervenit. El o apucă pe Lady Neville de încheietură şi o trase deoparte.

Lovitura primită îi provocă mai mult decât durere, o trezi la realitate. Sentimentul de panică îi dispăru. Dacă voia să scape cu viaţă, trebuia să-şi păstreze firea.

— Stăpâneşte-te, strigă Beckett. Stătea între Lady Neville şi Sara. Dacă leşină din nou, n-o să aflăm nimic.

— Mi-a ucis fiul! izbucni Lady Neville.

— Am fost găsită nevinovată de moartea lui, strigă Sara.

Lady Neville scoase un sunet răguşit.

— Doar pentru că nu a fost găsit cadavrul lui William.

Se smuci din strânsoarea servitorului, înaintă spre altar şi se întoarse cu unul din portretele în miniatură.

— Uită-te la el! porunci ea cu voce sacadată.

Sara privi chipul lui William Neville, un William mai

tânăr decât şi-l amintea ea. Faţa lui slabă era încadrată de bucle negre. Buzele pline schiţau un zâmbet. Nimeni n-ar fi bănuit, privind acel chip fermecător, de câtă cruzime era capabil acel om.

Înghiţi în sec.

— Îmi pare rău, spuse, dar…

Lady Neville bătu din picior.

— Nu minţi! Tu ai făcut-o! L-am aşteptat în noaptea aceea, dar nu s-a întors acasă. Chipul îi era desfigurat de răutate. Nu ştiai, nu-i aşa, că William îşi vizita încă mama? Era totul pentru mine, iar eu eram totul pentru el. Mi-a povestit cât de zgârcită erai în privinţa banilor. Eu n-am fost niciodată zgârcită cu el. Întotdeauna i-am dat tot ce puteam economisi. Este atât de nedrept totul. Banii trebuia să fie ai lui. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu cineva sub condiţia sa, dacă tu nu l-ai fi montat pe tatăl său împotriva lui.

— Eu l-am întors pe Sir Ivor împotriva lui William? Cum aş fi putut face acest lucru?

Lady Neville ridică vocea:

— Spunând minciuni despre el. Ai împrăştiat zvonuri. Ai spus că şi-a violat propria soră. Iar când Sir Ivor a auzit, l-a dezmoştenit. Toate astea ţi se datorează ţie.

— Caroline?

Sara simţea că fusese ridicată de la pământ şi absorbită într-o gaură neagră. Ochii îi alunecară spre altar, spre portretul lui Caroline. Ea să fi fost fata pe care William o părăsise? Nu-şi recunoscu vocea când spuse:

— Caroline a afirmat că William a violat-o?

— Era moartă, nu-i aşa? O, ai fost isteaţă. Ai aşteptat să ajungă în mormânt înainte să împrăştii acele bârfe murdare.

Sara privi ochii decoloraţi, dar răi şi îşi dădu seama că nicio explicaţie pe care ar fi putut-o oferi nu ar fi fost acceptată. Ura lui Lady Neville era atât de puternică, încât

devenise aproape fizică.

Servitorul se arăta nerăbdător.

— Aşa nu ajungem nicăieri. Nu m-am străduit atât doar ca să aud istorioare de familie. Vreau recompensa şi, cu cât aflăm mai repede unde este cadavrul lui William, cu atât mai repede o voi avea.

Lady Neville nu răspunse. Aşeză la loc pe altar portretul lui William, îl sărută, făcu la fel şi cu celălalt portret, apoi se postă în faţa Sarei.

— M-am rugat mult să apuc această zi. Când ai plecat, am fost distrusă. Am crezut că nu te voi mai vedea. Dar am găsit o modalitate să te aduc acasă, nu-i aşa, Sara?

Sara înţelese.

— Tu mi-ai trimis biletele acelea cu scrisul lui William.

— Bineînţeles. Apoi eu şi Beckett am aşteptat răbdători să te întorci ca să ne conduci la William. Beckett mi-a spus că vei dori să te convingi că William este mort. Cum nu ne-ai dus la mormântul lui, am hotărât să adoptăm măsuri mai drastice. Şi aşa am ajuns aici.

Sara simţi cum panica o cuprinde din nou. Cu mâinile şi picioarele legate, era în imposibilitate de a se apăra. Se întrebă disperată dacă ar trebui să ţipe. Aflase din conversaţia lor că Sir Ivor era acasă. Probabil că şi servitorii. Se îndoia însă că cineva mai era treaz la acea oră şi, chiar dacă ar fi ţipat şi cineva ar fi auzit-o, n-avea cum s-o găsească.

O privi pe Lady Neville. Admiţând că ar fi ştiut unde se află cadavrul lui William, acest lucru n-ar fi salvat-o. Chipul ei exprima o cruzime bolnăvicioasă.

— O, Max, oftă Sara încetişor.

Dar Lady Neville auzi şi îi aplică o nouă lovitură.

— Oh, da, să nu-l uităm pe dragul tău soţ. Te-ai crezut foarte deşteaptă punând mâna pe Lord Maxwell. Chiar ai crezut că familia Worthe de Lyndhurst te va

accepta ca noră? Lord Maxwell s-a folosit de tine. Este proprietarul şi editorul ziarului Courier. Tot ce-şi doreşte este un subiect pentru publicaţia sa. Asta i-a spus lui Sir Ivor. Lord Maxwell nu s-ar fi căsătorit cu tine, fiica unui fabricant de bere! Timpul va demonstra că am dreptate.

Sara luă cea mai mare parte a acestui discurs drept aiurelile unei femei nebune. Durerea pierderii unui fiu o măcinase pe Lady Neville şi sfârşiseprin a-i afecta judecata. Era imprevizibilă, incapabilă să se controleze.

Privi spre servitor. Se uita la ea cu un zâmbet enigmatic pe chip. Sara îşi încleştă degetele pebraţele scaunului.

— Gândeşte-te bine înainte de a face o prostie, i se adresă ea pe un ton rugător. Lord Maxwell îşi va da seama că ai o legătură cu răpirea mea. Şi, dacă banii sunt ceea ce te interesează, am destui. Îţi voi plăti dacă mă laşi să plec.

— Nu! ţipătul veni dinspre Lady Neville.

Zâmbetul lui Beckett dezvălui un şir de dinţi albi.

— Nu-ţi fie teamă! Nu sunt aşa de prost. Cunosc foarte bine doamnele şi felul în care-şi ţin promisiunile.

— Sunt banii atât de importanţi pentru tine? strigă Sara.

Zâmbetul se transformă brusc într-un rânjet.

— Ai vorbit ca o adevărată lady. Ce ştii tu şi cei asemeni ţie despre ce înseamnă să fii servitor? N-ai muncit nicio zi în viaţa ta.

Sara sesiză furia care-i ardea în privire. Încercă să se îndrepte, lipindu-şi spatele de spătarul scaunului.

— Câştig treizeci de lire pe an, continuă el. Treizeci!

Majoritatea servitorilor câştigă jumătate din această sumă. Suntem la fel de buni ca şi cei pe care-i servim, dar ei îşi tratează mai bine câinii decât pe noi. Ei bine, sunt ambiţios. Am planuri mari de viitor, iar banii mă vor ajuta să le pun în practică.

Sara gâfâi când bărbatul îi apucă faţa cu mâinile.

— Aşa, spuse el, trebuie să-ţi fie frică de mine. Ştii, voi fi foarte supărat dacă nu voi încasa banii. De fapt, sunt dispus să fac orice pentru asta. Şi am o fire îngrozitoare. Nu ştiu de ce sunt în stare dacă nu-mi spui ceea ce vreau să aflu.

— Beckett vrea să spună că te va ucide dacă nu ne spui unde este William, dar, dacă mărturiseşti, te vom lăsa să pleci. O, ştiu că nu poţi fi judecată pentru crimă a doua oară, dar lumea va afla că tu mi-ai ucis fiul. Vezi, miss Carstairs, vei plăti pentru crimă, într-un fel sau altul.

— Nu pot să vă spun unde este cadavrul lui William, strigă Sara, pentru că... Privi întâi spre una din feţele împietrite din faţa sa, apoi spre cealaltă şi-şi dădu seama că adevărul nu avea s-o salveze. Pentru că... ezită, apoi continuă, nu-l veţi găsi niciodată. Trebuie să vă conduc acolo.

— Minte, şuieră Lady Neville. Încearcă să câştige timp.

— Las-o să termine. Continuă. Spune-mi unde este, apoi voi decide dacă minţi sau nu. Iar dacă minţi, nici Dumnezeu n-o să te poată ajuta.

Cuvintele îi veneau mai uşor acum, deoarece Peter Fallon făcuse speculaţii cu privire la locul unde ar putea fi corpul lui William în momentul în care fuseseră atacaţi de Beckett.

— Este în luncă, într-una din acele vechi fortificaţii saxone din care se poate vedea în vale Longfield. Dar nu-l veţi descoperi. Este acoperit cu bălării şi pietriş. Poliţiştii nu l-au găsit, deoarece nimeni în afară de mine nu cunoaşte acel loc. L-am descoperit când eram copil şi l-am transformat în ascunzătoarea mea.

Chipul lui Lady Neville era schimonosit de durere şi furie.

— Acolo te-ai întâlnit cu William în noaptea aceea! L-ai ademenit acolo, apoi l-ai ucis.

Înaintă cu paşi repezi spre Sara, dar, şi de data aceasta, Beckett interveni.

— Dacă o răneşti, izbucni, nu vom găsi niciodată trupul fiului tău. Privi spre Sara. Ai fost de două ori în cabană în toiul nopţii. Prima oară te-am urmărit. După aceea am ştiut că te vei întoarce şi te-am aşteptat noapte de noapte. Dacă trupul lui William nu este în cabană, atunci se află în împrejurimile acesteia. Cabana nu este însă în luncă, ci în direcţie opusă.

Mintea Sarei nu funcţionase niciodată atât de rapid.

— A fost o cacealma. Pentru a fi sigură că nu sunt urmărită. Mă crezi atât de proastă încât să nu sondez întâi terenul? De ambele dăţi am fost urmărită. Calul lui William a fost găsit în luncă, nu uita. Acolo se află şi el.

Un scurt schimb de priviri avu loc între stăpână şi servitor şi, după un moment, Lady Neville aprobă din cap şi spuse:

— Te voi aştepta aici. Dar ţine minte cine-ţi plăteşte recompensa. Dacă nu găseşti rămăşiţele lui William, nu vei primi niciun cent.

— N-am să uit acest lucru.

Sara tresări când bărbatul se întoarse brusc spre ea cu un cuţit în mână, apoi scăpă un oftat înăbuşit. Voia doar să-i taie legăturile, întâi cele de la încheieturi, apoi cele de la glezne. Observase expresia îngrozită de pe chipul ei şi zâmbea.

— Ridică-te, spuse el.

Sara se supuse, dar se clătina de parcă băuse prea mult. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Lady Neville spusese că va aştepta acolo. Faptul că avea să înfrunte un singur duşman îi mărea şansele de evadare, însă nu voia să rămână singură cu servitorul.

Vei putea rămâne singur cu ea după ce ne va spune ce vrem să aflăm.

Cuvintele îi reveniră în minte. Era convinsă că

bărbatul acela nu ţinea seama decât de propriile-i hotărâri.

— Acum să te vedem mergând, spuse el.

Sara făcu un pas şi se clătină, dar se forţă să meargă mai departe. Dacă voia să scape cu viaţă din povestea asta, trebuia să facă mai mult decât să meargă. Trebuia să alerge asemeni unei căprioare.

— Să mergem, spuse Beckett şi îi puse cuţitul la gât. Bagă de seamă, dacă încerci vreo şmecherie, am să-ţi tai degetele unul câte unul. Şi ai nişte degete foarte frumoase.

O apucă pe Sara de braţ şi o împinse spre uşă. Lady Neville o ţinea deschisă pentru ca ei să poată trece.

— Voi fi aici, Beckett, aşteptând să te întorci. Apoi vom merge împreună la Sir Ivor să-i comunicăm vestea cea bună.

Închise uşa în urma lor şi se întoarse în cavoul pe care-l construise pentru copiii săi. Se simţea împăcată. îi promisese fiului ei că, oricât ar fi durat, cel care l-a ucis va fi judecat. În sfârşit, reuşise.

Casa era un labirint de coridoare lungi şi înguste, cu scări care duceau spre paliere care dădeau spre alte coridoare la fel de lungi şi de înguste. Sara îşi zise că Beckett alesese acest drum ocolit pentru a ieşi din casă pentru a evita orice posibilă întâlnire cu cineva căruia ea i-ar fi putut cere ajutor. Chiar dacă ţipa, erau slabe şanse s-o audă cineva.

Nu avea niciun plan. Ştia doar că trebuie să fugă de lângă el şi să stea ascunsă până dimineaţă, când casa avea să se trezească la viaţă. Trebuia să acţioneze imediat, deoarece o dată ajunşi în luncă avantajul era de partea lui. Ar fi prins-o imediat, era mult prea slăbită.

Pentru a reuşi să scape avea nevoie de întuneric. Din nefericire, pe fiecare coridor existau nişe în care ardeau luminări.

Probabil că servitorul de serviciu le aprinsese cu ore în urmă şi ea se întrebă dacă nu cumva aceasta era sarcina

lui Beckett. Din câte înţelesese de la el, acestuia nu-i păsa câtuşi de puţin de ceea ce făcea. Îşi dispreţuia profund condiţia de servitor astfel încât nu dădea prea multă atenţie îndatoririlor sale.

— Această aripă a casei aparţine lui Lady Neville, spuse Beckett, vorbindu-i pentru prima oară din momentul în care părăsiseră apartamentul. Este cu totul la dispoziţia noastră şi a cameristei. Darea nu se află la acest etaj. Dacă strigi, nimeni nu te aude.

Sara simţi un strop de sânge ce i se prelingea încet pe gât.

Bărbatul se opri în faţa unei nişe şi scoase luminarea din ea.

— Nu sunt lumânări acolo unde mergem, spuse el.

Bărbatul rămase pe loc, iar ea încercă să se îndepărteze, cu mişcări cât mai naturale.

Bărbatul o înghesui între canatele unei uşi.

— Mă placi, nu-i aşa? spuse.

Sara ar fi vrut să-i tragă un dos de palmă ca să-i dispară zâmbetul lasciv de pe faţă, dar îşi dădu seama că nu era indicat să-l enerveze. De fapt, trebuia să facă exact contrariul. Oare o va crede?

— Da, murmură ea.

Servitorul zâmbi privind-o în ochi.

După ce băgă cuţitul în buzunar, se întinse spre clanţa uşii, strecurându-şi mâna pe lângă şoldul ei drept, şi o deschise. Sara se retrase în grabă, îndepărtându-se de el. Bărbatul o urmă înăuntru, închise uşa şi o încuie. În timp ce el aşeza luminarea pe cămin, Sara studie rapid locul. Nu pierdu timpul examinând patul mare cu patru stâlpi de care atârnau draperii sofisticate. Căuta o armă şi o descoperi pe cămin, lângă grilajul de metal.

Beckett îşi scoase haina şi o aşeză cu grijă pe spătarul unui scaun. Sara încercă să pară la fel de relaxată ca şi el, dar degetele îi tremurau atât de tare, încât nu

reuşi să-şi desfacă nasturii hainei. Tresări speriată când, ridicând capul, îl zări stând lângă ea. Mâna lui îi cuprinse umerii, iar ea se împotrivi dorinţei de a se desprinde din îmbrăţişare.

Ochii lui negri o fugerară.

— Târfă proastă ce eşti. Chiar credeai că mă poţi păcăli? încerci să câştigi timp, în speranţa că cineva te va salva. Ei bine, de data asta n-ai scăpare.

Îi apucă mâna şi i-o lipi de sexul său. Când simţi cât de excitat este, Sara acţionă instinctiv, cuprinsă de panică. îl lovi peste faţă. Bărbatul reacţionă rapid şi o trânti cu faţa în sus. Sara se răsuci şi începu să se târască spre şemineu. Respirând cu greutate, apucă vătraiul pentru a-şi înfrunta atacatorul.

Acesta îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi chicoti.

— Te voi face să plăteşti pentru palma aceea, spuse. Mă doreşti, nu-i aşa? Unora dintre femei le place să fie tratate cu duritate.

Sara era pregătită. Ridică vătraiul şi-l lovi pe Beckett, destul de puternic pentru a-l face să se prăbuşească. Cu un răcnet de furie, acesta o trânti pe podea. Se luptă cu el ca o leoaică. Se rostogoliră împreună şi dărâmară un scaun. Lovind, zbătându-se, Sara îşi eliberă o mână şi îi înfipse un deget în ochi. Cu un urlet de durere, bărbatul îi dădu drumul. Ridicându-se în genunchi, Sara încercă să apuce vătraiul pe care îl scăpase. Dădu peste haina lui care căzuse de pe scaun şi simţi lama rece a cuţitului.

Reuşi să-l scoată, înainte ca el să realizeze pericolul. Se întinse după ea, însă Sara îi înfipse cuţitul în coapsă. După o clipă de tăcere nefirească, bărbatul se rostogoli urlând de durere.

— Nenorocito! Târfă nenorocită! Cred că mi-ai secţionat o arteră.

— Sper că am reuşit.

— Căţea! Ajută-mă. Am nevoie de un doctor.

Sara nu se sinchisi să răspundă. Ridică haina, găsi cheia de la uşă şi o descuie grăbită. Aruncă cuţitul şi o luă la fugă de-a lungul coridorului strigând disperată după ajutor.

Auzi zgomote de jos, şi, o clipă mai târziu, vocea lui Max care o striga. Coborî în goană ultimul şir de scări.

— Dumnezeule! Sara!

Max se repezi spre scări şi ea i se aruncă în braţe.

S ara nu-şi îngădui decât câteva momente de alinare în acele braţe puternice, apoi se smulse din îmbrăţişare. Se interesă de Peter Fallon şi, după ce Max o asigură că acesta îşi va reveni, îi povesti în câteva secunde cum ajunsese acolo şi ce se întâmplase.

— L-am înjunghiat pe servitorul lui Lady Neville. S-ar putea să moară din cauza hemoragiei, într-unul din dormitoare. Se uită înapoi la scări. Nu ştiu în care.

— N-are decât să sângereze până moare. Mă scuteşte pe mine de deranjul de a-l ucide!

Sara îl trase de mânecă.

— Dacă nu-ţi pasă de el, gândeşte-te la mine. Nu vreau să fiu din nou judecată pentru crimă.

— Unde este Sir Ivor? întrebă Max.

Privea peste umărul ei şi, când Sara se întoarse, zări un servitor în livrea neagră stând în umbră. O clipă se sperie, apoi îşi dădu seama că nu era Beckett, ci un bărbat mai în vârstă. Paznicul de noapte, îşi zise ea izbucnind în lacrimi de uşurare.

— Nu este nimeni aici sus, în afară de mine, spuse servitonil. Arătă spre un ceas ornamentat de pe masa din vestibul. Toată lumea doarme.

— Se vor scula toţi imediat, se răsti Max, după care scoase pistolul şi trase un foc în tavan.

Zgomotul împuşcăturii fu atât de puternic încât Sara începu să tremure.

— Coniac, spuse Max. Ceea ce-ţi trebuie este un

pahar mare de coniac. Du-ne în biblioteca lui Sir Ivor, se adresă apoi servitorului.

— Nimănui nu-i este permis…

— Acum! urlă Max.

Se auzeau uşi deschizându-se şi voci alarmate. Nimic nu părea însă să-l scoată pe servitor din calmul său englezesc.

— Poftiţi pe aici.

I o dată ai unşi în bibliotecă, Max o împinse pe Sara într-un fotoliu.

— Te rog, Max, spuse ea, cu buzele tremurând. Trebuie să-l găseşti pe Beckett şi să-i opreşti hemoragia.

— Fii fără grijă, o să-l găsesc. Vocea îi deveni poruncitoare când se adresă servitorului: Adu-i soţiei mele un coniac. Şi încuie uşa cât timp lipsesc. Sub nicio formă să nu» laşi singură.

— Max, te rog, du-te! strigă Sara.

Acesta încuviinţă din cap şi plecă.

După ce servitorul încuie uşa, îi aduse Sarei un pahar cu coniac. Tremura atât de tare, încât, când încercă să bea, vărsă câţiva stropi pe haină. Se întrebă dacă nu făcea cumva o criză de isterie, deoarece când servitorul se postă lângă uşă, ca şi cum nimic neobişnuit nu se întâmplase, ea începu să râdă.

Acum, când se afla în afara oricărui pericol, părea incapabilă să se controleze. Incărâzând, ridică paharul la gură şi sorbi lung. Apoi tuşi, împrăştiind stropi de salivă, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Îi era frig, îngrozitor de frig.

Se întoarse spre servitor şi i se adresă adoptând tonul autoritar al lui Max:

— Vreau să fie aprins focul.

Omul execută ordinul şi Sara se mută într-un fotoliu de lângă căminul mare, de două ori mai mare decât oricare altul din Longfield. După o vreme, se simţi toropită de

căldură. Mai luă o înghiţitură de coniac, se lăsă pe spate în fotoliu şi privi flăcările care jucau în jurul vreascurilor şi butucilor. Pe coridor se auzeau paşi şi voci, dar nu le dădu atenţie. Privea şemineul, dar vedea de fapt căminul din cabană.

Timp de trei ani se chinuise neştiind dacă ea sau Anne îl omorâse pe William. Când au apărut biletele, începuse să creadă că William era încă în viaţă. Dar, dacă Lady Neville le scrisese, însemna că William era mort.

În noaptea aceea, după ce plecase din cabană căutase pe cineva care să-i dea bani pentru a-şi achita datoriile făcute la jocurile de noroc. De aceea venise la ea. Datoriile trebuia plătite imediat.

Lady Neville spusese că William avea întâlnire cu ea în acea noapte, dar nu a apărut. Întotdeauna îi dădea tot ce economisea. Banii ei n-ar fi fost suficienţi pentru a acoperi datoriile lui William, iar Sir Ivor nu l-ar fi ajutat. Nu-şi mai vorbeau de ani de zile.

Sorbi absentă din coniac şi abordă problema dintr-un unghi diferit. Cine ar fi avut motivul şi ocazia să-l ucidă pe William? Aceasta era întrebarea care dusese la propria ei arestare şi la procesul care urmase. Încercă să-şi amintească evenimentele din noaptea care încă nu se sfârşise, în special ultima oră petrecută în apartamentul lui Lady Neville. Ceva o contrarie. Micuţa Jenny.

C era despre micuţa Jenny. Se agăţă de această idee şi, înainte de a avea timp să se gândească la ea, mintea ei începu să facă nişte conexiuni ciudate.

Nu putea fi adevărat.

O luă de la capăt şi încet, piesă cu piesă, construi scenariul până în momentul în care începu să se contureze un tablou halucinant.

Nu, nu putea fi adevărat şi chiar dacă ar fi fost, nu ar fi putut niciodată să aducă dovezile necesare. Se întreba cum de-i trecuse prin minte aşa ceva. Cu o clipă în urmă

sorbea coniac, privind fix la şemineu, ca apoi gândul să-i zboare spre cabană şi spre ultima întâlnire cu William.

Aşeză paharul şi se ridică. Se simţea stimulată. Era doar o teorie, dar părea să aibă logică. Şi nu exista decât o singură cale de a o demonstra.

Cineva bătu la uşă. Vocea lui Sir Ivor lătră un ordin, iar când servitorul îi deschise, acesta se năpusţi înăuntru. În spatele său se afla Max.

Sara nu fu surprinsă de faptul că Sir Ivor era complet îmbrăcat. N-ar fi apărut în cămaşă de noapte şi în halat de casă.

Primul lucru pe care Sir Ivor îl făcu fii acela de a-l trimite pe servitor la intrarea principală pentru a-l aştepta pe inspector. Max se întoarse spre Sara.

— Beckett a încercat să fugă, dar n-a ajuns prea departe. A lăsat o urmă de sânge. Acum e închis şi păzit şi, imediat ce vor ajunge poliţiştii, va fi supus unui interogatoriu. Deocamdată, nu vrea să spună nimic.

— Şi Lady Neville? întrebă ea.

Sir Ivor rosti răspicat:

— Va coborî îndată ce camerista o va îmbrăca. Era foarte furios; vinişoare roşii îi apăruseră pe nas şi pe bărbie. Se apropie de Sara. Sunt convins că nu ştie nimic şi nu cred nicio secundă această poveste despre răpire. Cred că tu şi Beckett sunteţi implicaţi în aceste fapte, deşi nu-mi dau seama ce sperai să obţii.

Max spuse printre dinţi:

— Omul meu a fost doborât în această noapte în timp ce-mi escorta soţia acasă. S-ar putea să fi fost chiar ucis. Lasă-i pe Lady Neville şi pe servitorul ei să explice ce s-a întâmplat.

— Mi-ai spus că domnul Fallon este teafăr, zise Sara repede.

Max nu-şi dezlipi privirea din ochii lui Sir Ivor.

— A suferit o contuzie, atâta tot. Dar putea fi mult

mai grav.

Sir Ivor înjură violent, se întoarse şi se îndreptă spre bar.

În timp ce-şi turna un pahar, spuse:

— Te avertizez, voi depune plângere. Este vorba de intrare prin efracţie, iar dacă Beckett se dovedeşte a fi nevinovat, atunci acuzaţia va fi de tentativă de omor.

— Nu-ţi fie teamă. Max o bătu pe Sara pe mână. Nu vor scăpa. Ştim că ai fost răpită. Peter ne-a spus acest lucru. În plus, avem martori care vor spune că Beckett se afla în casă în noaptea în care ai primit acel bilet.

— Ha! se întoarse Sir Ivor, cu un zâmbet dur şi dispreţuitor pe faţă. Dacă Beckett se afla în casă, cine l-a adus acolo? Dumnezeule, Lord Maxwell, tu, mai mult decât oricine altcineva, ar fi trebuit să ştii că această femeie este profund imorală. Avea o aventură cu Beckett chiar sub nasul dumitale.

— Nenorocitule…

Mâna Sarei prinse braţul lui Max înainte ca acesta să sară la bătrân.

— Nu, Max! Nu mai vreau violenţă! Te rog!

Max o privi şi expresia de pe chipul lui se îmblânzi.

— Arăţi de parcă ai fi gata să te prăbuşeşti. Te voi duce acasă imediat ce vorbim cu inspectorul. Mai poţi aştepta?

— Dacă are ceva de spus, rosti Sir Ivor înălţând paharul, îl va însoţi pe inspector la secţie. Nimic nu s-a schimbat. Este exact ca data trecută.

Max îi spuse ceva Sarei, dar ea nu-l auzi. Se gândea că Sir Ivor avea dreptate. Totul era atât de asemănător cu ceea ce se întâmplase data trecută, încât simţi fiori reci pe şira spinării. Va fi arestată şi închisă la Winchester până la proces. Bârfele vor începe din nou. Sara Carstairs se va afla iarăşi în centrul atenţiei.

Totuşi situaţia era similară, însă nu identică,

deoarece, de data aceasta, putea vorbi. Nu mai avea o soră căreia să-i ia apărarea. Nu mai trebuia să se teamă că, dacă spune adevărul, o va trimite pe Anne la spânzurătoare.

— Ipocritule! Privirea îi era de gheaţă, iar ochii îl fixau pe Sir Ivor. Făcu un pas spre el, apoi încă unul. Mincinosule! Laşule! Ţi-ai salvat pielea data trecută făcându-mă pe mine ţap ispăşitor. Iar eu te-am ajutat, păstrând tăcerea. Dar nu se va repeta.

Ambii bărbaţi o priveau ca pe o nebună.

— Sara, spuse Max încruntându-se.

— Nu, ascultă-mă! El l-a ucis pe William. Şi-a omorât propriul fiu. Ştiu cum s-a întâmplat şi ştiu şi de ce.

— Am impresia, spuse Sir Ivor, că soţia dumitale şi-a pierdut minţile. Dar continuă, i se adresă el Sarei. Este extrem de amuzant. Va trece timpul mai uşor până la sosirea inspectorului.

Max părea îngrijorat.

— Îţi aduc un pahar de coniac, spuse el.

Sir Ivor trase un scaun de sub birou şi se aşeză. Părea amuzat, fapt care i se păru ciudat Sarei. Luă cu un gest automat paharul întins de Max şi-l duse la buze. Apoi văzu că una dintre mâinile lui Sir Ivor era strânsă în pumn. Era un truc pe care şi ea îl folosise la proces. Îşi păstrase calmul, dar toată teama şi tensiunea erau concentrate în pumnul strâns pe care îl ascunsese în faldurile rochiei.

— William, spuse, privindu-l pe Max, avea nevoie de bani în acea noapte. Era într-o situaţie disperată şi a apelat întâi la mine. Nu-l puteam ajuta, nici dacă aş fi vrut. Avocaţii îmi reziliaseră contractul prenupţial. Ştii că ne-am certat, şi ştii că, după aceea, William a plecat din casă. Unde s-ar fi putut duce, Max? Cine ar fi dispus de suma necesară pentru a-şi acoperi datoriile? Gândeşte-te. Nu existau decât doi oameni în Stoneleigh care deţineau o asemenea sumă, eu şi tatăl său.

— N-ar fi apelat la mine, izbucni Sir Ivor. L-am renegat când s-a căsătorit cu sora ta.

— Nu, spuse Sara. Cearta ta cu William a avut loc cu mult înainte de căsătoria lui cu Anne. Şi nu tu l-ai renegat. El te-a renegat pe tine.

— Eşti nebună!

Sara se întoarse spre Max.

— Ţi-am povestit cât de tare s-a înfuriat William pe mine când am adus vorba despre anumite zvonuri pe care le auzisem.

Max aprobă dând din cap.

— Lăsase însărcinată o fată din zonă, apoi o părăsise.

Sir Ivor oftă.

— Dacă vrei neapărat să ştii, de asta l-am renegat, de asta şi din cauza firii lui sălbatice şi a pasiunii pentru jocurile de noroc.

Vocea Sarei tremura când continuă:

— Dar n-a fost vorba despre o fată oarecare, ci despre propria ta fiică. Nu cred că a murit din cauza unei infecţii la plămâni. Nu cred că ai dus-o la Londra pentru a fi consultată de cei mai buni medici. Ai dus-o acolo pentru a face un avort. Avea şaisprezece ani şi a murit! Cum ai putut să faci aşa ceva?

Chipul lui Sir Ivor deveni alb ca o coală de hârtie.

— Cine ţi-a spus aceste minciuni?

— Beckett, spuse Sara, minţind cu neruşinare. Ştie totul despre tine, Sir Ivor. El mi-a spus.

O privi fără să clipească, apoi se întoarse spre Max şi spuse cu o voce răguşită:

— Trebuia să protejez numele familiei. William şi propria lui soră! Cum aş fi putut lăsa să se afle un astfel de lucru? Eşti un om de lume. Ai face la fel pentru a proteja numele familiei tale.

— Te înşeli, răspunse Max. Principala mea grijă ar fi legată de fată.

Sir Ivor îl privi pe Max drept în ochi.

— Nu-mi cer iertare pentru nimic. Se uită la Sara. Dacă aş fi vrut să-l ucid pe William pentru ceea ce-i făcuse fiicei mele, de ce aş fi aşteptat atâta timp? Ea a murit cu un an înaintea căsătoriei lui cu sora ta.

— Asta m-a derutat şi pe mine, spuse ea, până când mi-am dat seama că William nu avea nimic de-a face cu această poveste. Tu erai tatăl copilului fiicei tale. Cred că Caroline i-a povestit lui William, iar tu l-ai plătit pentru a-şi ţine gura. După ce a cheltuit banii pe care îi primise de la tine, s-a întors să-ţi ceară mai mulţi. Sara se întoarse spre Max. Aşa proceda William. Mă şantaja pe mine, iar când termina banii se întorcea pentru a cere şi mai mulţi. A făcut acelaşi lucru cu tatăl său. În noaptea aceea, Sir Ivor a ajuns la capătul răbdării şi l-a ucis pe William. Nu acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie? Şi eu am vrut să-l omor pe William, dar niciodată nu aş fi permis ca altcineva să fie acuzat în locul meu.

Sir Ivor respira cu greutate.

— Refuz să mai ascult aceste minciuni dezgustătoare.

Chiar şi Max clătina din cap.

— Sara, sunt acuzaţii grave.

Ea îi ignoră şi, cu ochii la Sir Ivor, întrebă pe un ton dur:

— Ce vârstă are Jenny? O cunoşti pe Jenny, nu-i aşa, Sir Ivor? Micuţa Jenny? Lucrează pentru tine. E cameristă. Beckett spunea că vei fi cu ea în noaptea asta. Are doisprezece ani? Treisprezece? Tăcu o clipă înainte de a continua: Propria mea soră, Lucy, mi-a spus că ai făcut ceva ce a îngrozit-o. N-am insistat pentru că nu mi-a trecut niciodată prin cap că ai putea s-o agresezi. Până şi soţia ta ştie că îţi plac fetiţele. Din această cauză nu s-a maturizat psihic niciodată? Câte fetiţe ai agresat, Sir Ivor? Crezi că poţi păstra un astfel de secret? Voi afla, ţi-o promit. Voi afla.

— Minciuni! urlă Sir Ivor. Scornirile unei nebune! Nu poţi dovedi nimic!

Sara oftă uşor.

— O, ba da, pot. L-ai ucis pe William chiar în această cameră. Apoi i-ai ascuns cadavrul în camera secretă din spatele căminului. Max, priveşte şemineul. Este aproape identic cu cel din cabană. Uită-te la cărămizile decorative. Acest cămin a fost construit de acelaşi meşter care a ridicat şemineul din cabană.

— Congreve, spuse Max. Peter mi-a povestit despre el. Se apropie de zidul şemineului şi îl examină cu atenţie. Dumnezeule, Sara, ai dreptate.

— Trebuie să existe un mecanism…

Se întrerupse deoarece, brusc, Sir Ivor o apucă pe la spate, strângând-o ca într-un laţ. Se mişcase cu repeziciunea şi silenţiozitatea unei pantere. Avea un pistol în mână şi, în momentul în care-i ridică piedica, Max se întoarse.

— Nu mişca, spuse Sir Ivor, sau fata va muri.

Puse pistolul la tâmpla Sarei.

— N-am crezut nici jumătate din cele spuse de Sara, zise Max…

— Nici eu, spuse ea. Şi, ca să fiu sinceră, majoritatea au fost simple speculaţii. Max, te iubesc.

— O iau cu mine. Sir Ivor începu s-o târască pe Sara spre uşă. Dacă încerci să intervii, îţi jur că nu voi ezita nicio clipă să-i trag un glonţ în cap.

Max duse braţele lateral.

— M-ai bine m-ai împuşca pe mine, spuse el, şi avansă încet. Dacă te atingi de un fir de păr din capul ei, îţi jur că te voi urmări şi te voi ucide cu propriile mâini.

Privi peste umărul lui Sir Ivor.

— Ah, inspectore. Ai ajuns la ţanc.

— Ce dracu’ se petrece, exclamă inspectorul Evans, un omuleţ îndesat, oprindu-se în uşă.

În clipa în care Sir Ivor îşi luă ochii de la Max, acesta sări. Lovi cu piciorul mâna în care Sir Ivor ţinea pistolul şi acesta zbură pe podea. Sara se eliberă cu o mişcare bruscă, iar Max îi aplică un croşeu de dreapta lui Sir Ivor exact în falcă. Sir Ivor căzu în genunchi. Învins, cu capul plecat, nu opuse rezistenţă când inspectorul îi legă mâinile la spate şi-l ridică în picioare.

— E timpul să-mi spuneţi ce naiba se întâmplă aici, zise el.

Inspectorul nu părea nerăbdător să caute camere ascunse unde s-ar fi putut afla cadavrul. După ce realiză că tocmai îl arestase pe cel mai influent om din West Hampshire, deveni mult mai prevăzător. Şi-ar fi dorit în acele momente ca tânărul Streatham să-l fi chemat pe judecătorul Õrr, nu pe el. Risca mult dacă va dovedi exces de zel în afacerea aceasta. Avea şase copii de hrănit şi, dacă ar fi fost concediat, n-ar fi putut să-i întreţină în continuare. Ca atare, îl trimise pe Streatham înapoi la Stoneleigh pentru a-l aduce pe magistrat. Acesta făcea şi el parte din înalta societate, aşa că trebuia să ştie cum să acţioneze în situaţia dată.

Îi displăcea profund să fie chemat pentru a rezolva problemele bogătaşilor. Toţi erau la fel. Credeau că ceea ce spuneau nu putea fi pus la îndoială. Asta era problema şi acum. Fiecare avea varianta lui.

Situaţia era cu atât mai bizară, cu cât unul dintre acuzatorii lui Sir Ivor era Sara Carstairs, femeia pe care o arestase cu trei ani în urmă pentru uciderea tânărului Neville. Acum, aceasta era căsătorită cu un bărbat de condiţie bună, iar el nu ştia cum să i se adreseze, Lady Worthe sau Lady Maxwell. Dorea doar ca Õrr să ajungă mai repede şi să preia problema.

La puţin timp după sosirea inspectorului, Lady Neville coborâse în scaunul ei cu rotile. Dintre toţi, ea îi dădea inspectorului cea mai multă bătaie de cap. Vocifera

despre consecinţele dure pe care le va avea de suportat, deoarece arestase pe cine nu trebuia. Ceilalţi erau mai tăcuţi, aşteptând sosirea judecătorului Õrr. De fapt, Sir Ivor abia dacă deschisese gura. Sara Carstairs avea ochii închişi, iar soţul ei încerca s-o determine să soarbă din paharul de coniac pe care i-l ţinea în dreptul buzelor.

Inspectorul se uită la Max.

— Despre ce este vorba, domnule?

Răbdarea lui Max era pe cale de a se epuiza. Îşi dăduse seama că poliţistul era un tip lent şi nu foarte isteţ, dar întrebarea pe care acesta o pusese depăşea orice limită acceptabilă. Omul trebuia să fie de-a dreptul tâmpit ca să nu-şi dea seama că Sir Ivor era vinovat, ţinând cont de felul în care se comportase.

— Uite ce e, spuse, încercând să fie calm, l-ai surprins pe Sir Ivor cu un pistol îndreptat spre soţia mea. Şi-a dat seama că am descoperit unde este ascuns cadavrul fiului său, iar dacă-mi dai răgazul să găsesc mecanismul de deschidere a trapei, îţi voi dovedi acest fapt.

— Nu, răspunse inspectorul Evans, nu înainte ca judecătorul Õrr să ajungă aici. Este singurul care are autoritatea de a percheziţiona casa lui Sir Ivor.

Nu era sigur că aşa stăteau lucrurile, dar nu voia să rişte nimic.

Chipul lui Lady Neville exprima în acelaşi timp teamă şi furie.

— Este o calomnie! Bineînţeles că trupul lui William nu se află aici. Doar Sara Carstairs ştie unde este. Nu înţelegi chiar nimic, inspectore? Am adus-o aici tocmai în acest scop, să mă conducă la locul unde a ascuns cadavrul lui William. Şi, dacă n-ai fi intervenit, exact asta ar fi făcut.

Pentru prima dată după multă vreme, Sir Ivor reacţionă:

— Ce vrei să spui, Jessica? Cum ai adus-o pe femeia asta aici?

— I-am trimis scrisori imitând scrisul lui William. O, Ivor, de ce crezi c-am intrat în asociaţia femeilor de la biserică? De ce crezi că m-am împrietenit cu femeia aceea imposibilă, Constance Carstairs, şi i-am promis că o s-o ajut să-şi introducă fiica în societate? Am făcut toate acestea pentru a descoperi adresa Sarei Carstairs, ca să-i pot trimite bilete cu scrisul lui William. Ştiam că se va întoarce acasă crezând că William trăieşte.

Privi în jur şi constatând că toată lumea se uita la ea încercă să le depăşească aşteptările, asemeni unui copil precoce.

— Nimeni nu ştie cât am suferit atât eu cât şi Sir Ivor neştiind ce s-a întâmplat cu fiul nostru. Ne-ar fi alinat să-l fi putut înmormânta creştineşte. Cum vă puteţi îndoi că Sir Ivor l-a iubit pe William? A oferit o recompensă celui care va descoperi rămăşiţele lui William. N-ar trebui să-l deranjaţi pe soţul meu cu întrebări. Nu-l veţi găsi pe William aici. Întinse un deget tremurând spre Sara. Cadavrul lui este ascuns în luncă. Acolo îl ducea pe Beckett, când a apărut Lord Maxwell. Întrebaţi-o.

Puneţi-o să vă arate unde a ascuns trupul fiului meu.

Sir Ivor şedea pe marginea scaunului, cu mâinile încătuşate la spate.

— Ai adus-o pe această femeie acasă la Stoneleigh? Fără să-mi spui nimic?

Lady Neville clipi la auzul tonului aspru cu care i se adresase soţul ei şi îşi ridică sprâncenele subţiri.

— Beckett voia recompensa, Ivor. Spunea că s-ar putea să nu i-o mai dai dacă-ţi spuneam. Era singura modalitate de a-l determina să mă ajute. Considera că s-ar putea să nu fii de acord cu metodele noastre. Îşi frământa mâinile din ce în ce mai puternic, pe măsură ce observa paloarea care cuprinsese chipul lui Sir Ivor. Am făcut-o pentru tine, Ivor, continuă ea. Când am văzut că măreşti recompensa, mi-am dat seama cât de mult înseamnă

pentru tine găsirea rămăşiţelor lui William. Am ştiut atunci că l-ai iubit pe William şi am vrut să te ajut să-l găseşti.

Sir Ivor sări în picioare şi răcni:

— Vită cretină! M-ai trimis la spânzurătoare!

Când Sir Ivor se repezi spre Lady Neville, Max interveni prompt şi-l trase înapoi.

Sir Ivor urla, încercând să se elibereze din strânsoarea lui Max.

— Nu-ţi dai seama ce-ai făcut? Ea era singura persoană de care mă temeam. Nu voiam să se întoarcă aici, să pună întrebări şi să răscolească lucrurile. Eram în siguranţă atâta timp cât ea era departe.

O tăcere mormântală se aşternu în încăpere.

Sir Ivor îşi reveni. Era alb ca varul, încremenit, cu chipul răvăşit. După o clipă, scutură din cap şi răsuflă adânc.

Vocea lui Lady Neville era aproape isterică:

— De ce spui asemenea lucruri, Ivor? Femeia aceasta l-a ucis pe William. Sara Carstairs. Toată lumea ştie. Nimeni nu mă va putea vreodată convinge că nu ea a făcut-o.

Sir Ivor privi spre inspector.

— Trupul fiului meu se află exact în locul indicat de Lord Maxwell, adică sub picioarele dumneavoastră. Dacă scoateţi prima cărămidă din stânga, apoi pe a patra, se va deschide o trapă sub coşul cu buşteni. Mărturisesc că mi-am ucis fiul. Era un pierde-vară. Ne-am certat. L-am lovit. Asta este tot ce am de declarat. Acum, scoteţi-mă de aici înainte de a fi nevoit să mai aud vreun cuvânt din partea cretinei ăsteia.

— Îmi permiteţi să vă percheziţionez casa? întrebă inspectorul.

— Da! Dă-i drumul! Numai scoate-măde-aici!

Inspectorul Evans chemă doi oameni şi le spuse să-l scoată pe Sir Ivor afară şi să aştepte acolo.

Lady Neville îşi îngropase capul în palme şi plângea în hohote.

— Nu e adevărat, suspină ea. Sir Ivor l-a iubit pe William. E vina femeii ăsteia. L-a vrăjit. Ia vina ei asupra lui, nu vedeţi?

În acest timp, inspectorul ieşi din ascunzătoarea pe care i-o indicase Sir Ivor.

— E acolo, spuse, sau ce-a mai rămas din el. Am găsit acest ceas. Are gravat pe spate „William Neville”.

— Să mergem acasă, spuse Max, şi îi întinse mâna Sarei.

Lâongfield era învăluit în lumina dimineţii când Sara şi Max ajunseră acasă. Sara călărea pe Arrogance, iar în momentul când picioarele ei atinseră pământul, îşi ridică fusta şi începu să alerge. Salonul mare era plin de oameni. În momentul în care intră, zgomotul vocilor se stinse treptat. Apoi, ca la un semn, izbucniră aclamaţiile.

Sara o căută cu privirea pe Anne. Aceasta ţinea în mâini un platou cu sandvişuri şi când o văzu pe Sara îl puse deoparte făcându-şi loc prin mulţimea de servitori pentru a-şi îmbrăţişa sora. Cele două femei se aruncară una în braţele celeilalte râzând şi plângând în acelaşi timp.

Într-un târziu, Sara se desprinse din îmbrăţişarea surorii sale.

— Ascultă-mă, draga mea, cadavrul lui William a fost găsit. Tatăl lui a fost arestat pentru crimă. Înţelegi? Cadavrul lui William a fost găsit. Era după şemineul din biblioteca lui Sir Ivor. În toţi aceşti ani, corpul lui William s-a aflat în casa lui Sir Ivor.

Anne rămase încremenită. Când pricepu, în sfârşit, vorbele Sarei, îşi duse mâinile la ochi şi începu să plângă. Constance ajunse la ele, urmată de Martin.

— O, Sara, mă vei putea ierta vreodată? suspină Constance.

În acel moment, Sara îşi dădu seama cum intrase

Beckett în casă pentru a-i lăsa biletul pe măsuţa de toaletă. Îşi deschise însă larg braţele şi Constance se aruncă la pieptul ei strângând-o cu putere.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti teafără, suspină Constance.

Se îmbrăţişară cu toţii – Sara, Anne, Constance şi Martin –, apoi se despărţiră cu lacrimi de fericire în ochi. Sara privi în jur şi îl zări pe Max care asista la scenă. Întinse mâna spre el, şi Max se apropie.

Apoi, Sara fu nevoită să repete de nenumărate ori întâmplările prin care trecuse, familiei, lui Peter Fallon, care refuză să se întoarcă în pat înainte de a afla cum se rezolvase totul. În sfârşit, trebui să mai povestească o dată, când Simon ajunse acasă cu judecătorul Õrr şi cu inspectorul.

Se strânseră toţi în biroul lui Peter Fallon. Drew Primrose era şi el prezent în calitate de avocat al Sarei. Max îi servi cu coniac, înainte de a începe. Judecătorul, nou venit în zonă, zâmbi cu tristeţe, fapt care, în mod surprinzător, avu un efect calmant asupra celor prezenţi. Apoi ascultă povestirea fără a o întrerupe pe Sara.

După ce ea îi relată tot ce ştia, judecătorul spuse:

— Ceea ce mă intrigă este cum ai ajuns la concluzia că Sir Ivor este criminalul.

— Nu mi-am dat seama de la început, răspunse Sara, deoarece nu găseam motivaţia. Ceva ce a spus Beckett şi m-a scârbit profund, dar la care nu m-am putut gândi decât mai târziu, din cauza panicii de care eram cuprinsă, mi-a oferit motivul. Beckett a zis că Sir Ivor nu ne va deranja, deoarece micuţa Jenny îl va ţine ocupat. Atunci mi-am spus că, dacă William ar fi ştiut despre micuţa Jenny sau despre altele asemeni ei, şi-ar fi şantajat tatăl în mod constant, până când ar fi depăşit limita. Sorbi o înghiţitură de coniac, deoarece degetele începuseră să-i tremure. Apoi m-am gândit la sora lui William. Totul a fost doar o

bănuială din partea mea. Nici măcar nu ştiu dacă este adevărat sau nu.

Inspectorul Evans şi judecătorul Õrr schimbară o scurtă privire. Apoi, judecătorul spuse:

— Am găsit-o pe Jenny. Are doar doisprezece ani. Presupunerea dumneavoastră s-a dovedit corectă.

— Şi nu doar în acest sens, adăugă inspectorul Evans. Am primit reclamaţii cu privire la Sir Ivor timp de mulţi ani, dar nu am putut face nimic, deoarece nu am avut dovezi.

— Sunt convinsă că William avea, spuse Sara. Poate nu în legătură cu alte fete, dar în mod sigur cu sora lui. Sir Ivor nu ar fi permis niciodată să se afle că şi-a violat propria fiică!

O umbră de durere străbătu chipul Sarei, iar Max spuse aspru:

— Domnilor, nu putem aştepta până mâine? Soţia mea este pe punctul de a claca.

— Nu, aşteaptă, interveni Sara. Vreau să aflu ce au de spus Lady Neville şi Beckett.

— Lady Neville, răspunse judecătorul Õrr, insistă în continuare că dumneata i-ai ucis fiul. Nici mărturisirea soţului său nu-i poate scoate acest lucru din cap. În ceea ce-l priveşte pe Beckett, de când şi-a dat seama că nu are niciun prieten influent care să-l ajute, ciripeşte ca o pasăre. Afirmă că nu a făcut altceva decât să execute ordinele lui Lady Neville. A căutat rămăşiţele lui William din clipa în care a intrat în serviciul ei. Negăsindu-le, au hotărât să te ademenească la Longfield. Sperau să-i conduci la William.

Judecătorul îl privi pe Max.

— Apariţia dumitale în decor le-a stricat planurile. Beckett se temea că ai putea găsi cadavrul lui William înaintea lui, aşa că a decis să grăbească lucrurile, răpinduţi soţia.

— Mă întreb dacă Beckett a fost cel care a intrat prin efracţie în cabană, spuse Drew.

— Recunoaşte, preciză judecătorul, că a trecut pe acolo de câteva ori, încercând să găsească o cameră secretă, dar n-a descoperit nimic. Când Lady Maxwell a trecut pe-acolo la scurt timp după ce s-a întors acasă, a fost convins că acolo se află cadavrul.

— A încercat să mă răpească şi atunci, spuse Sara tremurând.

— Aşa cum am precizat, se temea că Lord Maxwell va găsi cadavrul lui William înaintea lui şi că va pierde recompensa.

De asta a încercat să grăbească lucrurile. Se poate spune că din acel moment, şi-a stabilit cartierul general în acea casă. Era sigur că vă veţi întoarce.

Când judecătorul Õrr se ridică în picioare, inspectorul îl urmă.

Sara se gândea încă la fetiţele pe care Sir Ivor le violase.

— Cât din adevăr va ieşi la suprafaţă la procesul lui Sir Ivor? Mă refer la motivul pentru care l-a ucis pe William.

— Foarte puţin, răspunse judecătorul. Sir Ivor a mărturisit uciderea fiului său, şi va susţine că s-a pierdut cu firea şi l-a lovit pe William în timpul unei certe legate de datoriile făcute de acesta la jocurile de noroc.

— Poate că este mai bine aşa, spuse Sara, cu amărăciune. O, nu de dragul lui Sir Ivor, ci de dragul tinerelor sale victime.

— Oricare ar fi fost motivul, adăugă Drew, va fi spânzurat pentru crimă şi nimeni în Stoneleigh nu va vărsa o lacrimă pentru el. Apoi părăsi încăperea.

Anne îl căuta pe Drew, şi îl zări părăsind anticamera.

— Drew, strigă ea.

Acesta îi aruncă o privire indiferentă, spuse ceva

neinteligibil şi îşi continuă drumul spre uşă.

Anne avu nevoie de câteva secunde pentru a se dezmetici din şocul pe care i-l provocă atitudinea lui. Îl strigă din nou şi, cum acesta o ignoră, alergă după el.

Îl ajunse din urmă în curte. îl apucă de braţ şi îl trase spre ea.

— Drew, te rog, ascultă-mă.

Se opri pentru o clipă să-şi tragă sufletul. Drew îi vorbi cu răceală:

— N-avem nimic să ne spunem, Anne, nu acum.

Femeia se agăţă de braţul lui, nelăsându-l să plece.

— Drew, te rog, ascultă-mă. Am suferit la fel de mult ca şi tine, de fapt chiar mai mult, pentru că eu am fost singură, în timp ce tu ţi-ai găsit consolarea în compania altora.

Buzele lui se strânseră.

— Să nu-mi spui că ţi-a păsat. Tu ţi-ai găsit consolarea în religie. Crezi că ne putem preface că nimic nu s-a întâmplat? Nu mi-ai vorbit timp de trei ani; nici măcar nu te-ai uitat la mine. Acum, când te-ai convins că nu eu l-am ucis pe William, crezi că lucrurile se pot îndrepta de la sine? Dacă aş fi fost în locul tău, dacă aş fi crezut că tu l-ai omorât pe William, nu te-aş fi abandonat niciodată.

Cuvintele lui exprimau o sentinţă înspăimântătoare, dar acest lucru n-o descurajă pe Anne. îi datora măcar o explicaţie.

— Ascultă-mă, Drew, spuse ea. Dacă te-am rănit, m-am rănit pe mine îndoit. Da, am fost convinsă că tu l-ai ucis pe William, dar nu te-am considerat niciodată responsabil pentru moartea lui. M-am învinovăţit pe mine. Şi trăiam cu teama că ai putea fi descoperit. Aşa că am făcut un pact cu Dumnezeu. Dacă te va proteja, voi renunţa la tine. Am crezut că asta este pedeapsa pe care trebuie s-o îndur pentru păcatul de a te fi iubit.

Lacrimile îi curgeau pe faţă.

— Nu contează dacă ai încetat să mă iubeşti, continuă ea. Este o uşurare să-ţi pot spune, în sfârşit, aceste lucruri. Te iubesc, Drew. N-am încetat nicio clipă să te iubesc. Asta am vrut să ştii.

Neprimind niciun răspuns, se întoarse să plece spre casă.

— Stai!

Anne se răsuci pe călcâie şi-l privi în ochi.

— De ce ai rămas în Longfield? Dacă ţi-ai promis să renunţi la mine, de ce n-ai plecat de-aici să începi o viaţă nouă în altă parte?

— Cred că ştii de ce. Doar pentru a putea să te văd, să fiu lângă tine, asta-mi mai rămăsese. Nu puteam renunţa şi la acest lucru.

Drew făcu un pas spre ea şi o luă în braţe.

În timp ce urca scările spre dormitor alături de Max, Sarei i se închideau deja ochii. Mai avea însă ceva de făcut înainte de a se duce la culcare, altfel nu ar fi avut linişte toată noaptea.

— Trebuie s-o văd pe Lucy, îi spuse ea lui Max.

Max înţelese. Recepţionase referirea la Lucy, în timpul confruntării Sarei cu Sir Ivor. Când Sara intră în camera acesteia, el o aşteptă afară. Sara nu stătu decât câteva minute şi ieşi zâmbind.

— Ce ţi-a spus? întrebă Max.

— Mi-a povestit că odată, când îşi aştepta mama în faţa bisericii, după o întâlnire a asociaţiei, l-a văzut pe Sir Ivor încercând s-o ademenească pe Ellie, una din fiicele fierarului. Ăsta este meritul lui Constance. Ne-a crescut, pe noi, fetele, să fim foarte atente la intenţiile bărbaţilor. Deci, fără să ezite, Lucy a noastră s-a dus direct la ei, a apucat-o pe Ellie de braţ şi i-a spus că o caută mama ei. După această întâmplare, Lucy l-a urmărit atent pe Sir Ivor. Ar fi fost bine dacă mi-ar fi spus. Mie sau lui

Constance. Am fi putut interveni. Lady Neville ştia despre Jenny. Cum a putut permite să se întâmple aşa ceva?

Intrară tăcuţi în cameră. Max era gânditor. Într-un fel, se simţea binecuvântat că era bărbat.

— Ce se va întâmpla cu Lady Neville şi cu servitorul ei? întrebă Sara.

— Cu un avocat bun, ar putea scăpa de spânzurătoare, dar îşi vor petrece restul zilelor în închisoare.

Sara îşi dezbrăcă haina şi o aşează pe un scaun.

— Nu crezi că este o pedeapsă prea aspră?

— Ţinând cont de ce ţi-au făcut, nu! Puţin mi-ar păsa chiar dacă ar fi condamnaţi la spânzurătoare.

Sara întoarse capul şi-l privi.

— Peter Fallon mi-a spus că eşti împotriva pedepsei capitale.

Bărbatul o luă în braţe.

— Imaginea unui pistol încărcat pus la tâmpla soţiei sale poate schimba multe din concepţiile unui bărbat.

— Şi când te gândeşti că nu l-am provocat pe Sir Ivor să mă împuşte. Nu cred că voi uita vreodată imaginea ta când i-ai spus să tragă în tine. Îmi venea să te omor pentru că m-ai făcut să trec prin asta.

Max râse.

— Uite până unde a trebuit să merg pentru a scoate de la tine acele două cuvinte. Spune-mi-le din nou, Sara. Promit că n-o să te doară.

— Te iubesc, Max.

— Şi eu te iubesc.

Era pe punctul de a o săruta, când ea căscă.

— Au. Îşi duse mâna la falcă. Încă mă mai doare.

— Hai să te bag în pat.

Când Sara se aşează pe marginea patului, Max îngenunche lângă ea şi îi scoase pantofii.

— Chiar ai crezut că ziarul este cel mai important

lucru pentru mine? De aceea n-ai avut încredere în mine, Sara?

— Nu neapărat, Max. Dacă m-aş fi gândit doar la mine, n-aş fi ezitat nicio secundă. Dar, vezi, era vorba şi despre Anne. Se lăsă pe spate sprijinindu-se în coate şi zâmbi privind visătoare în tavan. Dar asta a fost ieri. Multe se pot întâmpla în câteva ore.

Un bărbat gata să-şi dea viaţa pentru soţia lui nu e un lucru chiar atât de rău.

— Sara!

Ea chicoti.

— Am impresia că plutesc. Cred că asta se datorează faptului că mi-am recâştigat onoarea. Anne este în siguranţă. Şi toate acele suspiciuni în legătură cu familia mea au fost pentru totdeauna curmate. Mi-e ruşine acum că m-am îndoit de ei. Sunt nişte drăguţi, nu-i aşa, Max?

— N-aş merge chiar atât de departe.

Când Sara chicoti din nou, se încruntă.

— Cât coniac ai băut în seara asta? o întrebă el.

— Să vedem. Două sau trei pahare, dar asta doar pentru că m-ai obligat.

Îşi trase rochia peste cap, şi se aruncă înapoi pe saltea.

— Vreau povestea tipărită în Courier cât mai repede.

— Eşti sigură?

Trase păturile şi o aşeză în aşternut.

Sara îşi înălţă capul.

— Nu mă poţi păcăli, Max. Ştiu că abia aştepţi să adorm ca să te strecori în biroul lui Peter Fallon pentru a-ţi scrie articolul.

— Şi te deranjează?

— De data asta nu, pentru că ştiu că eşti de partea mea. Se rostogoli în partea cealaltă a patului şi oftă încet. Compătimesc pe oricine îţi este duşman.

— Sara?

— Mmm?

— Dacă ai fi descoperit cadavrul lui William în spatele şemineului din cabană, cum ai fi procedat în continuare?

— Nu ştiu, Max. Nu voiam să te implic, dar… Cred că, în cele din urmă aş fi venit la tine şi te-aş fi rugat să mă ajuţi să scap de el, ştii tu, să-l pun într-o ladă şi să-l îngrop în luncă. Dar speram să nu se întâmple aşa.

Max o privi acuzator, apoi izbucni în râs.

— Ei bine, ce altceva aş fi putut să fac?

— Nimic. Sunt impresionat. Zău, vorbesc serios.

Când Sara se cuibări în aşternuturi şi ochii i se închiseră, Max se aşeză cu un genunchi pe pat.

— Sara, începu el, dar se opri ca să-şi dreagă glasul. Trebuie să-ţi spun ceva despre purtarea mea ruşinoasă din noaptea trecută.

— Mmm? făcu Sara fără să deschidă ochii.

Max îşi trecu degetele prin părul ei.

— Am fost furios când mi-am dat seama că mi-ai pus laudanum în coniac. Mi-am pierdut capul. Îmi pare rău dacă te-am speriat sau te-am dezgustat.

Întinse mâna pentru a-i da şuviţele de păr la o parte, apoi şi-o retrase.

— Ceea ce vreau să spun e că… La naiba, nu toţi bărbaţii sunt asemeni lui Sir Ivor. Fir-ar să fie, Sara, te iubesc. Să fii convinsă că niciodată nu ţi-aş face rău.

Sara deschise brusc ochii şi se ridică în capul oaselor.

— Sir Ivor, ţipă ea. Să nu îndrăzneşti să te compari cu acel monstru. Nu m-ai speriat. Nu m-ai dezgustat, nici nu m-ai rănit. Cred că a fost minunat. Superb, dacă vrei să ştii.

Se cuibări în braţele lui.

— Păcat că n-ai terminat ce-ai început, murmură ea. S-ar putea să nu te iert niciodată pentru asta. Încă mai eşti îmbrăcat? Vino în pat, Max. Ţine-mă în braţe, doar atât,

ţine-mă în braţe. Am nevoie să simt braţele unui om bun în jurul meu ca să pot uita că există bărbaţi precum Sir Ivor.

— Sara!

Pe Max îl cuprinse un val de dragoste şi recunoştinţă. Se dezbrăcă repede, stinse luminările şi se sui în pat. Sara se lipi de el plină de încredere, cu capul odihnindu-se pe umărul lui, cu braţul cuprinzându-i mijlocul. Max o mângâie şi o trase mai aproape, la adăpostul trupului său.

După o vreme, o întrebă pe un ton şugubăţ:

— A fost superb, nu-i aşa?

Sara nu-i răspunse şi Max îşi dădu seama că adormise.

Elteva zile mai târziu, Max şi Sara îşi puneau în ordine corespondenţa, în camera de zi. Aşteptau sosirea avocaţilor pentru ca aranjamentele contractuale ale căsătoriei să fie semnate şi parafate. Sara citea peste umărul lui Max, ce scria acesta.

— N-ai gută! spuse.

— E un cod, răspunse el. Prietenii mei vor şti despre ce e vorba.

— Totuşi, ce înseamnă?

— Înseamnă, Max o privi zâmbind, că zilele mele de burlăcie au luat sfârşit. Sunt legat de mâini şi de picioare.

— Ciudat, spuse ea, eu simt exact contrariu. Căsătoria cu tine m-a eliberat de toate lanţurile. Sunt cea mai fericită femeie de pe pământ.

— Treci înapoi şi citeşte-ţi scrisoarea, Sara, altfel nu răspund de ce se va întâmpla.

Sara râse, se aşează pe locul de la fereastră şi deschise scrisoarea.

— E de la Bea, spuse. I-am scris imediat şi i-am povestit despre Sir Ivor.

Max se răsuci pentru a o privi mai bine. Afirmaţia că a fost doborât de o formă foarte gravă de gută era singura modalitate de a le explica prietenilor săi cum fusese

transformat de iubirea vieţii sale. Nu era poet, iar dacă le-ar fi spus ce simte cu adevărat, aceştia l-ar fi considerat nebun.

— Ei bine? întrebă. Ce spune Miss Beattie?

— Mmm? Sara ridică privirea. O, o cunoşti pe Bea. Crede că eşti Făt-Frumos. Întotdeauna a ştiut că eşti făcut pentru mine, chestii de genul ăsta. N-a mirat-o nici măcar faptul că eşti proprietarul ziarului Courier. Spune că misterioase sunt căile Domnului. Ei bine, putem subscrie. I-am scris că ne vom stabili la Londra, iar ea ne anunţă că, îndată ce ne vom aranja, va veni să ne viziteze.

Bărbatul întrebă cu blândeţe:

— Nu te deranjează să te stabileşti la Londra? Ştiu că inima ta va rămâne aici.

— Ei bine, asta-i o prostie. Inima mea nu va rămâne aici.

— Atunci, unde?

Sara împături scrisoarea de la Miss Beattie şi o puse în buzunar, apoi veni spre el. Luându-i mâinile într-ale ei, le aşeză în dreptul inimii.

— Unde eşti tu, acolo este inima mea.

Max îi duse mâinile la buze şi, întorcându-i-le, îi sărută cu tandreţe palmele.

— Oh, iubirea mea…

Nu mai continuă deoarece se deschise uşa şi Anne se strecură în cameră.

— Max, spuse, Drew ar dori să discute ceva cu tine. Este în bibliotecă.

Sara privi la ceas.

— Au ajuns avocaţii?

— Nu, răspunse Anne. Drew a vrut să discute întâi cu Max, iar eu vreau să vorbesc cu tine.

— Mă aşteptam la asta, zise Max. Apoi i se adresă Sarei: Pregăteşte-te pentru o surpriză, Sara. Nu eşti singura femeie fericită din lume.

— Poftim?

Max părăsi camera, iar Sara îşi privi sora. Anne era roşie ca focul, iar ochii îi străluceau. Se apropie de Sara cu paşi şovăitori.

— O, Sara, mă voi căsători cu Drew, spuse ea. Încă mă mai iubeşte. După toţi aceşti ani, încă mă mai iubeşte. Sunt atât de fericită. Spune-mi că şi tu eşti fericită pentru mine.

Sara o privi fără să clipească, apoi oftă şi zise:

— Bineînţeles că mă bucur pentru tine, dar nu crezi că este prea bruscă decizia ta? De câţi ani îl iubeşti?

— O, de când aveam trei ani. Consideri că e de ajuns? Anne zâmbi văzând privirea mirată a Sarei. Dragostea nu este întotdeauna atât de simplă, ca în cazul tău şi al lui Max. Nouă totul ne-a fost potrivnic, dar, în sfârşit, putem fi împreună. Nu ne tulbura fericirea.

Sara izbucni:

— O, draga mea, n-aş putea face asta. Meriţi să fii cea mai fericită femeie din lume. Întotdeauna mi-am dorit să fie aşa.

— Sara, nu e ceva tragic! Nu plânge!

— Eu nu plâng niciodată, spuse Sara şi, izbucnind în lacrimi, se aruncă în braţele surorii sale.

Ultima ediţie din Courier ajunse spre seară de la Londra, printr-un curier special şi stârni mare agitaţie în toată casa. Erau suficiente exemplare pentru toţi membrii familiei, şi Peter Fallon nu pregetă să le distribuie.

Simon fu primul care-l citi şi se năpusti în camera fratelui său. Câteva minute mai târziu, amândoi năvăleau în camera mamei lor. Constance se pregătea pentru cină. Ea luă ziarul adus de cei doi şi citi titlul principal scris cu majuscule: „Sir Ivor arestat pentru uciderea fiului său”. În continuare scria: „Sara Carstairs, care a fost achitată pentru uciderea lui William Neville cu trei ani în urmă, a descoperit camera secretă din casa lui Sir Ivor. Alături de

ea se afla soţul său, Lord Maxwell Worthe, editorul ziarului Courier, moştenitor al marchizului de Lyndhurst”.

Îşi privi fiii.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că a fost într-adevăr o căsătorie din dragoste, spuse Martin, iar Max nu este un vânător de zestre.

Simon făcu o faţă lungă şi-l bătu pe fratele său pe umăr.

— Asta înseamnă, Martin, că nu va trebui să apelăm la Sara când vom avea probleme. Ne vom duce la Max. Are o inimă bună şi mai mulţi bani decât Sara.

Constance nu era convinsă.

— Am auzit de familia Lyndhurst. Nu sunt cei care locuiesc în acel castel dărăpănat dintre Winchester şi Aylesford? Poate că deţin un titlu, dar n-am auzit vreodată că ar avea bani.

— Ăsta este stilul celor din marile familii, spuse Simon, adoptând atitudinea lui de om de lume care le ştie pe toate. Crede-mă, mamă. La Oxford am aflat multe despre Lord Lyndhurst. Dacă nu era el, jumătate din colegiu ar fi fost închis din lipsă de fonduri.

Martin fluieră a mirare.

— Vrei să spui că tatăl lui Max este acel Lyndhurst?

— Bineînţeles! Din câte am auzit, el şi Lady Lyndhurst sunt putrezi de bogaţi. Simon îşi duse un deget la tâmplă. Ştii tu, excentrici, dar au un titlu foarte vechi şi o groază de bani.

Constance luă batista şi îşi suflă nasul.

— Max a fost aici mai devreme şi mi-a propus să petrecem o vacanţă la Londra, dar am refuzat. În lipsa lui Lady Neville care ne sponsoriza, n-am găsit altă soluţie.

— Lady Neville! Simon o privi uimit. Nici nu se compară cu Lady Lyndhurst. Dacă aş fi în locul tău, i-aş spune lui Max că mi-am schimbat decizia.

— Avocaţii nu trebuie să se întâlnească în după-amiaza aceasta pentru a stabili condiţiile legale ale căsătoriei? întrebă Martin.

— Şi?

— Mă întreb ce decizie a luat Sara în legătură cu viitorul nostru. Poate ne va comunica la cină.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră servitoarea.

— Lord Maxwell, le comunică aceasta, doreşte să coborâţi cu toţii în bibliotecă.

Constance privi în jur căutându-şi şalul şi, când ridică privirea, observă că rămăsese singură.

Simon intră în bibliotecă, fluturând ziarul deasupra capului.

— Sara, strigă el, eşti o eroină. Ai citit articolul din Courier? Iar ţie, Max, să-ţi fie ruşine, continuă Simon, pentru că ne-ai lăsat să ne facem de râs în faţa ta.

— Simon, interveni Constance, ia loc şi ţine-ţi gura.

Max aşteptă până când întreaga familie se adună. Peter Fallon avea să li se alăture la cină. Era o problemă de familie, şi numai membrii acesteia fuseseră invitaţi. Excepţie făcea Drew Primrose.

Max stătea în picioare în faţa căminului. Când toată lumea se aşeză, făcu un semn din cap servitorului, care îi servi pe toţi cu şampanie.

— Şampanie? se miră Lucy cu ochii cât cepele.

— Este o ocazie specială, spuse Max. Am de făcut un anunţ.

Anne şi Drew se vor căsători imediat ce aranjamentele vor fi rezolvate.

Urmă o linişte deplină, după care toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp, felicitându-i. Max o privi pe Constance. Ar fi vorbit cu ea pentru a o pregăti în legătură cu anunţul, dar Drew i-o luase înainte. Constance nu-l dezamăgise. Zâmbetul ei era calm; felicitările păreau sincere. Anne şi Drew arătau relaxaţi şi fericiţi. Până aici,

toate bune.

Max ridică vocea:

— Pentru Drew şi Anne, toastă el. Viaţă lungă şi fericire.

— Pentru Drew şi Anne, răspunse toată lumea în cor. Viaţă lungă şi fericire.

Max făcu un semn din cap către servitor, şi acesta părăsi încăperea.

— Mai avem ceva de sărbătorit, spuse Max. Soţia mea susţine că şi-a îndeplinit o obligaţie sfântă. Am s-o las pe ea să vă explice.

Sara îi privi pe toţi pe rând. Chipul îi strălucea de fericire.

— Înainte de a muri, începu ea, tata m-a rugat să am grijă de voi toţi. Astăzi, când eu şi Max am semnat contractul de căsătorie, m-am simţit fericită ştiind că am îndeplinit ultima dorinţă a tatălui meu. îi zâmbi lui Max. Poate că ceea ce am făcut n-a fost foarte înţelept, dar a fost drept. Îţi mulţumesc, Max, că mi-ai permis să fac asta.

Toate privirile se întoarseră spre Max.

— Asta înseamnă, spuse Max, că averea tatălui vostru se va împărţi în mod egal între copiii săi naturali şi cei vitregi. Vreau să adaug că Anne este de acord cu acest aranjament. Dar, înainte de a vă aventura în planuri grandioase despre cum vă veţi cheltui partea, daţi-mi voie să precizez că eu şi tatăl meu, Lord Lyndhurst, suntem garanţi până când veţi împlini douăzeci şi cinci de ani. Atunci veţi beneficia integral de capital, iar acesta va fi intact. M-am făcut înţeles?

Toţi arătau de parcă tocmai anunţase un deces în familie, aşa că Max profită de ocazie pentru a vorbi mai departe:

— Vă voi spune ce a zis tata când am intrat în posesia averii: „Banii pe care-i primeşti reprezintă munca asiduă şi sacrificiul altcuiva. Dacă-i vei cheltui fără cap, îţi vei

dezonora binefăcătorul”.

— Dumnezeule! exclamă Martin. Vorbeşti exact ca Sara.

— Atâta vreme cât vei realiza acest lucru, Martin, ne vom înţelege de minune, zise Max zâmbindu-i cu subînţeles.

Simon clipi insistent spre fratele său, înainte de a se întoarce spre Max.

— Tot ce-am aflat până acum este cum va fi împărţită averea tatălui nostru. În calitatea mea de cap al familiei, am dreptul să ştiu ce prevederi financiare ai stabilit pentru sora mea.

— Corect, spuse Max, contracarând privirea plină de reproş pe care Sara i-o aruncă fratelui ei. Probabil că Drew, în calitate de avocat al Sarei, nu va fi deranjat să răspundă la această chestiune.

— N-am nicio obiecţie. Sara este bine aranjată din punct de vedere financiar, spuse Drew. Partea ei cuprinde toate veniturile aduse de Courier, cât şi de celelalte afaceri ale Lordului Maxwell. Şi, bineînţeles, obişnuita dotă în caz că va deveni văduvă, şi anume a treia parte din venitul adus de toate terenurile şi proprietăţile soţului său.

Simon încercă să socotească în gând suma, dar renunţă când ajunse la nişte cifre cu multe zerouri.

— Sara, nu pari foarte impresionată, observă Martin, privind-o curios.

Sara îşi savura şampania, gândindu-se cât de mult are de recuperat de la viaţă, iar Max era exact omul potrivit lângă care să facă acest lucru.

— Sunt impresionată, spuse. Sunt bogată în privinţa lucrurilor care contează cu adevărat. îl privi pe Max cu coada ochiului, apoi continuă: Banii sunt o povară. Mă simt mai fericită acum, fără ei. Max m-a învăţat asta. În plus, nu sunt în situaţia de a-mi câştiga existenţa ca spălătoreasă. Mă declar mulţumită.

Toţi avură impresia că glumeşte şi izbucniră în râs. Max o privea pe Sara cu ochi blânzi.

— Ne aşezăm la masă? întrebă ea radiind de fericire.

Sara intră în cameră pentru a căuta un şal şi observă un exemplar din Courier pe noptieră. îl ridică şi apucă să citească doar primul paragraf, înainte de a intra Max în dormitor. Acesta veni în spatele ei şi o cuprinse în braţe.

— N-am mai fost singur cu frumoasa mea soţie de când au sosit avocaţii.

Sara se întoarse în braţele lui şi-l sărută.

— Ştiu. Vom avea timp când ne vom duce la culcare.

Braţele lui o strânseră şi mai tare în momentul în care ea încercă să se desprindă din îmbrăţişare.

— Sara…

— Da, Max?

— M-ai iubi şi dacă ai şti că sunt bogat?

Sara chicoti.

— Ce te-a apucat?

— Răspunde-mi la întrebare.

Ea se gândi o clipă, înainte de a-i răspunde.

— Aşa cum ai spus tu însuţi, Max, suntem bogaţi având ceea ce contează cu adevărat. Suntem sănătoşi. Ne avem unul pe altul. Avem un venit care ne permite să trăim decent de pe urma ziarului şi a moştenirii mele. Şi, la urma urmei, tu eşti cel care-mi tot repetă că banii nu contează. Nu. Îmi placi aşa cum eşti.

Max se încruntă când ea se desprinse din îmbrăţişarea lui şi începu să se plimbe agitată prin cameră, atingând cu mâna obiectele din jur. Sara îl privi zâmbind.

— Cel puţin, nimeni nu te mai consideră acum un vânător de zestre, Max. Averea mea nu mai este decât o fărâmă din ce era azi-dimineaţă. Ştii ce cred? Cred că familia ta va considera că eu îţi vânez averea. Nu e amuzant?

Max făcu un pas spre ea.

— Familia mea? întrebă circumspect.

— Ştii tu, Lordul şi Lady Lyndhurst, cei care locuiesc într-un castel dărăpănat de cealaltă parte a Winchesterului, şi care se întâmplă a fi înrudiţi direct cu familia regală.

Max zâmbi ştrengăreşte.

— De fapt, sunt înrudiţi cu familia regală prin alianţă, şi sunt exact cum ţi i-am descris. Tatăl meu administrează domeniul, iar mama îl ajută. Nu am spus niciodată că reşedinţa Lyndhurst ar fi o ruină. De fapt, se găseşte într-o stare perfectă. Mama n-ar accepta să fie altfel.

Cu mâinile în şolduri, Sara spuse indignată:

— Îmi amintesc perfect când ai spus la cină că părinţii tăi locuiesc într-un castel dărăpănat.

— Aşa şi este, dar pe dinafară. După ce intri găseşti o locuinţă în stare perfectă.

— Şi nu mi-ai spus că averea mea nu reprezintă nicio miime din a ta.

— Oho! Deci ai aflat. În cercurile din care fac parte, draga mea, nu este considerat politicos să vorbeşti despre avere. Sincer, Sara, nu mi-am pus niciodată problema. Din prima clipă m-ai catalogat drept un aventurier care nu e în stare de nimic.

Iar această primă impresie ţi-a rămas întipărită în minte.

— Ce e rău în a fi aventurier? De fapt, speram să aflu şi eu alături de tine.

Max surprinse privirea ei amuzată.

— Şi aşa vom şi face, iubirea mea, aşa vom şi face. Începând chiar din clipa asta.

Sara încercă să scape când Max o înhăţă. Râzând în hohote Max o aruncă pe pat. Sara se zbătu, dar, în cele din urmă, cedă.

— Cum ţi-ai dat seama? o întrebă.

— Lady Neville m-a pus în temă cu poziţia ta socială. Ţi-a numit familia „Worthe de Lyndhurst”. Ca şi cum Carstairs n-ar fi însemnat nimic! apoi a fost scrisoarea de la Bea pe care am primit-o astăzi. Mi-a scris că moştenitorul Lordului Lyndhurst este cel mai vânat burlac din Anglia şi ar trebui să-ţi sărut cizmele pentru că m-ai luat de nevastă. Ha! Să nu îndrăzneşti să râzi de mine, Max Worthe! Provin din familia Carstairs de Longfield şi sunt la fel de bună ca tine. Stră-străbunicul meu, lasă-mă să-ţi spun…

O sărută pentru a o face să tacă.

— Părinţii mei te vor adora. Nu eşti cu adevărat supărată, nu-i aşa, Sara?

Jucându-se cu colierul de la gât, ea răspunse:

— Ei bine, la început am fost dezamăgită. N-am vrut niciodată să intru în rândul aristocraţiei prin căsătorie. M-am gândit că, dacă părinţii tăi seamănă cât de cât cu Lady Neville şi Sir Ivor, am să divorţez.

— Niciodată, exclamă Max.

— Ei bine, cred că nu sunt aşa, altfel tu nu ai fi ceea ce eşti.

Tentativa de flatare merita încă un sărut, iar Max nu mai stătu pe gânduri.

Sara îi zâmbi, privindu-l drăgăstos, apoi murmură:

— Iar pentru că eşti ceea ce eşti, n-ai putea niciodată să mă dezamăgeşti. Bogat sau sărac, tu eşti bărbatul vieţii mele. Te iubesc, Max Worthe, din toată inima. De fapt…

— Mă adori, spuse Max şi o sărută din nou.

Râsete izbucniră pe scări. O uşă se trânti undeva pe coridor. Cineva începuse să cânte la pian. Max şi Sara nu auziră. Nu mai existau decât ei doi pe lume.

Sfârşit